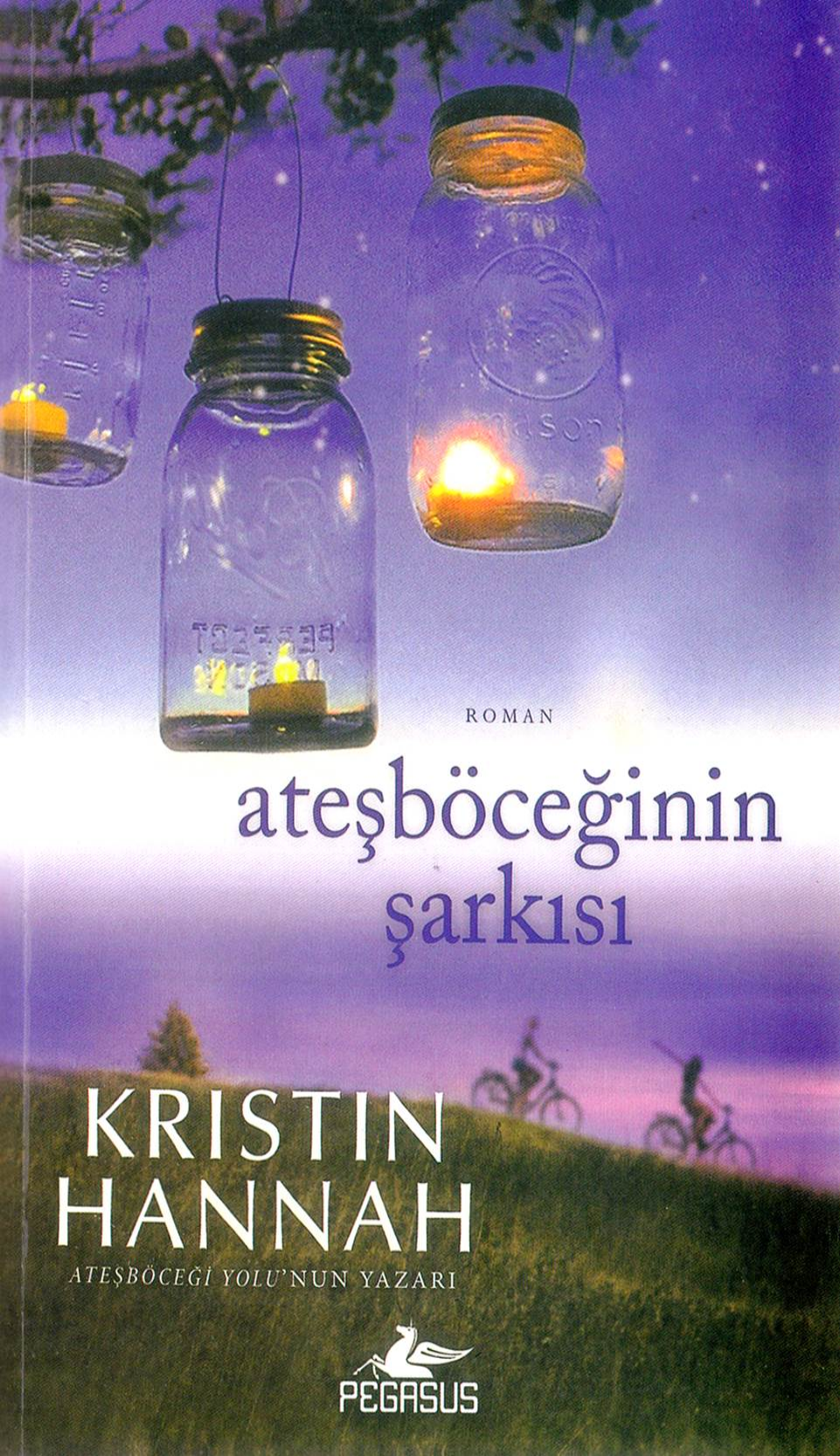

ROMAN

ateşböceğinin şarkısı

KRISTIN HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 725
Bestseller Roman: 316

ATEŞBÖCEĞİNİN ŞARKISI
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: Fly Away

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2013
ISBN: 978-605-343-978-605-343-155-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Kristin Hannah, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Jane Rotrosen Agency'den Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

ATEŞBÖCEĞİNİN ŞARKISI

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Gerçek aşkın anlamını bana her gün öğreten

Benjamin ve Tucker'a,

Ailem Laurence, Debbie, Kent, Julie, Mackenzie,

Laura, Lucas ve Logan'a.

Her biriniz yoluma devam etmemi sağladınız ve anılarımız

bizim hikâyemizi anlatıyor.

Son olarak da anneme...

Seni özlüyoruz.

Teşekkür

Her kitapta bir hikâye yazıp ona can verme gücünü arkadaşlarımdan aldığımı düşünüyorum. Bu yolculuk gerçekten fazla zorluydu ve arkadaşlarım olmasa vazgeçeceğim anlarım oldu. Bu hikâyeyi yazma vaktinin geldiğini bana anımsattıkları için Susan Elizabeth Phillips ve Jill Barnett'a teşekkür ederim ve Megan Chance ve Jill Marie Landis'e de tüm içtenliğimle, Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım, demek istiyorum. Teşekkürler.

Bana en çok ihtiyacım olan şeyi –zaman– verdikleri için Jennifer Enderlin ve Matthew Shear'e teşekkürü borç bilirim.

Kimilerinin cezbedici bulduğu hafızanın yaratıcılığı
seçici, şüpheli ve değişkendir:
Eğitici unsurları reddeder ve dışarıda toz toprak içinde koca bir karpuz dilimini çiğneyen küçük çocuğu kalıcı biçimde resmeder.

—Elizabeth Bowen

✦

Bir adam rüyasında Cennet'ten geçebiliyor
ve bunun göstergesi olarak kendisine bir çiçek sunuluyorsa
ruhu gerçekten oraya gitmiştir ve uyandığında
o çiçek elindeyse; vay canına!
Sonra ne olacak?

—S. T. Coleridge'in defterlerinden

Giriş

✦

Kendini bırakmıştı. Banyoda öylece oturuyordu. Yanaklarına akan gözyaşları kurumuş, birkaç saat önce özenle sürdüğü maskarası dağılmıştı. Buraya ait olmadığı hemen anlaşılıyordu ama buradaydı işte.

Keder sinsi bir şeydir, davetsizce gelen ve geri çeviremediğiniz bir misafir gibi sürekli gidip gelir. Bunu hiç itiraf etmese de aslında bu kederi yaşamak istiyordu. Son zamanlarda gerçek olduğunu hissettiği tek şey buydu. Bunca zaman sonra bile en yakın arkadaşını bilinçli olarak düşündüğü zamanlar oluyordu çünkü ağlamak istiyordu. Acıyacağını bile bile kendini tutamayıp yarasının kabuğunu yolan bir çocuk gibiydi.

Yola tek başına devam etmeyi denemişti. Gerçekten denemişti. Kendince hâlâ da deniyordu ama bazen bir kişi hayata tutunmanızı, ayakta durmanızı sağlardı. Ve o yardım elini kaybettiğinizde, eskiden ne kadar güçlü olursanız olun, yere ne kadar sağlam basmak isterseniz isteyin düşüp kendinizi yerde bulabilirsiniz.

Bir defasında, çok uzun zaman önce, hayatımın en kötü gecesinde Ateşböceği Yolu denen kapkaranlık bir yolda yapayalnız yürürken ruhuma dokunan biriyle karşılaştım.

O gün bizim başlangıcımızdı. *Otuz yılı aşkın bir süre önce.*

Tully ve Kate. Sen ve ben dünyaya karşı. *Sonsuza dek dost kalacağız.*

Ama her hikâyenin bir sonu vardır, değil mi? Sevdiğin insanları kaybettiğinde bir şekilde yola devam etmen gerekir.

Artık kendimi bırakmalıyım. Bir tebessümle veda etmeliyim.

Kolay olmayacak.

Ancak Tully neler olacağını henüz bilmiyordu. Birkaç dakika içinde her şey değişecekti.

1

✦

2 Eylül 2010
22.14

Sarhoş gibiydi. Hoş bir duyguydu bu, kurutucudan yeni çıkmış sıcak bir battaniyeye sarınmak gibiydi. Ama kendine gelip nerede olduğunu fark ettiğinde o duygu kaybolmuştu.

Banyoda oturuyordu. Yanaklarına akan gözyaşları kurumuştu. Ne kadar zamandır buradaydı? Yavaşça kalktı ve tuvaletten çıkıp on dokuzuncu yüzyıldan kalma göz alıcı avizenin altında şampanyalarını yudumlayan şık insanların eleştirel bakışlarına aldırmadan kendini sinema salonunun kalabalık lobisinden dışarı attı. Film bitmiş olmalıydı.

Dışarı çıktığında rugan ayakkabılarını ayağından fırlattı. Seattle'ın kirli kaldırımlarına çiseleyen yağmurun altında pahalı siyah naylon çoraplarıyla eve doğru yürüyordu. On blok ya var ya yoktu. Yürüyebilirdi. Hem zaten gecenin bu saatinde taksi bulması da çok zordu.

Virginia Caddesi'ne geldiğinde parlak, pembe MARTINI BAR tabelası gözüne ilişti. Birkaç kişi kapının önünde toplanmış, korunaklı bir çıkıntının altında sigara içip sohbet ediyordu.

Geçip gideceğine dair kendine söz verdiyse de aniden dönüp içeri girmek üzere kapıya yaklaşırken buldu kendini. Karanlık ve kalabalık mekâna girip doğruca uzun maun bara yöneldi.

Saçı mandalina renkli, yüzünde de Sears'ın[1] raflarındakinden daha fazla teçhizat bulunan zayıf, gösterişli adam, "Ne içmek istersin?" diye sordu.

"Tekila shot," diye cevapladı.

İlkini içtikten sonra bir tane daha istedi. Gürültülü müzik onu rahatlatmıştı. İkinciyi de içti ve müziğin ritmine ayak uydurmaya başladı. Etrafındaki herkes konuşup kahkahalar atıyordu. Kendisi de sanki o hareketliliğin bir parçasıydı.

Pahalı, İtalyan tarzı takım elbiseli bir adam yanına geldi. Özenle kesilip şekil verilmiş sarı saçlarıyla uzun boylu ve çevik bir adamdı. Muhtemelen bankacı ya da şirket avukatıydı. Tabii ki kendisine göre fazla gençti. Adam otuz beşten büyük olamazdı. Ortalıkta gezinip mekânın en güzel kadınını mı arıyordu? Bir kadeh mi içmişti, iki mi?

Adam sonunda ona döndü. Bakışlarından kendisini tanıdığını söyleyebilirdi ve o küçücük belirti bile onu baştan çıkardı. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Bilmem ki. Ismarlayabilir misin?" Kelimeler ağzında yuvarlanıyor muydu? Bu hiç iyi değildi. Üstelik zihni de berrak değildi.

Adamın gözleri yüzüne, oradan göğüslerine sonra tekrar yüzüne dönmüştü. Geçmişi her tür sahtelikten arındıran bir bakıştı bu. "En azından bir içki ısmarlayabilirim."

"Yabancılarla konuşmaktan pek hoşlanmam," diye yalan söyledi. Oysa son zamanlarda hayatında yalnızca yabancılar olmuştu. Diğer herkes, önem verdiği herkes onu unutmuştu. Xanax'ın etkisini hissedebiliyordu şimdi. Yoksa bu tekilanın etkisi miydi?

1 Merkezi Illinois'de bulunan Amerikan mağazalar zinciri. (ç. n.)

Adam onun çenesine dokundu. İçini ürperten bir okşamaydı bu. Aynı zamanda cüretkâr bir dokunuştu. Kimse ona böyle dokunmuyordu artık. Adam, "Ben Troy," dedi.

Adamın mavi gözlerine baktı ve yalnızlığının ağırlığını hissetti. En son ne zaman bir erkek onu arzulamıştı?

"Ben Tully Hart," dedi.

"Biliyorum."

Ve adam onu öptü. Dudaklarının likköre benzer tatlı bir şey ile sigara, belki de esrar karışımı bir tadı vardı. Tully saf fiziksel bir heyecana kapılıp şeker gibi çözülmek istiyordu.

Hayatında ters giden her şeyi, yabancılar arasında yapayalnız kaldığı böyle bir yere nasıl geldiğini unutmak istiyordu.

Sesindeki acınası, yalvaran tondan nefret etse de, "Tekrar öp beni," dedi. Küçük bir kızken burnunu pencereye dayayıp annesinin dönmesini beklediği zamanlarda da sesi böyle çıkardı. Küçük kız onu dinleyen herkese, benim neyim var, diye sorar ama asla yanıt alamazdı. Tully adama yanaşıp onu kendine çekti ama adam daha onu öpüp vücudunu onunkine bastırırken ağlamak üzere olduğunu fark etmişti. Ve gözyaşları akmaya başladığında artık onlara engel olmak mümkün değildi.

✦

3 Eylül 2010

02.01

Tully bardan çıkan son kişiydi. Kapılar arkasından sertçe kapanmış, neon lambalar tıslayarak sönmüştü. Saat ikiyi geçiyordu, Seattle sokakları boş ve sessizdi.

Kaygan kaldırımda yürürken çok da düzenli adımlar atamıyordu. Bir adam, bir yabancı onu öpmüş ve o da ağlamıştı.

Acınacak haldeydi. Adamın kaçmasına şaşmamalıydı.

Yağmur şiddetle üzerine yağıyor, onu neredeyse eziyordu. İçinden durmak, başını kaldırıp boğuluncaya kadar yağmur suyunu içmek geçti.

Aslında hiç de fena olmazdı.

Eve gitmesi sanki saatler sürmüştü. Apartmana girdiğinde kapı görevlisiyle göz teması kurmadan yanından geçip gitti.

Asansöre binince aynada kendini gördü.

Aman Tanrım.

Berbat görünüyordu. Boyası gelmiş koyu kestane saçları kuş yuvasına dönmüştü ve maskarası da kamuflaj gibi yanaklarına akmıştı.

Asansörün kapısı açıldığında koridora çıktı. Dengede duramadığından kapıya ulaşması çok uzun sürmüştü ve anahtarı deliğine sokmak için de dört kez denemesi gerekmişti. Kapıyı açtığında sersemlemiş gibiydi ve baş ağrısı tutmuştu.

Yemek odasıyla oturma odasının arasında bir yerde köşe sehpasına çarpınca neredeyse düşüyordu. Son anda kanepeye tutunarak düşmekten kurtuldu. İç geçirerek kalın, beyaz kuş tüyü minderin üzerine kendini bıraktı. Önündeki sehpanın üzeri gelen postalarla doluydu. Faturalar ve dergiler de vardı.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak hayatının nasıl mahvolduğunu düşündü.

Orada olmayan en iyi arkadaşına, "Lanet olsun sana Katie Ryan," diye mırıldandı. Bu yalnızlık çekilir gibi değildi. Ama en iyi arkadaşı gitmişti. Ölmüştü. Zaten her şey ondan sonra başlamıştı. Ne kadar da acınası bir şeydi. Tully arkadaşının ölümüyle düşüşe

geçmiş, toparlanma gücünü asla bulamamıştı. "Sana ihtiyacım var." Sonra haykırdı. "Sana *ihtiyacım* var!"

Sessizlik.

Başını öne eğdi. Uykuya mı dalmıştı? Belki de...

Tekrar kendine geldiğinde bulanık gözlerle sehpanın üzerindeki postalara baktı. Çoğu önemsiz şeylerdi; artık okumaya tenezzül etmediği kataloglar, dergiler... Tam başını çeviriyordu ki bir fotoğraf gözüne ilişti.

Kaşlarını çatıp eğildi ve diğer postaları bir kenara itip yığının altındaki *Star* dergisini aldı. Sağ üst köşede küçük bir fotoğrafı vardı. Çok güzel bir fotoğraf sayılmazdı. Yani gurur duyulası değildi. Altında da tek kelimelik korkunç bir ifade vardı:

Bağımlı.

Titreyen eliyle dergiyi alıp açtı. Kendi fotoğrafını tekrar görünceye kadar sayfaları hızlı hızlı geçti.

Kısa bir yazı vardı, bütün bir sayfa bile değildi.

SÖYLENTİLERİN ARDINDAKİ GERÇEK HİKÂYE

Herkesin gözü önünde yaşlanmak hiçbir kadın için kolay değildir ama bir zamanların ünlü *talk show*'u *Kız Kıza Sohbet*'in eski yıldızı Tully Hart için bunun çok daha zor olduğu kesin. Bayan Hart'ın vaftiz kızı Marah Ryan özel olarak *Star*'a konuştu. 20 yaşındaki Bayan Ryan elli yaşındaki Hart'ın büyük sıkıntılarla boğuştuğunu doğruladı. Bayan Ryan'ın dediğine göre Hart son birkaç ayda "tehlikeli boyutta kilo almış" ve uyuşturucu, alkol bağımlısı olmuş...

"Aman Tanrım..."

Marah.

Bu ihanet canını öyle yakmıştı ki nefes alamıyordu. Yazının devamını okuyup dergiyi elinden bıraktı.

Aylardır, hatta yıllardır bir kenarda beklettiği acı su yüzüne çıkmış, Tully'yi o güne dek bulunduğu en umutsuz, kendini en yalnız hissettiği noktaya çekmişti. İlk kez o çukurdan çıkamayacağını düşünüyordu.

Gözyaşları yüzünden buğulanmış gözleriyle ayağa kalkmaya çalışırken arabasının anahtarına uzandı.

Bu şekilde yaşamayı sürdüremezdi.

2

✦

3 Eylül 2010
04.16

Neredeyim ben?

Ne oldu?

Güçlükle nefes alıp verirken hareket etmeye çalışıyorum ama vücudum kıpırdamıyor bile. Ne parmaklarım ne ellerim oynuyor.

Sonunda gözlerimi açıyorum. İçine bir şey kaçmış sanki. Boğazım da öyle kurumuş ki yutkunamıyorum.

Karanlık.

Yanımda biri var. Ya da *bir şey*. Güm güm diye sesler geliyor, çekiçle çeliğe vuruluyor. Omurgamı sarsan titreşim dişlerime ulaşıp başımı ağrıtıyor.

Metalin takırdayan, gıcırtılı sesi her yanı sarıyor. Etrafımı, havayı, yanımı, içimi...

Takır tukur, takır tukur.

Acı.

Hepsini aynı anda hissediyorum.

Istırap dolu, şiddetli bir acı. Bir kez farkına vardın mı, onu *hissettin mi* diğer her şey yok oluyor.

✦

Şiddetli bir acıyla uyanıyorum. Başımda korkunç bir ağrı var, kolum zonkluyor. Bir yerim kırılmış olmalı. Kımıldamaya çalışıyorum ama canım öyle yanıyor ki acıdan bayılıyorum. Kendime geldiğimde tekrar deniyorum, derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerime hava doluyor. Boynuma akan kanımın kokusunu alıyorum.

Yardım edin, demek istiyorum ama karanlık, bu güçsüz çabamı yutuyor.

AÇ GÖZLERİNİ.

O sesi, emri duyuyorum ama rahatlamak beni alt ediyor. Yalnız değilim.

AÇ GÖZLERİNİ.

Yapamıyorum. İşe yaramıyor.

YAŞIYOR.

Bir şeyler daha söylüyorlar.

KIMILDAMA.

Etrafımı saran karanlık yer değiştirip hareketleniyor ve tekrar şiddetli bir acı duyuyorum. Biraz sedir ağacını kesen bir testere sesini, biraz da çocuk çığlığını andıran bir gürültü hâlâ etrafımı sarmış durumda. Etrafımı saran karanlıkta ışık, ateşböceği gibi kıvılcım saçıyor ve bu görüntü beni üzüyor. Bir de yoruyor.

BİR İKİ ÜÇ KALDIR.

Birinin beni çektiğini, göremediğim soğuk eller tarafından kaldırıldığımı hissediyorum. Acıdan çığlık atıyorum ama ses anında kayboluyor. Belki de ses yalnızca benim zihnimde.

Neredeyim?

Sert bir şeye çarpıp bağırıyorum.

SORUN YOK.

Ölüyorum.

Ansızın bir şey gelip ciğerlerimdeki havayı emiyor.

Ölüyorum.

✦

3 Eylül 2010
04.39

Johnny Ryan uyandığında bir sorun olduğunu düşünüyordu. Doğrulup etrafına bakındı.

Fakat hayır, hiçbir sorun görünmüyordu. Her şey yerli yerindeydi.

Bainbridge Adası'nda, ofis olarak da kullandığı evindeydi. Yine çalışırken uyuyakalmıştı. Evde çalışan tek ebeveyn olmanın laneti bu olsa gerekti. Gün içinde her şeyi yapacak vakti olmadığı için gece saatlerinden çalıyordu.

Yorgun gözlerini ovuşturdu. Yanı başındaki bilgisayar ekranında, yanıp sönen neon tabelasının altında oturmuş, sigarasını dibine kadar içen, pasaklı, sefil haldeki bir sokak çocuğunun görüntüsü duruyordu. Johnny oynat tuşuna bastı.

Ekranda Kevin ya da sokaktaki lakabıyla Kıvırcık, ebeveynlerini anlatıyordu.

Çocuk omuz silkerek, "Umurlarında değil," dedi.

Johnny dış ses olarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kamera Kıvırcık'ın bakışlarını yakaladı ve Kıvırcık, gözlerindeki saf acı ve derin öfkeyle başını kaldırdı. "Buradayım sonuçta, değil mi?"

Johnny bu çekimleri en az yüz defa izlemişti. Kıvırcık'la birkaç defa konuşmuş olmasına karşın çocuğun nerede büyüdüğünü, nereye ait olduğunu ya da geceleri karanlığa dalıp endişe içinde onu kimin beklediğini bilmiyordu.

Johnny anne ve babaların duyduğu endişeyi, bir çocuğun karanlığa karışıp gözden kaybolabileceğini biliyordu. Burada olmasının, gece gündüz demeden sokak çocuklarıyla ilgili bir belgesel hazırlamasının sebebi de buydu. Belki yeterince derine bakıp doğru soruları sorabilirse kızı bulabilirdi.

Ekrandaki görüntüye baktı. Yağmur yağdığı için bu çekimi yaptığı gece sokaklarda fazla çocuk yoktu. Yine de ne zaman arka planda bir şekil, genç bir kıza ait olabilecek bir siluet görse gözlerini kısıp gözlüklerini takarak ekrana daha dikkatli bakıyor, *bu Marah olabilir mi*, diye düşünüyordu.

Ama bu belgeseli hazırlarken gördüğü kızların hiçbiri kendi kızı değildi. Marah arkasında iz bırakmadan evden kaçmıştı. Johnny onun Seattle'da olup olmadığını bile bilmiyordu.

Üst kattaki ofisinin ışığını kapatıp karanlık ve sessiz koridorda yürüdü. Sol tarafında, siyah ve mat beyaz çerçeveli düzinelerce aile fotoğrafı duvara asılmıştı. Bazen durup fotoğrafları, yani ailesinin geçtiği yolları tekrar düşünür, onlarla birlikte o mutlu günlere dönerdi. Bazen de karısının fotoğrafının önünde duraksayıp bir zamanlar hayatını aydınlatan tebessümde kaybolurdu.

Bu gece [illegible] devam etti.

Oğullarının odasının önünde durup kapıyı araladı. Yakın zamanda edindiği bir alışkanlıktı bu. On bir yaşındaki ikizlerini takıntılı bir şekilde kontrol ediyordu. Hayatın bir anda ne kadar berbat bir hale dönüşebileceğini gördükten sonra geriye kalanları korumaya çalışıyordu. Evet, yerlerindelerdi ve uyuyorlardı.

Nefesini dışarı verdi ama aldığının bile farkında değildi. Ve sonra Marah'nın kapalı kapısına yöneldi. Oradan geçerken durmadı. Onun odasına bakmak, orada kimsenin olmadığını, tıpkı bıraktığı gibi küçük bir kızın odası olarak kaldığını görmek ona acı veriyordu.

Johnny kendi odasına gidip kapıyı arkasından kapattı. Her yer kıyafetler, gazeteler, okumaya başlayıp bıraktığı ve işler hafifleyiğinde tekrar okumaya niyetlendiği kitaplarla doluydu.

Banyoya yöneldi ve gömleğini çıkarıp çamaşır sepetine attı. Banyo aynasında kendini gördü. Bir zamanlar kendine baktığında, *elli beş yaşına göre hiç fena sayılmaz*, diye düşünür, şimdiki gibi zamanlarda ise, *sen gerçekten bu musun*, diye geçirirdi aklından.

Üzgün görünüyordu. Bu en çok da gözlerinden okunuyordu. Siyahların arasından sıyrılan beyaz tellerle dolu saçları olması gerekenden uzundu. Kestirmeyi hep unutuyordu. İç geçirip duşu açtı ve altına girip sıcak suyun üzerine dökülmesine, düşüncelerini alıp götürmesine izin verdi. Duştan çıktığında kendini yine iyi ve güne hazır hissediyordu. Uyumaya çalışmak anlamsızdı. Şimdi olmazdı. Saçını havluyla kurutup giysi dolabının dibinde bulduğu Nirvana tişörtü ile eskimiş koturnu giydi. Tekrar koridora çıktığında telefon çaldı.

Johnny kaşlarını çattı. 2010 yılıydı. Bu modern çağda ev telefonundan çok az aramâ gelirdi.

Ayrıca sabah saat beşi üç geçerken de kimse aramazdı. Bu saatte yalnızca kötü haber gelirdi.

Marah.

Hemen telefona koşup yanıt verdi. "Alo?"

"Kathleen Ryan evde mi?"

Lanet olası tele-pazarlamacılar. Kayıtlarını hiç güncellemez mi bunlar?

Sertçe, "Kathleen Ryan neredeyse dört yıl önce öldü. Arama listenizden çıkarsanız iyi edersiniz," dedi ve karşıdan, *evin karar mercii siz misiniz,* diye sorulmasını bekledi. Sözlerinin ardından gelen sessizlikte Johnny'nin sabrı taşmak üzereydi. "Kimsiniz?" diye sordu.

"Memur Jerry Malone, Seattle polisi."

Johnny kaşlarını çattı. "Ve Kate'i mi arıyorsunuz?"

"Bir kaza oldu. Kurbanın acil durumlar için verdiği irtibat numarasında Kathleen Ryan'ın adı yazıyor."

Johnny yatağın kenarına çöktü. Bu dünyada acil bir durumda aranması için hâlâ Katie'nin adını yanında bulundurabilecek tek kişi vardı. Ve kim bilir şimdi ne yapmıştı. Hem artık cüzdanında irtibat numarası taşıyan insanlar var mıydı? "Tully Hart, değil mi? Sarhoşken araba mı kullanmış? Çünkü eğer öyleyse..."

"O bilgiye sahip değilim bayım. Sacred Heart Hastanesi'nden bir yetkiliyle konuşmalısınız."

Johnny telefonu memurun suratına kapattı ve Google'dan hastanenin numarasını bulup aradı. On dakika boyunca bir yerden diğerine aktarıldıktan sonra nihayet sorularını yanıtlayacak birine ulaştı.

Kadın, "Bay Ryan?" dedi. "Sanırım Bayan Hart'ın yakınısınız, değil mi?"

Johnny bu soruyu duyunca irkildi. Tully'yle konuşmayalı ne kadar zaman olmuştu, hiç hatırlamıyordu.

Hayır, bu bir yalandı. Onunla en son ne zaman konuştuğunu çok iyi anımsıyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Ne oldu?"

"Detayları tam olarak bilmiyorum bayım. Yalnızca hastanemize getirildiğini biliyorum."

Johnny saatine baktı. Acele ederse 05.20 feribotuna yetişir, bir saatten biraz daha uzun süre sonra hastaneye varabilirdi. "Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Telefondan kulağına gelen sinyal sesini duyuncaya kadar kadınla vedalaştığının farkına bile varmamıştı. Kapat tuşuna basıp telefonu yatağa attı.

Cüzdanını bulup telefonu yeniden aldı. Kazağına uzanırken bir numarayı çevirdi. Telefonu, ona sabahın körü olduğunu anımsatacak kadar çok çaldırmıştı.

"Alo?"

"Corrin. Bu saatte aradığım için kusura bakma ama acil bir durum. Çocukları alıp okula götürebilir misin?"

"Ne oldu?"

"Sacred Heart'a gitmeliyim. Bir kaza olmuş. Çocukları yalnız bırakmak istemiyorum ama onları sana getirecek vaktim de yok."

Kadın, "Merak etme," dedi. "On beş dakika içinde orada olurum."

"Teşekkürler, sana borcum olsun." Ardından koridora koşup çocukların yatak odasının kapısını açtı. "Haydi giyinin çocuklar. *Hemen.*"

Çocuklar ağır ağır kalktılar. Wills'in tepkisi, "Ha?" oldu.

"Ben gidiyorum. Corrin on beş dakika sonra sizi alacak."

"Ama..."

"Aması yok. Tommy'nin evine gideceksiniz. Futbol antrenmanından sonra Corrin sizi alabilir. Ben ne zaman eve dönerim bilmiyorum."

Lucas, "Ne oldu?" diye sordu. Uykulu yüzünde endişeli bir fade belirmişti. Bu çocuklar acil durumun ne demek olduğunu iyi biliyordu ve rutin geçen günler tek tesellileriydi. En çok da Lucas'ın. O da annesi gibi hassas, kaygılı bir çocuktu.

Johnny gergin bir sesle, "Bir şey yok," dedi. "Şehre gitmeliyim."

Wills örtüsünü üzerinden atarak, "Bebek olduğumuzu sanıyor," dedi. "Haydi gidelim Skywalker."

Johnny sabırsızca saatine baktı. 05.08 olmuştu. 05.20 feribotuna yetişebilmek için hemen çıkmalıydı.

Lucas yataktan kalktı ve yaklaşıp dağınık kahverengi saçlarının arasından Johnny'ye baktı. "Marah mı?"

Tabii ki bundan şüphelenecekler di. Hastanedeki annelerini görmek için kaç defa oraya koşmuşlardı? Ve kim bilir Marah da bugünlerde başını nasıl bir belaya sokuyordu. Hepsi onun için endişeleniyordu.

Dört yıl sonra bile çocukların hâlâ ne kadar tetikte olduklarını unutmuştu. Yaşadıkları trajedi hepsini etkilemişti. Çocuklar için elinden geleni yapıyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın annelerinin yerini tutamazdı. "Marah iyi. Hastanede olan Tully."

Lucas korku dolu gözlerle, "Tully'nin nesi varmış?" diye sordu.

Tully'yi severlerdi. Geçen yıl onu görmek için kaç defa ona yalvarmışlardı. Johnny de her defasında bir bahane bulmuştu. Şimdi içini bir suçluluk duygusu kaplamıştı.

Johnny, "Henüz detayları bilmiyorum ama öğrenir öğrenmez sizi haberdar etmeye çalışacağım," diye söz verdi. "Corrin buraya geldiğinde okula gitmek üzere hazır olun, tamam mı?"

Wills, "Biz bebek değiliz baba," dedi.

"Futboldan sonra bizi arayacak mısın?" diye sordu Lucas.

"Evet."

Johnny onlara hoşça kal öpücüğü verip girişteki sehpanın üzerinden arabasının anahtarlarını aldı. Son bir kez daha dönüp çocuklara baktı. Saç tıraşı olması gereken tıpkısının aynısı iki oğlan, şortları ve üzerlerine büyük gelen tişörtleriyle endişe içinde bekliyordu. Sonra Johnny arabasına gitti. Oğulları on bir yaşındaydı ve on dakikalığına yalnız kalabilirlerdi.

Johnny arabasına atlayıp motoru çalıştırdı ve feribota doğru yola koyuldu. Feribota bindiğinde arabasından inmeyip otuz beş dakikalık yolculuk boyunca sabırsızca parmağını deri kaplı direksiyona vurup durdu.

Saat tam altıyı on geçe hastanenin otoparkına girmiş, sokak lambasından yayılan yapay aydınlatmanın altına park etmişti. Güneşin doğmasına henüz yarım saat vardı ve şehir hâlâ karanlıktı.

İyi bildiği hastaneye girip uzun adımlarla danışmaya doğru ilerledi.

Sert bir ifadeyle, "Tallulah Hart," dedi. "Ben yakınıyım."

"Bayım ben..."

"Tully'nin durumunu öğrenmek istiyorum, *hemen*." Öyle sert bir dille söylemişti ki bunu, kadın hafif bir elektrik çarpmasına maruz kalmış gibi oturduğu yerde sıçramıştı.

"Ah," dedi. "Hemen dönerim."

Johnny danışma masasından uzaklaşıp adımlamaya başladı. Tanrım, buradan, o tanıdık hastane kokusundan nasıl da nefret ediyordu.

Rahatsız bir plastik sandalyeye oturup ayağını gergin bir şekilde zemine vurmaya başladı. Dakikalar geçiyor, her geçen dakikayla birlikte sabrı biraz daha taşıyordu.

Son dört yıldır karısı, hayatının aşkı olmadan yaşamayı öğrenmişti ama kolay olmamıştı. Arkasına dönüp bakmayı bırakmalıydı. Anılar canını yakmaktan başka işe yaramıyordu.

İyi ama diğer her yer bir yana, buradayken arkasına dönüp bakmamayı nasıl becerebilirdi? Ameliyat, kemoterapi ve ışın tedavisi için bu hastaneye gelmişlerdi. O ve Kate saatlerini burada geçirmiş, kanserin aşklarıyla rekabet edemeyeceğine dair birbirlerine sözler vermişlerdi.

Ama bu bir yalandı.

Nihayet gerçekle yüzleştiklerinde buradaki bir odadalardı. 2006'da. Johnny karısının yanına uzanmış, bir yıllık yaşam mücadelesinde ne kadar zayıfladığını görmezden gelerek ona sarılmıştı. Yatağın yanında duran Kate'in iPod'unda Kelly Clarkson çalıyordu. *Some people wait a lifetime... for a moment like this.*[2]

Kate'in yüzündeki ifadeyi anımsıyordu. Acı, karısının vücudunda yanan bir ateşti ve her yerine yayılmıştı. Kemiklerine, kaslarına, tenine... Mümkün olduğunca çok morfin alıyordu ama çocukları korkutmayacak kadar da uyanık kalmak istiyordu. *Eve gitmek istiyorum,* demişti.

Johnny ona baktığında tek düşünebildiği şey şuydu: *Ölüyor.* Gerçeği tüm derinliğiyle hissetmiş, gözleri yaşarmıştı.

Kate kısık bir sesle, "Bebeklerim," demişti ve ardından gülmüştü. "Evet, artık bebek değiller. Süt dişleri dökülüyor. Bu arada diş perisi için bunun anlamı bir dolar. Sürekli fotoğraflarını çek. Marah'ya da onu anladığını söyle. Ben de on altı yaşındayken anneme kötü davranırdım."

Johnny kendi zayıflığından nefret ederek, "Ben böyle bir konuşma yapmaya hazır değilim," dedi. Karısının gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştü.

2 Kimileri böyle bir anı bir ömür bekler. (ç. n.)

Ardından Johnny'yi şaşırtarak, "Tully'ye ihtiyacım var," demişti. Karısıyla Tully hayatlarının büyük kısmı boyunca çok yakın arkadaşlardı. Ta ki bir kavgayla birbirlerinden uzaklaşıncaya kadar. Son iki yıldır küslerdi ve bu süre içinde Kate'in kanser olduğunu öğrenmişlerdi. Johnny, Tully'yi affedemiyordu. Sebebi kavga etmeleri (bu tabii ki Tully'nin hatasıydı) ya da Kate'in ona en çok ihtiyaç duyduğu dönemde yanında olmaması değildi.

Johnny acı içinde, "Hayır. Sana yaptıklarından sonra mı?" dedi.

Kate hafifçe kocasına döndü. Bunu yaparken ne kadar acı çektiği belliydi. Bu kez daha yumuşak bir sesle, "Tully'ye ihtiyacım var," demişti. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Biliyorum ama..."

"Onu affetmelisin Johnny. Ben affedebiliyorsam sen de etmelisin."

"O kadar kolay değil. Seni kırdı."

"Ben de onu kırdım. Yakın arkadaşlar tartışır. Asıl önemli olan şeyi bazen unuturlar." Kate iç geçirdi. "İnan bana, şimdi neyin önemli olduğunu biliyorum ve ona ihtiyacım var."

"Ararsan geleceğini nereden biliyorsun? Çok uzun zaman oldu."

Kate sancılarına karşın gülümsedi. "Gelir." Kendisine baksın diye kocasının yüzüne dokundu. "Onunla... ilgilenmelisin."

"Böyle söyleme."

"Göründüğü kadar güçlü değildir, biliyorsun. Bana söz ver."

Johnny gözlerini kapattı. Son birkaç yıldır kederinin üstesinden gelip ailesine yeni bir yaşam kurmak için çok çabalamıştı. O korkunç yılı anımsamak bile istemiyordu ama nasıl unuturdu ki? Hele ki şimdi...

Tully ve Kate. Neredeyse otuz yıldır birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydı ve Tully olmasa Johnny hayatının aşkını bulamayacaktı.

Tully, Johnny'nin perişan haldeki ofisine adımını attığı anda onu büyülenmişti. Tully o zamanlar yirmi yaşında, ateşli ve tutkulu bir kadındı. Johnny onu işlettiği küçük televizyon istasyonundaki işe kendisini almıştı. İlk başta ona âşık olduğunu sanmıştı ama bu aşk değil başka bir şeydi. Onun büyüsüne kapılmıştı. O güne dek Johnny'nin tanıdığı herkesten çok daha canlı ve zekiydi. Onun yanında durmak, aylarca gölgede yaşadıktan sonra gün ışığına çıkmak gibiydi. Ünlü olacağını onu görür görmez anlamıştı.

Tully, onu daha cansız ve sessiz haliyle Tully'nin gölgesinde kalan en yakın arkadaşı Kate Mularkey ile tanıştırdığında Johnny genç kadının neredeyse farkına bile varmamıştı. Ancak yıllar sonra Katie onu öpmeye cesaret ettiğinde Johnny geleceğini bu kadının gözlerinde görmüştü. İlk sevişmelerini anımsadı. Johnny otuz, Kate yirmi beş yaşındaydı ve tecrübesiz olan Katie'ydi. Kate ona kısık sesle, *hep böyle mi olur,* diye sormuştu.

Aşk Johnny'yi işte böyle, kendini hazır hissetmeden çok önce bulmuştu. *Hayır, hep böyle olmaz,* demişti Johnny. O zamanlar bile ona yalan söyleyemiyordu.

O ve Kate evlendikten sonra Tully'nin gazetecilik alanındaki başarılı yükselişini uzaktan izlemişlerdi ama Kate'in hayatı Tully'nin yaşamından ne kadar farklı bir yöne kayarsa kaysın iki kadının kardeşlikten bile yakın ilişkileri hiç kopmamıştı. Hemen her gün telefonda konuşuyorlardı ve Tully çoğu tatilde onları ziyarete geliyordu. New York'tan ve kanaldan vazgeçip kendi *talk show* programını sunmak için Seattle'a döndüğünde Tully televizyon programını yayınlaması için Johnny'ye yalvarmıştı. Bunlar başarılı, güzel yıllardı. Ta ki kanser ve Kate'in ölümü her şeyi yerle bir edinceye kadar.

Şimdi düşünmeden edemiyordu. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Her şeyin ne zaman aydınlığa kavuştuğunu biliyordu.

Kate'in cenazesinde, neredeyse dört yıl önce. 2006 Ekimi'nde. St. Cecilia Kilisesi'nin ilk sırasında...

Donuk ve solgun gözlerle bir arada otururken neden burada olduklarının fazlasıyla farkındalardı. Bu kiliseye defalarca gelmişlerdi, Noel'deki gece ayininde ve Paskalya'da buradalardı. Ama bu defaki geliş sebepleri farklıydı. Altın rengi, ışıltılı süslemeler yerine şimdi her yerde beyaz zambaklar. Kilisenin havası iç karartıcı ve hoş kokuluydu.

Johnny omuzları geride, dimdik oturuyordu. Çocukları için şimdi güçlü olmalıydı. Ölüm döşeğindeki karısına söz vermişti ama daha şimdiden sözünü tutmakta zorlanıyordu. İçi kum gibi kuruydu. On altı yaşındaki Marah da ellerini kucağında birleştirmiş, en az Johnny kadar dik bir şekilde yanında oturuyordu. Saatlerdir, hatta günlerdir babasının yüzüne bakmamıştı. Johnny köprüyü aşıp onu iletişim kurmaya zorlamalıydı ama kızına her baktığında sinirleri geriliyordu. Ortak kederleri bir deniz kadar derin ve karanlıktı. O yüzden Johnny gözleri yanarak oturduğu yerde, *Ağlama. Güçlü ol,* diye telkin ediyordu kendi kendini.

Kate'in fotoğrafını taşıyan büyük sehpanın bulunduğu sol tarafına bakma gafletinde bulunmuştu. Fotoğrafta Kate, Bainbridge Adası'ndaki evlerinin önündeki kumsalda, saçları rüzgârdan dağılmış, tebessümü gece feneri kadar parlak, kollarını kendisine doğru koşan üç çocuğuna açmış genç bir anne olarak görünüyordu. Kate bir gece birbirlerine sarılmış, yatakta uzanırken Johnny'den o fotoğrafı bulmasını istemişti. Johnny bu ricanın ne anlama geldiğini anlamıştı. Karısının saçsız başını okşayarak kulağına, *başka zaman,* diye mırıldanmıştı.

Ve Kate o fotoğrafı bir daha istememişti.

Tabii ki istemeyecekti. Son zamanlarında bile güçlü olan yine Kate olmuştu ve iyimserliğiyle hepsini korumaya çalışıyordu.

Korkuları Johnny'yi üzer endişesiyle kalbinde kaç soru biriktirmişti kim bilir? Kendini ne kadar yalnız hissetmişti?

Tanrım. Kate gideli daha iki gün olmuştu.

İki gün. Ama Johnny her şeyi geriye sarmak istiyordu. Ona tekrar sarılıp, *söyle bir tanem, neden korkuyorsun,* demek istiyordu.

Peder Michael kürsüye çıktığında zaten sessiz olan insanlar şimdi tamamen kaskatı kesilmişti.

"Kate'le vedalaşmaya bu kadar büyük bir kalabalığın gelmiş olmasına şaşırmadım. O birçoğumuz için çok önemli bir kişilikti..."

Kişilikti.

"Bu tören için bana çok katı kurallar koyduğunu söylersem şaşırmazsınız ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Birbirinize tutunmanızı söylememi istedi. Üzüntünüzü hayatın neşesine dönüştürmenizi, ailesine olan sevgisini ve kahkahasını anımsamanızı istedi. Sözün kısası, *yaşamanızı* istedi." Pederin sesi boğuldu. "İşte o Kathleen Mularkey Ryan'dı. Hayatının sonunda bile başkalarını düşündü."

Marah hafifçe sızlandı.

Johnny kızının eline uzandı. Marah babasının dokunuşuyla hafifçe irkilip ona baktı. Kızı kendini geri çekerken gözlerinde yine o sonsuz keder vardı.

Müzik başladı. Başta sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Belki de kafasının içindeki uğultuydu duyduğu. Şarkıyı tanıması biraz zamanını aldı.

Müzikle birlikte duygularının da yoğunlaştığını hissederek, "Ah, olamaz," dedi.

Crazy for You adlı şarkıydı bu.

Düğünlerinde dans ettikleri şarkı... Johnny gözlerini kapattı ve onu yanında hissetti. Müziğin ritmine ayak uydururken onu nasıl

kollarına aldığını düşündü. *Bana bir kez dokunursan gerçek olduğunu anlayacaksın.*

Yine kâbus görmeye başlayan ve yıllar önce vazgeçtiği bebeklik battaniyesini bulamayınca krize giren Lucas, sekiz yaşındaki tatlı Lucas, Johnny'nin kolunu çekiştirdi. "Annem dedi ki ağlamak kötü bir şey değilmiş babacığım. Bana ve Wills'e ağlamaktan korkmamamızı söyledi."

Johnny ağladığının farkında bile değildi. Gözlerini silip hafifçe başını salladı ve, "Haklısın küçük adam," diye fısıldadı ama oğluna bakamıyordu. O gözlerde göreceği gözyaşlarına dayanamazdı. Onun yerine ileriye bakıp dikkatini dağıtmaya çalıştı. Pederin sözlerini tuğla duvarlara fırlatılan taşlara, kırılgan şeylere dönüştürdü. Sözler duvara çarpıp düşerken Johnny nefes alıp vermeye odaklanarak kansını düşünmemeye çalıştı. Onu yalnız kaldığında, geceleri, etrafında kimseler yokken düşünecekti.

Saatler sürmüş gibi hissettiği tören bitmişti sonunda. Ailesini yanına alıp alt kattaki resepsiyona indi. Orada hem şaşkın hem de çökmüş bir halde etrafına bakınırken tanımadığı ya da çok az tanıdığı sayısız yüzü gördüğünde Kate'in, Johnny'nin hiç bilmediği dönemler de geçirdiğini ve bu dönemlerin Kate'in kendini ondan uzak hissetmesine sebep olduğunu anlamış, bu ona daha büyük bir acı vermişti. Yakaladığı ilk fırsatta ailesini kilisenin bodrumundan çıkardı.

Kilisenin otoparkı arabalarla doluydu ama Johnny'nin fark ettiği şey bu değildi.

Yüzünü günün son ışığına kaldırmış halde duran Tully otoparktaydı. Kollarını ardına kadar açmış, bir yerlerden bir müzik sesi geliyormuş gibi kalçasını sallıyordu.

Dans ediyordu. Kilisenin önünde, yolun ortasında dans ediyordu.

Ona öyle sert bir şekilde seslendi ki yanında duran Marah irkildi.

Tully dönüp baktığında arabaya doğru geldiklerini gördü. Kulaklıklarını çıkarıp yanlarına gitti.

Kısık sesle, "Nasıldı?" diye sordu.

Johnny içinde uyanan ani öfkeyi bastırdı. Her şey ama her şey böylesine dipsiz bir kederden çok daha tercih edilir olabilirdi. Tabii ki Tully kendini düşünecekti. Kate'in cenazesine gitmek *canını yakacağı* için cenazeye gelmemişti. Otoparkta durup dans etmişti. *Dans etmişti.*

En iyi arkadaş. Kate bencilliğinden ötürü Tully'yi affedebilirdi ama bu Johnny için o kadar da kolay değildi.

Johnny çocuklarına döndü. "Herkes arabaya binsin."

"Johnny..." Tully ona yaklaştıysa da Johnny ondan uzak durdu. Şu anda hiç kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. "İçeriye giremedim," dedi.

Acı bir tonda, "Anlıyorum. Kim girebildi ki?" dedi. Ona bakar bakmaz da büyük bir hata yaptığını anladı. Kate'in yokluğu Tully'ye bakınca çok daha belirgin biçimde kendini hissettiriyordu. İki kadın sürekli birlikteydi. Kahkahalar atıp konuşur, disko şarkılarının kötü yorumlarına kıkır kıkır gülerlerdi.

Tully ve Kate. Onlar otuz yılı aşkın süredir birbirlerinin en iyi arkadaşıydı ve şimdi Johnny, Tully'ye baktığında acısı dayanılmaz boyutlara erişiyordu. Asıl ölmesi gereken *oydu.* Kate, Tully'den katbekat iyiydi.

"Evde toplanacağız," dedi Johnny. "Kate öyle istedi. Umarım gelebilirsin."

Johnny, Tully'nin şiddetli iç geçirişini duyduğunda kadının canını yaktığını anladı.

Tully, "Bu haksızlık," dedi.

Johnny bu sözü, Tully'yi duymazdan gelip çocuklarını arabaya bindirdi ve ıstırap dolu bir sessizlik içinde evlerinin yolunu tuttular.

Solgun akşam güneşi karamel renkli Craftsman tarzı evi ışıl ışıl aydınlatıyordu. Katie'nin kanser olduğu yıl tamamen unutulan bahçe çok kötü durumdaydı. Johnny garaja park edip çocuklarla birlikte hastalık kokusunun kumaş kıvrımlarına ve halının yün ilmiklerine sindiği eve girdi.

"Şimdi ne olacak baba?"

Johnny daha dönüp bakmadan sorunun kimden geldiğini anlamıştı. Her süs balığının ardından ağlayıp ölüm döşeğindeki annesine her gün resim yapan, okulda ağlayıp doğum gününde sessizce oturan ve hediyelerini açarken bile gülümsemeyen Lucas'tı. Gerçekten de çok içliydi. Kate o son, korkunç gecede, *özellikle Lucas'a dikkat et, beni çok özleyecek. Onunla ilgilen,* demişti.

Johnny döndü.

Wills ve Lucas omuzları birbirine değecek kadar yakın bir şekilde birbirine sokulmuş, öylece duruyordu. Birbirinin aynı siyah pantolon ve gri V yaka kazak giymiş sekiz yaşındaki oğulları... Johnny bu sabah onlara duş aldırmayı unutmuştu ve taranmamış saçları uyurken yer yer asice dikilmişti.

Lucas'ın gözleri kocaman ve ışıl ışıldı. Kirpikleri de ıslaktı. Annesinin *gittiğini* biliyordu ama bunu tam anlamıyla kavrayamıyordu.

Marah kardeşlerinin yanına geldi. Siyah elbisesiyle incecik ve solgun görünüyordu.

Hepsi birden Johnny'ye bakıyordu.

Konuşma, rahatlatıcı sözler söyleme, hiç unutmayacakları tavsiyelerde bulunma sırası şimdi ondaydı. Babaları olarak önlerindeki birkaç saati karısının yaşamının bir kutsamasına dönüştürmek onun göreviydi. İyi de bunu nasıl yapacaktı?

Marah iç geçirerek, "Haydi çocuklar," dedi. "*Kayıp Balık Nemo*'yu izleyelim."

Lucas, "Hayır," diye ağlamaya başladı. "*Kayıp Balık Nemo* olmaz."

Wills kafasını kaldırdı ve kardeşinin elini tutup, "Annesi ölüyor orada," dedi.

"Öyle mi?" dedi Marah anlayışla. "Peki *İnanılmaz Aile*'ye ne dersiniz?"

Lucas somurtuk bir ifadeyle başını salladı.

İlk kapı zili duyulduğunda Johnny hâlâ bu yaralı çocuklara ne söyleyebileceğini düşünüyordu.

Kapı sesiyle irkildi. Sonrasında zamanın geçtiğinin, insanların etrafında toplandığının, kapının açılıp kapandığının belli belirsizce farkına vardı. Güneşin batıp gece karanlığının pencere pervazlarından süzüldüğünün de... Kendi kendine, *kımıldan, git ve selam de,* diyordu ama bir türlü harekete geçemiyordu.

Biri koluna dokundu.

Johnny bir kadının, "Çok üzüldüm Johnny," diyen sesini duyunca döndü.

Elinde folyoya sarılı bir kap tutan siyah elbiseli kadın Johnny'nin yanında duruyordu. Johnny onu tanımamıştı. "Arthur beni o garson için terk ettiğinde hayatım bitti sanmıştım. Ama her sabah yeniden uyanmaya devam ediyorsun ve gün geliyor bir de bakıyorsun ki iyileşmişsin. Aşkı yeniden bulacaksın."

Johnny'nin, ölümün sadakatsizlikten çok farklı olduğunu bu kadının yüzüne vurmamak için kendini kontrol etmesi çok zordu ama kadının ismini düşünmeye bile fırsat bulamadan başka bir kadın geldi. Tombul elleriyle tuttuğu folyoya sarılı kaptan anlaşıldığı üzere belli ki bu kadın da Johnny'nin en büyük sıkıntısının açlık olduğunu düşünüyordu.

Johnny kadının, "...çok daha güzel bir yerde..." dediğini duydu ve oradan uzaklaştı.

Kalabalığın arasından mutfağa kurulan bara gitti. Yol boyunca, *üzüldüm, yakında geçer, daha iyi bir yerde,* türünden aynı anlamsız kelimeleri dile getiren insanların yanından geçmişti. Ne yanlarında durmuş ne de yanıt vermişti. Yürümeye devam etmişti yalnızca. Odanın her yerine, sehpaların üzerine konmuş, pencerelere ve lambalara yaslanmış fotoğraflara bakmadı. Mutfakta kapların üzerindeki folyoları çıkarıp çekmecelerden bir şeyler alarak hızlı hızlı çalışan bir grup hüzünlü kadın topluluğuyla karşılaştı. Johnny'nin içeri girmesiyle oldukları yerde durup aralarına giren tilkinin etrafındaki kuşlar gibi başlarını kaldırdılar. Acıma duygusu ve günün birinde kendi başlarına da gelebileceği korkusu kendini somut biçimde belli ediyordu.

Lavabonun başındaki kayınvalidesi Margie doldurduğu sürahiyi bıraktı. Cam şiddetli bir çınlamayla tezgâha değdi. Yüzünde endişe yüklü bir ifadeyle saçını geriye itip Johnny'nin yanına gitti. Kadınlar ona yol açmak için kenara çekildi. Margie barda durdu ve buzlu bardağa viskiyle su doldurup ona uzattı.

"Bardak bulamadım," dedi. Aptalca bir cümleydi bu. Bardaklar hemen yanındaydı. "Bud nerede?"

"Sean ve çocuklarla birlikte televizyon izliyor. Buna dayanamaz. Kızının ölümünü bu yabancılarla paylaşmaya dayanamaz."

Johnny başını salladı. Karısının babası zaten sessiz bir adamdı ve tek kızının ölümü onu iyice yıkmıştı. Geçen doğum gününde hayat dolu, simsiyah saçlı, şen kahkahalar atan Margie bile teşhisin ardından inanılmaz derecede çökmüştü. Tanrı'dan her an yeni bir darbe daha bekliyormuşçasına kamburunu çıkarmıştı. Saçlarını boyamayı bırakmış, beyaz teller donmuş bir nehir misali siyahların arasında belirmişti. Çerçevesiz gözlükleri sulu gözlerini büyütmüştü.

Margie, solgun, damarları belirgin eliyle Johnny'nin koluna dokunarak, "Çocuklarının yanına git," dedi.

"Burada kalıp sana yardım etmeliyim."

"Ben iyiyim," dedi kadın. "Ama Marah için endişeleniyorum. İnsanın on altı yaşında annesini kaybetmesi zordur ve eminim Kate hastalanmadan önce onunla tartıştığı için pişmanlık duyuyordur. Bazen söylenmiş sözler unutulmaz; özellikle de öfkeyle söylenenler."

Johnny içkisinden büyük bir yudum alıp bardağı boşaldığında içindeki buzun tıkırtısını dinledi. "Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ne söylediğinin bir önemi yok." Margie, Johnny'nin kolunu daha sıkı tutup onu mutfaktan çıkardı.

Ev insan kaynıyordu ama yaslılardan oluşan kalabalığın içinde bile Tully Hart kendini belli ediyordu. Odak noktası. Muhtemelen araç yoluna park etmiş arabaların bazıları kadar değerli siyah ve dar elbisesiyle kederliyken bile güzel görünmeye çalışıyordu. Omuzlarına düşen saçları bugünlerde kızıl-kahveydi ve cenazeden sonra makyajını tazelemiş olmalıydı. Oturma odasında etrafını saran insanlara belli ki bir hikâye anlatıyordu ve bitirdiğinde etrafındaki herkes güldü.

"Nasıl gülümseyebiliyor?"

"Tully daha önce birkaç defa kalp kırıklığı yaşadı, unutma. Acısını ömür boyu gizleyerek yaşadı. Onu ilk gördüğüm zamanı anımsıyorum. Ateşböceği Yolu'ndan onun evine gitmiştim çünkü Kate'le arkadaşlık ediyordu ve onu tanımak istemiştim. Yolun karşısındaki eski harabe evde annesi Cloud'la tanıştım. Aslında *tanıştığım* söylenemez. Karnında marihuana yığınıyla kollarını ve bacaklarını açmış, kanepede uzanıyordu. Doğrulmaya çalışıp beceremeyince, *lanet olsun bana, çok sarhoşum,* dedi ve tekrar olduğu yere yığıldı. O zamanlar muhtemelen on dördünde olan Tully'ye döndüğümde sonsuza dek unutmayacağı türden bir utançla bana baktığını gördüm."

"Senin de baban alkolikti ama üstesinden geldin."

"Ben âşık oldum ve çocuklarım oldu. Bir aile kurdum. Tully, onu Kate'ten başkasının sevmeyeceğine inanıyor. Henüz yaşadığı kaybın farkında olduğunu sanmıyorum ama farkına vardığında çok sarsılacak."

Tully stereo'ya bir CD koyup müziği açtı. Hoparlörlerden bir anda *Born to be Wild* şarkısı yükseldi.

Oturma odasındaki insanlar gücenmiş bir ifadeyle ondan uzaklaşıyordu.

"Haydi," dedi Tully, "Kim shot istiyor?"

Johnny onu durdurması gerektiğini biliyordu ama ona o kadar yaklaşamazdı. Henüz bunu yapamazdı. Ne zaman Tully'ye baksa, *Kate gitti*, diye düşünüyor, yarası yeniden kanıyordu. Onun yerine sırtını dönüp çocuklarını telkin etmek için üst kata çıktı.

Merdivenleri çıkmak için çok çaba sarf etmesi gerekmişti.

Gücünü toplamak için ikizlerin odasının önünde durdu.

Yapabilirsin.

Yapabilirdi. Yapmalıydı. Bu kapının ardındaki çocuklar hayatın hiç de adil olmadığını, ölümün kalpleri parçalayıp aileleri dağıttığını yeni öğrenmişti. Bunu anlamalarını, ayakta durmalarını ve iyileşmelerini sağlamak onun göreviydi.

Johnny derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

İlk gördüğü şey yataklardı. Dağınık, buruş buruş, *Yıldız Savaşları* nevresimi birbirine dolaşmış yataklar. Bulutlar, yıldızlar ve ay resimleri yaparak Kate'in kendi elleriyle boyadığı koyu mavi duvarlar zaman içinde çocukların sanat çalışmaları ve sevdikleri posterlerle dolmuştu. Altın sarısı t-ball ve futbol kupaları gururla dolabın üstündeki yerlerini almıştı.

Kayınbabası Bud, video oyunu oynadıklarında iki çocuğun rahatça sığdığı geniş koltukta oturmuş, Kate'in erkek kardeşi Sean da Wills'in yatağına uzanmıştı.

Marah, yanında Lucas'la birlikte televizyonun karşısında kilime oturmuştu. Öfkeli ve terk edilmiş bir ifadeyle kollarını birleştirmiş film izleyen Wills ise bir köşedeydi.

Johnny kısık sesle, "Selam," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Baba!" Lucas hemen ayağa fırladı. Johnny oğlunu kucaklayıp sımsıkı sardı.

Bud minderli geniş koltuktan beceriksizce ayağa kalktı. Demode siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve geniş polyester kravatıyla perişan haldeydi. Yaşlılığın izlerini taşıyan solgun yüzünde son birkaç haftadır yeni kırışıklıklar ve çizgiler oluşmuştu. Gür beyaz kaşlarının altındaki gözleri hüzünle bakıyordu. "Sizi yalnız bırakalım," dedi. Yatağa gidip Sean'ı omzundan dürttü. "Kalk haydi."

Sean irkilerek uyandı ve hemen doğruldu. Johnny'yi görünceye kadar ne olduğunu anlamadı. "Ah, tamam." Babasının peşinden odayı terk etti.

Johnny kapının sertçe kapandığını duydu. Ekranda, parlak renkli süper kahramanlar ormana koşuyordu. Johnny'nin kollarından sıyrılan Lucas yanında durdu.

Johnny kederli çocuklarına baktı. Çocukları da ona bakıyordu. Annelerinin ölümüne her birinin tepkisi farklı ve benzersizdi. Yufka yürekli Lucas annesini çok özlüyordu ve nereye gittiğini tam olarak anlayamıyordu. İkizi Wills atletizme ve popüler olmaya meraklıydı. Şimdiden iyi bir atletti ve seviliyordu. Annesinin kaybı onu incitmiş, korkutmuştu. Korkmayı sevmediği için öfkeli olmayı tercih ediyordu.

Tabii bir de Marah vardı. Bugüne dek her şeyi kolayca elde eden on altı yaşındaki güzel Marah... Kanserin ortaya çıktığı yıl içine kapanmış, sessizleşmişti. Hiç gürültü çıkarmaz, sorun yaratmazsa

bugünün kaçınılmazlığı göz ardı edilebilirmiş gibi davranıyordu. Marah'nın, Kate hastalanmadan önce ona karşı takındığı tavırdan ne kadar pişmanlık duyduğunu Johnny biliyordu.

Buna karşın hepsi de aynı özlemle bakıyordu. Parçalanmış hayatlarını toparlaması, tahmin edilemez acılarını dindirmesi için ona bakıyorlardı.

Ama Kate bu ailenin kalbi, onları birleştiren etmendi. Ne söyleyeceğini bilen de hep onun sesi olmuştu. Johnny şimdi ne dese yalan olacaktı. Nasıl iyileşeceklerdi? Her şey nasıl yoluna girecekti? Kate'siz geçirdikleri günler çoğaldıkça nasıl rahatlayacaklardı?

Marah birçok kızın hiç bilmediği bir zarafetle dikkatleri üzerine çekip ayağa kalktı. Uzun koyu saçları, siyah elbisesi ve pürüzsüz teniyle üzülüp solmuş haldeyken bile narin bir peri gibi görünüyordu. Johnny odayı yeni yeni saran bu atmosferde nefes alamıyormuş gibi kızının boğazının düğümlendiğini fark etti.

Lucas'a elini uzatarak, "Ben çocukları yatırayım," dedi. "Haydi minik fare. Size hikâye okuyacağım."

Wills çenesi gerilerek, "Hikâyeler daha iyi hissetmemizi sağlar baba," dedi. Sekiz yaşındaki bir çocuğun yüzünde beliren, yetişkinlere özgü karanlık, üzgün bir ifadeyle bakıyordu.

Johnny yine zayıflığından nefret ederek, "Her şey düzelecek," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Wills. "Nasıl?"

Lucas da ona baktı. "Evet, nasıl baba?"

Johnny buzdan oyulmuş gibi soğuk ve solgun duran Marah'ya baktı.

Duygusuzca, "Uyumak yardımcı olur," dedi ve Johnny kızına minnettar kaldı. Kontrolü kaybettiğini, *düştüğünü*, birinden destek

almak yerine onlara destek olması gerektiğini biliyordu ama içi bomboştu.

Boştu işte.

Yarın her şey daha iyi olacaktı. Kendisi de daha iyi hissetmeye çalışacaktı.

Ama çocuklarının yüzündeki üzgün ifadeyi gördüğünde bunun da yalan olduğunu biliyordu.

Affet beni Katie...

Çocuklara tok bir sesle, "İyi geceler," dedi.

Lucas ona baktı. "Seni seviyorum babacığım."

Johnny yavaşça dizlerinin üzerine çöküp kollarını açtı. Oğlanlar kollarına atılıp ona sıkıca sarıldılar. "Ben de sizi seviyorum." Çocukların başlarının üzerinden hareketsizce duran Marah'ya baktı. Omuzlarını geriye atmış, dimdik duruyordu.

"Marah?"

Kızı yumuşak bir sesle, "İyi olacağım," dedi.

"Güçlü olacağımız konusunda annenize söz verdik. Bunu hep birlikte yapacağız."

Marah alt dudağı hafifçe titreyerek, "Evet," dedi. "Biliyorum."

Johnny kendi sesinin de çatallandığını duyarak, "Başarabiliriz," dedi.

"Elbette başarabiliriz," dedi Marah iç geçirerek. Sonra, "Haydi çocuklar, artık yatalım," dedi.

Johnny orada kalıp Marah'yı rahatlatması gerektiğini biliyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Onun yerine korkakça davranıp odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapattı.

Alt kata indiğinde herkesi görmezden gelerek kalabalığın arasından ilerledi. Çamaşır odasından paltosunu alıp dışarı çıktı.

Gece karanlığı artık tamamen çökmüştü ve gökyüzünde yıldız yoktu. İnce bir bulut tabakası yıldızları engellemişti. Serin bir esinti, evin etrafını saran ağaçları dalgalandırıp eteğe benzer dalları dans ettiriyordu.

Tepesindeki ağaç dallarından, iple tutturulmuş, içi siyah taş ve adak mumlarıyla dolu Mason kavanozları sarkıyordu. O ve Kate kim bilir kaç defa mum ışığının altında oturmuş, dalgaların sesini dinlerken hayallerinden bahsetmişlerdi...

Johnny dengede durmak için verandanın tırabzanına tutundu.

"Selam."

Bu ses onu hem şaşırtmış hem de kızdırmıştı. Yalnız kalmak istiyordu.

Tully, Johnny'nin yanına gelerek, "Beni tek başıma dans etmek zorunda bıraktın," dedi. Mavi renkli yün bir battaniyeye sarınmıştı. Battaniyenin ucu çıplak ayaklarına kadar yere değiyordu.

Johnny ona dönerek, "Mola verdin sanırım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Johnny kadının nefesindeki tekila kokusunu aldığında ne kadar içmiş olabileceğini merak etti. "İlgi Odağı Tully Hart Gösterisi'ne ara vermiş olmalısın."

Tully geri çekilerek, "Kate bu geceyi eğlenceli hale getirmemi istedi," dedi. Titriyordu.

"Cenazesine gelmediğine inanamıyorum," dedi Johnny. "Bilseydi kalbi kırılırdı."

"Gelmeyeceğimi *biliyordu*. Hatta..."

"Sorun çözüldü mü yani? Marah'nın seni orada görmek isteyeceği hiç aklına gelmedi mi? Vaftiz kızını umursamıyor musun?"

Tully yanıt veremeden -hem ne diyebilirdi ki- Johnny uzaklaşıp içeri girdi ve çamaşır odasının önünden geçerken paltosunu çamaşır makinesinin üzerine attı.

Haksız bir tepki gösterdiğinin farkındaydı. Başka bir zaman ve mekânda olsa ondan af dileyebilirdi. Kate af dilemesini isterdi ama şu anda buna gücü yoktu. Ayakta durmak bile tüm enerjisini harcıyordu. Karısı gideli kırk sekiz saat olmuştu ve Johnny şimdiden mahvolmuş haldeydi.

3

✦

O gece sabaha karşı saat dörtte Johnny uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Karısının cenazesinin yapıldığı günün gecesi huzur bulması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Yorganı üzerinden atıp yataktan kalktı. Çatıyı döven yağmurun sesi evin içinde yankılanıyordu. Yatak odasının şöminesine yaklaşıp düğmeye dokundu ve *vızıltılı* bir sesle birlikte mavi ve turuncu alevler, yapay kerestelerin arasından kayarcasına ortaya çıktı. Hafif bir gaz kokusu burnuna doldu. Birkaç dakika orada durup alevleri izledi.

Ondan sonra kendini sürüklenirken buldu. Odadan odaya gezinmesini açıklayabilecek tek kelimeydi bu. Birçok kez bir yerde durup çok da berrak olmayan bir zihinle neden orada durduğunu ya da bu gezintiye ne zaman başladığını düşünürken bulmuştu kendini.

Her nasılsa tekrar yatak odasına dönmüştü. Kate'in su bardağı hâlâ komodinin üzerindeydi. Okuma gözlükleri ve sürekli üşüdüğü için yatarken taktığı eldivenleri de orada duruyordu. Johnny, kendi nefesinin sesini duyduğu netlikte karısının, *sen benim için doğru kişiydin John Ryan. Yirmi yıldır nefes aldığım sürece seni sevdim,* diyen sesini duydu. Son gecesinde kocasına söylediği şeydi bu. Birlikte yatağa uzanmışlardı. Kate ona sarılamayacak kadar güçsüz olduğundan Johnny ona sarılmıştı. Yüzünü karısının boynuna gömüp, *beni bırakma Katie. Henüz çok erken,* dediğini anımsıyordu.

Karısı ölüm döşeğindeyken bile Johnny onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Giyinip alt kata indi.

Oturma odasını soluk gri bir ışık doldurmuştu. Saçaklardan akan yağmur görüntüyü buğulandırmıştı. Mutfakta tezgâhın, özenle yıkanıp kurulandıktan sonra bulaşık bezinin üzerine yerleştirilmiş tabaklarla dolu olduğunu gördü. Kâğıt tabak ve parlak renkli peçeteler de çöp kutusunu ağzına kadar doldurmuştu. Buzdolabı ve dondurucu folyoya sarılı kaplarla doluydu. Johnny tek başına karanlığın içine gizlenmişken kayınvalidesi yapılması gereken her şeyi yapmıştı.

Kahve koyarken hayatının yeni halini gözünde canlandırmaya çalıştı. Tek gördüğü yemek masasındaki boş sandalye, çocukları okula götüren arabayı yanlış sürücünün kullandığı, yanlış ellerin hazırladığı kahvaltıydı.

İyi bir baba ol. Bununla mücadele etmelerine yardım et.

Johnny tezgâha yaslanıp kahvesini yudumladı. Üçüncü fincanını doldururken kafein sayesinde adrenalinin yüklendiğini hissetti. Elleri titremeye başlayınca kahve yerine portakal suyu içmeye karar verdi.

Kafeinin üzerine şeker. Sırada ne vardı, tekila mı? Bir türlü yola devam etme kararı alamıyordu. Her santimetrekaresi ona karısını anımsatan o çok sevdiği lavanta kokulu el kremi, çocuklarının en ufak başarısında ortaya çıkardığı SEN ÖZELSİN tabağı, büyükannesinden kendisine kalan ve özel günlerde kullandığı sürahi gibi eşyalarla dolu mutfaktan ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Birinin omzuna dokunduğunu hissedince irkildi.

Kayınvalidesi Margie yanı başında duruyordu. Üzerinde yüksek bel kot pantolonu, spor ayakkabısı ve siyah balıkçı kazağı vardı. Yorgun bir ifadeyle gülümsüyordu.

Bud da karısının yanına geldi. Margie'den on yaş büyük gösteriyordu. Öncesinde de kimse onun konuşkan biri olduğunu iddia edemezdi ama adamcağız son bir yıl içinde iyice kendi içine kapanmıştı. Diğerleri kaçınılmaz olanı kabullenmeden çok önce o, Katie'nin gideceğini anlamıştı ve şimdi, kızını kaybettikten sonra sesi de tamamen kesilmişti. Karısı gibi o da her zamanki tarzda giyinmişti. Hem incelen bacaklarını hem süzülen göbeğini vurgulayan Wrangler marka kot pantolon, çizgili kahverengi-beyaz kovboy gömleği ve gümüş tokalı bir kemer. Saçları çoktan seyrelmişti ama bunu telafi edercesine kaşları fazlasıyla gürdü.

Hiçbir şey söylemeden hep birlikte mutfağa döndüler ve Johnny herkese birer fincan kahve koydu.

Bud huysuz bir ifadeyle, "Kahve. Tanrı'ya şükür," dedi ve çalışmaktan yıpranmış eliyle fincanı aldı.

Bakıştılar.

Margie sonunda, "Bir saat sonra Sean'ı havaalanına götürmemiz gerekiyor ama daha sonra yardıma gelebiliriz," dedi. "Bize ihtiyacın olduğu sürece..."

Böyle bir öneride bulunduğu için Johnny ona minnettardı. Margie ona kendi annesinden bile daha yakındı ama artık tek başına kalma vakti gelmişti.

Havaalanı. Yanıt buydu işte.

Bu öylesine bir gün değildi ve Johnny her ne kadar kendinden emin görünse de rol yapmaya devam edemeyecekti. Çocuklarına kahvaltılarını verip onları okula bıraktıktan sonra kanala gidip kimsenin hayatını değiştirmeyecek berbat bir eğlence programı veya hayat biçimlerini konu alan bir program hazırlayamazdı.

"Bu cehennemden çıkıp gideceğiz," dedi.

Margie, "Öyle mi?" diye sordu. "Nereye?"

Johnny aklına ilk gelen yeri söyledi. "Kauai'ya." Katie orayı severdi. Çocukları oraya götürmek isterdi hep.

Margie yeni çerçevesiz gözlüklerinin arkasından ona baktı.

Bud sertçe, "Kaçmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi.

"Biliyorum Bud. Ama burada boğuluyorum. Nereye baksam..."

"Evet," dedi kayınbabası.

Margie, Johnny'nin kolunu tuttu. "Nasıl yardım edebiliriz?"

Bu eksik ve geçici bir plan da olsa Johnny en azından bir planı olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. "Rezervasyon yaptıracağım. Çocuklara söylemeyin. Bırakın uyusunlar."

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Yarın gitmeyi umuyorum."

"Tully'yi arayıp planından ona bahsetsen iyi olur. Saat on birde buraya gelecekti."

Johnny başını salladı ama Tully şu anda düşüneceği en son kişiydi.

Magie ellerini birbirine vurarak, "Pekâlâ," dedi. "Buzdolabını temizleyip bütün yemek kaplarını garajdaki dondurucuya taşıyacağım."

"Ben de süt dağıtımcısıyla polisi arayacağım," dedi Bud. "Eve dikkat etmeleri için..."

Johnny bunların hiçbirini düşünmemişti. Yolculuk öncesi tüm hazırlıkları Kate yapardı.

Margie, Johnny'nin kolunu sıvazladı. "Git de rezervasyonu yap. Biz hallederiz burayı."

Johnny ikisine de teşekkür edip ofisine çıktı. Bilgisayarın başına oturdu. Rezervasyonu yapması yirmi dakika bile sürmemişti. Saat yediye on kala uçak biletlerini almış, araba ve ev kiralamıştı. Şimdi sıra bunu çocuklara söylemeye gelmişti.

Koridorda ilerledi. Oğlanların odasındaki ranzaya gittiğinde iki çocuğun alt yatakta köpek yavrusu gibi birbirlerine kenetlendiklerini gördü.

Lucas'ın kabarık kahverengi saçlarını sıvazladı. "Hey, Skywalker, uyan bakalım."

Wills uykusunda, "Ama ben de Skywalker olmak istiyorum," diye mırıldandı.

Johnny gülümsedi. "Sen Kumandansın unuttun mu?"

Wills mavi-kırmızı Örümcek Adam pijamasıyla oturarak, "Kimse Kumandan William'ı bilmiyor ama," dedi. "Video oyunu yok onun."

Lucas da kalkıp bulanık gözlerle etrafına bakındı. "Okul vakti mi?"

"Bugün okula gitmiyoruz," dedi Johnny.

Wills kaşlarını çattı. "Annemiz öldüğü için mi?"

Johnny irkildi. "Öyle de diyebiliriz. Hawaii'ye gidiyoruz. Size sörf yapmayı öğreteceğim."

Wills kaş çatmayı sürdürerek, "Sen sörf yapmayı bilmiyorsun," dedi. Şimdiden şüpheci bir çocuk olup çıkmıştı.

Lucas uzamış saçlarının arasından bakarak, "Biliyor işte... Biliyorsun, değil mi baba?" dedi. İşte, inançlı Lucas.

Johnny, "Bir haftada öğrenirim," dedi ve çocuklar keyiflenip yatağın üzerinde zıplamaya başladılar. "Dişlerinizi fırçalayıp hazırlanmaya başlayın. On dakika sonra eşyalarınızı toplamak için döneceğim."

Çocuklar yataktan fırlayıp birbirlerini dirsekleyerek banyoya kadar yarıştılar. Johnny yavaşça odadan çıkıp koridorda yürüdü.

Kızının kapısını çalınca Marah'nın bitkin bir sesle, "Ne var?" dediğini duydu.

Kızının odasına girmeden önce derin bir nefes aldı. On altı yaşındaki ergen kızını bu tatile gitmeye ikna etmenin kolay olma-

yacağını biliyordu. Marah için arkadaşlarından daha önemli bir şey yoktu. Hele ki böyle bir zamanda...

Kızı, dağınık yatağının yanında durmuş uzun ve parlak saçlarını tarıyordu. Okul için giydiği anlamsız derecede düşük belli, bol paça kot pantolonu ve ufacık tişörtüyle Britney Spears'la birlikte turneye çıkmaya hazır görünüyordu. Johnny öfkesini bir kenara itti. Şimdi moda tartışması yapmanın sırası değildi.

Kapıyı arkasından kapatıp, "Selam," dedi.

Marah ona bakmadan, "Selam," diye yanıtladı. Sesi ergenliğin etkisiyle daha şiddetli çıkıyordu. Johnny iç geçirdi. Anlaşılan keder bile kızını yumuşatmamıştı. Belki de daha öfkeli birine dönüşmüştü.

Marah saç fırçasını bırakıp babasına baktı. Kate'in, kızlarının gözlerindeki yargılayan ifadeden neden bu kadar incindiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Marah bakışlarıyla karşısındakini kırabilirdi.

"Dün gece için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Bugün okuldan sonra futbol antrenmanım var. Annemin arabasını alabilir miyim?"

Annemin derken kızının sesinin nasıl boğulduğu Johnny'nin gözünden kaçmamıştı. Yatağın kenarına oturup onun da yanına gelmesini bekledi. Gelmeyince içini bir bezginlik duygusu sardı. Kızının çok hassas olduğu belliydi. Hepsi öyle olmuştu ama Marah da Tully gibiydi. İkisi de zayıflıklarını nasıl göstereceklerini bilmiyordu. Marah'nın şu anda tek derdi babasının hazırlığını bölmüş olmasıydı ve okul hazırlığının da bir keşişin sabah duasından daha uzun sürdüğü ortadaydı.

"Bir haftalığına Hawaii'ye gidiyoruz. İstersek..."

"Ne? Ne zaman?"

"İki saat içinde çıkıyoruz. Kauai..."

Marah, "Hayatta olmaz," diye bağırdı.

Kızı öyle beklenmedik bir anda feryat etmişti ki Johnny ne söyleyeceğini unuttu. "Ne?"

"Okula gitmem gerekiyor. Üniversite için notlarımı yüksek tutmalıyım. Okulu boşlamayacağıma dair anneme söz verdim."

"Yaptığın takdire şayan Marah. Ama ailece bir süre buradan uzaklaşmalıyız. En azından bazı şeyleri yoluna koyuncaya kadar. İstersen ödevlerini alabiliriz."

"İstersem mi? İstersem ha?" Marah ayağını sertçe yere vurdu. "Sen liseyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Orada nasıl bir rekabet var haberin var mı? Bu dönem başarılı olamazsam iyi bir üniversiteye nasıl gidebilirim sence?"

"Bir hafta okuldan uzak kalmak seni rekabetin dışında bırakmaz."

"Hah! Matematik dersi alıyorum baba. Amerika Tarihi de. Ayrıca bu yıl futbol takımındayım."

Johnny bu durumla başa çıkmanın bir doğru bir de yanlış yolu olduğunu biliyordu ama doğru yol hangisiydi gerçekten anlayamıyordu. Bunu düşünemeyecek kadar yorgun ve stresliydi.

Johnny ayağa kalktı. "Saat onda çıkıyoruz. Çantanı hazırla."

Marah babasının kolunu tuttu. "İzin ver Tully'yle kalayım!"

Johnny kafasını eğip kızının solgun yüzünün öfkeden nasıl da kızardığını gördü. "Tully mi? Sana refakatçi olarak mı?"

"Büyükannemle büyükbabam benimle burada kalabilir."

"Marah, gidiyoruz. Dördümüz birlikte vakit geçirmeliyiz."

Marah ayağını tekrar yere vurdu. "Hayatımı mahvediyorsun."

"Bundan şüpheliyim." Johnny çok daha anlamlı ya da önemli bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama ne demeliydi? İnsanların ölünün arkasından naneli şeker dağıtır gibi tavsiyelerde bulunması onu da kızdırmıyor muydu? Zamanla bu yaranın kapanacağına ya da Kate'in daha iyi bir yerde olduğuna ya da hayatlarına devam

etmeyi öğreneceklerine inanmıyordu. Kendisi gibi incecik bir ipe tutunan Marah'ya boş vaatlerde bulunamazdı.

Marah dönüp banyosuna koştu ve kapıyı da arkasından kapattı.

Aklına, kızının fikrini değiştirmesini beklemekten daha iyi bir fikir gelmişti. Kendi yatak odasına geçip telefonunu aldı ve bir valiz bulmak için soyunma odasına geçti.

"Alo?" Tully son derece kötü bir sesle telefona yanıt verdi.

Johnny önceki gece için af dilemesi gerektiğini biliyordu ama ne zaman bunu düşünse öfkeleniyordu. Dün geceki üzücü davranışından bahsetmeden edemedi ama konu açılır açılmaz Tully'nin kendini savunacağını biliyordu ve öyle de oldu. *Kate böyle istedi.* Bu yanıt onu nasıl da öfkelendirmişti. Johnny, "Bugün Kauai'ye gidiyoruz," dediğinde bile Tully bu konuda konuşmayı sürdürüyordu.

"Ne?"

"Birlikte vakit geçirmeliyiz. Sen de böyle söylememiş miydin? Saat ikide Hawaii Havayolları'yla gidiyoruz."

"Bu kadar kısa sürede hazırlanılmaz ki!"

"Ya..." Johnny şimdiden endişelenmeye başlamıştı. "Kapatmalıyım." Johnny kapattığında Tully hâlâ konuşuyor, hava durumuyla ilgili bilgi istiyordu.

✦

SeaTac Uluslararası Havaalanı, 2006 Ekimi'nin bu hafta ortasında şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Eve dönecek olan Kate'in kardeşi Sean'ı yolcu etmek için erken gelmişlerdi.

Johnny *check-in* masasından uçuş kartlarını aldı ve her birinin elinde bir elektronik cihaz bulunan çocuklarına baktı. Marah yeni telefonundan kısa mesaj yolluyordu. Johnny bunun ne olduğunu

bilmediği gibi çok da umursamıyordu. On altı yaşındaki kızlarına cep telefonu almak isteyen Kate'ti.

Margie, Johnny'nin yanına gelerek, "Marah için endişeleniyorum," dedi.

"Onu Kauai'ye götürdüğüm için hayatını mahvettiğimi düşünüyor."

Margie *cık cık* diye onaylamadığını gösterir bir ses çıkardı. "On altı yaşındaki bir kızın hayatını mahvetmiyorsan ebeveynlik görevini yerine getirmiyorsun demektir. Benim endişem bu değil. Sanırım annesiyle arasında geçenler yüzünden pişmanlık duyuyor. Genellikle bu yaşlarda böyle olur ama annesini kaybettiğinde..."

Arka tarafta havaalanının otomatik kapısı vınlayarak açıldı ve güneş gözlükleri, gereksiz düzeyde yüksek topuklu ayakkabıları ve sarkık beyaz şapkasıyla Tully'nin arkasından Louis Vuitton marka çantasını çekiştirerek koşar adım yanlarına geldiğini gördüler.

Önlerinde durduğunda nefes nefese kalmıştı. "Ne? Ne oldu? Yetişmek için elimden geleni yaptım."

Johnny, Tully'ye baktı. Burada ne işi vardı? Margie kısık sesle bir şeyler söyleyip başını iki yana salladı.

Marah, "Tully!" diye haykırdı. "Tanrı'ya şükür."

Johnny, Tully'yi kolundan tutup bir kenara çekti.

"Sen bu tatile davetli değilsin Tul. Dördümüz gidiyoruz. Böyle düşündüğüne inanamıyorum..."

"Ah." Bu kelime Tully'nin ağzından sessizce çıkmıştı; nefesten belki biraz daha yüksek sesle. Johnny o an Tully'nin ne kadar kırıldığını fark etti. "Ama biz deyince beni de kastettiğini sandım."

Johnny onun hayatında kaç defa yalnız bırakıldığını, annesi tarafından terk edildiğini biliyordu ama şu anda Tully Hart için endişelenecek durumda değildi. Kendi hayatının kontrolünü bile

kaybetmek üzereydi. Tek düşünebildiği çocukları ve kendini koyuvermemesi gerektiğiydi. Bir şeyler mırıldandı ve ondan uzaklaştı. Sertçe, "Haydi çocuklar," dedi ve Tully'yle vedalaşmaları için onlara birkaç dakikalık süre verdi. Kayınbabasıyla kayınvalidesine sarılıp, "Hoşça kalın," diye fısıldadı.

Marah, "Tully de bizimle gelsin," diye sızlandı. "Lütfen..."

Johnny yürümeye devam etti. Yapabileceğini düşündüğü tek şeydi bu.

✦

Hem havada hem de Honolulu Havaalanı'nda geçen son altı saatte kızı, Johnny'yi tamamen görmezden gelmişti. Marah uçakta ne bir şey yemiş ne film izlemiş ne de okumuştu. Babasıyla kardeşlerinin oturduğu sıranın diğer tarafında gözlerini kapatmış, Johnny'nin duyamadığı müziğe eşlik ederek başını sallıyordu.

Johnny ona kendini yalnız hissetse de öyle olmadığını söyleme ihtiyacı duydu. Her şeye rağmen her zaman onun yanında olacağını, şimdi her şey ne kadar istikrarsız görünse de hâlâ bir aile olduklarını bildiğinden emin olmak istiyordu.

Ama zamanlama önemliydi. Ergenlik çağındaki kızlara ulaşmak için zamanı iyi ayarlamak gerekirdi. Yoksa kolunuz kanayan bir kütüğe dönüşebilirdi.

Kauai'ye Hawaii saatiyle dörtte vardılar ama sanki günlerdir yolculuk etmişlerdi. Johnny oğlanları önüne almış, havaalanı köprüsünden yürüyordu. Geçen hafta kahkahalar atan çocuklar şimdi sessizliğe gömülmüştü.

Marah'nın yanından yürüdü. "Hey."

"Ne var?"

"Bir adam kızına yalnızca selam veremez mi?"

Marah gözlerini devirip yürümeye devam etti.

Bagaj teslim alanını geçtiler. Burada Hawaii kıyafeti giymiş kadınlar bagajını almaya gelenlere mor ve beyaz çiçekli kolyeler dağıtıyordu.

Dışarıda güneş ışıl ışıldı. Pespembe begonviller otopark alanının tel örgülerini kaplamıştı. Johnny araba kiralama bölümü için yolun karşısına geçti. On dakika içinde gümüş renkli üstü açılır Mustang'in içindelerdi ve adadaki tek otobana çıkıp kuzeye yönelmişlerdi. Safeway mağazasında durup yiyecek bir şeyler aldılar ve arabanın arkasına yerleştirdiler.

Masmavi dalgalar sağ taraftaki lavların oluşturduğu kapkara kayalarla çevrili uçsuz bucaksız kumsala vuruyordu. Kuzeye gittikçe arazi yeşile bürünmüştü.

Johnny yanındaki yolcu koltuğunda kamburunu çıkarmış telefonuna bakan Marah'ya, "Burası ne güzelmiş," dedi. Marah yine mesaj yazıyordu.

Marah kafasını kaldırmadan, "Ya öyle," dedi.

Johnny uyarır gibi bir ses tonuyla, "Marah," dedi.

Marah babasına şöyle bir baktı. "Ashley'den ödevlerimi alıyorum. Okulu bırakamayacağımı söylemiştim sana."

"Marah..."

Kızı sağına baktı. "Dalgalar, kum, Hawaii tişörtlü şişman ve beyaz insanlar. Sandaletlerinin içine çorap giyen adamlar. Harika bir tatil baba. Annemin yeni öldüğünü tamamen unuttum, inan. Teşekkürler." Sonra Motorala telefonuyla mesajlaşmaya devam etti.

Johnny pes etti. Önünde uzanan yol, sahil şeridi boyunca yılan gibi kıvrılıp yeşilin her tonundaki Hanalei Vadisi'ne gidiyordu.

Hanalei kasabası ahşap binalar, parlak renkli tabelalar ve buzlu içecek tezgâhlarından oluşan hoş bir görüntü sergiliyordu. Haritanın gösterdiği yöne döner dönmez yolun her iki yanında birikmiş bisikletçilerle sörfçülere çarpmamak için yavaşladı.

Kiraladıkları ev Weke Yolu'ndaydı. Johnny mercan taşlı araç yoluna girip park etti.

Bir saniye daha bekleyemeyecek kadar heyecanlanan oğlanlar hemen arabadan indi. Johnny iki valizi ön basamaklardan taşıyıp kapıyı açtı. Ahşap zeminli kulübe 1950'lerin bambu eşyaları ve çiçekli minderleriyle döşeliydi. Koa ağacından yapılmış mutfak ve yemek köşesi ana salonun solunda, konforlu oturma odası ise sağdaydı. Evin dört bir yanında koşturup, "Muhteşem!" diye haykıran oğlanların bayıldığı dev ekran bir televizyon da vardı.

Johnny kumsala bakan cam kapılara gitti. Hanelei Koyu çimenlerin hemen ötesinde uzanıyordu. Kate'le buraya geldikleri zamanı anımsadı. *Beni yatağa götür Johnny Ryan. Zaman ayırdığına değecek...*

Wills ona sertçe vurdu. "Biz acıktık baba." Lucas da yanında belirdi. "Midemiz kazınıyor."

Tabii ya. Evde şu an saat akşam dokuzdu. Bu çocukların yemek yemesi gerektiğini nasıl unutmuştu? "Haklısınız. Annenizle benim en çok sevdiğimiz bara gidiyoruz."

Lucas kıkırdadı. "Biz bara gidemeyiz ki baba."

Johnny oğlunun başını sıvazladı. "Washington'da gidemezsiniz ama burada sorun yok."

"Vay canına," dedi Wills.

Johnny, Marah'nın alışveriş poşetlerini arka taraftaki mutfağa bıraktığını duydu. Bu iyiye işaret olabilirdi. Ne de olsa bunu yapması için ona ne yalvarmış ne de tehdit etmişti.

Eşyalarını bırakıp odaları belirledikten sonra şortlarıyla tişörtlerini giyinmeleri yarım saat bile sürmemişti. Ardından sessiz bir yoldan şehir merkezinin yakınındaki eski ahşap binaya yürüdüler. Tahiti Nui'ye gidiyorlardı. Kate, mekânın yalnızca dekor olmakla kalmayan Polinezya tarzı süslemelerini seviyordu. Söylentilere bakılırsa içerisi kırk yılı aşkın süredir aynıydı.

Giyim tarzları sayesinde birbirinden kolayca ayrılan yerli halk ve turistlerle dolu barda iki tabure ve bir çift mikrofon ayaklığının bulunduğu daracık bir alandan ibaret "sahneye" yakın küçük bambu bir masa buldular.

Lucas, "Bu harika!" diye bağırdı. Neredeyse düşüp başını yere çarpacak kadar sıçramıştı. Başka zaman olsa Johnny karşılığında bir şeyler söyler, çocukları uslu durmaları için uyarırdı ama zaten buraya gelmelerinin sebebi biraz heyecanlanmalarını sağlamak olduğu için hiçbir şey söylemedi ve Corona birasını içmeye devam etti. İki gitarlı Hawaiiliden oluşan grup çıktığında yorgun garson kız da pizzalarını getirmişti. İlk şarkı *Somewhere Over the Rainbow*'un Israel Kamakawiwo'ole'nin ukulele versiyonuydu.

Johnny, Kate'in yanında oturduğunu, tiz sesiyle şarkıya eşlik ederken başını onun omzuna yasladığını gözünde canlandırdı ama o yöne döndüğünde gördüğü çatık kaşlarla kendisine bakan Marah'dan başkası olmadığını fark etti.

"Ne var? Mesaj yazmıyorum işte."

Johnny ne diyeceğini bilemedi.

Marah, "Boş ver gitsin," dedi ama hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı.

Sonra başka bir şarkı başladı. *Hanalei'yi ay ışığında gördüğünde...*

Güneşten açılmış sarı saçlı ve güleç yüzlü güzel bir kadın küçük sahneye gidip şarkıya hula dansıyla eşlik etmeye başladı. Müzik sustuğunda kadın onların masasına geldi. Kadın Johnny'ye, "Sizi

anımsıyorum," dedi. "Son geldiğinizde eşiniz hula dansı öğrenmek istemişti."

Wills kadına baktı. "O öldü."

"Ah," dedi kadın. "Çok üzüldüm."

Tanrım, bu sözü duymaktan ne kadar da sıkılmıştı. Johnny yorgun bir sesle, "Anımsadığınızı duysa çok sevinirdi," dedi.

"Çok güzel gülüyordu," dedi kadın.

Johnny başıyla onayladı.

"Evet." Arkadaşlarmış gibi Johnny'nin sırtını sıvazladı. "Umarım ada size iyi gelir. İzin verirseniz iyi gelir, emin olun. Aloha."

Daha sonra güneş batarken eve yürüdüklerinde iyice yorulan çocuklar kavgaya tutuştu. Johnny onlarla uğraşamayacak kadar bitkin düşmüştü. Evde pijamalarını giymelerine yardım edip onları yataklarına yatırdı ve her birine birer öpücük verdi.

Wills uykulu gözlerle, "Baba," dedi. "Yarın denize gidebilir miyiz?"

"Tabii ki Kumandan. Bu yüzden geldik buraya."

"Kesin en önce ben girerim. Luke zaten korkağın teki."

"Hayır değilim."

Johnny onları tekrar öpüp ayağa kalktı. Elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı ve evin içinde gezinerek kızını aradı. Onu verandadaki bir şezlongda otururken buldu. Ay ışığı koyu aydınlatıyordu. Hava tuz, deniz ve *plumeria* çiçeği kokuyordu. Sert, tatlı ve baştan çıkartıcı. Üç kilometrelik kıyı şeridinde ateşler yakılmıştı ve insanlar ya dans ediyor ya da öylece duruyorlardı. Kahkaha sesleri dalgaların sesini bastırıyordu.

Marah, "O hayattayken buraya gelmeliydik," dedi. Sesi çok genç, üzgün ve uzaktan geliyordu.

Bu söz Johnny'nin içini acıttı. Aslında geleceklerdi. Şimdi aklına bile gelmeyen sebeplerle yolculuklarını kim bilir kaç defa iptal etmişlerdi. Daha çok vaktiniz olduğunu düşünürken aslında hiç olmadığını görüyordunuz. "Belki bizi izliyordur."

"Ya, tabii."

"Birçok kişi buna inanıyor."

"Keşke ben de onlardan biri olsaydım."

Johnny iç geçirdi. "Evet, ben de onlardan biri olmayı isterdim."

"Marah ayağa kalkıp babasına baktığında Johnny'nin kızının gözlerinde gördüğü hüzün korkunçtu. "Hata ettin."

"Ne konuda?"

"Manzara hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Uzaklaşmalıydım. Anlıyor musun?"

"Tabii. Ben de kalmalıydım."

Bu sözün ardından Marah dönüp içeri girdi. Kapı arkasından sertçe kapandı. Kızının sözleriyle sarsılan Johnny orada öylece kalakalmıştı. Çocuklarının neye ihtiyacı olduğunu düşünmemişti bile. Ciddi anlamda bunu hiç düşünmemişti. Onların ihtiyacını kendi ihtiyacıyla birleştirip bu çözümün hepsine iyi geleceğine inanmıştı.

Kate bunu görse çok üzülürdü. Daha şimdiden. Yine. Ve daha da kötüsü, kızının haklı olduğunu biliyordu.

Görmek istediği cennet değil karısının gülüşüydü ve o da sonsuza dek gitmişti.

Bu manzara hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

4

✦

Cennette bile, belki de özellikle cennette, yalnız uyumaya alışamayan Johnny çok az uyuyor, sabahları güneş ışığı, mavi gökyüzü ve kumların üzerinde yuvarlanırken kahkahaya benzer bir ses çıkaran dalgaların sesiyle uyanıyordu. Genellikle ilk uyanan o oluyordu. Güne verandada bir fincan kahve içerek başlıyordu. Oradan at nalı biçimindeki koyun mavi suların aydınlanmasını izliyordu. Katie'yle konuşuyor, çok önceden söylemiş olmayı dilediği şeyleri söylüyordu. Kate ölüm döşeğindeyken evdeki ruh hali de gri bulutlar kadar kasvetli, sessiz ve sakin bir hale dönüşmüştü. Margie'nin, Katie'ye çocuklarından ayrılacak olmanın, üzüleceklerini bilmesinin, acılarının sebep olduğu korkularından bahsetmesine izin verdiğini biliyordu ama Johnny son gününde bile onu dinleyememişti.

Tüy gibi ince bir sesle, *ben hazırım Johnny, senin de hazır olmanı istiyorum,* demişti.

Ben olamam, demişti Johnny. Ama aslında, *seni hep seveceğim,* demeliydi. Elini tutup hazır olduğunu söylemeliydi.

Kendi kendine, "Affedersin Katie," dedi ama artık çok geçti. Karısının onu duyduğuna dair bir işaret görmeye çalıştı. Saçını savuran bir esinti, kucağına düşen bir çiçek, herhangi bir şey... Ama

hiçbir şey olmadı. Şiddetle kumlara çarpan dalgaların uğultusundan başka bir şey yoktu.

Adanın oğlanlara iyi geldiğini düşünüyordu. Güneş doğduğu andan itibaren hareket içindelerdi. Yarışıyorlar, dalgalar üzerinde sörf yapmayı öğreniyorlar, birbirlerini kuma gömüyorlardı. Lucas sık sık Kate'den bahsediyor, hemen her günkü konuşmalarında onu anıyordu. Ondan sanki alışverişe gitmiş de birazdan dönecekmiş gibi bahsediyordu. Başta bu durum diğerlerini biraz gerse de zamanla, dalgaların sürekli kumlara usulca vurması gibi Lucas, Kate'i de aralarına katıp anı onlarla yaşamasını sağlamış, onu nasıl anımsayacaklarını diğerlerine göstermişti. *Annem bunu severdi*, sözü nakarata dönüşmüş ve hepsine iyi gelmişti.

Aslında bu çok da doğru değildi. Kauai'de bir hafta geçirdikten sonra Johnny, Marah'ya neyin iyi geleceğini yine de pek bilmiyordu. Kızı eski halinin kapalı devre versiyonuna dönüşmüştü. Aynı zarif güzellikteydi ve bakımlıydı ama gözlerinde boş bir bakış, hareketlerinde de mekanikleşmiş bir tavır vardı. Johnny ve oğlanlar sörf yapmaya çalışırken Marah kumsalda oturup müzik dinliyor, onu buradan kurtaracak sinyaller gönderebilen bir uydu alıcısıymış gibi sürekli cep telefonuyla oynuyordu. Kendisinden istenen, hatta istenmeyen her şeyi yapıyordu ama âdeta bir hayalete dönüşmüştü. Oradaydı ama orada değildi. Kate'ten bahsedildiğinde Marah sürekli, *o öldü*, deyip uzaklaşıyordu. Sürekli çekip gidiyordu. Bu tatile gelmeyi hiç istememişti ve bunu her fırsatta dile getiriyordu. Ayak parmağını dahi suya sokmamıştı.

Johnny beline kadar suyun içine girmiş, suni köpükten yapılma sörf tahtalarıyla dalgaları yakalamaya çalışan oğlanlara yardım ediyordu. Marah da kumların üzerindeki parlak pembe şezlongda oturmuş soluna bakıyordu.

Johnny onu izlerken bir grup genç adam Marah'nın yanına geldi.

"Çekip gidin çocuklar," diye mırıldandı.

Wills, "Ne dedin baba?" diye seslendi. "İtsene beni!"

Johnny dalgalar geldiğinde Wills'i itip, "Haydi bakalım," dedi ama oğluna bakmıyordu.

Kıyıda genç delikanlılar çiçeğin etrafını saran arılar misali kızının etrafını sarmıştı.

Gençler kızından yaşça büyüktü. Muhtemelen üniversitelilerdi. Tam sudan çıkıp sıcak kumların üzerinden içlerinden birini saçından yakalayacaktı ki delikanlılar oradan uzaklaştı.

Oğlanlara, "Hemen dönerim çocuklar," dedi ve altmış santimlik yarım sörfüyle kumsala döndü. Kızının yanına oturdu. "Backstreet Boys grubu ne istiyormuş?" Sesinin sıradan bir şeyden bahseder gibi çıkması için çabalamıştı.

Maraha yanıt vermedi.

"Senden büyükler Marah."

Nihayet kızı ona bakmıştı. Koyu güneş gözlükleri, gözlerindeki ifadeyi gizlemişti. "Onlarla sevişmedim baba. Yalnızca konuştuk."

"Ne konuda?"

"Hiç." Bu aydınlatıcı yanıtın ardından Marah kalkıp eve döndü. Kapıyı arkasından sertçe kapattı. Hafta boyunca üç cümleyi aşan bir konuşma yapmamışlardı. Kızının öfkesi çok derindi. Johnny onun öfkesini, kafa karışıklığını ve kederini görürdü ama bu farkındalık birkaç saniyeden fazla sürmezdi. Marah öfkesinin içine gizlenmişti ve Johnny bu duvarı nasıl aşacağını bilmiyordu. Bu her zaman Kate'in görevi olmuştu.

✦

O gece Johnny yatağına uzanıp kollarını başının altında birleştirmiş boş boş tavana bakıyordu. Tepesindeki vantilatör ağır ağır vızıldıyordu. Mekanizma her devirde duraksıyor, kanatların çıkardığı *vın-vın-vın* seslerinin arasında klik diye bir ses çıkarıyordu. Kapıdaki panjur usulca tıkırdıyor, sanki rüzgârla mücadele ediyordu.

Tatillerinin, tabii böyle bir şeye tatil demek doğruysa, bu son gecesinde hâlâ uyanık olduğuna çok da şaşırmadığı gibi bundan sonra da uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Dijital saate baktı. 02.15.

Örtüsünü üzerinden atıp yataktan kalktı. Panjurlu kapıyı açıp verandaya çıktı. İnanılmaz derecede parlak dolunay karanlık gökyüzünde asılı duruyordu. Kapkara palmiye ağaçları *plumeria* çiçeği kokulu havayla birlikte sallanıyordu. Kumsal, gümüş renkli donuk bir kıvrım gibi uzanıyordu.

Johnny tatlı havayı içine çekerek uzunca bir süre orada kaldı ve dalgaların sesini dinledi. Bu ses onu o kadar rahatlattı ki oracıkta uyuyabileceğini düşünüyordu.

Karanlık evleri izliyordu. Geçen haftalarda geceleri çocuklarını kontrol etme alışkanlığı edinmişti. Oğlanların odasının kapısını dikkatle açtı. İkiz yatakta yan yana uyuyorlardı. Lucas en sevdiği oyuncağı olan içi dolgulu katil balinaya sarılmıştı. İkiz kardeşinin ise bu tür çocuk oyuncaklarına ayıracak vakti yoktu.

Johnny kapıyı yavaşça kapatıp Marah'nın odasına yürüdü ve sessizce kapısını açtı.

Kızının odasında gördüğü şey öyle beklemediği bir şeydi ki algılayabilmek için birkaç saniye durdu.

Yatak boştu.

"Neler oluyor..."

Işığı açıp daha yakından baktı.

Kızı gitmişti. Altın rengi parmak arası terlikleri de yoktu çantası da. Johnny'nin orada olmadıklarından emin olduğu eşyalar bunlardı ama kızının kaçırılmadığından da bir o kadar emindi. Evet, penceresi açıktı ve kızı yattığında o pencerenin kapalı olduğundan emindi. Üstelik pencere yalnızca içeriden açılıyordu.

Kaçmıştı.

"Lanet olsun." Johnny mutfağa gidip dolapları karıştırarak bir cep feneri buldu. Sonra kızını aramaya çıktı.

Kumsal neredeyse boştu. Dalgaların bıraktığı gümüş rengi köpükler boyunca el ele yürüyen ya da plaj havlularının üzerine uzanmış çiftler gördü. Hiç çekinmeden karşısına çıkan insanları fener ışığıyla aydınlatıyordu.

Dalgaların arasından çıkıntı yapan beton iskelede durup dinlemeye koyuldu. Kahkaha sesleri duyuyor, sigara kokusu alıyordu. İleride bir ateş yakılmıştı.

Marihuana kokusunu da aldı.

Johnny çimlerin üzerinden ilerleyip iskelenin etrafını dolaştı ve kocaman ağaçlarla dolu, yerlilerin Black Pot Plajı dediği kısma geldi.

Hanelei Koyu'nu Hanelei Nehri'nden ayıran noktada bir ateş yakılmıştı. Ucuz plastik hoparlörden yayılan müziğin sesini – çalanın Usher olduğundan emindi– buradan bile duyuyordu. Birkaç aracın farı yanıyordu.

Ateşin etrafında birkaç gencin dans ettiğini gördü. Bir kısmı da sıra sıra dizili plastik buzlukların etrafını sarmıştı.

Marah uzun saçlı, tişörtsüz, kargo şortlu genç bir adamla dans ediyordu. Müziğe eşlik ederek kalçasını sallarken birasının son yudumunu da içiyordu. Peçeteden biraz büyük bir kot etekle düz karnını açıkta bırakan askılı bir bluz giymişti.

Gruba yaklaştığını kimse fark etmemişti. Marah'yı bileğinden kavradığında kızı önce kahkahayla güldü, sonra ne olduğunu anlayınca nefesini tuttu.

Kızının dans partneri, odaklanmaya çalışırcasına kaşlarını çatarak, "Vay, babalık," dedi.

Johnny delikanlıyı pataklamadığı için kendisine madalya verilmesi gerektiğini düşünerek, "O henüz on altı yaşında," dedi.

"Ciddi misin?" Genç adam doğrulup ellerini havaya kaldırarak geriledi. "Dostum..."

"Bunun anlamı nedir? Bir soru mu yoksa hata yaptığını kabul mu ediyorsun?"

Kafası karışan delikanlı kirpiklerini kırpıştırdı. "Ha? Ne?"

Johnny, Marah'yı gençlerden uzaklaştırdı. Kızı başta biraz ayak direse de üstünü başını kusmuk içinde bırakmadan hemen önce sessizliğe gömülmüştü. Kumsal boyunca iki defa daha kustuktan sonra –Johnny de kızının saçlarını geride tutuyordu– Johnny ayakta durması için ona sarıldı.

Kulübelerinin önüne geldiklerinde Johnny onu verandadaki sandalyeye yönlendirdi.

Marah sandalyeye otururken, "Kendimi tam bir ucube gibi hissediyorum," diye inledi.

Johnny kızının yanına oturdu. "Böyle bir durumda bir kızın başına neler gelebileceğinden haberin var mı? Gerçekten başın belaya girebilirdi."

"Devam et, bağır çağır. Umurumda bile değil." Marah ona döndü. Gözlerinde Johnny'nin kalbini paramparça eden bir hüzün, kederin ve adaletsizliğin farkındalığı vardı. Hayatını bundan böyle annesini kaybetmiş olması şekillendirecekti.

Bu noktada Johnny başarısızdı. Kızının neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Biraz rahatlaması gerekiyordu. Babasının ona yalan söylemesine, annesi ölmüş olsa da mutlu olabileceğini söylemesine ihtiyacı vardı. Ama bu doğru değildi. Bir daha hiç kimse Marah'yı bu kadar iyi tanımayacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Johnny yetersiz bir ebeveyndi.

Marah ayağa kalkarak, "Boş ver gitsin," dedi. "Merak etme baba. Bir daha olmayacak."

"Marah. Deniyorum. Bana biraz..."

Marah babasını duymazdan gelerek eve girdi. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Johnny de odasına döndü ama yatağında onu bekleyen şey huzur değildi. Uzanıp vantilatörün vınlamasını dinlerken yarından itibaren hayatının nasıl olacağını düşünmeye çalıştı.

Ama bunu da yapamadı.

Ne eve döndüğünü ne Kate'in mutfağına girdiğini ne de her sabah onun öpücüğüyle uyandığı yatağın bir tarafında uyuduğunu düşünebildi.

Hiçbir yolu yoktu.

Yepyeni bir başlangıç yapmalıydı. Hepsinin bunu başarması gerekiyordu. Tek yolu buydu. Bu da bir haftalık bir tatille olacak iş değildi.

Kauai saatiyle sabah yedide birini aradı. Arkadaşı yanıtladığında, "Bill," dedi. "*Günaydın Los Angeles* için hâlâ bir başyapımcı arıyor musun?"

✦

3 Eylül 2010
06.21

"Bay Ryan?"

Johnny kendine geldi. Gözlerini açtığında onu parlak ışık çevrelemişti. Her yer dezenfektan kokuyordu. Hastanenin bekleme salonundaki sert plastik sandalyelerden birine oturmuştu.

Mavi doktor önlüğü ve ameliyat başlığı takmış bir adam karşısında duruyordu. "Ben Doktor Reggie Bevan. Beyin cerrahı. Tallulah Hart'ın yakını mısınız?"

Johnny, duraksadıktan sonra, "Evet," dedi. "O nasıl?"

"Durumu kritik. Ameliyata hazırladık ancak..."

Koridor bir anonsla yankılandı. *Acil durum, Travma Dokuz.*

Johnny ayağa kalktı. "Onun için mi bu anons?"

"Evet," dedi doktor. "Burada bekleyin, döneceğim." Ve Dr. Bevan yanıt beklemeden asansöre doğru gitti.

5

✦

Neredeyim ben?

Karanlık.

Gözlerimi açamıyorum. Belki de açıyorum ama görecek bir şey yok. Belki de gözlerim hasar gördü ve kör oldum.

TEHLİKE GEÇTİ.

Bir şey göğsüme öyle sert çarpıyor ki vücudumun kontrolünü kaybediyorum. Sanki yukarı doğru kalkıp güm diye yere düşmüş gibi.

SORUN YOK DOKTOR BEVAN.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir acı, her şeyden vazgeçecek kadar şiddetli bir acı duyuyorum. Sonra... geçiyor.

Nefesimi tutmuş gibi hareketsizim. Etrafımı saran karanlık çok yoğun ve sessiz.

Artık gözlerimi açmakta zorlanmıyorum. Hâlâ karanlıktayım ama şimdi her şey biraz daha farklı. Denizin dibindeki su kadar karanlık ve akıcı. Kımıldanmama engel oluyor. Kendimi oturmaya zorluyorum.

Karanlık adım adım azalıyor, gri ve loş bir görüntüye dönüşüyor. Ardından ışık görünüyor, uzaklarda görünen güneşin doğuşu gibi yayılıyor. Sonra aniden her yer aydınlanıyor.

Odaya benzer bir yerdeyim. Yüksek bir yerden aşağıya bakıyorum.

Aşağıdaki telaşlı grup anlayamadığım kelimeler telaffuz ediyor. Odada makineler var ve açık renkli zemine kırmızı bir şey damlıyor. Bu görüntü tanıdık; daha önce gördüğüm bir şey.

Doktorlar ve hemşireler. Hastanedeyim. Birinin hayatını kurtarmaya çalışıyorlar. Sedye üzerindeki birinin etrafında toplanmışlar. Bir kadın vücudu. Durun bir dakika.

Benim vücudum.

Kan ve kırıklar içinde sedyede yatan benim. Yere damlayan da benim kanım. Yara bere içinde, kanayan yüzümü görüyorum.

Garip olansa hiçbir şey hissetmiyor olmam. O *benim*, Tully Hart. Bu odada vücudu kanlar içinde olan benim, ama bu da benim. Her şeyin üzerinde, bir köşede yüzüyorum.

Etrafımı beyaz önlükler sarmış. Birbirlerine sesleniyorlar. Ağızlarını ne kadar açtıklarından, yanaklarının ne kadar kızardığından, kaşlarını ne kadar çattıklarından endişelendiklerini anlıyorum. Odaya başka makineler getiriyorlar. Kan lekesinin üzerinden geçen tekerlekler yerde beyaz izler bırakıyor.

Sesleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Charlie Brown'un televizyon programındaki yetişkinler gibi. *Vın-vın-vın.*

KAYBEDİYORUZ.

Umursamalıyım ama umursamıyorum. Aşağıda yaşanan dram benim için daha önce izlediğim bir dizi gibi. Aniden döndüğümde duvarları göremiyorum. Uzakta canlı, parlak bir ışık fark ediyorum ve ışık beni çağırıyor, içimi ısıtıyor.

Git, diye düşünüyorum ve böyle düşünürken hareket ediyorum. İçine girdiğim yer öyle keskin ve berrak ki gözlerime batıyor. Masmavi gökyüzü, yemyeşil çimen, pamuksu bulutlardan düşen kar beyazı çiçekler. Ve ışık. Daha önce görmediğim kadar güzel, göz kamaştırıcı bir ışık. Belki de bugüne dek ilk kez hissettiğim bir

huzur. Çimlerde yürürken önüme bir ağaç çıkıyor. Başta bir fidan, eğik ve yumrulu. Ben orada dururken büyüyüp yayılıyor, bütün görüş alanımı kaplayıncaya kadar genişliyor. Bu ağaç dallarıyla beni sarıp yutacaksa geri mi dönmeliyim, diye düşünüyorum. Ağaç büyüdükçe etrafımı bir karanlık sarıyor.

Başımı kaldırdığımda sıra sıra yıldızlar görüyorum. Büyük Ayı. Orion Takımyıldızı. Dünyam henüz bütün hayallerimi taşıyacak büyüklükte değilken genç kızlığımda evimin bahçesinde incelediğim takımyıldızıydı bu.

Uzaktan belli belirsiz bir müzik sesi geliyor. *Billy, don't be a hero...*

Şarkı nefes almamı güçleştirecek kadar içime işliyor. Bu şarkı on üç yaşındayken beni ağlatmıştı. O zamanlar trajik bir aşk hikâyesi olduğunu düşünüyordum sanırım. Ama artık trajik bir hayat hikâyesi olduğunu biliyorum.

Hayatını mahvetme.

Önüme bir bisiklet çıkıyor. Beyaz sepetli, uzun seleli, eski moda bir bisiklet bu. Gül ağaçlarına yaslanmış. Ona yaklaşıp biniyorum ve pedal çevirmeye başlıyorum. Nereye? Bilmiyorum. Aşağıda bir yol beliriyor. Gördüğüm kadarıyla çok geniş. Yıldızlı bir gecenin ortası ve yüzüme düşen capcanlı saçlarımla çocuklar gibi hız yapıyorum.

Burayı biliyorum. Summer Hill. Ruhuma işlemiş. *Gerçekten* burada olmadığım belli. Gerçek ben yaralı ve kanlar içinde hastanede yatıyor. Demek ki bu bir hayal ama yine de umursamıyorum.

Kollarımı iki yana açıyorum ve bunu en son ne zaman yaptığımı anımsayıp hızlanıyorum. Sekizinci sınıftaydık. Kate ve ben, bu bisiklette, bu tepede, hayatımın tek gerçek aşkı olan arkadaşlığımızın başlangıcına doğru bisikletlerimizi sürüyorduk. Onu zorlayan bendim. Yatak odasının penceresine taş fırlatarak gecenin bir yarısı onu uyandırıp benimle gelmesi için yalvaran da bendim.

Yaptığımız o tek seçimle hayatlarımızın nasıl değişeceğini biliyor muydum? Hayır. Ama hayatımın değişmesi gerektiğini biliyordum. Bunu bilmemem mümkün müydü? Annem beni terk etme sanatında ustalaşmıştı ve çocukluğumu gerçeğin bir kurgudan ibaret olduğuna kendimi inandırarak geçirmiştim. Dürüst olduğum tek kişi Kate olmuştu. Sonsuza dek en iyi arkadaşım. Beni ben olduğum için seven tek kişi.

Arkadaş olduğumuz günü asla unutamam. Şimdi bunu anımsamam ne kadar da anlamlı... İkimiz de on dört yaşında, arkadaşsız ve birbirimizden çok farklıydık. O ilk gece, yetmişlerden beri kendine Cloud demeyi tercih eden sarhoş anneme lise partisine gideceğimi söyledim ve o da bana iyi eğlenceler diledi.

Karanlık ağaçların arasında çok da iyi tanımadığım genç bir çocuk bana tecavüz ettikten sonra çekip gitmiş, eve yalnız yürümek zorunda kalmıştım. Yolda, çitlerinin en tepesinde tek başına oturan Katie'yi gördüm. Ben oradan geçerken benimle konuştu.

"Geceleri burayı severim. Yıldızlar ışıl ışıl oluyor. Bazen gökyüzüne yeterince uzun bakarsan beyaz noktaların üzerine yağdığını görebilirsin. Tıpkı ateşböcekleri gibi." Diş telleri yüzünden peltek konuşuyordu. "Bu sokağa da belki bu yüzden bu isim konmuştur. Belki sırf bu yüzden bile budalanın teki olduğumu düşünebilirsin... Hey, sen çok kötü görünüyorsun. Üstelik kusmuş gibi kokuyorsun."

"İyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

Korkudan ağladım.

İşte başlangıç buydu. Bizim başlangıcımız. Sırrımı onunla paylaştım ve elini bana uzattığında ona kenetlendim. O günden sonra hiç ayrılmadık. Lisede, üniversitede... Yaşadığım hiçbir şey Katie'ye anlatıncaya kadar gerçek değildi. Konuşmadığımız hiçbir gün yaşanmış sayılmıyordu. On sekizimize geldiğimizde "Tully ve

Kate" olmuştuk. Ayrılmaz arkadaşlar. Düğününde ve bebeklerini doğurduğunda, kitap yazmaya çalıştığında yanındaydım. 2006 yılında son nefesini verdiğinde de...

Ellerimi uzatıyorum ve rüzgâr saçlarımı savururken anılar da benimle birlikte hareket ediyor. *Böyle ölmeliyim,* diye düşünüyorum.

Ölmek mi? Kim demiş öleceksin diye?

O sesi nerede duysam tanırım. Son dört yıldır her gün özlemini çektiğim ses bu.

Kate.

Başımı çevirdiğimde imkânsız bir görüntüyle karşı karşı duruyorum. Kate yanımda bisiklet sürüyor. Onu görmek beni şaşkına çeviriyor. *Tabii ya,* diye düşünüyorum. Benim ışığım bu. O hep benim yolumu aydınlattı. Kısa bir süre, çok güzel bir an için yeniden Tully ve Kate oluyoruz.

Dehşetle, "Katie," diyorum.

Yılların acısını çıkartan bir tebessüm yolluyor bana.

Hemen ardından on yedi yaşındayken yaptığımız gibi Pilchuck Nehri'nin çimenlerle kaplı, çamurlu zeminine oturduğumuzu fark ediyorum. Havada yağmur, çamur ve koyu yeşil ağaçların kokusu var. Çürük, yosun tutmuş bir kütüğe yaslanıyoruz. Nehrin çağıltılı şarkısı etrafımızı sarıyor.

Selam Tul, diyor.

Sesini duyunca içimi bir mutluluk kaplıyor, güzel, beyaz bir kuş kanatlarını açıyor. Dört bir yanımızı saran ışık bizi aydınlatıyor. Bu aydınlıkta o güzel huzuru yeniden buluyorum ve rahatlıyorum. Çok uzun zamandır canım yanıyor ve belki daha da uzun zamandır yalnızım.

Kate'e dönüyorum. Ona bakmaya doyamıyorum. Şeffaf, ışıl ışıl bir hali var. Birazcık kıpırdandığında altındaki çimleri görebiliyorum.

Bana baktığında gözlerinde hem hüzün hem neşe görüyorum ve böylesine zıt iki duygunun onda böylesine mükemmel bir denge kurmasına şaşırıyorum. İç geçirdiğinde burnuma lavanta kokusu geliyor.

Nehir kabarıp köpüklerini önümüze vuruyor ve yoğun bir taze ve çürük bitki kokusu burnumuzu dolduruyor. Bu da müziğe, bizim müziğimize dönüşüyor, dalgalar notalar oluşturup yükseliyor ve eski bir Terry Jacks şarkısını, *We Had Joy, We Had Fun, We Had Seasons in the Sun*'ı duyuyoruz. Kaç gece radyomu buraya taşıyıp konuşurken müzik dinlemiştik. *Dancing Queen... You Make Me Feel Like Dancing... Hotel California... Da Do Run Run.*

Ne oldu, diye soruyor Kate.

Ne sorduğunu biliyorum. Neden burada ve hastanede olduğumu soruyor.

Konuş benimle Tul.

Tanrım, bu soruyu bana sormasını ne kadar da özlemişim. En yakın arkadaşımla konuşmak, her şeyi nasıl berbat ettiğimi anlatmak istiyorum. O her zaman her şeyi düzeltirdi. Ama sözler ağzımdan çıkmıyor. Zihnimde onları bulamıyorum. Onları tutmaya çalışırken periler gibi dans edip kaçıyorlar.

Kelimelere ihtiyacın yok. Yalnızca gözlerini kapat ve anımsa.

Her şeyin ters gitmeye başladığı zamanı anımsıyorum. Diğer bütün günlerden çok daha kötü olan, her şeyi değiştiren o günü...

Ekim 2006. Cenaze. Gözlerimi kapatıyorum ve St. Cecilia Kilisesi'nin otoparkının tam ortasında olduğumu anımsıyorum...

Yapayalnız. Çevremde muntazam biçimde park etmiş arabalar var. Sayısız cip olduğunu görüyorum.

Kate bana veda hediyesi olarak bir iPod'la mektup vermişti. *Dancing Queen*'i söyleyip dans etmem gerekiyordu. Bunu yapmak istemiyordum ama başka şansım yoktu ve *dans edebilirsin* sözlerini duyduğumda kısacık ve şaşırtıcı bir an da olsa müzik beni buralardan uzaklara taşımıştı.

Sonra her şey bitmişti.

Ailesi bana doğru yaklaşıyordu. Johnny, Kate'in annesiyle babası Margie ve Bud. Çocukları, erkek kardeşi Sean. Uzun ve zorlu bir yürüyüşün sonunda tükenmiş ve hâlâ yaşadığına şaşıran savaş mahkûmlarına benziyorlardı. Toplandık ve biri şu anda anımsamadığım bir şey söyledi. Yanıt vermedim. Birbirimize iyiymişiz rolü yapıyorduk. Johnny öfkeliydi, başka nasıl olması beklenebilirdi ki?

"İnsanlar eve gelecek," dedi.

Margie de, "Katie öyle istedi," dedi. Buna nasıl dayanabilirdi? Kederi elli kiloluk bir yük gibiydi.

Düşüncesi bile –sözde Katie'nin yaşamının kutlanması– midemi bulandırmıştı.

Ölümü pozitif bir geçişe dönüştürme konusunda başarılı olduğum söylenemezdi. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Ben onun son nefesine kadar mücadele etmesini istemiştim. Bu bir hataydı. Korkularını dinlemeli, onu yatıştırmalıydım. Bense ona her şeyin düzeleceğine, iyileşeceğine dair vaatte bulunmuştum.

Ama ona bir söz daha vermiştim. Son gün. Ailesine göz kulak olacağıma, çocuklarıyla ilgileneceğime ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair bir sözdü bu.

Margie ve Bud'la birlikte Volvo'larına bindim. Arabanın içi Mularkey'lerin çocukluğumdan kalma mentollü sigara, Jean Nate parfümü ve saç spreyi kokuyordu hâlâ.

Katie'yi yine yanımda, arka koltukta hayal ettim. Babası arabayı kullanıyor, annesi de sigarasının dumanını açık pencereden dışarı üflüyordu. John Denver'ın *Rocky Mountain High* şarkısını duyar gibi olmuştum.

Katolik kilisesiyle Ryan'ların evi arasındaki altı kilometre sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Nereye baksam Kate'in yaşamını görüyordum. Sürekli uğradığı arabaya kahve servisi yapan yer, en sevdiği *dulce de leche*'yi yapan dondurmacı dükkânı, her Noel ilk durağı olan kitapçı.

Ve sonunda gelmiştik.

Bahçe yabani, bakımsız bir haldeydi. Otlar büyümüştü. Katie bahçe bakımını öğrenmek isterdi hep.

Park ettikten sonra arabadan indim. Kate'in kardeşi Sean bana yaklaştı. Öyle zayıf, budala ve kambur bir duruşu vardı ki benden yaşlı görünüyordu. Saçları azalmış ve gözlüklerinin de modası geçmişti. Ama gözlük camlarının ardından gözlerinin yeşilini, Katie'nin bakışlarına benzeyen bakışlarını görünce ona sarıldım.

Sonra geri çekilip konuşmasını bekledim. Konuşmadı. Ben de sustum. Bugüne dek pek konuşmamıştık zaten. Ve şimdi de böyle bir başlangıç için uygun bir zaman değildi. Yarın Silikon Vadisi'ndeki işine dönecekti. Orada yalnız yaşadığını, geceleri video oyunları oynayıp her öğün sandviç yediğini hayal ettim. Buna benzer bir yaşam biçimi olup olmadığını bile bilmiyordum ama bende öyle bir izlenim uyandırmıştı nedense.

O da gerileyince arabanın yanında yalnız başıma kalmış, kendi evim gibi hissettiğim eve bakakalmıştım.

İçeri giremiyordum.

Giremiyordum işte.

Ama girmeliydim.

Derin bir nefes aldım. Nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da devam etmekti. İnkâr sanatını kendimce kusursuzlaştırmamış mıydım? Acımı, gülüşümü görmezden gelip devam etmiştim. Şimdi yapmam gereken de buydu.

Kate için bunu yapacaktım.

İçeri girdim ve mutfaktaki Margie'nin yanına gittim. Parti hazırlığını birlikte yaptık. Sinekkuşu gibi oradan oraya koşturan telaşlı kadınları örnek alıp hızlı hareket ediyordum. Devam etmemin tek koşulu buydu. *Onu düşünme. Anımsama.* Margie ve ben tam bir ekip olmuştuk, evi katılmak istemediğimiz bir partiye hazırlıyorduk. Sehpaları düzeltip üzerlerine fotoğraf yerleştirdim. Kate'in hayatını yansıttığına inandığı fotoğrafların hiçbirine bakamıyordum.

Kapı zilini duyduğumda soğukkanlılığımı korumak için derin bir nefes alıp tuttum. Arkamda sert zeminde ilerleyen ayak seslerini duydum.

Vakit tamam.

Döndüm ve yüzüme en hoş tebessümümü takındım. Yapmacık gülüyor, bunun devamını getiremeyeceğimi düşünüyordum. Temkinli adımlarla kalabalığın arasında ilerleyip şarap doldurdum ve tabakları topladım. Her geçen dakika bir irade zaferiydi. Yürürken bölük pörçük sözler geliyordu kulağıma. İnsanlar Kate hakkında konuşup anılarını paylaşıyordu. Onları dinlemedim. Onları dinlemek canımı yakıyordu ve kontrolü kaybetmek üzereydim. Ama hikâyeler havada uçuşuyordu. Bir *açık artırmada teklif verdiğini* duyduğumda benim hiç tanımadığım bir Kate'den bahsettiklerini fark etmiş, bunun üzerine hüznüm derinleşmişti. Hatta daha fazlasını da hissediyordum. Kıskançlık.

Üzerine yapışan modası geçmiş siyah elbisesiyle bir kadın yanıma gelip, "Senden çok bahsederdi," dedi.

Bu lafa minnettarca gülümsedim. "Otuz yılı aşkın bir süredir birbirimizin en iyi arkadaşıydık."

"Kemoterapi sürecinde çok güçlüydü, değil mi?"

Buna yanıt veremezdim. Ben onun yanında olamamıştım. O dönemde yanında değildim. Otuz yıllık arkadaşlığımız süresince kavga yüzünden arada iki yıllık bir boşluk vardı. Kate'in ne kadar stresli olduğunu biliyordum. Ona yardım etmek istesem de her zamanki gibi her şeyi berbat etmiştim. Sonunda da Kate'i derinden yaralamış, üstüne üstlük bir af bile dilememiştim.

Yokluğumda en yakın arkadaşım kanserle savaşmış, iki göğsü birden alınmıştı. Saçları döküldüğünde, test sonuçları kötü çıktığında ya da tedaviyi durdurmaya karar verdiğinde ben yanında değildim. Nefes aldığım sürece bunun pişmanlığını yaşayacağım.

Siyah taytı, babetleri ve birkaç beden büyük kazağıyla az önce yoga yapmış gibi görünen başka bir kadın, "O ikinci dönem çok şiddetliydi," dedi.

Bir diğeri, "Kafasını tıraş ettiğinde oradaydım," dedi. "Kahkaha atıyor, kendine Er Kate diyordu. Hiç ağladığını görmedim."

Güçlükle yutkundum.

"Marah'nın oyununa limonlu kurabiye getirmişti, anımsadınız mı?" dedi bir başkası. "Ancak Kate böyle bir durumdayken..."

Başka biri sessizce, "Ölürken," dedi ve kadınlar aniden konuşmayı kesti.

Daha fazlasını kaldıramazdım. Kate benden insanların yüzündeki tebessümü sürekli canlı tutmamı istemişti. *Bir partiyi canlı tutmayı kimse senden daha iyi beceremez Tul. Lütfen, benim için yap bunu.*

Sen merak etme arkadaşım.

Kadınların yanından uzaklaşıp CD çalara gittim. Bu eski caz müziği kimseye iyi gelmiyordu. "Bu senin için Katie Scarlett," dedim ve başka bir CD yerleştirdim. Müzik başladığında sesini açtım.

Odanın diğer tarafındaki Johnny'yi gördüm. Kate'in hayatının aşkı ve ne yazık ki benim de hayatıma giren tek adam... Hayatımda güvendiğim tek adam. Ona baktığımda ne kadar yıprandığını, ne kadar çöktüğünü gördüm. Onu tanımasanız omuzlarının düştüğünü, sabah tıraş olurken unuttuğu kısmı, uyumadığı gecelerin izlerini taşıyan gözaltı çizgilerini fark etmeyebilirdiniz. Kendi kederi bu kadar büyükken beni rahatlatamayacağını biliyordum.

Bu adamı neredeyse hayatım boyunca tanıyordum. Önce patronum sonra en iyi arkadaşımın kocası olmuştu. Hayatımızın en önemli anlarında hep birlikteydik ve bu da beni rahatlatıyordu. Onu görmek bile yalnızlığımı biraz olsun hafifletirdi. İhtiyacım olan da buydu. En yakın arkadaşımı kaybettiğim gün kendimi daha az yalnız hissetmeliydim. Ama yanına gitmeme fırsat kalmadan o gitmişti.

Müzik, müziğimiz iksir misali damarlarımdan geçip içimi dolduruyordu. Hiç düşünmeden müzikle birlikte sallanmaya başladım. Gülümsemem gerektiğini biliyordum ama hüznüm çözülüp yeniden canlanmaya başlamıştı. İnsanların bana nasıl baktığını görüyordum. Gözlerini dikmişlerdi. Her nasılsa oraya ait değilmiş gibi görünüyordum. Ama onlar Katie'yi tanımıyordu. Bense onun en yakın arkadaşıydım.

Müzik, müziğimiz, söylenmemiş sözlerin asla yapamayacağı biçimde onu bana getiriyordu.

Yanımdaymış gibi, "Katie," diye mırıldandım.

İnsanların benden uzaklaştıklarını görüyordum.

Ne düşündükleri umurumda değildi. Döndüm ve işte oradaydı.

Kate.

Sehpalardan birinin önünde durdum. Üzerinde Kate ve benim bir fotoğrafımız vardı. Fotoğrafta gençtik ve birbirimize sarılmış gülümsüyorduk. O fotoğrafı ne zaman çekildiğimizi anımsamıyorum. Pek de beğenmediğim "Rachel"[3] saçlarım, yeleğim ve kargo pantolonlarımdan yola çıkarak fotoğrafın doksanlarda çekildiğini düşündüm.

Kederimden bacaklarımı hissetmiyordum ve sonunda dizlerimin üzerine düştüm. Gün boyunca içime attığım gözyaşlarım şiddetli hıçkırıklara dönüşmüştü. Journey'den *Don't Stop Believing* çalmaya başladığında artık kendimi kontrol edemedim.

Ne zamandır oradaydım? Hep.

Sonunda omzumda bir el, nazik bir dokunuş hissettim. Başımı kaldırdığımda gözyaşlarımın arasından Margie'yi gördüm. Gözlerindeki şefkat tekrar ağlamaya başlamama sebep olmuştu.

Beni ayağa kaldırıp, "Haydı," dedi. Ona kenetleniyorum ve beni bulaşıkları yıkayan kadınlarla dolu mutfağa, sonra da daha sessiz olan çamaşır odasına götürmesine izin verdim. Konuşmadan birbirimize sarıldık. Söyleyecek ne var ki? Sevdiğimiz kadın gitmişti.

Gitmişti.

Aniden kendimi çok yorgun hissettim. Bitkin düşmüştüm. Solmuş bir lale gibiydim. Maskara gözlerime batıyordu. Gözyaşlarım yüzünden hâlâ bulanık görüyordum. Margie'nin omzuna dokunduğumda ne kadar zayıfladığını fark ettim.

Çamaşır odasını onun peşinden terk ettim ve oturma odasına döndüm. Ama burada daha fazla kalamayacağımı anlamıştım. Ne yazık ki Kate'in benden yapmamı istediği şeyi yapamamıştım. Onun yaşamını kutluyormuş gibi yapmam mümkün değildi. Hayatı bo-

3 Friends dizisinde Jennifer Aniston'ın canlandırdığı Rachel'ın saçlarına benzeyen bir model. (ç. n.)

yunca iyi, güzel, harika hissediyormuş rolü yapan benim gibi biri şimdi bunu beceremiyordu.

✦

Kendime geldiğimde sabah olmuştu. Daha gözlerimi açmadan dank etti. O *gitmişti.*

Yüksek sesle inledim. Yeni hayatım böyle mi olacaktı? Kaybı tekrar tekrar yaşayacak mıydım?

Yataktan kalkarken korkunç bir baş ağrısı başladı. Gözlerimin arkasında zonkluyordu. Uykumda yine ağlamıştım. Kederin yeniden canlandığını bildiren, çocukluktan kalma bir alışkanlıktı bu. Bana ne kadar hassas olduğumu hatırlatıyordu.

Bu benim için yıpratıcıydı ve mücadele edecek gücü kendimde bulamıyordum.

Yatak odamı bile yadırgıyordum. Son beş aydır nadiren burada kalmıştım. Haziranda Kate'in kanser olduğunu öğrenir öğrenmez hayatımı anında değiştirmiştim; her şeyi, üstün bir başarı kazandığım televizyon programımı ve dairemi bırakıp kendimi en yakın arkadaşımın bakımına adamıştım.

Telefonum çaldığında dikkatimi dağıttığına sevinip o tarafa yürüdüm. Küçük ekranda *Ryan* ismini gördüğümde öncelikle, *Kate arıyor,* diye düşündüm ve neşelendim ama sonra yine anımsadım.

Ahizeyi aldım ve, "Alo?" derken sesimin çatallandığını duydum.

Johnny merhaba demeye bile tenezzül etmeden, "Dün gece sana ne oldu?" diye sordu.

Yatağımın yanına çöktüm ve, "Kaldıramadım," dedim. "Denedim."

"Evet. Büyük sürprizdi."

"Ne demek *bu*?" Oturduğum yerde doğruldum. "Müzikten mi bahsediyorsun? Kate istemişti."

"Vaftiz kızınla konuştun mu hiç?"

"Denedim," dedim ve o an kalbime bir acı saplandı. "Arkadaşlarının yanında olmayı tercih etti. Ben de oğlanlara yatmadan önce hikâye okudum. Ama..." Sesim çatladı. "Bunu kaldıramadım Johnny. Onsuz olmak..."

"İki yıl küs kaldığınızda gayet iyiydin ama."

Derin bi nefes aldım. Johnny daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. I aziranda Kate beni aradıktan sonra soluğu hastanede aldığımda Johnny tek kelime etmeden beni kabul etmişti. "O beni affetti. Ve inan bana o süreçte ben de hiç iyi değildim."

"Ya..."

"Sen beni affetmedin mi yani?"

Johnny iç geçirdi ve biraz duraksadıktan sonra, "Artık bunların bir önemi yok," dedi. "O seni seviyordu. Önemli olan da bu. Üstelik hepimizin canı yanıyor. Tanrım. Nasıl üstesinden geleceğiz? Ne zaman yatağa, dolaptaki kıyafetlerine baksam..." Johnny hafifçe öksürdü. "Bugün Kauai'ye gidiyoruz."

"Ne?"

"Birlikte vakit geçirmeliyiz. Sen dememiş miydin? Saat ikide Hawaii Havayolları'yla gidiyoruz."

"Bu kadar kısa sürede hazırlanılmaz ki!" dedim. Zihnimde bir görüntü canlandı. Beşimiz kumsalda kendimizi daha iyi hissetmeye çalışıyorduk. "Harika. Güneş ve..."

"Evet. Kapatmalıyım."

Haklıydı. Daha sonra konuşabilirdik. Şimdi acele etmeliydim.

✦

Telefonu kapattım ve hazırlanmaya başladım. Cennete gitme hazırlığı çok kısa sürmüştü ve yirmi dakikada hazırlanıp duş bile almıştım. Islak saçımı atkuyruğu şeklinde toplayıp elimden geldiğince kısa sürede makyajımı tamamladım. Johnny geç kalmamdan nefret ederdi. *Tully'nin zaman ayarı,* derdi ve bunu söylerken de hiç gülümsemezdi.

Giysi dolabıma gittiğimde ördek yeşili ve beyaz bir Lilly Pulitzer elbisesi bulmuş, gümüş rengi topuklu ayakkabılarım ve beyaz hasır şapkamla kıyafetimi tamamlamıştım.

Jarse elbiseyi giyinirken tatili hayal ediyordum. Bu ihtiyacım olan bir şeydi. Sahip olduğum tek aileyle birlikte uzaklaşmak iyi gelecekti. Birlikte kederlenecek, anılarımızı paylaşacak, Kate'in ruhunu canlı tutacaktık.

Birbirimize ihtiyacımız vardı. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu Tanrı biliyordu.

Saat 11.20'de hazırdım. Olması gerekenden yalnızca birkaç dakika gecikmiştim yalnızca ve bir Town Car çağırdım. O kadar da geç kalmış sayılmazdım. Zaten havaalanına iki saat erken gitmek anlamsızdı.

Tekerlekli küçük valizimi kaptığım gibi dairemden çıktım. Aşağıya indiğimde Town Car binanın önünde bekliyordu.

Valizimi bagajın önündeki kaldırım kenarına bırakırken, "SeaTac," dedim.

Bu sıcak sonbahar sabahında trafik şaşırtıcı derecede ağır ilerliyordu.

Ayağımı arabanın zeminine vurarak sürücüye, "Biraz daha hızlı," dedim . SeaTac'da terminale yaklaşır yaklaşmaz sürücü daha arabanın kapısını açmadan ben kendimi dışarı atmıştım. "Acele," dedim valizimi bagajdan çıkarmasını beklerken. Saatime baktım. 11.47'ydi. Geç kalmıştım.

Nihayet valizimi almıştım ve şapkamı başımda tutmaya çalışarak valizimi arkamdan sürüklüyordum. Kocaman hasır şapkam omzumdan kayıyor, çıplak kolumu çiziyordu. Terminal kalabalıktı. Kalabalığın içinde onları bulmam biraz zaman alsa da Hawaii Havayolları bilet standının önünde durduklarını gördüm.

Fark edilmeyi bekleyen bir yarışmacı gibi elimi sallayarak, "Ben geldim!" diye haykırdım. Onlara doğru koştum. Johnny hayretler içerisinde bana bakıyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Nefes nefese kalmıştım. "Ne? Ne oldu? Yetişmek için elimden geleni yaptım."

Margie hüzünlü bir tebessümle, "Sen zaten hep geç kalırsın," dedi. "Sorun bu değil."

"Kıyafetim aşırıya mı kaçmış? Şortum ve parmak arası terliklerim de var."

Marah sırıtarak, "Tully!" dedi. "Tanrı'ya şükür."

Johnny bana yaklaştı. Margie de aynı anda uzaklaştı. Hareketleri *Kuğu Gölü* koreografisini andırır nitelikteydi ve bu biraz canımı sıkmıştı. Johnny beni kolumdan kavrayıp kenara çekti.

"Sen bu tatile davetli değilsin Tul. Dördümüz gidiyoruz. Böyle düşündüğüne inanamıyorum..."

Mideme sert bir yumruk yemiş gibi oldum. "Ah, ama biz deyince beni de kastettiğini sandım," diyebilmiştim yalnızca.

Johnny, "Öyle anlamışsın," dedi. Bunu bir sorudan çok düz bir ifade olarak söylemişti.

Onu anlamadığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Yine sanki on yaşındaki o terk edilmiş kıza dönmüştüm. Annem beni bırakıp gitmişti ve pis bir verandaya oturmuş neden bu kadar kolay terk edildiğimi düşünüyordum.

Maceraya atılma fikriyle heyecanlanan ikizler neşeyle iki yanımızı sarmıştı. Dağınık saçları çok uzamış, kenarları kıvrılmıştı ve dünden sonra mavi gözlerinin ışıltısı ve yüzlerindeki tebessüm geri gelmişti.

"Sen de mi bizimle Kauai'ye geliyorsun Tully?" diye sordu Lucas.

Wills, "Sörf yapacağız," dedi. Suda ne kadar hırçın olacağını biliyordum.

Herkes programı bıraktığımı bilse de, "Benim çalışmam gerekiyor," dedim.

"Ya..." dedi Marah. "Çok eğlenecekmişiz gibi... Tabii gelmezsin."

Oğlanların yanından uzaklaşıp tek başına telefonuyla uğraşan Marah'nın yanına gittim. "Babana biraz anlayış göster. Sen gerçek aşkın anlamını bilemeyecek kadar gençsin ama onlar bunu bulmuştu ve o gitti."

"Deniz ve kum fayda edecek mi sanki?"

"Marah..."

"Ben seninle kalabilir miyim?"

Bunu o kadar çok istemiştim ki bu yüzden kendimi çok kötü hissediyordum. Ve benmerkezci olduğum konusunda adım çıkmış olsa da –tartıştığımızda Kate beni narsist olmakla suçlardı– sorun çıkacağını önceden görürdüm. Bunun benimle bir ilgisi yoktu. Johnny de şu an bunu kavrayacak ruh halinde değildi. "Hayır Marah. Başka zaman kalırsın. Şimdi ailenle birlikte olmalısın."

"Sen de ailemizin bir parçasısın sanıyordum."

Ona yalnızca, "İyi eğlenceler," diyebildim.

"Boş ver gitsin."

Gittiklerini izlerken kendimi acınacak derecede yalnız hissettim. Biri bile dönüp bana bakmamıştı.

Margie yanıma gelip yüzüme dokundu. Yumuşak, kırışık avuç içi yanaklarıma değiyordu. Çok sevdiği limonlu el kremiyle hafif bir mentollü sigara kokusunu aldım.

"Buna ihtiyaçları var," dedi kısık sesle. Kulak tırmalayıcı çatallı sesini duyduğumda yorgunluğun iliklerine işlediğini anladım. "Sen iyi misin?"

Kadının kızı ölmüştü ve o benim için endişeleniyordu. Gözlerimi kapattım ve daha güçlü olmayı diledim.

Sonra ağladığını duydum. Havaalanındaki kalabalıkta neredeyse tümüyle kaybolan, tüy kadar yumuşak bir sesti bu. Çok uzun zamandır kızı ve diğer herkese için güçlü durmuştu. Söylenecek bir söz olmadığını bildiğim için tek kelime etmedim. Ona sarılıp iyice kendime çektim. Sonunda benden ayrılıp bir adım geriledi.

"Bizimle eve gelmek ister misin?"

Yalnız kalmak istemedim ama Ateşböceği Yolu'ndaki eve gidemezdim. Henüz bunu yapamazdım. "Yapamam," dedim ve o da beni anladı.

Ardından kendi yollarımıza gittik.

✦

Döndüğümde yüksek tavanlı dairemin içinde gezindim. Burası hiç de bir eve benzemiyordu. Benden başka kimse yaşamamıştı ve ben de burayı bir otel gibi kullanıyordum. Birkaç özel anı ve süs eşyasından başka hiçbir şey yoktu. Her şeyi dekoratörüm seçmişti ve onun da fildişi rengini sevdiği çok belli oluyordu. Her şey beyazın bir tonuydu. Mermer zemin, pürüzlü kar beyazı mobilyalar, taş ve cam masalar.

Her şey kendince güzel ve her şeye sahip bir kadının evine benziyordu. Bense kırk altı yaşında ve yapayalnızdım.

İş.

Hep kariyerimi tercih etmiştim. Anımsadığım kadarıyla çok büyük hayallerim vardı. Her şey Kate'le on dört yaşındayken Ateşböceği Yolu'ndaki o evde başlamıştı. O günü dün gibi anımsıyorum. Yıllar boyunca sayısız röportajımda anlattığım bir hikâyeydi bu. Katie ve ben evlerinde oturuyorduk. Margie ve Bud haberleri izlerken Margie bana dönüp, "Jean Enerson dünyayı değiştiriyor. Gece haberlerini sunan en iyi kadın spikerlerden biri," demişti.

Ona, "Ben de spiker olacağım," demiştim.

Bunu nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi söylemiştim. Bütün dünyanın hayran kalacağı bir kadın olmak istiyordum. Biri dışında tüm hayallerimi tırnaklarımla kazıyarak gerçekleştirmiştim: Balığın suya muhtaç olması gibi ben de başarıya muhtaçtım. Başarılı olmazsam kim olurdum? Kolayca terk edilip kenara itilebilen ailesiz bir kız.

Hayatta sahip olabildiğim şey buydu. Ün, para ve başarı.

Bu yüzden artık işimin başına dönmem gerektiğini biliyordum.

Kederimin üstesinden ancak bu şekilde gelebilirdim. Her zaman yaptığım şeyi yapacak, güçlü görünüp rolümü oynayacaktım. Yabancıların hayranlığı beni yatıştıracaktı.

Soyunma odama gidip parlak jarse elbisemin yerine siyah bir pantolon ve bluz giydim. Kilo aldığımı da o zaman fark ettim. Pantolonum öyle daralmıştı ki fermuarını kapatamıyordum.

Kaşlarımı çattım. Son birkaç aydır kilo aldığımı nasıl fark etmemiştim? Onun yerine göbeğimin çıktığını ve kalçalarımın genişlediğini hemen hissettiren yün bir etek giydim.

Harika. Al sana endişelenecek bir şey daha. Yüksek çözünürlüklü bir dünyada kilo almak. Çantamı aldım ve yöneticinin mutfak tezgâhına bıraktığı postaları görmezden gelerek dışarı çıktım.

Stüdyo, evimden yalnızca birkaç blok ötedeydi ve genellikle beni özel şoförüm alırdı ama bugün genişleyen kalçalarımın şerefine yürümeye karar vermiştim. Seattle'da çok güzel bir sonbahar günüydü. Bu şehri ülkenin en güzel şehirlerinden birine dönüştüren güneş ışığının şaheserlerinden biriydi. Turistler evlerine döndüğü için kaldırımlar sessizdi ve göz teması kurmadan gelip geçen yerli halkla doluydu.

Prodüksiyon şirketime ev sahipliği eden hangar tarzındaki geniş binaya ulaştım. Ateşböceği A.Ş. Bu bölge Elliott Koyu'nun masmavi kıyısına yakın Pioneer Meydanı'nda olduğu için çok değerliydi ama ne kadar ettiği kimin umurundaydı ki? Benim hazırladığım gösteri zaten milyonlar ediyordu.

Kapıyı açıp içeri girdim. Koridorlar arkama dönüp bakmadan gidişimi anımsatırcasına karanlık ve boştu. Gölgeler köşelerde birikip koridorlarda gizlenmişti. Stüdyoya doğru yürüdüğümde kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Ter içindeki alnım kaşınıyordu. Avuçlarım ıslaktı.

Ve sonunda oradaydım. Sahne arkasını benim dünyamdan ayıran kırmızı perdenin yanında durdum. Sonra perdeyi çektim.

Bu sahneye son çıktığımda seyirciye Katie'den bahsetmiş, kendisine ilerlemiş meme kanseri teşhisi konduğunu anlatmış, belirtilerinden bahsedip programı bitirmiştim. Şimdi onlara olanları anlatmam, en iyi arkadaşımın başucunda elini tutup güzel günler çoktan geride kalmış olsa da ona her şeyin düzeleceği vaadinde bulunduğumu itiraf etmeliydim. Ya da boş yatağının yanı başında haplarını toplayıp sürahinin dibindeki suyu dökerken ne hissettiğimi anlatmalıydım.

Yanımdaki direğe tutundum. Soğuktu; sıkı tutamıyordum ama hiç değilse ayakta durmamı sağlıyordu.

Yapamazdım. Henüz erkendi. Katie'yle ilgili konuşamazdım ve eğer onunla ilgili konuşamazsam eski hayatıma, sahneye de dönemez, gündüz programı sunan Tully Hart olamazdım.

Hayatımda ilk kez kim olduğumu bilmiyordum. Tekrar dengede durabilmek için kendime biraz vakit ayırmalıydım.

✦

Tekrar sokağa çıktığımda yağmur yağıyordu. Seattle'ın havası işte böyleydi. Çantama kenetlenip kaygan kaldırımda yürüdüm ve apartmanın önüne geldiğimde nefes nefese kaldığıma şaşırdım.

Orada durdum.

Şimdi ne olacaktı? Çatı katıma çıkıp posta yığınının bulunduğu mutfakta tembel temel gezinmeye başladım. Gariptir ki uzakta geçirdiğim aylar boyunca diğer hayatıma dair detayları hiç durup düşünmemiştim. Ne mesajlarımı kontrol etmiş, ne faturalarıma bakmıştım. Bunlara kafa bile yormamıştım. Hayatımı sürdürebilmem için ajanslara, menajerlere, muhasebecilere, borsa uzmanlarına güveniyordum.

Hepsiyle yeniden ilgilenmem, kontrolü ele almam, eski hayatıma dönmem gerektiğini biliyordum ama doğrusu bu postaların hepsini elden geçirmek bile gözümü korkutmaya yetmişti. Onun yerine muhasebecim Frank'i aradım. Sorumluluğu ona devredebilirdim. Ona bu yüzden maaş vermiyor muydum? Faturalarımı ödesin, paramı değerlendirsin ve hayatımı kolaylaştırsın diye... Ve şimdi buna ihtiyacım vardı.

Telefonu birkaç defa çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. Mesaj bırakmadım. Günlerden cumartesi miydi?

Belki biraz uyumalıydım. Bayan Mularkey her zaman güzel bir gece uykusunun her şeyi değiştireceğini söylerdi ve benim de değişmem gerekiyordu. O yüzden odama gidip perdeleri kapattım ve yatağıma uzandım. Sonraki beş gün boyunca çok fazla yiyip çok az uyumaktan başka bir şey yapmadım. Her sabah uyandığımda o gün kederimden sıyrılıp yeniden kendimi bulacağıma inanıyordum ve her gece en iyi arkadaşımın sesini unutuncaya kadar içiyordum.

Ve Kate'in cenazesinden sonraki altıncı gün o fikir aklıma geldi. Daha önce düşünemediğime şaşırdığım büyük ve kusursuz bir fikirdi bu.

Kendimi kapatmaya ihtiyacım vardı. Bu kasvetli hüzünden kurtulup yola devam etmem ve iyileşmem böyle mümkün olabilirdi ancak. Kederimi derinlemesine yaşayıp onunla vedalaşacaktım. Bu arada Johnny ve çocuklara da yardım etmeliydim.

Bir anda bunu nasıl yapacağımı bulmuştum.

✦

Ryan'ların araç yoluna girip park ettiğimde akşamüzeriydi. Yıldızlar koyu ve mor gökyüzünde ışıldıyor, sonbahar kokan hafif rüzgâr, evi çevreleyen sedir ağaçlarının yeşil yapraklarını sallıyordu. Küçük Mercedes'imdeki katlanmış mukavva kutularını taşıyıp çocukların oyuncaklarıyla ve aşırı büyümüş otlarla dolu bakımsız bahçeden geçirmeye çalıştım. Geçen yıl bahçenin bakımı ve korunması kimsenin yapılacaklar listesine girememişti.

Ev bugüne dek hiç görmediğim kadar karanlık ve sessizdi.

Bir an durup bunu yapamayacağımı düşündüm. Nasıl böyle bir karar almıştım ki?

Kapanma kararı.

Başka bir şey daha vardı. Katie'yle birlikte geçirdiğimiz son gecemizi anımsadım. Kararlıydı, bunu hepimiz biliyorduk. Bu karar bizi ezdiği için daha ağır ilerliyor, fısıltıyla konuşuyorduk. Son bir saatimiz vardı. İkimizin yalnız geçireceği bir saatimiz. Yatağına uzanıp çöp gibi vücuduna sarılmak istiyordum ama çektiği acılarla birlikte bunun zamanı da geçmişti. Her nefesi canını yakıyordu. Dolayısıyla benim de canım yanıyordu.

Onlara iyi bak, diye mırıldandı. *Ben her şeyi onlar için yaptım.* Bu söz üzerine güldü. Belli belirsiz bir gülüştü bu; nefesini dışarıya verir gibi. *Bensiz nasıl başlayacaklarını bilemezler. Onlara yardım et.*

Bense ona, *bana kim yardım edecek,* diye sormuştum.

Şimdi o utanç duygusunu tekrar hissederken midem kasıldı.

Ben hep yanında olacağım, diye yalan söylemişti ve konuşmamız böyle son bulmuştu. Sonra Johnny ve çocukları istemişti.

Biliyordum.

Kutuları sımsıkı kavrayıp merdivenleri çıkarken basamaklara çarpan mukavvaların sesini görmezden gelmeye çalıştım. Kate ve Johnny'nin yatak odasının önünde bir an duraksadım.

Onlara yardım et.

Johnny onunla son konuştuğumda ne demişti? *Ne zaman dolaptaki kıyafetlerine baksam...*

Güçlükle yutkunup soyunma odasına girdim ve ışığı açtım. Johnny'nin kıyafetleri sağ tarafta, titizlikle düzenlenmişti. Kate'inkiler de sol taraftaydı.

Eşyalarını gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Dizlerim titredi. Güçlükle ayakta dururken kutulardan birini açıp uçlarını bantladım

ve yanıma koydum. Kucak dolusu kıyafeti alıp soğuk ahşap zemine oturdum.

Kazaklar. Hırkalar, boğazlı ve V yaka kazaklar. Her birini özenle ve saygıyla katlarken üzerlerine sinen lavanta ve limon kokusunu son defa içime çekiyordum.

Sıra, yıllarca yıkanmaktan rengi solup esnemiş UW (University of Washington) baskılı eşofman üstüne gelene kadar iyiydim.

Onu görür görmez zihnimde bir anı canlandı. Kate'in yatak odasında birlikte üniversiteye gitmek üzere hazırlanıyorduk. Yıllardır bu anın hayalini kurup yaz boyunca başka hiçbir şey konuşmayan on sekiz yaşındaki iki kız, hayallerini ışıl ışıl parlayana kadar cilalıyordu. Aynı kulüplere katılıp ünlü birer gazeteci olacaktık.

Seni kabul ederler, demişti Kate kısık sesle. Yıllar önce sınıf arkadaşları tarafından Kootie diye çağrılıp dışlandığı ve popüler olmadığı için korktuğunu biliyordum.

Birlikte kabul edilmediğimiz sürece hiçbir kulübe katılmayacağımı biliyorsun, değil mi?

Bu Kate'in asla anlamadığı, en azından inanmadığı bir şeydi. Benim ona, onun bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyaç duyduğumu bir türlü anlamak istemiyordu.

Eşofman üstünü katlayıp bir kenara bıraktım. Onu eve götürecektim.

O gece boyunca en yakın arkadaşımın gardırobunun başında oturdum ve onun hayatını kutuya dizerken arkadaşlığımızı anımsadım. Başta güçlü olmaya çalışsam da bu çaba başımı ağrıttı.

Kıyafetleri hayatımıza dair bir albüm gibiydi.

Sonunda seksenlerin sonlarında artık demode olmaya başlayan bir ceket buldum. O güne dek kazandığım ilk dolgun maaşımla doğum gününde ona aldığım ceketti bu. Vatkaları bile duruyordu.

Bunu almaya paran yetmez ki, demişti mor renkli kruvaze takımı kutusundan çıkardığında.

Çok kazanmama az kaldı.

Gülmüştü. *Tabii. Hamileyim ve kilo alıp duruyorum.*

Bebek doğduktan sonra New York'a gelirsin, sana daha uygun kıyafetler alırız...

Ayağa kalktım. Ceketi göğsümde tutarak alt kata indim ve kendime bir kadeh şarap koydum. Oturma odasının hoparlörlerinden Madonna'nın sesi kulağıma geliyordu. Dinlemekten vazgeçtiğimde öğle yemeğinden kalma bulaşıkları setin üzerinde bıraktığımı fark ettim. Akşam yemeğinden kalma sipariş kutularının da çöpe atılması gerekiyordu ama müzik beni alıp geçmişe götürürken bunları nasıl düşünebilirdim ki?

Vogue. Buna benzer kıyafetlerle dans ederdik. CD çalara gidip üst kattan da duyabileyim diye müziğin sesini açtım. Bir an gözlerimi kapatıp elimde onun ceketiyle dans ettim ve onu yanımda, kalçama vurarak dans edip kahkahalar atarken hayal ettim. Sonra işimin başına döndüm.

✦

Üzerimde onun siyah eşofman altı ve eski UW eşofman üstüyle soyunma odasının zemininde uyandım. Yanımdaki şarap kadehi düşüp parçalara ayrılmıştı. Şişe boştu. Kendimi neden bu kadar berbat hissettiğim belliydi.

Doğrulmaya çalışırken saçlarımı yüzümden çektim. Buradaki ikinci gecemdi ve Kate'in eşyalarını paketleme işini neredeyse tamamlamıştım. Dolabın ona ait tarafı tamamen boşalmıştı ve gümüş çubuğun altında altı kutu vardı.

Kırık şarap kadehimin yanında, yerde Kate'in günlüğü duruyordu. Hayatının son aylarında yazmaya başladığı günlüğüydü bu.

Kate günlüğü eline tutuşturarak, *Marah günün birinde beni arayacak*, demişti. *Okuduğu zaman yanında ol. Oğullarıma gelince... beni anımsayamadıklarında onlara bu sözleri göster.*

Aşağıdan hâlâ müzik sesi geliyordu. Dün gece o kadar çok şarap içmiştim ki müziği kapatmayı unutmuştum. Prince'den *Purple Rain* çalıyordu.

Ayağa kalktığımda kendimi çok kötü hissediyordum ama en azından *bir şey* yapmıştım. Bu sayede Johnny geri döndüğünde hayatı daha kolaylaşacaktı. Bu, onun yapmaması gereken en zor işlerden biriydi.

Sonra alt katta müzik sustu.

Kaşlarımı çatıp döndüm ama ben daha odadan çıkmadan Johnny kapıda belirdi.

Bana, "Neler oluyor burada?" diye bağırdı.

Öyle şaşırmıştım ki öylece bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştım. Kauai'den bugün mü dönüyorlardı?

Gözleri beni aşıp duvarın kenarında *Kate'in yazlık kıyafetleri*, *değerli eşyaları* ve *karışık* gibi etiketli kutulara kaydı.

Acısını, peşinden gelen çocuklar için ayakta durmaya çabaladığını görebiliyordum. Ona sarılmak için uzandım, bekledim ve bekledim ama karşılık vermeyince geri çekildim. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Eşyaları istemeyeceğini biliyordum..."

"Bu eve gelip onun eşyalarını çöpmüş gibi kutulara koymaya nasıl *cüret* edersin?" Sesi kesilmiş, kelimeler ağzından titreyerek çıkmıştı. "Üzerindeki onun eşofman üstü mü?"

"Yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım mı? Senin yardımdan anladığın boş şarap şişeleriyle yemek kutularını mutfakta bırakmak mı? Yoksa müziği son ses açmak mı? Boş dolabına bakmanın bana faydalı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Johnny..." Ona uzandım. Beni öyle sert itti ki tökezleyip elimdeki günlüğü düşürdüm.

Dikenlerle doluymuş gibi çıkan gergin sesiyle, "Ver onu bana," dedi.

Onu göğsümde tutup geriledim. "Bunu bana emanet etti. Marah bunu okurken onun yanında olmalıyım. Katie'ye söz verdim."

"Söz konusu sen olduğunda Katie çok büyük hatalar yaptı."

Başımı iki yana salladım. Her şey öyle hızlı olmuştu ki ne yapacağımı bilmiyordum. "Dolabını boşaltmakla hata mı ettim? Ben sandım ki..."

"Sen yalnızca kendini düşünürsün Tully."

Marah kardeşlerini kendine çekerek, "Baba," dedi. "Annem bunu istemezdi..."

Johnny sertçe, "O gitti," dedi. Bu sözlerin onu nasıl etkilediğini, kederinin yüzüne nasıl yansıdığını gördüm ve başka ne söyleyebileceğimi bilemeden onun adını fısıldadım. Yanlış yapıyordu ve ben de ona yardım etmek istiyordum.

Johnny benden uzaklaştı. Elini saçlarının arasında gezdirip şimdi ürkek ve şaşkın görünen çocuklarına baktı. "Taşınıyoruz," dedi.

Marah'nın benzi attı. "Ne?"

Johnny bu kez daha kontrollü bir ifadeyle, "Taşınıyoruz," dedi. "Los Angeles'a gideceğiz. Yeni bir iş aldım. Yeni bir başlangıç yapacağız. O olmadan burada yaşamayı sürdürmem mümkün değil..." Yatak odasını işaret etti. Yatağa bile bakamıyordu. Onun yerine bana baktı.

"Yardım etmek istediğim için bunu yapıyorsan..."

Johnny güldü. Kuru, gıcırtılı bir sesti. "Tabii ki kendinle ilgili olduğunu düşünürsün sen. Beni duymadın mı? Onun evinde yaşayamam dedim."

Ona uzandım.

Benden uzaklaştı. "Git Tully."

"Ama..."

Johnny tekrar, "Git," dedi ve bunu söylerken ciddi olduğunu gördüm.

Günlüğü sımsıkı tutup yanından geçtim. Oğlanların ikisini aynı anda kucaklayıp onlara sımsıkı sarıldım ve görüntülerini zihnime kazımak istercesine tombul yanaklarını öptüm. Lucas ağlamaklı bir sesle, "Bizi görmeye geleceksin, değil mi?" dedi. Bu küçük çocuk büyük bir kayıp yaşamıştı ve ağlamaklı sesi beni mahvediyordu.

Marah kolumu tuttu. "Seninle kalmak istiyorum."

Arkamızdaki Johnny acı acı güldü.

Kısık bir sesle, "Ailenin yanında kalmalısın," dedim.

"Biz bir aile değiliz artık." Marah'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hep yanımda olacağına dair ona söz vermiştin."

Daha fazla dinleyemedim. Vaftiz kızıma öyle sıkı ve çaresizce sarılmıştım ki serbest kalmak için kıvranmaya başlamıştı. Geri çekilip odadan çıktığımda gözyaşlarım yüzünden önümü zor görüyordum.

6

✦

Kate'e, "Mırıldanmayı keser misin?" diyorum. "Sen gürültü yaparken ben nasıl düşünebilirim? Çok da güzel anılar değiller benim için."

Mırıldanmıyorum.

"Tamam. *Bip bip* etmeyi kes o zaman. Nesin sen? Road Runner[4] mı?" Ses başta kulağımın dibindeki sivrisinek vızıltısı gibi yumuşak ama sürekli yükselip garip derecede gürültülü bir sese dönüşüyor. "Şu sesi çıkarmayı kes artık." Başım ağrımaya başlıyor.

Bu gerçek bir baş ağrısı. Gözlerimin arkasında ortaya çıkan şiddetli bir zonklamayla migrene dönüşüyor.

Ben burada bir ceset kadar sessizim.

"Çok komik. Dur biraz. Senden gelmiyormuş. Araba alarmına benziyor. Neler olu..."

ONU KAYBEDİYORUZ, diyor biri. Bağırıyor. Cidden. Kim?

Yanımda Katie'nin iç geçirdiğini duyuyorum. Hüzünlü bir ses. Her nasılsa eski bir düğümü çözmek gibi. Adımı fısıldayıp ardından *zaman* diyor. Bu beni korkutuyor, hem sesindeki bitkin ifade hem de kelimenin kendisi. Kendimi anlatmakla çok mu zaman kaybetmiştim?

---

4 Amerika'da yaşayan bir kuş türü. Aynı zamanda sürekli *bip bip* diye öten çizgi film kahramanı kuş. (ç. n.)

Neden daha fazlasını söylemedim? Neden ona bir şeyler sormadım? Bana ne olmuştu? Bildiğini biliyorum. "Kate?"

Ses yoktu.

Aniden düşüşe geçiyorum ve baş aşağı oluyorum.

Sesler duyuyorum ama kelimeler anlamsız. Çektiğim acı öyle güçlü ve zalimce ki çığlık atmamak için çok çabalıyorum.

HERKES AÇILSIN.

Ruhumun çekildiğini, bedenimden ayrıldığını hissediyorum. Gözlerimi açmak istiyorum. Belki de açıklar ama emin olamıyorum. Tek bildiğim bu karanlığın çirkin, soğuk ve kömür tozu gibi yoğun olduğu. Yardım çığlığı atıyorum ama bunun da zihnimde olduğunu biliyorum. Ağzımı açamıyorum. Hayalimdeki ses yankılanıp kayboluyor ve ben aynı şeyi yapıyorum...

✦

3 Eylül 2010
06.27

Johnny, Travma Dokuz'un önünde bekliyordu. Dr. Bevan'ın peşinden odasına gitmeye karar vermesi beş saniye, kapıyı açmasıysa çok daha az bir zamanını almıştı. Ne de olsa o bir gazeteciydi. Kariyerini istenmediği yerlere girerek geçirmişti.

Kapıyı açtığında önlüklü bir kadınla çarpışıp kenara çekildi.

Kadının yolundan çekilip kalabalık odaya girdi. Önlüklü adamların bir sedyenin etrafına toplandığı aydınlık bir odaydı burası. Hepsi aynı anda konuşup piyano tuşları gibi ileri geri hareket ediyorlardı.

Onlar yüzünden Johnny sedyedeki hastayı göremiyordu. Yalnızca mavi bir örtünün ucundan çıplak ayak parmakları görünüyordu.

Alarm sesi duyuldu. Biri, "Onu kaybediyoruz," diyordu.

Güçlü bir mırıltı diğer sesleri bastırarak odayı doldurmuştu. Johnny bu sesin titreşimini kemiklerinde hissetti.

"Herkes açılsın."

Gürültülü bir *vınız* sesi duydu ve sedyedeki vücut yukarı doğru çekilip tekrar düştü. Bir kolu yana düşüp sedyenin bir tarafından sarktı.

Biri, "Geri geldi," dedi.

Johnny monitördeki kalp atışlarını görebiliyordu. İnsanlar rahatlamış görünüyordu. Birkaç hemşire yataktan uzaklaştığında Johnny sedyede yatan hastayı gördü.

Tully.

Oda sanki yeniden havayla dolmuştu. Johnny de sonunda bir nefes aldı. Yerler kan içindeydi. Üzerine basan bir hemşire neredeyse düşüyordu.

Johnny yatağa biraz daha yaklaştı. Tully baygın halde yatıyordu. Yüzü yağ ve kan içindeydi; kolundaki kesikten kemiği görünüyordu.

Johnny onun adını mırıldandı. Belki de mırıldandığını sanmıştı. İki hemşirenin arasına girdi. Biri damarına enjeksiyonu geçiriyor, diğeri de mavi battaniyeyle Tully'nin çıplak göğsünü örtüyordu.

Dr. Bevan, Johnny'nin yanında belirdi. "Buraya girmemeliydiniz."

Johnny yorumu duysa da yanıt vermedi. Bu adama soracağı çok soru vardı ama Tully'nin aldığı yaralar yüzünden şaşkına dönmüş, utanç içinde öylece duruyordu. Tully'nin bu hale gelmesinde onun da payı vardı. Tully'yi haksız yere suçlamış, onu hayatından çıkarmıştı.

"Onu ameliyathaneye almalıyız Bay Ryan."

"Yaşayacak mı?"

"Fazla şansı yok," dedi Dr. Bevan. "Ayak altından çekilin."

Johnny, "Onu kurtarın," dedi. Sedye önünden geçerken sendelemişti.

Johnny uyuşmuş bir halde odadan çıktı ve koridordan geçip dördüncü kattaki ameliyathanenin bekleme bölümüne gitti. Burada bir yandan örgü örerken bir yandan ağlayan bir kadın oturuyordu.

Danışma masasındaki kadına Tully Hart'la ilgili bilgi almak için geldiğini söyleyip kapalı televizyonun yanına oturdu. Baş ağrısı ilk işaretini verdiğinde sırtını geriye yasladı.

Kate'siz yıllarda ters giden şeyleri, kimileri eşsiz olan hatalarını anımsamamaya çalıştı. Fakat bunun yerine karısının öldüğü gün inanmaktan vazgeçtiği ve kızının ortadan kaybolduğu gün de tamamen sırt döndüğü Tanrı'ya yalvardı.

Bekleme salonunda saatlerce oturduğu yerden gelip geçen insanları izledi. Henüz hiç kimseyi aramamıştı. Tully'nin durumuna dair bilgi almayı bekliyordu. Trajik haberler vermek için aile içinde birbirlerini yeterince aramışlardı. Bud ve Margie şimdi Arizona'da yaşıyordu. Gerçekten ciddi bir durum olmadığı sürece Johnny, Margie'yi havaalanına koşturmak istemiyordu. Çok erken de olsa Tully'nin annesini aramak isterdi ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Bir de Marah vardı. Onu ararsa kızının yanıt vereceğinden bile emin değildi.

"Bay Ryan?"

Johnny aniden başını çevirdiğinde beyin cerrahının kendisine doğru geldiğini gördü.

Ayağa kalkıp yarı yola kadar yürümek istediyse de bunu yapacak gücü yoktu.

Cerrah, Johnny'nin omzuna dokundu. "Bay Ryan?"

Johnny ayağa kalkmaya çalıştı. "O nasıl Dr. Bevan?"

"Ameliyatı atlattı. Benimle gelin."

Johnny adamın peşinden bekleme salonunu terk edip yakındaki küçük, penceresiz toplantı odasına girdi. Masanın ortasında bir çiçek aranjmanı yerine bir kutu kâğıt mendil vardı.

Johnny oturdu.

Dr. Bevan da karşısına geçti. "Şu anda en büyük endişemiz serebral ödem, yani beyinde şişlikler oluşması. Ciddi bir beyin travması geçirmiş. Bu yüzden beynine şant taktık ama ne kadar faydalı olacağı meçhul. Vücut sıcaklığını düşürüp baskıyı azaltmak için onu kontrollü yapay komaya soktuk ama durumu kritik. Solunum cihazına bağlı."

Johnny, "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Doktor başını salladı. "Elbette. Benimle gelin."

Johnny'yi beyaz koridorlardan geçirip asansöre bindirdi. Asansörden indiklerinde yoğun bakım ünitesine gelmişlerdi. Dr. Bevan onu hemşire masasının etrafında bulunan U şeklindeki on iki odadan birine, cam duvarlı özel bir odaya götürdü.

Makinelerle etrafı çevrelenen Tully dar bir yatakta uzanıyordu. Saçları kazınmıştı ve kafatasında bir delik vardı. Beyindeki baskıyı hafifletmek için bir sonda ve pompa çalışıyordu. Bir sürü tüpe bağlıydı. Oksijen tüpü, beslenme tüpü, bir de kafasındaki tüp. Yatağın arkasındaki siyah ekran kafatasındaki basıncı gösteriyordu. Başka bir ekrandaysa kalp atışları görünüyordu. Sol kolu alçıdaydı. Soğuk yüzünden teni solmuş, mavimsi bir renge bürünmüştü.

Dr. Bevan, "Beyin yaralanmalarının gidişatını tahmin etmek çok zor," dedi. "Yaralarının ciddiyetini henüz bilmiyoruz. Yirmi dört saat içinde bundan fazlasını öğrenmeyi ümit ediyoruz. Daha net konuşabilmeyi çok isterdim ama çok hassas ve değişken bir aşamadayız."

Johnny beyin yaralanmasının anlamını biliyordu. Irak'taki savaşta muhabirlik yaptığı dönemde o da böyle bir yara almıştı. Aylar süren terapinin ardından ancak kendini bulabilmişti ve patlama anını hâlâ anımsamıyordu. "Uyandığında bilinci yerinde olur mu?"

"Açıkçası uyanıp uyanmayacağını bile bilmiyoruz. Beyin işlevini yerine getiriyor ancak ona uyguladığımız tedaviden ötürü ne ölçüde yerine getirdiğini bilmiyoruz. Gözbebekleri tepki veriyor ki bu iyiye işaret. Koma, vücuduna iyileşmesi için biraz zaman tanıyacak diye ümit ediyoruz. Ama kanama olur ya da ödem devam ederse..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Johnny anlamıştı.

Suni solunum cihazının çıkardığı ses ona, Tully'nin kendi başına nefes alamadığını anımsatıyordu.

Bu, kurtarıcı rolüne bürünüp birini hayatta tutmak gibiydi. Bipleyen monitörün gürültüsü, aynı şeyleri gösteren göstergeler ve solunum cihazının vızıltısı. Johnny nihayet, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Trafik kazası diye duydum ama detayları bilmiyorum." Dr. Bevan ona döndü. "İnançlı bir kadın mıdır?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

"Çok kötü. Böyle zamanlarda inanç insanı rahatlatabiliyor."

"Evet," dedi Johnny gergin bir ifadeyle.

Dr. Bevan, "Komadaki hastalarla konuşmanın işe yaradığına inanıyoruz," dedi.

Doktor, Johnny'nin omzunu sıvazlayıp odadan çıktı.

Johnny yatağın yanına oturdu. Orada kalıp ona bakmış, sesli olarak ifade edemediği kelimeleri, *mücadele et Tully*, diye fısıldamıştı. Hissettiği suçluluk ve pişmanlık boğazını düğümlüyordu.

Yaşananları açıkça görebilmek için ille de bir trajedi mi yaşanmalıydı?

Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onca söylenmiş ve söylenmemiş sözden sonra ne diyebilirdi ki? Kate burada olsa ölümünden sonra arkadaşına davranış şekli ve yaptıkları yüzünden Johnny'nin kıçına tekmeyi basardı.

Tully'ye ulaşabilmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. Sessizce, kendini aptal gibi hissetmesine karşın, vazgeçmeden aklına gelen şarkıyı, her duyduğunda ona Tully'yi anımsatan şarkıyı mırıldanmaya başladı. "Kasabalı küçük bir kız, yapayalnız yaşıyor..."

✦

"Neredeyim ben? Öldüm mü? Yaşıyor muyum? İkisinin arasında bir yerde miyim?"

"Kate?"

Yanı başımda garip bir sıcaklık hissediyorum ve inanılmaz derecede rahatlıyorum.

"Katie," diyorum dönerek. "Neredeydin?"

Gitmiştim, diyor sadece. *Şimdi döndüm. Aç gözlerini.*

Gözlerim kapalı mı? Bu yüzden mi her yer karanlık? Yavaş yavaş gözlerimi açıyorum. Güneşe karşı uyanmak gibi bir şey bu. Işık ve sıcaklık öyle yoğun ki nefesim kesiliyor. Gözlerimin aydınlığa alışması birkaç saniye alıyor ve alıştıklarında bedenimin bulunduğu hastane odasına geri döndüğümü görüyorum. Aşağıda ameliyat devam ediyor. Önlüklü birkaç kişi ameliyat masasının etrafını çevrelemiş. Gümüş tepsilerdeki neşter ve diğer aletler ışıldıyor. Her yerde makineler var. Bipliyor, uğulduyor, vızıldıyorlar.

Bak Tully.

Bakmak istemiyorum.

Bak.

İstemesem de hareket ediyorum. İçimi soğuk bir korku sarıyor. Acıdan daha beter bir şey bu. O kaygan masada ne göreceğimi biliyorum.

Kendimi göreceğim. Ama her nasılsa ben değilim.

Kanlı, mavimsi bedenim masanın üzerinde. Hemşirelerle cerrah konuşuyor. Biri kafamı kazıyor.

Saçım olmadan öyle küçük ve solgun görünüyorum ki bir çocuk gibiyim. Önlüklü biri kel kafama kahverengi bir sıvı sürüyor.

Elektrikli testere sesine benzer bir vızıltı duyuyorum ve midem bulanıyor.

"Burayı hiç sevmedim," diyorum Kate'e. "Beni başka bir yere götür."

Hep burada olacağız ama gözlerini kapat.

"Memnuniyetle."

Ani karanlık beni bu defa korkutuyor. Sebebini bilmiyorum. Çok garip gerçekten çünkü ruhumda bir sürü karanlık duygu olmasına karşın korku onlardan biri değildir. Ben hiçbir şeyden korkmam.

Hah. Sen bugüne dek tanıdığım, aşktan en çok korkan kişisin. İnsanları test edip kendinden uzaklaştırmanın sebebi de bu. Aç gözlerini.

Gözlerimi açıyorum ve bir an için her yer hâlâ karanlık görünüyor. Ardından yukarıdaki zifiri karanlığa renk geliyor. *Matrix* filmindeki şifreler gibi çözülüyor. Önce bulutsuz, masmavi gökyüzü geliyor, ardından da çiçek açmış kiraz ağaçları. Öbek öbek pembe çiçekler dallara tutunuyor ve mis kokulu havada yüzüyorlar. Binalar, mükemmel kanatlı pembe gotik yapılar ve kuleler yerlerine oturuyor ve beton kaldırımlarla süslü yemyeşil çimler oradan oraya savruluyor. Washington Üniversitesi'ndeyiz. Renkler inanılmaz derecede canlı. Her taraf genç erkek ve kızlarla dolu. Sırt çantaları var, oyunlar oynuyorlar. Bazıları da önlerinde açık duran kitaplarla

çimlere uzanmış. Bir yerlerde müziğin sesi sonuna kadar açılmış ve hoparlörlerden *I've Never Been to Me* parçası duyuluyor. Tanrım, bu şarkıdan nasıl da nefret ederim.

"Bunların hiçbiri gerçek değil, değil mi?" diyorum.

Gerçek dediğin şey görecelidir.

Çimlerin üzerinde oturduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir tarafta iki kız yan yana uzanmış. Biri esmer, diğeri sarışın. Sarışın olan paraşüt tarzı pantolon ve tişört giymiş. Önünde de mıknatıslı kapaklı bir defter duruyor. Diğerinin de ben olduğumu anlıyorum çünkü saçlarımı kabartıp gümüş renkli bir tokayla tepeden topladığım ve omuzları açık beyaz kazağımı giydiğim zamanları hâlâ anımsıyorum. En sevdiğim kazağımdı bu. Kızlar, yani biz, öyle genç görünüyorduk ki gülümsemeden edemiyorum.

Arkama yaslandığımda çimlerin çıplak kollarımı gıdıkladığını hissediyor, o tatlı ve bildik kokuyu içime çekiyorum. Kate de aynısını yapıyor. Yine birlikteyiz ve aynı mavi gökyüzünü izliyoruz. Washington Üniversitesi'ndeki dört yılımızda bunu kaç defa yapmıştık, kim bilir. Etrafımızı saran ışık büyüleyici. Güneş ışığında parıldayan şampanya gibi berrak ve köpüklü. Bu ışıltı sayesinde kendimi huzurlu hissediyorum. Çektiğim acı burada unutulmuş bir anı gibi. Özellikle de Kate yine yanımdayken.

Bu gece ne oldu? diye soruyor garip bir şekilde. Anımsayamıyorum.

İstersen anımsarsın ama istemiyorsun.

"Belki bir sebebi vardır."

Belki de.

"Neden buradasın Kate?"

Sen beni çağırdın, unuttun mu? Bana ihtiyacın olduğu için geldim. Ve sana anımsatmak için.

"Neyi?"

Bizi biz yapan anılarımızdır Tul. Sonunda valizine koyup yanına aldığın şey anıların oluyor yalnızca. Aşk ve anılar unutulmuyor. Ölürken hayatının film şeridi gibi gözünün önünden geçmesi de bu yüzden. İstediğin anıları yanında götürüyorsun. Valizini topluyorsun anlayacağın.

"Aşk ve anılar mı? Ben yandım desene. Hiçbir şey anımsamıyorum ve aşk..."

Dinle.

Bir ses duyuluyor. "Uyandığında bilinci yerinde olur mu?"

"Hey," diyorum. "Bu..."

Johnny. Kocasının adını hem aşk hem de acı dolu bir ifadeyle söylüyor.

Sonra bir erkek sesi, "...uyanıp uyanmayacağını bile bilmiyoruz..." diyor.

Dur biraz. Benim *ölümümle* ilgili konuşuyorlar. Ve çok daha kötüsü, beyin hasarlı bir yaşamdan bahsediyorlar. Gözümde canlanıyor hemen. Ben yatağa mahkûm olmuşum, tüpler sayesinde hayatta tutuluyorum ve ne düşünebiliyor ne konuşabiliyor ne de kımıldayabiliyorum.

Güçlü bir şekilde odaklanınca yeniden hastane odasına dönüyorum.

Johnny yatağımın yanında durmuş bana bakıyor. Mavi önlüklü bir yabancı da onun yanında duruyor.

"İnançlı bir kadın mıdır?" Bunu o yabancı soruyor.

Johnny yorgun bir sesle, "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem," diyor. Öyle üzgün görünüyor ki aramızda olan her şeye karşın elini tutmak istiyorum.

Bedenimin yattığı yerin yanına oturuyor. Onu duymayan vücuduma, "Affedersin," diyor.

Bu sözleri ondan duymak için öyle uzun zamandır beklemiştim ki. İyi ama neden? Şimdi beni sevdiğini görebiliyorum. Islak gözlerinde, titreyen ellerinde, dua etmek için eğdiği başında görüyorum. O hiç dua etmez, onu tanırım. Ayrıca çenesini göğsüne indirmesi de yenilgiyi kabullendiği anlamına geliyor.

Yaşanan onca şeye karşın beni özleyecek.

Ben de onu özleyeceğim.

"Mücadele et Tully."

Ona yanıt vermek, onu duyduğumu, burada olduğumu söylemek istiyorum ama nafile. "Aç gözlerini," diyorum bedenime. "Aç gözlerini ve sen de ondan af dile."

Ardından çatlak ve boğuk bir sesle şarkı söylemeye başlıyor. "Kasabalı küçük bir kız, yapayalnız yaşıyor..."

Kate, *Tanrım, bu adamı seviyorum*, diyor.

Şarkıyı yarıladığı sırada odaya başka biri giriyor. Kahverengi, kalitesiz ve sade bir palto ile mavi pantolon giymiş iriyarı bir adam. "Ben Dedektif Gates," diyor.

Tafik kazası sözlerini duyuyorum ve gözümün önünde bazı görüntüler canlanıyor. Yağmurlu bir gece, beton direk, ellerim direksiyonda. Her şey geçmişte kalmış bir anı gibi. Parçaların bir araya gelip bir anlam oluşturduğunu hissediyorum ama bir araya gelmeden önce göğsümü öyle sert vuruyorum ki sonunda duvara çarpıyorum. Dayanılmaz, şiddetli bir acı duyuyorum.

KALBİ DURDU DR. BEVAN'I ARAYIN.

"Kate!" diye haykırıyorum ama o çoktan gitmiş.

Şiddetli bir gürültü yankılanıyor, bir şeyler bipliyor ve çarpıyor. Nefes alamıyorum. Göğsümdeki sancı beni öldürüyor.

TEHLİKE GEÇTİ.

Bir çocuğun bez bebeği gibi havaya fırlatılıyorum ve işte oradayım, alevlerin arasında. Her şey bittiğinde yine yüzüyorum, yıldızların aydınlığında.

Kate karanlıkta elimi tutuyor ve düşmüyoruz, uçuyoruz. Kelebek misali yere konuyoruz, kumsala bakan bir çift eski ahşap sandalyeye oturuyoruz. Etrafımız karanlık ama her nasılsa elektriksel bir aydınlık da var. Beyaz, beyaz, ay, sonsuz yıldızlar, yaşlı bir akçaağacın dallarındaki Mason marka kavanozlarda titreşen mumlar.

Arka iskele. Kate'in evi.

Burada yankılanan şey ritim değil acı. Tanrı'ya şükür.

Kate'in yanı başımda nefes alıp verdiğini duyuyorum. Her nefesinde lavanta ve kar gibi bir şeyin kokusunu alıyorum. *Johnny mahvoldu,* diyor, nerede kaldığımızı anımsatırcasına. *Bu kadarını beklemiyordum.*

"Hepimiz mahvolduk." İşin üzücü tarafı işte bu. "Sen bizi bir arada tutan şeydin. Sensiz..."

Uzun bir sessizlik oldu. O sırada Kate'in de kendi hayatını, sevdiklerini düşündüğünü tahmin ettim. İnsanların onsuz yaşamı göğüsleyemediğini bilmek kim bilir nasıl bir hisli? Bu kadar çok kişi tarafından sevildiğini bilmek nasıl bir hisli?

O Los Angeles'a taşındıktan sonra ne oldu?

İç geçiriyorum. "Şu ışığa doğru yürüsem ve her şey bitse olmaz mı?"

Beni çağırdığını unuttun mu? Bana ihtiyacın olduğunu söyledin ve ben de geldim. Sebebi de anımsamanı sağlamak. O kadar. Şimdi anlat.

Sandalyeye yaslanıyorum ve Mason kavanozunun yuvarlak camın kenarında yanan adak mumlarına bakıyorum. Yıpranmış bir ip kavanozu tutuyor. Arada bir çıkan rüzgârla sallanıyor ve ağacın

karanlıkta kalan alt dallarını aydınlatıyor. "Sen öldükten sonra Johnny ve çocuklar Los Angeles'a taşındı. 2006 yılının kasım ayında anne ve babanla araç yolunda durup onları yolcu ettiğimizi anımsıyorum...

Evet, onlar gittikten sonra eve gidip yatağıma kıvrıldım. İşimin başına dönmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamıyordum. Gittiklerini düşünmeye bile dayanamıyordum. En iyi arkadaşın olmadan hayatını kaldığı yerden sürdürme sürecini başlatacak gücü kendimde bulamadım. Böylece yaşadığım kayıp beni alt etti ve gözlerimi kapattım. Bir süre depresyona girmenin bir sakıncası yoktu. Kim böyle bir durumda depresyona girmezdi ki?

İki haftalık bir kaybım vardı. Yani bu gerçek bir *kayıp* sayılmazdı. Onların nerede olduklarını, kendimin de nerede olduğumu biliyordum. Yardım edecek birini bulamadığı için karanlık bir sığınakta pençesine takılan dikeni çıkarmaya çalışan bir hayvan gibiydim. Her gece saat on birde Marah'yı arıyordum. Onun da uyuyamadığını biliyordum. Yatağa uzanıp taşınma kararı yüzünden babasına duyduğu öfkeyi dinlüyordum. Bense ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordum ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Yakında ziyaretlerine gideceğime söz veriyordum.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Örtüleri üzerimden attım ve evin bütün lambalarını yakıp perdeleri açtım. Odalar ışıkla doldu ve o aydınlıkta ilk kez kendimi görebildim. Saçlarım darmadağınık ve kirliydi. Gözlerim buğulu bakıyordu, kıyafetlerimse kırış kırıştı.

Anneme benziyordum. Bu kadar dağıldığım ve böyle hızlı bir düşüş yaşadığım için utanıyordum.

Artık iyileşme vakti gelmişti.

İşte önümde duruyordu. Hedefim. Öylece uzanıp en yakın arkadaşımı özleyerek ve kaybettiklerim için kederlenerek yaşayamazdım. Her şeyi arkamda bırakıp yoluma devam etmeliydim.

Bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Hayatım boyunca yapmıştım. Ajansımı arayıp randevu istedim. Los Angeles'taydı. Ajansımla görüşecek, işimin başına dönecek, Johnny'ye ve çocuklara sürpriz yapacaktım.

Evet. Kusursuz bir plan.

Randevu ayarlandığında kendimi daha iyi hissetmiştim. Duş alıp saçlarımı özenle şekle soktum ve saç diplerimdeki beyazları gördüm.

Ne zaman olmuştu bu?

Kaşlarımı çattım ve saçımı atkuyruğu yaparak beyazları gizledim. Ağır bir makyaj yaptım. Ne de olsa dünyaya açılıyordum ve bugünlerde her yer kameralarla doluydu. Genişleyen kalçalarımı sokabildiğim tek kıyafetimi giydim. Siyah dar etek, diz boyu çizmeler ve asimetrik yakalı siyah ipek bir gömlek.

Her şey yolundaydı. Yani seyahat acentesini arayıp rezervasyon yaptırdım, giyindim ve gülümserken bir yandan da, *bunu yapabilirim, elbette yapabilirim* diye düşündüm. Evin kapısını açar açmaz içimi bir korku kapladı. Boğazım kurudu, alnımda ter damlaları birikti ve kalp atışlarım hızlandı.

Evden çıkmaya *korkuyordum.*

Neyim var bilmiyordum ama bunu kabullenemezdim. Derin bir nefes alıp ileri atıldım. Asansöre, arabama ve sürücü koltuğuna kadar kendimi yürümeye zorladım. Göğüs kafesimde kalbimin küt küt attığını duyuyordum.

Arabayı çalıştırıp kalabalık ve hareketli Seattle yollarında ilerledim. Sağanak yağmur yağıyor, damlalar arabanın camına vurarak görüşümü engelliyordu. Her saniye geri dönmek istiyordum ama dönmedim. Uçağa binip birinci sınıf koltuğuma oturuncaya kadar kendimi ilerlemeye zorladım.

Hostese, "Martini," dedim. Yüzündeki ifade bana henüz öğle vakti bile olmadığını hatırlattı. Yine de kendimi bu utanç verici durumdan kurtarmanın tek yolu içki olacak, diye düşündüm.

İki martini sayesinde biraz rahatlayınca koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapattım. İşimin başına döner dönmez kendimi daha iyi hissedecektim kuşkusuz. İş her zaman benim kurtarıcım olmuştu.

Los Angeles'ta elinde bir tabelayla siyahlar giymiş bir sürücü gördüm. Tabelada HART yazıyordu. Dana derisinden ufak valizimi ona uzatıp bizi bekleyen Town Car'a doğru peşinden yürüdüm. Havalimanından Century City'ye kadar trafik ağır ilerliyordu. Otobandaki insanlar bir şey değişecekmiş gibi sürekli korna çalıyordu ve motosikletler de tehlikeli biçimde ara yollardan geçiyordu.

Yumuşak koltuğa yaslanıp gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi toparlayıp planımı düzenlemeye koyuldum. Buraya gelip hayatımı yeniden yaşamaya başlamışken biraz daha rahatlamış hissediyordum. Bu belki de martininin etkisiydi. Her ne sebeple olursa olsun geri dönmeye hazırdım.

Araba YARATICI SANATÇILAR AJANSI yazılı sade bir tabela taşıyan beyaz, heybetli bir binanın önünde durdu.

Binanın içi devasa bir buzdan ev gibi beyaz mermer ile camla kaplıydı ve çok soğuktu. Herkes şık ve pahalı kıyafetler giymişti. Güzel kadınlar ve yakışıklı erkekler dergi kapağından çıkmış gibiydi.

Danışma masasındaki kız adımı söylediğimde bile beni tanımadı.

"Ah," dedi ilgisiz bir tavırla. "Bay Davison sizi bekliyor muydu?"

Gülümsemeye çalışarak, "Evet," dedim.

"Lütfen oturun."

Açıkçası kıza haddini bildirmek isterdim ama ajans binasının bu kısmında çok temkinli olmam gerektiğini bildiğim için çenemi

tutup modern dekorlu bekleme salonundaki sandalyelerden birine oturdum.

Orada bekledim.

Sonra biraz daha bekledim.

Randevu saatimden en az yirmi dakika sonra İtalyan işi takım elbise giymiş genç bir adam beni çağırdı. Hiçbir şey söylemeden otomatik olarak beni üçüncü kattaki odaya yönlendirdi.

Menajerim George Davison koca bir masanın başında oturmuştu. Ben içeri girince ayağa kalktı. Biraz garip bir şekilde kucaklaştıktan sonra geri çekildim.

Bana bir sandalye göstererek, "Evet, evet," dedi.

Oturdum. "İyi görünüyorsun," dedim.

Beni süzdü. Kilo aldığımı fark ettiğini anlamıştım. Atkuyruğumla da onu kandıramamıştım. Saçımdaki beyazları da görmüştü. Oturduğum yerde kıpırdandım.

"Aramana şaşırdım," dedi.

"O kadar uzun olmadı."

"Altı ay. Sana defalarca mesaj bıraktım. Hiçbirine dönmedin."

"Olanları biliyorsun George. En yakın arkadaşımın kanser olduğunu öğrendim. Onun yanında olmak istedim."

"Ya şimdi?"

"Öldü." Bunu ilk kez sesli olarak dile getirmiştim.

"Üzüldüm."

Gözlerimi sildim. "Evet. Şey. Artık işimin başına dönmeye hazırım. Pazartesi günü başlayabilirim."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Pazartesi çok mu erken?" George'un bana bakış şekli hoşuma gitmemişti.

"Yapma Tully. Sen zeki bir kadınsın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum George."

Adam oturduğu yerde kıpırdandı. Pahalı deriden fısıltıya benzer bir ses çıktı. "*Kız Kıza Sohbet* programın geçen yıl bir numaraydı. Reklamcılar sıraya giriyordu. Üreticiler, birçoğu seni görmek uğruna yüzlerce kilometre yol kat eden izleyicilerine ürünlerini seve seve veriyordu."

"Bunların farkındayım George. Buraya da bu yüzden geldim."

"Ama sen ekranı terk ettin Tully. Mikrofonunu kapattın, izleyenlerinle vedalaşıp gittin."

Arkama yaslandım. "Arkadaşım..."

"Bu kimin umurunda ki?"

Şaşkına dönmüş bir halde arkama yaslandım.

"Sence kanal gidişinden nasıl etkilendi biliyor musun? Ya da bir anda işsiz kalan çalışanların?"

"Ben... ben..."

"Evet öyle. Onları hiç düşünmedin, değil mi? Kanal sana dava açmak istedi."

"Bilmiyordum..."

Adam, "Yanıtsız kalan aramalar..." diye çıkıştı. "Seni savunmak için etrafıma bir kaplan misali saldırıyordum. Sonunda davadan vazgeçildi. Kanser yüzünden tam bir kâbus yaşadığını düşündüler. Onun yerine programa devam ettiler ve senin yerine başkasını buldular."

Ben bunların hiçbirini nasıl duymamıştım. "Yerime başkasını mı aldılar? Kimi?"

"*Rachael Ray Show*. Çok da başarılı. Hızla yükseliyor. *Ellen* ve *Judge Judy* de hâlâ ilgi görüyor. *Oprah* da öyle."

"Bir dakika. Tam olarak ne demek istiyorsun? Benim kendi programım var George. O programı ben hazırlıyorum."

"Fakat ne yazık ki artık bir kanalın yok. Şimdilik eski programları yeniden yayınlama hakkına da sahipler ama onları da yayınlamıyorlar. O kadar kızgınlar anlayacağın."

Bu haberi algılayamıyordum. Ben *sonsuza dek* başarılı olmayacak mıydım? "Sen *şimdi Kız Kıza Sohbet* bitti mi demek istiyorsun?"

"Hayır, Tully. Sen bittin diyorum. Hiçbir şey söylemeden çekip giden birini kim işe alır sence?"

Evet, bu kötü olmuştu. "Başka bir program hazırlarım. Şansımı denerim. Kendi reklamımızı yaparız."

"Muhasebecinle yakınlarda görüştün mü?"

"Hayır. Neden?"

"Kanserle Savaş programına hatırı sayılır bir bağış yaptığını unuttun mu?"

"O Kate için bir armağandı. Üstelik iyi bir reklam olmuştu. *Entertainment Tonight*'ta da haberi verildi."

"Çok hoş ve güzel bir jestti evet. Geride hiç paranın kalmamış olması dışında Tully. Gittiğinden beri para kazanamadın. Programı bitirdiğinde çalışanlara yüklü miktarda tazminat ödendi. Bu iş sana küçük bir servete mal oldu da diyebiliriz. Dahası para biriktirmek konusunda başarılı olduğun da söylenemez."

"Beş parasız mı kaldım yani?"

"Beş parasız mı? Hayır. Hâlâ rahat yaşamanı sağlayacak kadar paran var. Ama Frank'le konuştum, programa yatıracak kadar nakit paran yok. Şu anda da kimse sana yatırım yapmak istemez."

İçimi ani bir panik dalgası kaplamıştı. Ayağımı yere vurup parmaklarımı kollarıma kenetledim. "O halde iş bulmam gerekiyor."

George bana hüzünlü bir bakış attı. Gözlerinde arkadaşlığımızın tüm iyi ve kötü yanlarını gördüm. Neredeyse yirmi yıldır menajerliğimi yapıyordu. New York'ta sabah programı sunduğum günlerden beri tanışıyorduk. Hırsımız bizi bir araya getirmişti. Kariyerimle ilgili bütün önemli sözleşmeleri ayarlamıştı ve çoğunu abartılı tatillerle hediyelere harcadığım milyonlar kazanmama yardımcı olmuştu. "Kolay olmayacak. Çemberin dışındasın artık Tul."

"Artık yalnızca yerel kanallarda mı çalışabilirim yani?"

"Yerel kanallarda iş bulursan şanslı sayılırsın."

"İlk 10'a da giremeyeceğim."

"Sanırım."

Gözlerindeki acıma ve şefkat katlanabileceğimden de fazlaydı. "On dört yaşından beri hep çalıştım George. Lisedeyken *Queen Anne Bee* gazetesinde iş buldum, yirmi ikinci doğum günümden önce ekranda görünmeye başladım. Ben tırnaklarımla kazıyarak buralara geldim. Kimse bana bir şey vermedi." Sesim çatallandı. "Her şeyi işim için feda ettim. Her şeyi. Benim çocuğum, kocam ya da bir ailem yok. Benim... işim var."

"Bence bunu daha önce düşünmeliydin," dedi ve sesindeki nezaket, yorumundaki iğnelemeyi hafifletmemişti.

Haklıydı. Gazetecilik işini, daha da kötüsü televizyonculuğu iyi bilirdim. Bir kez kendinizi unutturduğunuzda geri dönüş zor olurdu. Benim yaptığım gibi bir şey yaptıktan sonra geri dönülmeyeceğini de bilirdim.

Peki, bunu haziranda neden düşünememiştim?

Biliyordum.

Biliyordum ve Kate'i tercih etmiştim. "Bana bir iş bul George. Sana yalvarıyorum." Bu son sözün bana neye mal olduğunu ona göstermeden döndüm. Ben yalvarmazdım. Bu zamana kadar asla

yalvarmamıştım. Annemin sevgisi hariç... O da zaman kaybından başka bir şey olmamıştı.

Kimseyle göz temasında bulunmadan topuklu ayakkabılarımı mermer zeminde takırdatarak beyaz koridorlardan geçtim. Dışarıda güneş öyle parlaktı ki gözlerim acıdı. Alnımdaki teri bütün kafatasımda hissediyordum.

Bunu halledeceğim.

Halledeceğim.

Bu bir yenilgiydi. Evet ama ben her tür dertten sıyrılmasını bilirdim.

Şoförüme işaret edip Town Car'a bindim. İçerinin karanlık ve sessiz olması iyiydi. Başım zonklamaya başlamıştı.

"Beverly Hills'e mi bayan?"

Johnny ve çocuklar.

Onlara şimdi gitmek istiyordum. Olanları Johnny'ye anlatmalıydım. Bana her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordum.

Ama yapamadım. Öyle utanıyordum ki gururum beni engelledi.

Güneş gözlüklerimi taktım. "Havaalanına."

"Ama..."

"Havaalanına."

"Peki efendim."

Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp içimden, her şey düzelecek; diyordum. Tekrar tekrar...

Ama hayatımda ilk defa kendimi buna inandıramamıştım. Panik, korku, öfke ve kayıp duygusu pervasızca içimi sarıp doldurmuş, hatta taşmıştı. Uçakta iki defa ağlama krizine tutulmuş, hıçkırıklarımı bastırmak için elimle ağzımı tıkamıştım.

Yere indiğimizde uçaktan bir hayalet gibi inmiştim. Kızarık gözlerimi güneş gözlüklerimin arkasına gizledim.

Profesyonelliğimle her zaman gurur duymuştum ve iş ahlakım da dillere destandı. Kırılgan ya da bir saç teli kadar narin değilmişim gibi davranırken kendime bunu söyleyip dururdum.

Programlarımda izleyenlerime hayatta her tür durumla karşılaşabileceğimizi söyler dururdum. Böyle zamanlarda yardım istemelerini, kendilerine zaman ayırmalarını, ne istediklerinden emin olmalarını söylerdim. Bencil olmalarını ama aynı zamanda başkalarını da düşünmelerini söylerdim.

Fakat gerçekte bunlara nasıl sahip olunacağını bile bilmiyordum. Kariyerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Kate ve Ryanlar bana yetiyordu ama şimdi hayatımdaki o boşluğu görüyordum.

Yaşadığım binanın önüne durduğumda titriyordum. Kontrol kabiliyetim uzakta, çok uzaklarda kalmıştı.

Kapıyı açıp binaya girdim.

Kalbim küt küt atarken zar zor nefes alıp veriyordum. İnsanlar bana bakıyordu. Başarısızlığımın farkındalardı.

Biri bana dokundu. Bu dokunuş beni öyle ürkütmüştü ki neredeyse düşüyordum.

"Bayan Hart?"

Bu kapı görevlisi Stanley'di.

"İyi misiniz?"

Onaylamak için başımı hafifçe salladım. Arabamı park etmesini söylemeliydim ama her nasılsa... içki içmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Attığım kahkaha kendi kulağıma bile tiz ve gergin bir ses olarak gelmişti.

Stanley kaşlarını çattı. "Bayan Hart? Evinize çıkmanıza yardım edeyim mi?"

Ev.

Kapı görevlisi şefkatle, "Ağlıyorsunuz Bayan Hart," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki midem bulanıyordu ve nefes alamıyordum.

Neyim var benim?

Göğsüme şiddetli bir ağrı saplandı ve o ağrıyla nefesim kesildi.

Stanley'ye uzanıp, *yardım et,* dedim ve bir şeye takılıp soğuk betona düştüm.

✦

"Bayan Hart?"

Gözlerimi açtığımda bir hastane yatağında uzandığımı gördüm.

Beyaz önlüklü bir adam yanı başımda duruyordu. Böylesine resmî bir yere göre saçları fazlaca uzun, paspal kılıklı ve uzun boylu bir adamdı. Yüzü tıraşlıydı, burnu da bir şahininkini andırıyordu. Teni sütlü kahve rengindeydi. Kısmen Hawaiili, Asyalı veya Afrika-Amerikalı olabilirdi. Tam olarak anlaşılmıyordu. Bileğinde dövmeler vardı.

"Ben Doktor Grant," dedi. "Şu anda acildesin. Neler olduğunu anımsıyor musun?"

Tüm detaylarıyla hem de. Hafıza kaybı şu anda benim için bir ödül olurdu. Ama bu konuyu konuşmak istemiyordum. Özellikle de büyük hasar görmüşüm gibi bana bakan bu adamla. "Anımsıyorum," diye yanıtladım.

"Güzel." Çizelgeme baktı. "Tallulah."

Kim olduğuma dair bir fikri yoktu. Bu da beni daha çok geriyordu. "Evet, buradan ne zaman çıkarım? Kalbim artık görevini

yerine getiriyor." Eve gitmek, kalp krizi geçirmemişim gibi yapmak istiyordum. Bu düşüncenin bana anımsattığı şeyse şu olmuştu: Kırk altı yaşındayım. Nasıl kalp krizi geçirebilirim ki?

Doktor tuhaf, modası geçmiş gözlüklerini taktı. "Evet, Tallulah..."

"Lütfen Tully de. Yalnızca beyin özürlü annem bana Tallulah diye seslenir."

Doktor okuma gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Annen beyin özürlü mü?"

"Şaka yaptım."

Esprimden etkilenmemişti. Muhtemelen insanların kendi ürününü yetiştirip uyumadan önce felsefe kitapları okuduğu bir yerde yaşıyordu. Onun hayatına yabancı olduğum kadar o da benim hayatıma yabancıydı. "Anlıyorum. Evet. Doğrusu şu ki yaşadığın şey kalp krizi olarak tanımlanan bir durum değil."

"Bir şok mu?"

"Panik atak da genellikle aynı semptomları..."

Doğruldum. "Ah, hayır. Panik atak değildi."

"Daha önce panik atak için ilaç kullandın mı?"

"Panik atak yaşamadım ve tabii ki ilaç da kullanmadım. İlaç bağımlısı gibi mi görünüyorum?"

Bana nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. "Bu konuda bir çalışma arkadaşımdan..."

Sözünü tamamlamasına fırsat kalmadan perde aralandı ve Dr. Harriet Bloom yatağıma yaklaştı. Uzun boylu ve zayıftı. Ona bakınca akla ilk gelen kelime ciddiyet oluyordu. Tabii gözlerindeki yumuşak ifadeyi görene kadar. Harriet'ı yıllardır tanıyordum. Seçkin bir psikiyatrdı ve programlarıma da birçok kez konuk olmuştu. Tanıdık bir yüz görmek iyi gelmişti.

"Harriet. Tanrı'ya şükür."

"Selam Tully. Nöbetçi olmam iyi oldu." Harriet bana gülümseyip doktora döndü. "Evet, Desmond. Hastan ne durumda?"

"Panik atak yaşadığı için pek memnun değil. Kalp krizini tercih ederdi sanırım."

"Bana bir araba çağır Harriet," dedim. "Bu cehennemden kurtulmak istiyorum."

Desmond, "Harriet kurul onaylı bir psikiyatrdır," dedi. "Araba çağırmaz."

Harriet af dilercesine bana bakıp gülümsedi. "Desmond televizyon izlemez. Eminim Oprah'ı görse onu da tanımaz."

Doktorumun kendini televizyondan üstün görmesine şaşırmamıştım. Yüzünde televizyon izlemeyecek kadar havalıyım ifadesi vardı. Her şeye muhalif bir tip olduğundan emindim ama zaten benim izleyici kitlemi de orta yaşlı ve dövmeli adamlar oluşturmuyordu. Bu adamın garajında muhtemelen Harley Davidson motoru ve bir elektronik gitarı vardı. Ama ne olursa olsun Oprah'ı tanımamak için bir mağarada yaşamanız gerekirdi.

Harriet çizelgemi Desmond'dan aldı.

"MRG çekilmesini istedim. Sağlık görevlilerinin dediğine göre düştüğünde yere çok sert çarpmış." Doktor bana baktı ve yine beni değerlendirdiğini, belki de yetersiz bulduğunu fark ettim. Onun için geçerli bir sebep bile olmadan altüst olmuş orta yaşlı, şık bir kadındım. "Kendine iyi bak Bayan Hart." Desmond sinir bozucu derecede nazik bir tebessümle odadan çıktı.

"Tanrı'ya şükür," dedim iç geçirerek.

Harriet baş başa kaldığımızda, "Panik atak yaşamışsın," dedi.

"Dr. Çokbilmiş de öyle diyor."

Harriet, "Ama gerçekten de panik atak yaşamışsın," dedi. Bu kez daha nazik bir ifadesi vardı. Çizelgeyi bırakıp yatağa biraz daha

yaklaştı. Çok güzel denemeyecek kadar keskin hatlı, köşeli yüzünde kusursuz ve tarafsız, soğukkanlı bir ifade vardı ama ciddi duruşu ve tavırlarına karşın gözleri insanları fazlasıyla önemsediğini ele veriyordu.

"Anladığım kadarıyla büyük bir sıkıntı yaşamışsın, doğru mu?" diye sordu Harriet.

Ona yalan söylemek, gülümsemek, kahkaha atmak istiyordum. Fakat bunun yerine zayıflığımdan ötürü kendimi küçük düşmüş hissederek başımla onayladım. Gerçekten de kalp krizi geçirmiş olmayı tercih ederdim.

Usulca, "Çok yorgunum," dedim. "Ve hiç uyuyamıyorum."

"Anksiyete durumun için sana Xanax yazıyorum," dedi Harriet. "Günde üç defa beş miligramla başlayalım. Birkaç terapi seansı da faydalı olacaktır sanırım. Çalışmaya hazırsan hayatını biraz daha kontrol altında tutmana yardımcı olabiliriz."

"Tully Hart'ın hayatına yolculuk mu? Hayır, kalsın. 'Yaşadığım acıları neden düşüneyim ki?' yaşam biçimim olmuştur her zaman."

Harriet, "Ben depresyonu iyi tanırım," dedi ve o an sesindeki derin hüznü fark etmiştim. Harriet Bloom'un da keder, ıstırap ve yalnızlığın ne demek olduğunu bildiğini anladım ansızın. "Depresyon utanılacak bir durum değildir Tully, inkâr edilmesi de gerekmiyor. Daha kötüye gidebilir."

"Bugünkünden de mi kötü? Bu nasıl olur ki?"

"Ah, inan bana daha da kötü olması mümkün."

Onu sorgulayamayacak kadar yorgundum ve doğrusu söyleyeceklerini de duymak istemiyordum. Boynumdaki ağrı da şiddetleniyordu.

Harriet iki reçete yazıp sayfaları yırttı ve bana uzattı. İlaçlara baktım. Panik atak için Xanax ve uykusuzluğum için de Ambien.

Hayatım boyunca uyuşturucudan uzak durmuştum. Bunun sebebini anlamak için çok da zeki olmaya gerek yoktu. Annenizin uyuşturucu alıp uçmasını, oradan oraya tökezlemesini, etrafa kusup durmasını izleyerek büyüdüyseniz ilaçların cazip olmayan tarafını da görürsünüz.

Harriet'a baktım. "Annem..."

"Biliyorum," dedi. Bu da şöhretle birlikte gelen gerçeklerden biriydi. Herkes hayat hikâyemi biliyordu. *Zavallı Tully hippi ve uyuşturucu bağımlısı annesi tarafından terk edilmiş.* "Annen madde bağımlısıydı. Dikkatli olmakta haklısın ama reçetedeki ilaçları alabilirsin."

"Keşke uyuyabilsem..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ne zamandır acı çekmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Bu soru beni derinden yaralamıştı. "Neden sordun?"

"Çünkü bazen içimizdeki kaynak gözyaşlarıyla dolar ve sonunda taşar."

"En yakın arkadaşım geçen ay öldü."

"Öyle mi?" Tek söylediği buydu. Ardından başını salladı. "Beni görmeye gel Tully. Randevu al. Sana yardım edebilirim."

O çıktıktan sonra yastığıma gömülüp iç geçirdim. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği benimle birlikte yatağa kıvrılmıştı ve çok fazla yer kaplıyordu.

Kibar, yaşlıca bir kadın beni MRG için aşağıya indirdi ve yakışıklı, genç bir doktor bana hanımefendi diye hitap edip benim yaşımda birinin düşmesi sonucu genellikle boyunda bir sarsıntı olduğunu ve acının hafifleyeceğini söyledi. Ayrıca ağrı kesici ilaç yazıp fizik tedavinin işe yarayacağını da anlattı.

Tekerlekli sandalyede üst kata çıkarıldığımda çok yorgun düşmüştüm. Bir hemşirenin, otistik çocuklarla ilgili bir programımın, kuzeninin en yakın arkadaşının hayatını nasıl kurtardığını anlatmasını dinledim ve o uzun hikâye bittiğinde gülümsemeyi başarıp ona teşekkür bile ettim. Hemşire bana Ambien verdi. Ardından yatağa uzanıp gözlerimi kapattım.

Aylardan sonra ilk defa gece boyunca uyuyabildim.

7

✦

Xanax fayda etmişti. Onu içtiğimde daha stressiz ve rahat oluyordum. Beni taburcu ettiklerinde bir plan yapmıştım. Daha fazla sızlanmayacak, bir dakika bile beklemeyecektim.

Eve gider gitmez aramalarıma başladım. Yıllardır bu işin içindeydim. İlla ki birinin gündüz programı sunucusuna ihtiyacı olmalıydı.

İlk olarak eski dostum Jane Rice'ı aradım. "Elbette," dedi. "Gel, görüşelim."

Bu cevabı duyunca neredeyse kahkahayı basıyordum. Çok rahatlamıştım. George yanılmıştı işte. Ben Arsenio Hall değildim. Tully Hart'tım.

Görüşmeye özenle hazırlandım. İlk izlenimin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Saçımı kestirip boyattım.

Koltuğa oturur oturmaz yıllardır gittiğim kuaförüm Charles, "Aman Tanrım," dedi. "Birileri fazlaca doğal görünmeye kalkışmış." Turkuaz rengi önlüğü boynuma sarıp hemen işe koyuldu.

Jane'le buluşacağım gün siyah takım elbise ve lila rengi bir gömlekten oluşan sade kıyafetimi giydim. KING-TV binasına yıllardır gelmemiştim ama içeri girer girmez ortama uyum sağladım. Burası benim dünyamdı. Danışma masasında gerçek bir kahraman gibi karşılanmış, ismimi söylememe bile gerek kalmamış, omuzlarımdaki ağır yük kalkmıştı. Danışmanın arkasında gece haberlerini sunan Jean Enerson'la Dennis Bounds'un kocaman fotoğrafları vardı.

Asistanlardan biri beni üst kata çıkarıp birkaç kapalı kapıdan ikinci kattaki ufak bir odaya götürdü. Jane Rice ayaktaydı. Muhtemelen beni bekliyordu. Ellerini uzatıp bana doğru yaklaşırken, "Tully," dedi.

Tokalaştık. "Selam Jane. Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne demek. Otursana."

Bana gösterdiği koltuğa oturdum.

O da kendi koltuğunu yaklaştırıp gözlerini benden ayırmadan oturdu.

Ve anladım... Hem de hemen. "Beni işe alamazsın." Bu bir soru değildi. Bunu soru şeklinde söylememiştim. Son birkaç yıldır *talk show* programı sunsam da ben gazeteciydim. İnsanların yüz ifadesini hemen okuyabilirdim. Bu da yeteneklerimden biriydi.

Derin bir iç geçirdi. "Denedim. Sanırım köprüleri fena halde yıkmışsın."

Usulca, "Hiçbir şans yok mu?" dedim. Sesimin, çaresizliğimi ele vermemesini ümit ederek. "Ekran karşısında olmasa da muhabirlik gibi bir şey de mi yok? Çok çalışmaya alışkınım."

"Kusura bakma Tully."

"Neden benimle görüşmeyi kabul ettin o halde?"

"Sen benim kahramanımdın," dedi. "Hep senin gibi olmayı hayal ettim."

Kahramanımdın.

Ansızın kendimi çok yaşlı hissettim. Ayağa kalktım ve kısık bir sesle, "Teşekkürler Jane," deyip odasından çıktım.

Xanax beni sakinleştiriyordu. Dozu aşmamalıydım ama ihtiyacım vardı.

✦

Evde gittikçe tırmanan panik duygumu görmezden gelip işe koyuldum. Masamın başına oturup iş çevresinden tanıdığım herkesi aramaya başladım. Özellikle de iyilik yaptıklarımı.

Saat altıya geldiğinde yorgun ve bozguna uğramış haldeydim. Piyasanın önde gelenlerini, ana kanallardaki tanıdıklarımı ve ajansımı aradım. Kimsenin benim için bir teklifi yoktu. Bunu anlamıyordum. Daha altı ay önce bu dünyanın zirvesindeydim. Nasıl böylesine ani bir düşüş yaşamıştım?

Evim bir anda bir ayakkabı kutusu kadar dar gelmeye başlamıştı ve yine hızlı hızlı soluyordum. Elime ilk geçen daracık bir kotla genişlemiş kalçamı kapatan uzun bir tunik giyindim.

Binadan çıktığımda saat altı buçuktu. Sokaklar ve kaldırımlar işten eve dönen insanlarla doluydu. Üzerimize yağan yağmuru görmezden gelip Gore-Tex'lere bürünmüş kalabalığa karıştım. Virginia Inn barın önündeki oturma alanını görünceye kadar nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Dışarıdaki masaların arasından içeri girdim. Karanlık bir mekân o anda istediğim tek şeydi. Burada gözden kaybolabilirim. Bara gidip bir Dirty Martini[5] istedim.

"Tallulah'ydı, değil mi?"

Yan tarafıma döndüm. Dr. Desmond Grant yanı başımda duruyordu. En kötü halimi gören bir adamla karşılaşmam ne büyük şanstı. Loş ışıkta hatları keskin, biraz da öfkeli görünüyordu. Uzun saçları dağınıktı ve önüne düşmüştü. Bilekleri kelepçeyi andıran dövmelerle kaplıydı. "Tully," dedim. "Böyle bir yerde ne işin var?"

"Dul ve yetimler için yardım topluyorum."

Mantıklıydı.

---

5 Martiniye zeytin suyu katılarak hazırlanan bir kokteyl. (ç. n.)

Doktor güldü. "İçki içiyorum Tully. Senin gibi. Sen neler yapıyorsun?"

Ne demek istediğini anlamıştım ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ne kadar savunmasız hissettiğime dair konuşmak istemiyordum. "İyiyim, teşekkürler."

Barmen bana içkimi uzattı. Kafama dikmemek için kendimi zor tutuyordum. "Görüşürüz Doktor," dedim ve içkimi barın arka köşesindeki küçük masaya götürdüm. Sert sandalyeye yerleştim.

"Eşlik edebilir miyim?"

Kafamı kaldırdım. "Hayır dersem büyük bir darbe yemiş olur musun?"

"Darbe mi? Elbette." Karşımdaki sandalyeye oturdu. Uzun ve garip bir sessizliğin ardından, "Seni aramayı düşündüm," dedi.

"Ve?"

"Karar veremedim."

"Boş ver."

Duvarın bir köşesine gizlenmiş hoparlörden Norah Jones'un büyüleyici parçası *Come Away With Me* çalıyordu.

"Sık sık görüştüğün birileri var mı?"

Bu soru beni öyle şaşırttı ki güldüm. Aklından geçeni söyleyen bir adamdı belli ki. "Hayır. Senin?"

"Ben bekâr bir doktorum. Bowling labutlarından daha kalabalık bir listem var. Son günlerde bu işlerin nasıl yürüdüğünü sana anlatmamı ister misin?"

"Kan testleri ve özgeçmiş araştırması mı yapılıyor önce? Kondom da Rubbermaid marka mı olmalı?"

Ripley's Believe or Not filminin sahnelerinden birinde görünmüşüm gibi bakıyordu bana.

"Evet," dedim. "Son günlerde bu işler nasıl yürüyor?"

"Bizim yaşlarımızdaki insanların bir hikâyesi vardır mutlaka. Bu hikâyeleri paylaşmak sandığından çok daha önemlidir ve her şey dinlemekle başlar. Benim anladığım kadarıyla bunun iki yolu var. Hikâyeni peşinen anlatırsın ve her şeyi oluruna bırakırsın ya da akşam yemeğine yayarsın. Bu ikinci yöntemde şarap etkilidir. Özellikle de hikâye oldukça uzun, sıkıcı ve abartılıysa."

"Neden beni ikinci kategoriye koyduğun izlenimine kapıldım sence?"

"Öyle mi yapmalıyım?"

Kendime şaşırıp gülümsedim. "Belki de."

"Benim planım şöyle. Sen bana hikâyeni anlat, ben de sana benimkini anlatayım. O zaman bunun bir randevu mu olacağını yoksa kendi yoluna gitmesi gereken iki gemi mi olduğumuzu görmüş oluruz."

"Bu bir randevu değil. Kendi içkimi kendim aldım ve bacaklarımı tıraş etmedim."

Doktor gülümseyip sandalyesine yaslandı. İlgimi çeken bir yanı, ilk anda fark etmediğim bir cazibesi vardı. Hem zaten yapacak daha iyi bir işim var mıydı ki? "İlk sen başla."

"Benim hikâyem çok basit. Maine'de doğdum, bir çiftlikte. Nesillerdir ailemin yaşadığı topraklarda. Janie Traynor yolun hemen aşağısındaki komşumuzun kızıydı. Sekizinci sınıftayken, bana kâğıt fırlatmaktan vazgeçtikten hemen sonra birbirimize âşık olduk. Yirmi yıl boyunca her şeyi birlikte yaptık. New York Üniversitesi'ne gittik, kasaba kilisesinde evlendik ve çok güzel bir kızımız oldu." Adamın tebessümü silinmeye başladıysa da kendini çabuk toparlayıp omuzlarını doğrulttu. "Sarhoş bir sürücü," dedi. "Refüjü geçip arabaya çarpmış. Janie ve Emily olay yerinde ölmüş. Sonra batıya yöneldiğimi söyleyebiliriz. O zamandan beri de yalnızım. Yeni bir

yerin iyi geleceğini düşünerek Seattle'a yerleştim. Merak ediyorsan kırk üç yaşındayım. Detaylardan hoşlanan bir kadına benziyorsun." Bana doğru biraz yaklaştı. "Sıra sende."

"Ben kırk altı yaşındayım, hiç hoşuma gitmese de senden büyüğüm. Ne yazık ki bütün hayat hikâyemi Wikipedia'dan öğrenebilirsin. O yüzden yalan söylemem çok anlamsız olur. Washington Üniversitesi'nde gazetecilik okudum. Haber spikerliği yaparak ün kazandım. *Kız Kıza Sohbet* adlı başarılı bir program yapıyordum. İşim hayatım olmuştu ama... birkaç ay önce en yakın arkadaşıma göğüs kanseri teşhisi konduğunu öğrendim. Arkadaşımın yanında olabilmek için işimi bıraktım. Ama kuralları ihlal etmişim ve parlak bir yıldız yerine ibretlik bir hikâyeye dönüştüm. Hiç evlenmedim, çocuğum da yok ve yaşayan tek akrabam kendine Cloud adını veren annem. Bu isim de onu yeterince tanımlıyor zaten."

Doktor usulca, "Aşka dair bir şey anlatmadın," dedi.

"Âşık olmadım."

"Hiç mi?"

"Bir defa," dedim. Biraz daha yumuşak bir sesle, "Belki de. Zaten yıllar önceydi," diye ekledim.

"Ve..."

"İşimi tercih ettim."

"Hımm."

"Hımm ne?"

"İlk kez böyle bir şey başıma geldi."

"İlk kez mi? Nasıl yani?"

"Senin hikâyen benimkinden de üzücü."

Bana bakış tarzı hoşuma gitmemişti. Savunmasızmışım gibi bakıyordu. Martinimin geri kalanını bırakıp ayağa kalktım. Her ne söyleyecekse duymak istemiyordum. "Randevu için teşekkürler," dedim. "Hoşça kal Dr. Granola."

Onun, "Desmond," dediğini duydum ama çoktan uzaklaşıp kapıya ulaşmıştım.

Evde iki Ambien alıp yatağa kıvrıldım.

✦

Kate hikâyemi yarıda keserek, *duyduklarım hiç hoşuma gitmedi. Xanax. Ambien,* dedi.

İnsanın çok yakın bir arkadaşının olması işte böyle bir şeydi. Sizi tanır, içinizi dışınızı bilir. Daha kötüsü de kendi hayatınızı onun gözünden görmeye başlamanızdır. Ve benim için de her zaman böyleydi. Kate zihnimdeki ses olmuştu. O benim Jiminy Cricket'ımdı.[6]

"Evet," diyorum. "Birkaç hata yaptım. Ama hatalarımın en büyüğü ilaçlar değildi."

Neydi en kötüsü?

Kızının ismini fısıldıyorum.

✦

3 Eylül 2010
08.10

Hastanede zaman çok yavaş ilerliyordu. Johnny, Tully'nin yatağının yanındaki rahatsız sandalyeye oturmuştu.

Cebinden telefonunu çıkarıp ona baktı. Sonunda rehbere gidip Margie ve Bud'ı aradı. Arizona'da Margie'nin dul ablası Georgia'ya yakın bir yerde yaşıyorlardı.

6 1940 yapımı Disney filminde Pinokyo'nun vicdanını oynayan cırcır böceği. (ç. n.)

Üç kez çaldıktan sonra Margie nefes nefese kalmış bir sesle yanıt verdi. "Johnny!" dedi ve Johnny kadının sesinden sevincini hissetmişti. "Sesini duymak ne güzel."

"Selam Margie."

Margie biraz duraksadıktan sonra, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tully araba kazası geçirmiş. Detayları bilmiyorum ama şu anda Sacred Heart Hastanesi'nde. "Durumu ağır Margie. Komada..."

"İlk uçakla geliyoruz. Oğlanlar okuldan döndüğünde onları Bud'la birlikte Bainbridge'e yollarım."

"Teşekkürler Margie. Annesinin numarası var mı sende?"

"Endişelenme. Ben ona ulaşırım. Marah'nın haberi var mı?"

Johnny kızını araması gerektiğini düşününce iç geçirdi. "Henüz yok. Açıkçası ona ulaşıp ulaşamayacağımdan da emin değilim. Ya da bunu umursayacağından..."

Margie nazikçe, "Onu ara," dedi.

Johnny onunla vedalaşıp telefonu kapattı. Bir an için gözlerini kapatıp kendini hazırlamaya çalıştı. Bugünlerde kızının sinirleri çok gergindi. Bir fısıltı bile her an patlamasına sebep olabilirdi.

Johnny'nin yanındaki makinenin sürekli biplemesi ona Tully'yi hayatta tuttuğunu, ona bir şans vererek nefes almasını sağladığını anımsatıyordu.

Ancak Dr. Bevan pek şansı olmadığını söylemişti.

Bunu anlamak için doktorun öyle söylemesini beklemeye gerek yoktu. Renginin ne kadar solduğunu, ne kadar savunmasız ve hassas olduğunu görüyordu.

İsteksizce tekrar rehberine gitti ve bir arama daha yaptı.

Marah.

8

✦

3 Eylül 2010
10.17

Loş ışıklandırması, tütsü kokusu ve siyah perdeleri sayesinde yarattığı ambiyans Portland, Oregon'daki Dark Magic Kitapçısı'nın gurur kaynağıydı. İkinci el kitaplar tozlu rafları kaplamıştı. Spiritüel iyileşme, büyücülük, pagan ritüelleri ve meditasyon gibi konulara ayrılmış bölümler vardı. Üstünkörü yapılan bir gözlemle bile buranın hem ürkütücü hem de ruhani bir izlenim yaratmasının amaç edinildiği anlaşılıyordu. Tek sorun hırsızlardı. Loş ışıklı ve dumanlı bir ortamda hırsızların izini sürmek pek kolay olmuyordu. Kitaplar ceplere ve sırt çantalarına konup kolayca götürülebilirdi.

Marah Ryan patronuna bunu birkaç defa söylemişse de kadın dünyevi sıkıntılarla uğraşmak niyetinde değildi.

Marah da boş vermişti. Zaten çok da umursadığı söylenemezdi. Bu, liseden mezun olduğundan beri girdiği aptal işler arasındaki en aptal işlerden biriydi. Tek iyi tarafı kimse görünüşünü eleştirmiyordu. Ha, bir de çalışma saatleri iyiydi. Ama bu hafta sayım yapılacağı için Marah'nın çok erken gelmesi gerekiyordu ki zaten satılmayan kitapları saydığı için bu ona biraz saçma geliyordu. Birçok dükkân mesai sonrası sayım yapardı. Ama bu Dark Magic için geçerli de-

ğildi bu. Burada gün ağarmadan sayım yapılırdı. Peki, ama neden? Maalesef Marah'nın en ufak bir fikri bile yoktu.

Şimdi büyücülük bölümünde siyah kafatası mumları sayıp kaydederken bu saçma sapan işten ayrılma düşüncesi zihnini meşgul ediyordu. Ama yeni bir iş arayıp taşınma fikri de onu strese sokuyordu.

Zaten hemen her şey onu strese sokuyordu. Geleceği düşünmek zorunda değildi; şu anı yaşaması gerekiyordu. Yıllar önce psikiyatrın ona söylediği şeydi bu. Marah'ya hemen her konuda yalan söyleyen pilili takım elbiseli ve köpekbalığı gözlü Dr. Harriet Bloom.

Zaman tüm yaraları sarar.

Her şey düzelecek.

Kederini yaşamak için kendine zaman tanı.

Hissettiğin her şey normal.

Palavra üstüne palavra. Ruhundaki acıyı terk etmek doğru değildi. Tam tersini yapmalıydı.

İncelemek tek teselliydi. Acıya yüz çevirmektense soğuk bir günde giyilen bir palto gibi acılara bürünmeliydi. Kayıpta huzur, ölümde güzellik, pişmanlıkta da özgürlük vardı. Bunu en zor biçimde öğrenmişti.

Kafatasından mumları saymayı bitirmiş, sayım listesini kitaplığa bırakmıştı. Nereye koyduğunu unutacağından da emindi ama kimin umurundaydı ki? Mola vakti gelmişti. Evet, biraz erkendi ama buralarda kuralları kimse takmazdı.

"Yemeğe çıkıyorum Starla," diye seslendi.

Bir yerlerden, "Tamam. Cadılar meclisine selam söyle," diye bir ses geldi.

Marah gözlerini devirdi. Cadı olmadığını, arkadaşlarının da cadılar meclisinden olmadıklarını patronuna kaç defa söylemiş olursa olsun Starla ona asla inanmamıştı. "Her neyse," diyerek karanlık

kitap bölümünden kasaya gitti ve gereksiz şeylerle dolu çekmeceden telefonunu aldı. İşyeri kurallarından biri de çalışırken cep telefonu kullanmamaktı. Starla'ya göre satın alma büyüsünü zır zır çalan cep telefonunun sesinden daha fazla bozan bir şey olamazdı.

Marah telefonunu alıp dükkândan çıktı. Kapı açıldığında bir kedinin miyavlama sesi duyuldu. Dükkânın karşılama zili böyleydi. Sesi duymazdan gelip aydınlığa adım attı. Tam anlamıyla.

O sırada telefonuna mesaj geldi. Ekrana baktığında babasının son iki saatte onu dört kez aradığını gördü.

Marah telefonu arka cebine sokup yürümeye başladı.

Portland'ın merkezinde çok güzel bir eylül günüydü. Güneş ışığı şehrin bu tarihi kısmını ışığa boğuyor, bodur tuğla binalara bakımlı bir görüntü veriyordu. Başını eğdi. Yürürken "normal" insanlarla göz teması kurmamayı çoktan öğrenmişti. Kendisi gibi çocuklar ters ters bakarlardı. Aslında gerçekten "normal" biri de yoktu ya, neyse. Birçok insan tıpkı onun gibi içten çürüyen meyvelere benziyordu.

Evine doğru yürürken çevresindeki manzara da bozulmaya başladı. Yalnızca birkaç blok sonra şehir daha çirkin ve karanlık bir görünüme bürünmüştü. Oluklarda çöp birikmiş, kayıp çocuk ilanları tahta direklere çakılıp kirli pencerelere yapıştırılmıştı. Yolun karşısındaki parkta evsiz çocuklar eski uyku tulumlarının içinde, yanlarında köpekleriyle birlikte ağaç diplerinde uyurdu. Şehrin bu kısmında evsiz bir çocuk sizden para dilenmeden üç metre yürümek mümkün olmazdı.

Ama Marah'dan istemezlerdi.

Siyahlar giymiş bir çocuk, "Selam Marah," dedi. Bir kapı girişine oturmuş sigara içiyor, sıska bir Doberman'a M&M şekerlemelerinden yediriyordu.

"Selam Adam." Birkaç blok daha yürüdükten sonra durdu ve soldan sağa baktı.

Onu izleyen yoktu. Beton basamaklara gidip yardım evine girdi.

İçeride belli sayıda insan olmasına karşın ortama can sıkıcı bir sessizlik hâkimdi. Marah gözlerini kaldırmadan kayıt yaptırmak için karmaşık koridorlardan geçip asıl bölüme ulaştı.

Evsiz insanlar uzun sıralarda bir arada oturmuş, önlerindeki sarı plastik yemek tepsisini sahiplenici bir tavırla kavramışlardı. Bugün hava güzel olmasına karşın kat kat giyinmiş insanlar sıra sıra dizilmiş formika masalara oturmuştu. Delikli bereler pis saçlarını örtüyordu.

Bugün her zamankinden daha fazla genç vardı. Muhtemelen ekonomik durum yüzündendi. Marah onlar adına üzüldü. Yirmi yaşında, sahip olduğunuz her şeyinizi benzin istasyonunun tuvaletine taşımanın anlamını çoktan öğrenmişti.

Ağır ağır ilerleyen sıraya girdi ve etrafında aylak aylak sürünen ayak seslerini dinledi.

Kendisine verilen kahvaltı bir dilim kızarmış ekmekle sulanmış yulaf ezmesiydi. Tatsız tuzsuz bir şey de olsa midesini doldurmuştu ve Marah halinden memnundu. Ev arkadaşları buraya gelmesinden nefret ediyordu. Paxton buna yönetimden yardım almak diyordu ama Marah açtı. Bazen yemekle kira arasında bir seçim yapmak zorunda kalabiliyordu; özellikle de son zamanlarda. Marah boş kabı ve kaşığını pencere kenarındaki kirli kap, kaşık ve bardaklarla –bıçak yoktu– dolup taşmış gri, plastik çöp bidonuna koydu.

Binayı çabucak terk edip yola çıktı. Yokuşu ağır ağır tırmanıp pencereleri çatlamış, verandası orantısız derme çatma eski tuğla binaya girdi. Birçok pencereden kirli çarşaflar sarkıyordu.

Ev.

Marah taşmış çöp bidonunun etrafından dolaşıp alaca renkli bir kedinin yanından geçti. İçeride gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Koridordaki ampul iki ay önce patlamıştı ve kimsede değiştirecek para yoktu. Sözde kapı görevlisi de bundan daha umursamaz olamazdı.

Marah dört kat merdiveni çıktı. Dairesinin ön kapısındaki paslı çivide tahliye yazısının yarısı asılı duruyordu. Diğer yarısını da koparıp yere attı ve kapıyı açtı. Eğimli, zemini su almış, duvarlarının rengi kaçmış küçük stüdyo daireyi sigara dumanı, marihuana ve karanfil sigarası kokusu sarmıştı. Ev arkadaşları birbiriyle uyumsuz sandalyelerde ve yerde oturmuş, rahat bir şekilde yayılmışlardı. Leif beceriksizce gitarını yüksek tonda tıngırdatıyor, rasta saçlı Sabrina cam bir kaptan kokain çekiyordu. Kendine Fare diyen çocuk da uyku tulumlarının üzerinde uyuyordu. Paxton işyerinin yakınlarındaki çöplükten bulduğu La-Z-Boy koltuğunda oturmuştu.

Daracık kotu, bağcıkları bağlanmamış eski çizmeleri ve yırtık bir Nine Inch Nails baskılı tişörtüyle Paxton her zamanki gibi simsiyah giyinmişti. Omuzlarına düşen mavi-siyah saçları ve ela gözleri tenının solgunluğunu daha da vurguluyordu.

Marah kıyafetlerle pizza kutularının ve Leif'in eski ayakkabılarının üzerinden geçti. Paxton kafasını kaldırıp ona baktı ve kafayı bulmuş bir ifadeyle gülümsedi. Üzerine bir şeyler karalanmış kâğıt parçasını ona uzattı. El yazısından delikanlının ne kadar sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

"Son şiirim," dedi.

Marah şiiri kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle okudu. "Biziz... ikimiz... karanlıkta tek başımıza bekliyor, biliyoruz... aşk bizim kurtuluşumuz ve sonumuz... kimse birbirimizi kurtardığımızın farkında değil."

"Anladın mı?" dedi Paxton baygın baygın gülerek. "Çift anlamlı."

Bu genç adamın romantizmi Marah'nın yaralı ruhuna iyi geliyordu. Kâğıdı ondan alıp kelimeleri, bundan bir asır önce edebiyat dersinde Shakespeare dizelerini incelediği gibi inceledi. Paxton ona uzandığında Marah genç adamın bileğindeki beyaz yara izlerini gördü. Marah'nın acısını anlayan tanıdığı tek kişiydi o. Bu acıyı dönüştürmeyi, onu beslemeyi ve onunla bütünleşmeyi öğretmişti

ona. Bu odadaki herkes bir bıçak yarasının geride nasıl bir iz bıraktığını bilirdi.

Yerde uzanan Sabrina cam kabı bırakmadan bir yana döndü. "Selam Mar. Bir nefes çeker misin?"

"Evet, tabii." O tatlı dumanı ciğerlerine doldurup kendini onun büyüsüne bırakmaya ihtiyacı vardı ama daha odanın diğer ucuna gitmeye fırsat bulamadan cep telefonu çaldı.

Cebinden yıllardır kullandığı mor renkli küçük Motorola telefonunu çıkardı.

"Babam arıyor," dedi. "Yine."

Leif, "Kendi ayaklarının üzerinde durabilmen onu çıldırtıyor. Tabii ki seni kontrol edecek," dedi. "Cep telefonu faturanı ödemeye devam etmesinin sebebi de bu."

Paxton ona baktı. "Hey Sabrina onu bana uzat. Prensese telefon geldi."

Marah o anda yetiştirilme tarzından, kendisine sunulan lüks yaşamdan utanç duydu. Pax haklıydı. Kraliçenin ölümüne kadar bir prenses gibi büyümüş, sonra peri masalı tümüyle altüst olmuştu. Telefonun sesi kesildi ve hemen ardından bir mesaj geldi. *Acil bir durum. Ara beni,* yazıyordu. Marah kaşlarını çattı. Babasıyla ne zamandır konuşmamıştı? Bir yıldır mı?

Hayır, bu doğru değildi. Ne zaman konuştuklarını çok iyi hatırlıyordu. Nasıl unutabilirdi ki?

Aralık 2009. Dokuz ay önce.

Babasının onu özlediğini ve son konuşmalarında söylediklerinden ötürü pişmanlık duyduğunu biliyordu. Mesajları pişmanlığını tasdikler nitelikteydi. Kim bilir kaç defa eve dönmesi için ona yalvaran mesajlar bırakmıştı.

Ama daha önce hiç acil bir durum olduğunu yazmamıştı. Araması için onu kandırmaya çalışmamıştı.

Sabrina'nın üzerinden geçip gitarı göğsünde kendinden geçmiş halde uzanan Leif'in etrafını dolaşarak çürük odun ve küf kokulu mutfağa geçti. Orada babasını aradı. Adam o kadar çabuk yanıt vermişti ki Marah onu beklediğini anlamıştı.

"Marah, benim baban," dedi.

"Evet, biliyorum." Marah kırık bir sobayla 1960'lardan kalma yeşil bir buzdolabının yanındaki paslı lavabonun bulunduğu köşeye gitti.

"Nasılsın ufaklık?"

"Bana ufaklık deme." Marah buzdolabına yaslandı ve içinin üşümesini dolaptan gelen soğuğa yordu.

Babası iç geçirdi. "Nerede olduğunu bana söylemeyecek misin hâlâ? Hangi saat diliminde olduğunu bile bilmiyorum. Dr. Bloom bu evrenin..."

"Bu bir evre değil baba. Benim hayatım." Marah dolaptan uzaklaştı. Arkasındaki odadan gelen fokurdama sesini ve Pax'le Sabrina'nın kahkahasını duyuyordu. Cam kaptan yayılan tatlı duman kokusunu alıyordu. "Ben büyüdüm baba. Acil durum nedir?"

Babası, "Tully bir araba kazası geçirmiş," dedi. "Durumu ciddi. Kurtulup kurtulmayacağı belli değil."

Marah kısa, çaresizliğini ifade eden bir nefes çekti. *Lütfen Tully de ölmesin.* "Aman Tanrım..."

"Neredesin? Seni almaya gelebilirim..."

Marah kısık sesle, "Portland," dedi.

"Oregon mu? Sana uçak bileti alacağım." Bir duraksama oldu. "Saat başı uçuş var. Alaska Havayolları'yla açık bir bilet alırım."

Marah, "İki bilet al," dedi.

Babası tekrar duraksadı. "Tamam. İki bilet. Saat kaç..."

Marah hoşça kal bile demeden telefonu kapattı.

Paxton mutfağa girdi. "Ne oldu? Garip görünüyorsun."

"Vaftiz annem ölebilir," dedi Marah.

"Hepimiz ölebiliriz Marah."

"Onu görmeliyim."

"Sana yaptıklarından sonra mı?"

Marah, "Benimle gelir misin? Tek başıma gidemem," dedi. "*Lütfen.*"

Paxton gözlerini kıstı. Bakışlarının keskinliği Marah'yı ürkütmüştü. Korunmasız hissetmişti.

Paxton uzun saçlarını gümüş küpeli kulağının arkasına iliştirdi. "Bence bu hiç iyi bir fikir değil."

"Fazla kalmayacağız. Lütfen Pax. Babamdan biraz para da alırım."

Genç adam sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Geliyorum."

✦

Marah, Portland'ın küçük havaalanında yürürken insanların ona ve Pax'e baktığını hissediyordu.

Sözde normal insanların Pax'in gotik görünümünden, kulaklarındaki çengelli iğnelerden, boynuyla köprücük kemiğindeki dövmeden rahatsız olduklarını izlemek keyifliydi. O desenlerin güzelliğini ya da içinde barındırdığı ironik mizahı anlamıyorlardı.

Marah uçağa binip arka taraftaki koltuğuna yerleşti ve kemerini taktı.

Pencereye baktığında solgun yüzünün belli belirsiz yansımasını gördü. Siyaha boyalı kahverengi gözler, morarmış dudaklar, pembe saçlar.

Bir uğultuyla birlikte uçak hareket edip pistte hızla ilerleyerek bulutsuz gökyüzüne yükseldi.

Marah gözlerini kapattı. Anılar, Pax'in en sevdiği şiirindeki kuzgun misali zihninin içinde geziniyordu. Tık, tık, tık.

Geçmişi anımsamak istemiyordu. Asla. Yıllardır hiçbirini anımsamamaya çalışıyordu. Teşhis, kanser, vedalaşmalar, cenaze ve arkasından gelen uzun ve puslu aylar. Ama işte pençesini yüzeye geçirmiş geri geliyordu yine hepsi.

Marah gözlerini kapatıp yaşadığı o son sıradan güne döndü: Okula giden on beş yaşında bir genç kız.

Annesi mutfağa gelip, "Okula bu kılıkta gitmeyi düşünmüyorsun ya?" demişti.

Kahvaltı masasında ikizler aniden susmuş, bir çift pilli bebek gibi Marah'ya bakıyorlardı.

Willis, "Aaah," dedi.

Lucas kafasını öyle hızlı salladı ki saçları savruldu.

"Nesi varmış kılığımın?" Marah masadan kalktı. "Moda bu anne." Annesinin üzerindeki ucuz penye pijamaya, dağınık saçlarına, demode terliklerine bakıp kaşlarını çattı. "Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Bir pezevenkle birlikte Pioneer Meydanı'nda gecenin bir yarısı gezmek için harika bir kıyafet olduğu söylenebilir. Ne yazık ki biz Kasım ayının bir salı günündeyiz ve sen de bir lise öğrencisisin, Jerry Springer'ın konuğu değil. İstersen daha açık söyleyeyim, kot eteğin o kadar kısa ki çiçekli pembe iç çamaşırını görebiliyorum. Tişörtün de çocuk reyonundan alınmış gibi. Okulda göbeğini sergileyemezsin."

Marah ayağını öfkeyle yere vurdu. Bugün Tyler'ın onu tam da bu kıyafetle görmesini istiyordu. Ona baktığında genç değil, havalı bir kız diye içinden geçirmeliydi.

Annesi önündeki sandalyeye uzanıp yaşlı bir kadın gibi sandalyeye tutundu. İç geçirerek oturdu. Ardından ısınması gerekiyormuş gibi DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ baskılı kahve fincanını iki eliyle

kavradı. "Bugün seninle tartışamayacak kadar kötü hissediyorum kendimi Marah. Lütfen."

"O zaman tartışma."

"Ben de tartışmıyorum zaten. Okula Britney Spears gibi çılgın bir kılıkta ya da kıçın açık gitmeyeceksin. Ben senin annenim ki bu da beni bu evin CEO'su konumuna oturtur. Muhafızı da diyebiliriz. Yani burası benim evim ve burada benim kurallarım geçer. Ya kıyafetini değiştirirsin ya da sonuçlarına katlanırsın. Okula geç kalmak, çok değerli yeni telefonunu kaybetmek ve tepetaklak olmak bu sonuçlardan bazıları." Annesi kahve fincanını bıraktı.

"Hayatımı mahvetmeye çalışıyorsun."

"Ah, esas planımı ortaya çıkardın. Hain." Annesi eğilip Wills'in dağınık saçını sıvazladı. "Siz daha küçüksünüz çocuklar. Sizin hayatınızı mahvetmeme birkaç yıl daha var. Endişelenmeyin."

Wills ciddiyetle, "Biliyoruz anne," dedi.

"Marah'nın yüzü kıpkırmızı oldu," diye gözlemini dile getiren Lucas gevrekten kule yapmaya koyulmuştu.

Annesi, "Ryan ailesinin okul servisi on dakika içinde kalkıyor," dedi ve avuçlarını masaya yaslayıp ayağa kalktı.

Bugün seninle tartışamayacak kadar kötü hissediyorum kendimi.

Bu bir numaralı kanıttı. Marah bunu o anda kavramış ya da umursamış değildi. Her zamanki gibi daima yaptığı şeyi yapmakla meşguldü; okulda her şeyin yolunda gitmesini sağlamak, popüler olmak, herkesin onunla arkadaşlık etmesi için uğraşmak. O ilk aile toplantısına kadar bu böyle olagelmişti.

Bir gün annesi, "Bugün doktor randevum vardı," dedi. "Endişelenmenizi gerektiren bir durum yok ama ben hastayım."

Marah oğlanların hiçbir şey anlamayıp saçma sapan sorular sorduklarını duyuyordu. Anne kuzusu Lucas koşup ona sarıldı.

Babası oğlanları odadan çıkardı. Yanından geçerken kendisine bakan babasının gözlerindeki yaşları görünce Marah'nın dizlerinin bağı çözüldü. Babası bir tek sebeple ağlardı.

Annesine dikkatlice baktığında solgun, çok solgun tenini, gözlerinin altındaki morlukları, çatlamış renksiz dudaklarını gördü. Annesi çamaşır suyuna batmış, rengi kaçmış gibiydi. Hasta görünüyordu. "Kanser, değil mi?"

"Evet."

Marah öyle şiddetli titriyordu ki ellerini kenetledi. İnsanın hayatının bir anda altüst olabileceğini, böyle bir şeyin yaşanabileceğini bugüne kadar nasıl düşünmemişti? "İyileşeceksin, değil mi?"

"Doktorlar genç ve sağlıklı olduğumu söylüyor. İyileşirim sanırım."

Sanırım.

"En iyi doktorlara gidiyorum," dedi annesi. "Bunu yeneceğim."

Marah nefesini tuttu. "Tamam o halde," dedi sonunda ve göğsündeki o korkunç baskının hafiflediğini hissetti. Annesi ona yalan söylemezdi.

Ama söylemişti işte. Yalan söylemiş, ölmüştü ve onsuz Marah'nın hayatı altüst olmuştu. Sonraki yıllarda ortadan kaybolan bir kadına ulaşmaya çalışmıştı ama anımsadığı tek şey kanserli bir anneydi. O artık saçsız, kaşsız, incecik kollu, solgun, kuş gibi çelimsiz bir kadındı.

Annelerinin yaşamının kutlanması dayanılmazdı. Marah o gece kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Herkes aynı şeyi söylemişti. Babası yorgun bir ifadeyle, *Biliyorum saçma ama böyle istedi*, demişti. Anneannesi mutfakta kendisine yardım edebileceğini söylemişti. *Böylesi daha kolay olur.* Gerçekçi ve dürüst davranan tek kişi Tully'di. Tek söylediği, *Ulu Tanrım, bunu yapmaktansa gözümü çıkartırım daha iyi. Marah, bana bir çatal uzatır mısın?* olmuştu.

Ekim 2006. Marah gözlerini kapatıp o günü anımsadı. Her şeyin bütünüyle ters gitmeye başlaması o zamana denk gelmişti. Cenaze

gecesi. Evin merdivenlerinin başında oturmuş simsiyah kıyafetli kalabalığın doldurduğu salonu izliyordu. Dakikada bir kapı çalıyor, folyoya sarılı bir kapla yeni bir kadın içeri giriyordu. Sanki sevdiğiniz bir insanı gömmek kadar sizi acıktıran bir şey yokmuş gibi. Müzik de cansızdı. Caz müzik on altı yaşındaki Marah'ya incecik kravatlı yaşlı adamlarla saçları arı kovanına benzer kadınları anımsatıyordu.

Oraya inip aralarına karışması, içki sunup tabakları toplaması gerektiğini biliyordu ama annesinin fotoğraflarını görmeye dayanamıyordu. Üstelik onu futbol oynamaya, dansa götüren annelerden birine, marketteki Bayan Baakie'ye kazara baktığında yüreğini paramparça eden ve bu kaybın sonsuza dek süreceğini ona anımsatan "Zavallı Marah" bakışını görüyordu. Henüz iki gün –iki gün!– olmuştu ve fotoğraflardaki o canlı, güleç kadın şimdiden zihninden silinmeye başlamıştı. Marah'nın gözünde canlandırabildiği tek şey annesinin solgun, ölüm döşeğindeki haliydi.

Kapı çaldı.

Makyajları dağılmış, bakışlarına hüzün dolmuş arkadaşları birer savaşçı misali, omuz omuza prensesi kurtarmak için ön kapıdan içeri doluşmuştu.

Marah onlara hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Ayağa kalktığında dengesini kaybetti. Ashley, Coral ve Lindsey basamakları çıkıp aynı anda ona sarıldılar. Öyle sıkı sarıldılar ki Marah'nın ayakları yerden kesildi ve bu zamana kadar içinde tuttuğu gözyaşları aktı.

Nihayet Marah geri çekildiğinde Carol, "Ne diyeceğimizi bilmiyoruz," dedi.

Ashley ciddiyetle, "Annen çok soğukkanlıydı," dedi ve Lindsey de onayladı.

Marah gözlerini sildi. "Keşke ona söyleyebilseydim."

"Kesinlikle *biliyordur*," dedi Ash. "Annem bunu sana söylememi tembihledi."

"Bayan Robbins'in dersine kek getirdiği günü anımsıyor musun? Tıpkı okuduğumuz kitap gibi süslemişti. Neydi o?" Lindsey kaşlarını çatıp anımsamaya çalıştı.

"*Bayan Frisby ve Gizemli Kurtarma Ekibi.* Keklerin üzerine bıyık koymuştu," dedi Coral. "Harikaydı."

Hep birlikte başlarını salladılar. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Marah başka bir şey daha anımsıyordu. *Benim sınıfıma mı geldin? Aman Tanrım. Şu giydiğine bak!*

Lindsey, "The Pavilion'da gece yarısından sonra *Noel Gecesi Kâbusu* gösteriliyor. Bence gidebiliriz," dedi. "Başlayana kadar da Jason's'da bekleriz."

Marah neredeyse, *Annem hayatta izin vermez,* diyordu ki sonra anımsadı. O düşünceyle gözleri sulandı. Duygularının kontrolden çıktığını hissediyordu. Enkaz halindeki bir binaya benziyordu. Neyse ki arkadaşları yanındaydı. "Haydi gidelim," dedi ve onları merdivenlerden indirip oturma odasından geçirdi. Ön kapıya vardığında annesinin sesini duyduğuna yemin edebilirdi. *Gel buraya genç bayan. Dördünüz de o gece yarısı gösterimine gidemezsiniz. Saat on birden sonra bu adada iyi şeyler olmaz.*

Marah durunca arkadaşları hemen etrafını sardı.

Lindsey, "Babana söylemen gerekmez mi sence?" diye sordu.

Marah dönüp oturma odasındaki siyahlara bürünmüş matemli insanlar kalabalığına baktı. Ebeveynlerinin düzenlediği Cadılar Bayramı partilerine benziyordu.

"Hayır," dedi usulca. Babası gece boyunca bir kez olsun yanına gelmemişti ve Tully de ne zaman ona baksa ağlıyordu. "Gittiğimi fark etmezler bile."

Çocukların izini sürmek annelerin işiydi. Ve annesi gitmişti.

✦

Ertesi sabah babası tatile gitmeye karar vermişti. Babasının kum ve sörfün işe yarayacağı fikrine nasıl kapıldığına dair Marah'nın en ufak bir fikri yoktu. Onunla bu konuyu konuşmaya çalışmıştı ama onun önemli konularda karar verme hakkı yoktu. Böylece o aptal tatile gitmiş, elinden geleni yapmaya bile çalışmamıştı.

Ne kadar sinirlendiğini babası görsün istiyordu. Sahip olduğu tek şey arkadaşlarıydı ve onlara en çok ihtiyacı olduğu anda beş bin kilometre uzaklarına gidiyordu.

Cennetten nefret ediyordu. Güneş de ızgaradaki hamburgerlerin kokusu da onu tiksindirmişti. Babasının hüzünlü ifadesini görünce ağlamak istiyordu. O hafta önemli hiçbir konuda konuşmamışlardı. Babası arada bir konuşmaya çalışsa da gözlerindeki acı Marah'ya yansıyor, her şey daha da kötü oluyordu. O yüzden Marah babasına bakmaktan da vazgeçmişti.

Cehennemdeki tatil bitinceye kadar arkadaşlarını günde en az on defa aramıştı.

Seattle'a ayak basar basmaz Marah ilk kez rahatlamış, rahat nefes alabilmişti. Kötü kısmın bittiğini sanmıştı.

Ne kadar da yanılmıştı.

Eve vardıklarında ev müzik sesiyle inliyordu ve mutfak tezgâhının üzeri boş yemek kutularıyla dolmuştu. Tully de soyunma odasında annesinin kıyafetlerini kutulara diziyordu. Babasının tepesi atmış, Tully'ye korkunç şeyler söyleyerek onu ağlatmıştı ama söylediği hiçbir şey, "Taşınıyoruz," lafı kadar kötü değildi.

9

✦

Kasım 2006'da, annelerinin cenazesinin üzerinden daha bir ay geçmeden Kaliforniya'ya taşındılar. Gitmeden önceki iki hafta berbattı. Hatta korkunç demeliydi. Marah her an ya babasına kızgındı ya da teselli edilemez bir acıyla baş başaydı. Ne yemek yiyor ne de uyuyordu. Tek derdi arkadaşlarıyla konuşmaktı ve dört arkadaşın bir araya geldiği her an sonsuz bir vedalaşma, bir parçalanmaydı. Her cümle, *anımsıyor musun*, diye başlıyordu.

Marah'nın öfkesi yatışacak gibi değildi. İçindeki kızgınlık kaburgasına baskı yapıyor, kanını kaynatıyordu. Hatta kederini bile emiyordu. Evin içinde ayaklarını yere sert sert vurarak yürüyor, kapıları çarpıyor, hazırlanması gereken her an ağlıyordu. Evi, evlerini, bırakıp uzaklara gitmeyi bir türlü hazmedemiyordu. İşin tek iyi yanı evi satmamalarıydı. Günün birinde döneceklerine babası söz vermişti. Mobilya, sanat eseri, halı gibi büyük eşyaları bırakıyorlardı. Mobilyalı bir ev kiralayacaklardı. Sanki farklı eşyalar annelerini kaybettiklerini unutturacaktı....

Taşınma günü gelip çattığında Marah arkadaşlarına kenetlenip onların kollarında ağlamış, babasına ondan nefret ettiğini söylemişti.

Ama hiçbirinin önemi yoktu. *Marah'nın* da önemi yoktu. Bu, iç karartıcı gerçeğin ta kendisiydi. Annesi hep Marah'nın isteklerine göre hareket etmişti. Babası ise çelik gibi soğuk ve bükülmezdi. Bunu

biliyordu çünkü Marah gitmemek onun ayaklarına kapanmış, koca bir yığının içine düşmüştü.

Los Angeles'a iki gün süren araba yolculuğu boyunca Marah hiç konuşmamış, tek kelime etmemişti. Kulaklıklarını takıp müzik dinlerken arkadaşlarını mesaj yağmuruna tutmuştu.

Yeşil ve mavi Washington'dan ayrılıp güneye ilerliyorlardı. Kaliforniya'da her yer kahverengiydi. Kahverengi çalılıklarla dolu tepeler parlak sonbahar güneşinin altında toplanmıştı. Kilometreler boyunca doğru düzgün bir ağaca rastlamamışlardı. Los Angeles ise daha beterdi. Dümdüz ve sonsuz görünüyordu. Sıra sıra otobanlar araba kaynıyordu. Babasının Beverly Hills'te kiraladığı evin önüne park ettiklerinde Marah'nın başı zonkluyordu.

Lucas her bir heceyi uzatarak, "Vay canına," dedi.

Babası ona dönerek, "Ne diyorsun Marah?" diye sordu.

Marah, "Ya..." dedi. "Benim fikrim çok umurundaydı da sanki." Arabanın kapısını açıp çıktı. Her şeyi görmezden gelip araç yolundan evin ön kapısına yürürken Ashley'ye, *evim evim güzel evim* diye mesaj attı.

Burası belli ki yakın bir süre önce yenilenmişti. Modern ve hoş görünsün diye süslenmiş yetmişlerden kalma bir evdi. Ön bahçe kusursuzca kırpılıp düzenlenmişti. Çiçekler büyümeleri gereken yerlerde büyümüştü. Güneş ve fıskiye sayesinde filizler devasa boyuttaydı.

Burası bir ev değildi. En azından Ryanlar'a göre değildi. Yerden tavana kadar uzanan pencereleri, paslanmaz çelik mutfağı ve gri taşlı döşemesiyle içerideki her şey kaygan ve soğuktu. Keskin kenarlı, krom bileşenli mobilyalar da uyumsuz bir modernliğe sahipti.

Marah babasına baktı. "Annem buradan nefret ederdi." Sözlerinin babasını ne kadar incittiğini gördüğünde, *Tanrım* diye iç geçirip odasını belirlemek için üst kata çıktı.

✦

Marah, Beverly Hills Lisesi'ndeki ilk gününde buraya uyum sağlayamayacağını biliyordu. Öğrenciler başka bir gezegenden gelmişti sanki. Öğrenci otoparkı Mercedes'ler, Porsche'ler ve BMW'lerle doluydu. Servis yolundaki lüks arabalarla Range Rover ciplerin arasında birkaç limuzin vardı. Tabii ki çocukların hepsi arabayla getirilmiyordu ama önemli olan bazılarının bu arabalarla getirilmesiydi. Marah buna inanamadı. Uzman eller tarafından boyanmış saçları ve birkaç araba değerindeki çantalarıyla kızlar çok güzeldi. Güzel kıyafetli gruplar halinde birbirlerine kenetlenmişlerdi. Ve biri bile Marah'ya selam vermemişti.

İlk gününde bir dersten diğerine otomatik pilotta gitmişti. Öğretmenler onunla ne konuşmuş ne de bir şey sormuştu. Öğle arasında da tek başına oturmuş, etrafındaki kargaşaya neredeyse hiç kulak asmamış, hiçbir şeyi umursamamıştı.

Beşinci derste diğer öğrenciler test çözerken Marah arkalardaki bir sıraya oturup başını sıraya yaslamıştı. Hissettiği yalnızlık inanılmaz boyutta ve kahrediciydi. Konuşmak için arkadaşlarına –ve annesine– ne kadar da ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Canı o kadar yanıyordu ki titremeye başladı.

"Marah?"

Gözüne düşen saçlarının arasından yukarı baktı.

Öğretmeni Bayan Appleby, Marah'nın sırasının başına dikilmişti. "Yardıma ihtiyacın olduğunda yanıma gelebilirsin. Ne zaman istersen müsait olacağım." Ders programını masaya koydu. "Ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz, annenin..."

"Ölümü," dedi Marah düz bir sesle. Yetişkinler onunla konuşacaksa bu kelimeyi de kullanmalıydı. O duraksamalardan ve iç geçirmelerden de nefret ediyordu.

Bayan Appleby yeterince hızlı kaçamamıştı.

Marah kibirle gülümsedi. O kelimeyi savunma amaçlı söylemiyordu ama etkili olduğu kesindi.

Zil çaldı.

Diğer çocuklar ayağa fırlayıp anında konuşmaya başladı. Marah hiçbiriyle göz teması kurmazken kimse de onunla göz teması kurmaya yanaşmadı. Kıyafetleri bile uygunsuzdu. Bunu otobüse bindiği anda fark etmişti. Macy's'den alınmış kot pantolonlarla üzerine oturan bluzlar bu okula gitmezdi.

Kitaplarının düzgün ve sağa dönük olmasına dikkat ederek sırt çantasını doldurdu. Bu yeni, kurtulamadığı bir takıntıydı. Her şeyinin düzenli olmasına dikkat ediyordu.

Tek başına koridora çıktı. Hâlâ gülüşüp birbirine takılan birkaç öğrenci vardı. Tepesinde kocaman sarı bir afiş, bağlantı yerlerinden biri koptuğu için gevşekçe sarkıyordu. Afişte HAYDİ NORMANLAR yazıyordu. Biri NORMANLAR'ın üzerini karalayıp TROJANLAR yazmış, altına da penis çizmişti.

Bu tam da annesine anlatacağı tarzda bir şeydi. Birlikte kahkahalar atacak, ardından annesi cinsellik, ergen kızlar ve en uygun zamana dair ciddi bir konuşma yapmaya başlayacaktı.

"Koridorun ortasında durmuş bir penise bakarken ağladığının farkında mısın?"

Marah dönüp yanında duran kızı gördü. Stüdyo çekimine yetecek kadar makyaj yapmıştı ve göğüsleri de futbol topunu andırıyordu.

Marah kızı iterek, "Beni rahat bırak," dedi. Herkesin duyacağı kadar yüksek sesle, ukala bir yorum yapması gerektiğini biliyordu.

Bu, havalı görünmek için gereken bir davranıştı ama umurunda bile değildi. Yeni arkadaşlar edinmek istemiyordu.

Son dersi asıp okuldan erken çıktı. Belki bu sayede babasının dikkatini çekmeyi başarırdı. Eve kadar yürüdü ama içinde yürürken yankılanıyormuş gibi hissettiği bu soğuk evde olmanın bir faydası yoktu. Kardeşleri, yarım gün bakıcılık yapması için babasının tuttuğu yaşlı Irena'yla birlikteydi. Babası da hâlâ işteydi. Kocaman, karaktersiz evin içinde yürüdü ama odasına girdiğinde daha fazla dayanamayacağını anladı.

Burası onun odası değildi.

Onun odasında açık renkli, çizgili duvar kâğıdı, ahşap döşeme ve tepesindeki parlak şeyin yerinde de lamba vardı. Orada olması gereken, annesinin yıllar önce elleriyle boyadığı dolabını (*Biraz daha renkli olsun anneciğim, daha fazla yıldız olsun*) hayal ederek kaygan, siyah dolaba gitti. O dolap bu ruhsuz eve hiç yakışmazdı. Tıpkı Marah'nın, Beverly Hills'e yakışmadığı gibi.

Özenle doldurduğu küçük Shrek mücevher kutusuna uzandı. O kutuyu on ikinci yaşgününde Tully hediye etmişti.

Anımsadığından daha küçük ve daha yeşildi. Kilidini çevirip menteşeli kilidini açtı. Plastikten Fiona, müzikle birlikte kutudan fırladı: *Hey, şimdi sen bir yıldızsın.*

Kutunun içine en sevdiği şeyleri koymuştu. Kalaloch Kumsalı'ndan bir akik taşı, arka bahçelerinde bulduğu bir ok başı, eski ve plastik bir dinozor, Frodo oyuncağı, on üçüncü doğum gününde Tully'nin ona verdiği lal taşlı küpeler, en altta da Seattle'dan aldığı Space Needle[7] resimli çakı.

Çakıyı açıp küçük bıçağına baktı.

Johnny, o kadar büyüdüğünü düşünmüyorum.

7 Seattle, Washington'da bulunan kule. (ç. n.)

Yeterince büyüdü Kate. Benim kızım kendini kesmeyecek kadar akıllıdır. Değil mi Marah?

Dikkat et bebeğim, kendini yaralama.

Marah gümüş rengi küçük bıçağı sol avucuna bastırdı.

İçi ürperdi. *Bir şey hissetmişti.* Bıçağı biraz kımıldatınca yanlışlıkla elini kesti.

Kesilen yerden kan fışkırdı. Rengi onu büyülemişti. İnanılmaz derecede parlak ve güzeldi. Pamuk Prenses'in kırmızı dudaklarına benzeyen böylesine kusursuz bir rengi daha önce gördüğünü anımsamıyordu.

Gözünü kandan ayıramadı. Tabii ki acıyordu. Bu aynı zamanda hem keskin hem tatlı hem acı vericiydi. Önemli bir şeyi kaybetme, yalnız bırakılmaya dair belli belirsiz bir histen çok daha iyiydi.

Canı yanıyordu ve Marah bu acının dürüstlüğünü, berraklığını memnuniyetle karşılamıştı. Kanın elinin yan tarafından kayıp siyah ayakkabısına damlamasını ve tam olmasa da gözden kayboluşunu izledi.

Aylardır ilk defa kendini daha iyi hissetmişti.

✦

Sonraki haftalarda Marah kilo kaybetmeye başladı ve kederini üst kolunun iç kısmı ile bacaklarının üst kısmında kırmızı kesiklerle işaretledi. Ne zaman bunalsa ve Tanrı'ya kızsa kendini kesiyordu. Kötü ve hastalıklı bir şey yaptığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Üzerinde kırmızı lekeler olan pembe çakıyı açtığında güçlü olduğunu hissediyordu.

Garip görünse de en çok depresif hissettiği anlarda ona iyi gelen tek şey kendine zarar vermekti. Neden böyle olduğunu bilmiyordu

ama umurunda da değildi. Bir yerini kanatmak, ağlamaktan ya da çığlık atmaktan daha iyiydi. Kesmek devam etmesine yardım ediyordu.

Noel sabahı Marah erkenden uyanmıştı. Rüyayla karışık ilk düşüncesi *Bugün Noel anne* olmuş, ardından yine anımsamıştı. Annesi ölmüştü. Tekrar uyuyabilmeyi ve başka bir sürü şey daha olmasını dileyerek gözlerini kapattı.

Alt katta ailesinin toplandığını duydu. Ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor, kapılar sertçe kapanıyordu. Kardeşleri ona sesleniyordu. Muhtemelen çoktan deliler gibi koşmaya başlamış, büyükannelerinin elini tutmuş, ağacın altındaki hediye paketlerini kapıp içlerindekini takırdatacak güçte sallamaya başlamışlardı. Ve onları sakinleştirecek anneleri burada değildi. Bugünü nasıl geçireceklerdi?

Faydası oluyor. Faydası olduğunu biliyorsun. Üstelik yalnızca birkaç saniye acıyacak. Kimse de bilmeyecek.

Yataktan kalkıp dolabındaki güzel Shrek kutusunu aldı. Kutuyu açarken elleri titriyordu.

İşte oradaydı, bıçağı. Yavaşça açtı.

Ucu keskin ve güzeldi.

Ucunu parmağının ucuna batırıp derisinin kesildiğini hissetti. Kusursuz kırmızı bir damla kan sızdı ve bu görüntü Marah'yı yine heyecanlandırdı. Göğsünde hissettiği baskı kayboldu. Bu bir tekerleğin dönmesiyle ortaya çıkan buhar gibiydi. Elinin arka tarafından kayan birkaç kan damlası sert zemine aktı.

Marah o küçük kırmızı akıntıyı ve yere damlamasını dehşet içinde izledi.

O sırada cep telefonu çaldı. Geri adım atıp etrafına bakındı ve cep telefonunu yatağının yanında buldu. Hemen yanıtladı. "Alo?"

"Selam Marah. Benim, Tully. Şu büyük hediye açma merasiminiz başlamadan seni aramak istedim. Sizin evde bu işin ne kadar uzun sürdüğünü bilirim."

Marah üst çekmecesinden bir çorap alıp parmağına sardı.

Tully, "Ne oldu?" dedi.

Marah kanayan parmağını sıktı. Kesik yer zonkluyordu. Oysa ki acısı onu rahatlatmalıydı. Ama Tully aldığı her nefesi dinlerken Marah'nın tek hissettiği duygu utanç olmuştu. "Hiç. Anla işte... Onsuz bir Noel."

"Evet."

Marah yatağının kenarına oturdu. Kendini kestiğini birine söylerse ne olacağını düşünüyordu. Bundan vazgeçmek istiyordu, gerçekten.

Tully, "Arkadaş edindin mi?" diye sordu.

Marah bu sorudan nefret ediyordu. "Bir sürü."

"Çok kaba kızlar, öyle değil mi?" dedi Tully. "Beverly Hills topluluğu..."

Marah nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi. Beverley Hills Lisesi'nden arkadaş edinmemişti ama bunun için çabaladığı da söylenemezdi.

"Yüzlerce arkadaş edinmene gerek yok Marah. Bir tanesi yeterli."

"Tully ve Kate," dedi donuk bir sesle. *Efsanevi arkadaşlık hikâyesi.*

"Her zaman yanında olacağımı biliyorsun, değil mi?"

"O halde bana yardım et. Bana nasıl mutlu olacağımı söyle."

Tully iç geçirdi. "Annen böyle zamanlarda nasıl yardımcı olacağını bilirdi. O mutlu sonlara ve hayatın daha da güzelleşeceğine inanırdı. Bense hayatın insanı oradan oraya savurduğunu, sonra da öldürdüğünü düşünenlerdenim."

"İnan bana hayat *gerçekten* de oradan oraya savuruyor. Ve sonunda da ölüyorsun."

"Anlat bana Marah..."

"Burayı hiç sevmiyorum," dedi usulca. "Onu her an özlüyorum."

"Ben de özlüyorum."

Bunun üzerine söylenecek bir şey kalmamıştı. Giden gitmişti. İkisi de bu dersi almıştı.

"Seni seviyorum Marah."

"Noel'de ne yapıyorsun?"

Tully duraksadı. O anda Marah, vaftiz annesinin derin bir nefes çektiğini duydu. "Ah, bilirsin işte."

Marah, "Her şey değişti," dedi.

"Evet," dedi Tully. "Her şey değişti ve bundan nefret ediyorum. Özellikle de böyle günlerde."

Marah'nın vaftiz annesinin sevdiği yanlarından biriydi bu da. Tully ona yalan söylemeyen ve her şeyin düzeleceğine dair zırvalar uydurmayan tek kişiydi.

✦

Beverly Hills Lisesi'ndeki ilk aylar tam bir kâbustu. Marah bütün derslerde zorlanmış, notları düşmüştü. Eğitim programının zor ve rekabetçi bir havası vardı ama sorun bu değildi. Derslere odaklanamıyordu ve hiçbir şey umurunda değildi. 2007'nin başlarında Marah, babası, müdür ve danışman bir toplantı yapmıştı. Her yanda üzgün bakışlar vardı ve saçma sapan sözlerle dolu gürültünün arasında *keder* ve *terapi* kelimeleri geçmiş, birkaç defa tekrarlanmıştı. Toplantının

sonunda Marah bu yeni, annesiz, yıkık dünyasında ondan ne beklendiğini anlamıştı. Neredeyse hiçbirini umursamadığını söyleyecekti.

Ta ki babasının gözlerine bakıp onu nasıl bir hayal kırıklığına uğrattığını görünceye kadar... Kısık sesle, *nasıl yardım edebilirim sana,* diye sormuştu. Eskiden bunu, bu soruyu beklediğini düşünürdü ama babası nihayet sorduğunda Marah kendini daha da kötü hissetmişti. Önceden bilmediği şeyi artık biliyordu. Yardım istemiyordu. Ortadan kaybolmak istiyordu. Ve artık bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Gürültü koparmadan.

O günden sonra Marah iyiymiş gibi davranmaya başladı. En azından babasının beklentisini karşılayacak kadar. Zaten bunu yapmak bunaltıcı derecede kolaydı. Notlarını yükseltip yemekte gülümsediği sürece babası için sıkıntı yoktu. İşleriyle yeterince meşguldü. Marah dersini almıştı; normalmiş gibi davranacaktı. Kardeşlerinin bakıcısı Irena da (her fırsatta çocuklarının büyüyüp başka yerlere taşındığını ve ona boş zamandan başka bir şey bırakmadıklarını söyler dururdu) Marah'yla pek ilgilenmiyordu. Tek yapması gereken bir spor takımındaymış gibi yapmaktı. Böylece istediği kadar dışarıda kalabiliyordu. Kimse de ona oyununu izlemek istediğini söylemiyor, iyi olup olmadığını sormuyordu.

Son sınıfta işin tekniğini iyice kapmıştı. Her sabah vaktinde kalkıyor, kötü rüyaların etkisinde kalmış uykulu gözlerle banyoya gidiyordu. Okul günlerinde bile duş almak ya da saçını yıkamakla genelde uğraşmıyordu. Bu çok sıkıcı bir işti. Temiz ya da pis olmasının bir önemi yoktu.

Beverly Hills Lisesi'nde arkadaş edinme ihtimalini çoktan unutmuştu. Hem zaten insanları arabalarına göre değerlendiren sığ insanlardan uzak durmak daha iyiydi.

Nihayet 2008 yılının haziran ayına gelmişlerdi. Bu, Beverly Hills Lisesi'nden mezun olma günüydü. Herkes aşağıda onu bekliyordu.

Büyükannesi, büyükbabası ve Tully bu büyük gün için gelmişti. Fazlasıyla neşelilerdi ve etrafa *heyecan verici, başarı* ve *gurur* türünden kelimeler saçıyorlardı.

Marah ise bunların hiçbirini hissetmiyordu. Mezuniyet cüppesine uzandığında müthiş bir korkuya kapıldı. Ucuz polyester kumaşa dokunur dokunmaz kumaş hışırdamıştı. Cüppeyi giyip önünü kapattı ve aynanın karşısına geçti.

Solgun, zayıf görünüyordu ve gözaltlarında lavanta renkli gölgeler oluşmuştu. Nasıl oluyor da onu sevdiğini söyleyen insanların hiçbiri bu kadar kötü göründüğünü fark etmiyordu?

Kendisinden bekleneni yerine getirdiği, ev ödevlerini yapıp üniversiteye başvurduğu ve arkadaşları varmış gibi davrandığı sürece kimse ona gerçekten bakmıyordu. İstediği, tercih ettiği buydu ama yine de canı yanıyordu. Annesi olsa mutsuzluğunu hemen fark ederdi. Marah'nın öğrendiği gerçeklerden biri de buydu. Hiç kimse sizi anneniz kadar iyi tanıyamazdı. O nefret ettiği, *hayatta olmaz küçük hanım*, bakışını görebilmek için şimdi neler vermezdi...

Babası alt kattan ona seslendi. "Gitme vakti Marah."

Marah dolabına gidip özlemle Shrek müzik kutusuna baktı. Beklenti duygusu kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Kapağı açtı. Bıçak ve kurumuş kan lekeli birkaç gazlı bez parçası içindeydi. Kurtulamadığı parçalar... Yavaşça bıçağı açtı ve kolunu uzatıp kolunun görünmeyecek iç kısmına aceleyle güzel bir çizik attı.

Çok derin kesmişti. Keser kesmez anlamıştı.

Kolundan fışkıran kan yere damladı. Yardıma ihtiyacı vardı. Üstelik yalnız kanı durdurmak için de değil... Her nasılsa bir şeyler kontrolden çıkmıştı.

Alt kata indi. Oturma odasında ayaklarına kadar akan kan yere damlıyordu.

Marah usulca, "Yardım edin," dedi.

İlk yardıma koşan Tully olmuştu.

Vaftiz annesi kamerasını kanepeye fırlatıp, "Tanrım, Marah," dedi. İleri atılıp Marah'yı diğer bileğinden kavradığı gibi en yakın banyoya götürdü ve kapağı kapalı klozete oturttu.

Tully çekmeceleri karıştırıp eline geçen sabun kalıplarını, saç fırçalarını ve el kremlerini bir kenara iterken babası da arkalarından banyoya koşmuştu.

Babası, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Tully, "Bandaj arıyorum," diye haykırdı ve Marah'nın yanına çöktü. *"Acilen!"*

Babası onları orada bırakıp çıktı. Çok geçmeden gazlı bez ve bandajla geri döndü. Kafası karışmış ve öfkeli bir ifadeyle geride dururken Tully kanamayı durdurmak için kesiğe baskı uygulayıp yarayı bandajladı. "İşte oldu. Ama bana kalırsa dikiş atılması gerekiyor." Tully geri çekilip Johnny'nin içeri girmesine izin verdi. Johnny başını iki yana sallayarak, "Tanrım..." dedi. Marah'nın göz hizasına eğildi.

Babası gülümsemeye çalışırken Marah, *bu benim babam değil, omuzlarını doğrultmayı beceremeyip artık neredeyse hiç gülmeyen bu adam benim babam olamaz,* diye geçirdi içinden. Marah ne kadar artık onun eski kızı değilse o da o kadar başka biri olmuştu. Saçları bile beyazlamıştı. Ne zaman olmuştu bu?

Babası, "Marah," dedi. "Ne oldu sana?"

Marah yanıt veremeyecek kadar utanıyordu. Onu yeterince hayal kırıklığına uğratmıştı zaten.

"Korkma," dedi Tully. "Yardım istedin. Terapiden bahsediyorsun, değil mi?"

Marah vaftiz annesinin sıcak kahverengi gözlerine baktı ve, "Evet," dedi.

Babası, gözlerini Tully'den Marah'ya çevirerek, "Anlamıyorum," dedi.

"Bilinçli olarak yaptı," dedi Tully.

Marah babasının kafasının ne kadar karıştığını görebiliyordu. Kendini kesmenin *fayda* ettiği fikri ona çok anlamsız geliyordu. "Kendine zarar verdiğini ben nasıl anlamadım?"

"Ona yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi Tully.

Johnny, Tully'ye bakarak, "Los Angeles'ta mı?" diye sordu.

"Seattle'da. Harriet Bloom'u hatırlıyor musun? Programdan. Pazartesi günü Marah'yı onunla görüşmeye götürebilirim."

Marah, "Seattle," dedi. Sanki ona bir cankurtaran ipi uzatılmıştı. Ne zamandır arkadaşlarını görmeye gittiğini hayal ediyordu. Ama şimdi bu fırsat eline geçmişken bunu da umursamadığını fark etti. Bu da hasta olduğunun bir başka kanıtıydı. Dikkati dağılmıştı. Depresyondaydı.

Babası başını iki yana salladı. "Bilemiyorum..."

Tully, "Bunu burada yaptı Johnny, Los Angeles'ta," dedi. "Onca gün içinde bugün. Ben Freud değilim belki ama bunun bir yardım çığlığı olduğu ortada. Ona yardım etmeme izin ver."

Johnny sert bir sesle, "Sen mi?" diye sordu.

"Bana hâlâ kızgın mısın? İyi ama neden? Hayır, yanıt verme. Umurumda bile değil. Bu defa sözümden caymayacağım Johnny Ryan. Sana boyun eğmeyeceğim. Şu anda seninle tartışmazsam Katie kıçıma tekmeyi basar. Marah'yla ilgileneceğime dair ona söz verdim. Sen pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazsın."

"Tully." Adamın sesindeki uyarı tonu anlaşılıyordu.

"İzin ver onu Seattle'a götüreyim ve pazartesi, olmazsa en geç salı günü Harriet'la randevu ayarlayayım. Sonrasını ona göre planlarız."

Babası Marah'ya baktı. "Seattle'daki Dr. Bloom'u görmek istiyor musun?"

Gerçek şuydu ki Marah Dr. Bloom'u umursamıyordu. Rahat bırakılmaktan başka bir şey istediği yoktu. Ve de Los Angeles'tan gitmekten başka... Yorgun bir sesle, "Evet," dedi.

Babası Tully'ye döndü. "Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışacağım."

Tully başını salladı.

Babası ikna olmuş görünmüyordu. Ayağa kalkıp Tully'ye baktı. "Birkaç gün onunla ilgileneceğin konusunda sana güvenebilir miyim?"

"En değerli yumurtası üzerine kuluçkaya yatmış bir anne tavuk kadar."

"Tam rapor isterim."

Tully başını salladı. "Veririm."

10

✦

Sonuç olarak Marah lise mezuniyetine gitmedi ve bu da yeterince rahatlatıcıydı. Onun yerine Tully'yle birlikte uçağa atlayıp Seattle'a döndü. Tully söz verdiği gibi Marah için Dr. Harriet Bloom'dan pazartesi günü saat ikiye randevu aldı.

Marah yataktan kalkmak istemiyordu. Dün gece pek uyumadığı için şimdi çok bitkindi. Yine de kendisinden bekleneni yaptı. Duş alıp saçlarını yıkadı, hatta kuruttu. Çok fazla efor gerektirse de dün gece yere fırlattığı yığın yerine valizinden temiz giysiler aldı.

Diğer hayatında en sevdiği giysilerinden biri olan 7 for All Mankind marka kot pantolonunu giydiğinde ne kadar zayıfladığını fark edip dehşete düştü. Üzerinden düşen kot pantolon kalça kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Biraz kilolu görünsün ve kolundaki kesikleri örtsün diye bol bir Abercrombie eşofman üstü giymeyi tercih etti.

Eşofman üstünün fermuarını boynuna kadar çekip yatak odasından çıkmaya hazırlandı. Niyeti oradan çıkıp kapıyı arkasından çekmek ve yola koyulmaktı.

Ama valizinin yanından geçerken gözü çakısını sakladığı küçük, gizli cebe takıldı. Bir an için sanki dünya bulanık görünmüş, her şey yavaşlamıştı. Kalbinin küt küt attığını duydu ve kanın damarlarından şiddetle aktığını hissetti. Her şeyi gözünde canlandırdı. Kan parlak kırmızı, güzeldi. Göğsündeki korkunç baskıyı eskisi gibi hafifletmesini

ümit ettiği, kendine zarar verme düşüncesi o kadar cezbediciydi ki adımını atıp ona uzandı.

"Marah!"

Marah anında elini geri çekip çabucak etrafına bakındı.

Yalnızdı.

"Marah!"

Bu Tully'ydi. İkinci defa ona seslenmişti. Koridordan buraya doğru geliyor olmalıydı.

Marah elini yumruk yapıp tırnaklarının avucunun etli orta kısmına battığını hissetti. "Geliyorum," dediyse de sesi öyle kısık ve zayıftı ki kendisi bile zor duydu.

Yatak odasından çıkıp kapıyı hafifçe kapattı.

Çok geçmeden Tully yanı başında belirip onu kolundan tuttu ve Marah'nın gözleri görmüyormuş gibi ona yol göstererek evden çıkardı.

Şehir merkezinin dışına yürürken Tully bir şeyler anlatıyordu.

Marah onu dinlemeye çalışsa da kalbi öyle hızlı atıyordu ki başka bir şey duyması mümkün değildi. Elleri titriyordu. Yabancı birinin karşısına oturup ona kendini kestiğini anlatmak istemiyordu.

Tully nihayet, "İşte geldik," dedi ve Marah o gri sis perdesinden kurtulup kendini yüksek, cam bir binanın önünde dururken buldu. Evsizlerin totem direğinin altında toplandıkları parktan ne zaman geçmişlerdi? Hatırlamıyordu. Bu da onu korkuttu.

Tully'nin peşinden asansörle doktorun ofisine çıktılar. Burada yüzü çillerle kaplı ciddi görünümlü genç bir kadın onları bekleme odasına aldı.

Marah akvaryumun yanındaki içi dolgulu mavi koltuğa rahatsız bir şekilde tünedi.

Tully, "Balıklar seni biraz sakinleştirir sanırım," dedi. O da Marah'nın yanına oturup elini tuttu. "Marah?"

"Ne?"

"Bana bak."

Marah ona bakmak istemiyordu ama Tully'yi görmezden gelmek zaman kaybından başka bir şey değildi. Yavaşça ona döndü. "Evet?"

"Hissettiklerin anormal şeyler değil. Bazen ben de onu inanılmaz derece özlüyorum."

Böyle şeyler artık *asla* söylenmiyordu. On sekiz ay önce herkes annesinden bahsediyordu ama anlaşılan kederin süresi dolmuştu. Bu, dışarıya açılan kapının kapanması gibi bir şeydi. Kapı sımsıkı kapatılıp karanlıkta kalmışken ışığı ne kadar özlediğinizi unutmanız gerekiyordu. "Özlemin dayanılmaz boyuta ulaştığında ne yapıyorsun peki?"

"Ne yaptığımı sana söylersem annen cennetten inip kıçıma tekmeyi basar. Bu durumda sorumluluklarının bilincinde bir yetişkin olmam gerekiyor."

"Aman iyi," dedi Marah. "Nasıl baş ettiğini söyleme. Kimse söylemiyor zaten." Sekreterin gizlice dinleyip dinlemediğini anlamak için etrafına bakındı ama kadın onlarla ilgilenmiyordu.

Tully ona fazla uzun gelen bir süre yanıt vermedi. Sonunda başını sallayıp, "O öldükten sonra panik atak yaşadığım için Xanax kullanıyorum. Üstelik artık uyuyamıyorum. Bazen de içkiyi biraz fazla kaçırıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Marah usulca, "Kendimi kesiyorum," dedi. Bunu itiraf etmek onu inanılmaz derecede rahatlatmıştı.

Tully yorgun bir tebessümle, "Birbirimize benziyoruz desene," dedi.

Arkalarından bir kapı açıldı ve zayıf bir kadın ofisten çıktı. Güzel, kararlı ve Marah'nın "acı" olarak tanımladığı türden öfkeli bir ifadesi vardı. Kadın vücudunun üst kısmını ekose bir şala sarmış, haziran ayında Seattle'a değil de kar fırtınasına çıkmaya hazırlanıyormuş gibi eldivenli eliyle şalın önünü kapatmıştı.

Sekreter, "Önümüzdeki hafta görüşürüz Jude," dedi.

Kadın başını sallayıp güneş gözlüklerini taktı. Ofisten çıkarken ne Marah'ya ne de Tully'ye bakmıştı.

"Sen Marah Ryan olmalısın."

Marah diğer kadının bekleme odasına geldiğini bile fark etmemişti.

Kadın elini uzatarak, "Ben Harriet Bloom," dedi.

Marah isteksizce ayağa kalktı. Şimdi gerçekten de kaçmak istiyordu. "Merhaba."

Tully ayağa kalktı. "Selam Harriet. Bu kadar kısa süre içinde bizimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Programını değiştirmen gerektiğini biliyorum. Geçmişe dair bilgi isteyeceğini biliyorum. O yüzden ben de gelip..."

"Hayır," dedi doktor.

Tully apışıp kaldı. "Ama..."

"Ben onunla ilgilenirim Tully. Bu Marah ve benim aramda. Emin ellerde olduğundan şüphen olmasın. Söz veriyorum."

Marah öyle düşünmüyordu. Hatta yaşlı bir cildin altından kemiklerin göründüğü garip ellerdeydi. Emin eller böyle mi olurdu? Yine de iyi kız rolünü takınıp doktorun peşinden şık ve geniş odaya gitti.

Cam duvarlar Pike Place'e ve ışıl ışıl parlayan Sound Koyu'na bakıyordu. Cilalı ahşap masa odayı ikiye bölüyordu. Arkasında kocaman, siyah bir deri koltuk vardı. Rahat görünen iki koltuk masaya dönüktü ve siyah kanepe arka duvara yaslanmıştı. Yukarısında

yatıştırıcı bir plaj resmi vardı. Belki Hawaii'ydi. Belki de Florida. Sonuçta palmiye ağaçları vardı.

Marah kollarını göğsünde birleştirerek, "Uzanmamı isteyeceksin sanırım," dedi. Burası da soğuktu. Belki de diğer kadının kat kat sarınmasının sebebi buydu. Asıl garip olan duvara monte edilmiş bir ısıtıcı olması ve parlak turuncu ve mavi alevlerden kendisine sıcaklık yayılmasıydı. Bu sıcaklığı hem hissediyor hem de hissetmiyordu.

Dr. Bloom masasının başına oturup kaleminin kapağını açtı. "İstediğin yere oturabilirsin."

Marah bir sandalyeye çöktü ve köşedeki bitkiye bakıp yapraklarını saydı. Bir... iki... üç... Burada olmak istemiyordu. Dört... beş...

Bir saatin tik taklarını, doktorun nefesinin sesini ve bacak bacak üstüne atıp indirirken siyah çoraplarının çıkardığı sesi duyuyordu.

En az on dakika geçtikten sonra doktor, "Sence konuşmamız gereken bir konu var mı?" diye sordu.

Marah omuz silkti. "Pek sayılmaz." Elli iki... elli üç... elli dört. Oda şimdi ısınmaya başlamıştı. Bu küçük ısıtıcı gerçek bir dinamoydu. Alnında ter damlaları biriktiğini hissetti. Yüzünün kenarından bir damla aktı. Ayağını gergin bir şekilde yere vuruyordu.

Altmış altı... altmış yedi.

"Tully'yi nereden tanıyorsun?"

"O benim..."

"Annenin arkadaşı mı?"

Bunu bütünüyle yanlış, umursamaz bir şekilde, araba veya elektrik süpürgesiyle ilgili bir şey soruyormuş gibi sormuştu ama yine de Marah'nın midesi kasılmıştı. Bir yabancıyla annesini konuşmak istemiyordu. Omuz silkip saymaya devam etti.

"O öldü, değil mi?"

Marah duraksadı. "Aslına bakarsan hâlâ babamın dolabında."

"Anlamadım."

Marah gülümsedi. Ev sahibi takım skor elde etmişti. "Cenaze için bir tabut kiraladık ki bana sorarsan bu çok tuhaf bir yöntemdi. Her neyse, onu yaktık ve küllerini gül ağacından bir kutuya koyduk. Tully külleri saçmak istediğinde babam buna henüz hazır olmadığını söyledi. Babam hazır olduğunda da Tully değildi. Dolayısıyla annem hâlâ babamın giysilerinin arasında."

"Sen ne zaman hazır olacaksın peki?"

Marah gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?

"Sen annenin küllerini saçmaya ne zaman hazır olacaksın?"

"Kimse benden böyle bir şey istemedi."

"Sence neden?"

Marah omuz silkip bakışlarını kaçırdı. Bu konuşmanın gittiği yön hoşuna gitmemişti.

"Sence neden buraya geldin Marah?"

"Sebebini biliyorsun."

"Kendine ne yaptığını biliyorum. Kesiyorsun."

Marah tekrar bitkiye baktı. Yapraklar gerçekten de balmumu gibi görünüyordu. Yetmiş beş... yetmiş altı... yetmiş yedi.

"Bunu yapmak seni rahatlatıyor biliyorum."

Marah, ince dudaklarına doğru eğilen sivri burnuyla hareketsizce oturan Dr. Bloom'a baktı. "Ama işin bitip jiletin veya bıçağın üzerindeki kurumuş kanı gördüğünde eminim kendini çok daha kötü hissediyorsundur. Utanç duyuyor ya da korkuyor olmalısın."

Yetmiş sekiz... yetmiş dokuz.

"Bana ne hissettiğini anlatmak istersen hissettiklerin konusunda sana yardımcı olabilirim. Hissettiğin şeyler çok da sıra dışı şeyler değil."

Marah gözlerini devirdi. Bu da dünyayı daha güzelmiş gibi göstermek için yetişkinlerin çocuklara söylediği oyalayıcı yalanlardan biriydi.

Dr. Bloom daha sonra defterini kapatıp, "Evet," dedi. Marah oraya ne yazdığını merak ediyordu. *Bitkileri seviyor, kaçığın teki* yazmıştı belki de. "Bugünlük bu kadar."

Marah ayağa fırlayıp kapıya yöneldi. Kapı kulpuna uzandığında Dr. Bloom, "Gençlerden oluşan bir grubumuz var Marah. Bize katılmak ister misin? Çarşamba akşamı."

"Boş ver gitsin." Marah kapıyı açtı.

Tully hemen ayağa fırladı. "Nasıl geçti?"

Marah ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bakışlarını Tully'den kaçırdığında bekleme odasında birinin daha olduğunu gördü. Bağcıkları gevşek bırakılmış, siyah çizmelerine soktuğu daracık yırtık siyah bir kot pantolon giymiş genç bir adam vardı. Bedeni bir kadınınki kadar narindi ve kül rengi bir ceketin altına üzerinde ISIR BENİ yazan siyah bir tişört giymişti. Boynundaki kurşundan kafatasları zincire takılı anahtar gibi sarkmıştı ve omuzlarına düşen olağandışı siyah saçlarının arasında tavuskuşu gibi mor ve yeşil renkler vardı. Genç adam başını kaldırdığında Marah gözlerinin neredeyse altın renginde denecek kadar garip olduğunu gördü. Gözaltına sürdüğü siyah kalem de bu rengi biraz daha belirginleştiriyordu. Teni solgundu. Hasta gibiydi.

Dr. Bloom, Marah'nın yanına geldi. "Paxton, Marah'ya toplantılarımızın fena geçmediğini söylemek istersin belki."

Paxton adındaki genç adam ayağa kalkıp prova edilmiş gibi görünen bir nezaketle Marah'nın yanına geldi.

Dr. Bloom, "Tully?" dedi. "Seninle bir iki dakika konuşabilir miyiz?"

Marah iki yetişkin kadının kendisinden uzaklaşıp fısıldaştığının farkındaydı.

Marah ne konuştuklarını umursaması gerektiğinin farkındaydı ama şu anda kendisine yaklaşan genç adamdan başka bir şey düşünemiyordu.

Çocuk Marah'nın yanına gelip, "Benden korktun," dedi. Nefesinde naneli sakız kokusu vardı. "Çoğu insan korkar."

"Küçücük siyah bir kıyafetten korkacağımı mı sandın?"

Genç adam solgun renkli elini kaldırıp saçını kulağının arkasına attı. "Senin gibi hoş kızlar güvenli bölgelerde yaşar. O grup sana göre değil."

"Sen benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Ama annenin makyaj malzemeleriyle oynamasan iyi edersin bence."

Çocuğun kahkahası onu şaşırttı. "Pek de öfkeliymiş. Hoşuma gitti bu."

Tully, "Hey Marah," dedi. "Gidiyoruz." Bekleme odasına geldi ve Marah'yı kolundan tutup dışarı çıkardı.

✦

Eve dönüş yolu boyunca Tully konuşup durdu. Marah'ya, Bainbridge Adası'ndaki arkadaşlarını görmek isteyip istemediğini sorduğunda Marah evet demek istediyse de artık buraya ait olmadığını biliyordu. Bir buçuk yıllık yokluğunda arkadaşlıkları güve kanadı gibi güçsüzleşmişti. Tekrar uçamayacak kadar yıpranmışlardı. Artık o kızlarla da ortak bir şeyi kalmamıştı.

Tully, Marah'yı aydınlık ve şık evine götürüp oturma odasının şöminesini açtı. Alevler yapay kütüğü boylu boyunca sarmıştı. "Evet. Nasıl geçti bakalım?"

Marah omuz silkti.

Tully kanepeye oturdu. "Benden kaçma Marah. Sana yardım etmek istiyorum."

Tanrım, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nasıl da yorulmuştu. *Beter Böcek* gibi yakınlarını kaybeden çocuklara yol gösteren bir rehberinin olmasını nasıl da isterdi. Böylece insanların onu rahat bırakması için ne yapması ve ne demesi gerektiğini bilirdi. "Biliyorum."

Şöminenin taşına oturup Tully'ye baktı. Ateş sırtını ısıtırken ürperdi. Üşüdüğünün farkında bile değildi.

"Kate öldüğünde babanın seni terapiye yollamasını sağlamalıydım. Ama babanla ben birbirimizden koptuk. Yine de seninle ilgilenmekten vazgeçmeyip her hafta seni aradım. Hiçbir şey söylemedin. Ağladığını hiç duymadım. Büyükannen üstesinden geldiğini söyledi."

"Neden bilmen gerekiyordu ki?"

"Ben terk edilmenin ve kederin ne demek olduğunu biliyorum. Kendini kapatmanın da... Büyükannem öldüğünde ben de kedere boğuldum. Annem beni her terk ettiğinde kendi kendime canımın yanmadığını söyleyip yoluma devam ettim."

"Peki ya annem öldüğünde?"

"O daha zordu. Kendimi toparlayamıyorum."

"Evet, ben de."

"Doktor Bloom şu çarşamba akşamki terapi grubuna katılman gerektiğini düşünüyor."

"Ya tabii. Sanki faydası olacak da."

Yanıtının Tully'yi nasıl kırdığını fark eden Marah iç geçirdi. Kendi derdi öyle büyüktü ki Tully'nin derdini de yüklenemeyecekti.

"İyi," dedi Marah. "Giderim."

Tully ayağa kalkıp Marah'ya sarıldı.

Titrek bir tebessümle mümkün olduğunca çabuk geri çekildi. Vaftiz annesi, kendini ne kadar yalnız ve çaresiz hissettiğini bilse kalbi kırılırdı ve Tanrı biliyordu ki hiçbiri artık daha fazla kalp kırıklığını kaldıramazdı. Aylardır yaptığı şeyi yapmaya devam edecek, üstesinden gelecekti. Herkesi sırtından indirecekse birkaç terapi seansına katlanabilirdi. Eylülde Washington Üniversitesi'ne başladığında istediği şekilde yaşayabilecek, sürekli kırılıp insanları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Gergin bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi. "Şimdi biraz uzanmak istiyorum. Yoruldum."

"Babanı arayıp nasıl gittiğini anlatacağım. Bir sonraki randevundan sonra perşembe günü gelip Doktor Bloom'la görüşecek."

Harika.

Marah başını salladı ve koridordan şık bir otel odasına benzeyen misafir yatak odasına geçti.

O toplantıya gitmeyi kabul ettiğine inanamıyordu. Yabancılara ne söyleyecekti ki? Ondan annesiyle ilgili konuşmasını mı bekleyeceklerdi?

İçini kemiren endişe, teninde gezinen bir böcek misali fiziksel bir varlığa dönüşmüştü.

Teninde.

Dolaba gitmek istemiyordu. Bunu gerçekten istemiyordu ama kanının kıpırtısı onu deli ediyordu. Sayısız sesin birbirine karıştığı denizaşırı bir aramada konuşmayı dinlemek gibiydi bu. Ne kadar dikkatli dinlerseniz dinleyin anlamlı bir şey duyulmuyordu.

Valizini açıp iç cebine uzandığında Marah'nın elleri titriyordu.

Açtığında küçük çakısıyla kan lekeli birkaç gazlı bez buldu.

Kol kasları ortaya çıkana kadar bluzunun kolunu çekti. Küçücük bir kastan oluşan kolunun üst kısmı karanlıkta bir armudun iç

kısmı kadar beyaz ve yumuşaktı. Derisindeki yara izleri örümcek ağı misali zikzaklar çiziyordu.

Bıçağın sivri ucunu tenine değdirip sertçe itti ve ardından kesti. Kan fışkırdı. Çok güzel, yoğun ve kırmızıydı. Kanının gözyaşı misali fışkırıp açık avucuna düşmesini izledi. İçindeki bütün kötü duygular bu kan damlalarıyla birlikte vücudunu terk ediyordu.

"İyiyim," diye fısıldadı.

Bana zarar verebilecek tek kişi benim. Yalnızca ben.

✦

O gece uyuyamayan Marah eskiden evi olduğunu düşündüğü bir yerde kendisinin olmayan bir yatağa uzanmıştı. Şehrin yüksekle-rindeki mücevher kutusuna tüneyen bir şeyden gelen hiçliği din-lerken babasıyla o akşam yaptığı konuşmayı tekrar tekrar zihninde canlandırıyordu.

Babası ona Dr. Bloom'la görüşmesinin nasıl geçtiğini sorduğunda, *iyi*, demişti. Ama bunu söylerken bile içinden şöyle geçiriyordu: *Neden kimse bana her an nasıl iyi olabildiğimi sormuyor?*

Babası, *benimle konuşabilirsin*, demişti.

Gerçekten mi, diye atılmıştı Marah. *Şimdi konuşmak istiyorsun.* Ama babasının iç geçirdiğini duyunca sözünü geri almak istemişti.

Marah, biz nasıl bu noktaya geldik?

Babasının sesindeki hayal kırıklığından nefret ediyordu. Kendini hem suçlu hissetmiş hem de utanmıştı.

Çarşamba akşamı bir destek grubunun toplantısına gidiyorum.

Perşembe günü orada olacağıma söz veriyorum.

Tabii ki.

Seninle gurur duyuyorum Marah. İnsanın acıyla yüzleşmesi çok zor.

Marah soğukkanlılığını korumaya çabalarken gözyaşlarının gözüne battığını hissetmişti. Anılar onu dört bir yandan kuşatmıştı. Düştüğü ya da canının yandığı zamanlar koşup babasına sarıldığı anılar... O zamanlar babasının kolları çok güçlü ve koruyucuydu.

Babası ona en son ne zaman dokunmuştu? Anımsayamıyordu. Geçen yıl onu seven insanlardan kendini çekmiş, onların yokluğunda savunmasız birine dönüşmüştü. Ama şimdi nasıl değişeceğini bilmiyordu. Gözyaşlarına boğulmaktan ve acısını göstermekten hep korkmuştu.

Ertesi sabah uyuşuk bir halde ve başı ağrıyarak uyandı. Kahve içme ihtiyacıyla Tully'nin sabahlığını giyip odadan çıktı.

Tully'yi kanepenin üzerinde, bir kolu sehpaya uzanmış halde uyurken buldu. Sehpanın bir kenarında boş bir şarap kadehi, onun yanında da bir kâğıt yığını duruyordu. Biraz ötede de küçük, turuncu bir reçeteli ilaç kutusu vardı.

"Tully?"

Tully yavaş yavaş doğrulurken biraz solgun görünüyordu. "Ah. Marah." Gözlerini ovuşturup zihnini açmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Saat kaç?" Ağır ağır konuşuyordu.

"Ona geliyor."

"On mu? Lanet olsun. Hemen giyin."

Marah kaşlarını çattı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Sana bir sürpriz hazırlamıştım."

"Ben sürpriz istemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Haydi git de duş al." Tully onu kovdu. "Yirmi dakika içinde benimle buluşacaksın."

Marah duş alıp bol kot pantolonuyla birkaç beden büyük tişörtünü giydi. Saçlarını kurutmaya gerek duymadan atkuyruğu şeklinde toplayıp mutfağa gitti.

Tully en az bir beden küçük mavi takım elbisesiyle çoktan gelmişti. Ağzına attığı hapı kahvesiyle yuttuğu sırada Marah yanına geldi.

Mara ona dokununca Tully şaşırmış gibi irkildi. Sonra da bir kahkaha attı. "Affedersin, geldiğini duymadım."

Marah, "Garip davranıyorsun," dedi.

"Heyecanlıyım da ondan. Sürprizimden ötürü."

"Sana söylemiştim. Sürpriz istemiyorum." Marah ona baktı. "Ne içtin?"

"Hapı mı diyorsun? Vitamin. Benim yaşıma geldiğinde vitaminlerini içmeyi unutmamalısın." Marah'yı süzüp kaşlarını çattı. "Böyle mi giyindin?"

"Evet. Neden?"

"Hiç makyaj yapmaz mısın?"

Marah gözlerini devirdi. "Top Model yarışmasına mı katılacağım?" O sırada kapı zili çaldı. Marah aniden şüphelenmeye başladı. "Kim geldi?"

Tully gülümseyerek, "Haydi," dedi ve onu kapıya doğru itti. "Aç," dedi.

Marah tereddüt içinde kapıyı açtı.

Ashley, Lindsey ve Coral birbirine kenetlenmiş halde tam karşısında duruyordu. Marah'yı gördüklerinde kulak zarını patlatacak derecede bir çığlık atıp ona doğru atıldılar ve sarıldılar.

Marah sanki bunların hepsini kendine dışarıdan bakarak yaşıyordu. Seslerini duyuyordu ama ne söylediklerini algılayamıyordu. Ne olduğunu anlamadan üç arkadaşının yaşadığı heyecan dalgası onu evden alıp götürmüştü. Coral'ın Honda'sına doluştuklarında

hepsi bir ağızdan konuşuyordu. Terminale vardıklarında bir feribot bekliyordu. Hemen binip arabayı park ettiler.

Lindsey arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Geri dönmen harika," dedi.

"Evet. Tully aradığında inanamadık. Bize sürpriz mi yapacaktın?" diye sordu Ashley.

Coral sürücü koltuğundan, "Tabii ki sürpriz yapacaktı," dedi. "Şimdi sana *her şeyi* anlatacağız!"

"Tyler Britt'le başlayalım," dedi Lindsey.

"Evet, kesinlikle." Coral, Marah'ya dönüp Tyler Britt'in Kuzey Kitsaplı çok çirkin bir kızla çıktığı, aşırı derecede alkollü ve iç çamaşırlı bir halde polise yakalandığı ve mezuniyet maçından atıldığıyla ilgili hikâyeyi anlattı.

Marah yüzünden tebessümü eksik etmiyordu ama aklından, *Tyler Britt'e âşık olduğumu bile neredeyse unutmuşum,* diye geçiyordu. Sanki her şey yıllar öncesinde kalmıştı. Kafasını sallayıp gülümsemeye çalıştı; ona mezuniyet partisiyle ilgili komik hikâyeler anlattıklarında gülmesi gerektiğini kendine hatırlatıp duruyordu.

Lytle Plajı'na vardıklarında parlak renkli havlularını serdiler. Kola içip cips yerken de Marah ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Omuzları birbirine değecek kadar yakın bir şekilde uzandıkları halde onlara kendini garip derecede uzak hissediyordu. Coral üniversiteden konuşmaya başlamış, Batı Washington Üniversitesi'nde Ashley'le oda arkadaşı olacağına ne kadar sevindiğini söylerken Lindsey de Santa Clara'ya tek başına gitmek istemediğinden yakınıyordu.

Coral, Marah'ya, "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kızların anlattıklarını neredeyse hiç dinlemeyen Marah soruyu ilk sorulduğunda anlamamıştı.

"Mar?"

"Hangi üniversiteye gidiyorsun?"

Marah odaklanmaya çalışarak, "Washington Üniversitesi'ne," dedi. Etrafını kalın gri bir sis bulutu sarmış gibiydi.

Sürekli kıkırdayıp âşık olma, üniversiteye başlama hayalleri kuran ve annelerinin onları çok sıktığını düşünen bu kızlarla bir ilgisi kalmamıştı artık.

Artık onlar gibi değildi ve günün sonunda Seattle'a döndüklerinde arabaya hâkim olan sessizlik gerçeği anladıklarını onaylıyordu. Onu Tully'nin evine götürüp kapıya bırakmışlardı ama söylenecek bir şey olmadığını şimdi hepsi biliyordu. Marah daha önce bunu hiç düşünmemişti ama arkadaşlıklar da ölebiliyor, önemini yitirebiliyordu. Eski Marah gibi rol yapacak gücü kendinde bulamamıştı.

Coral kısık sesle, "Seni özlemiştik," dedi ve bu kez vedalaşır gibi konuşmuştu.

"Ben de sizi özlemiştim," dedi Marah ve bu doğruydu. Hâlâ öyle olması için neler vermezdi.

Kızlar gittiğinde Marah, Tully'nin evine girdi. Tully'yi mutfakta bulaşıkları yerleştirirken buldu.

"Nasıl geçti?"

Marah, Tully'nin sesindeki değişikliği, pek bir anlam ifade etmeyen kelimeleri ağzında yuvarladığını fark etmişti. Yanlış anlamadıysa Tully birkaç kadeh içki içmişti ama saat bunun için biraz erkendi.

Ancak bu Marah'nın çok da umurunda değildi. Tek istediği yatağına girip örtüyü kafasına çekmek ve uyumaktı. Duygusuzca, "Harikaydı," dedi. "Hatta muhteşemdi. Ama çok yoruldum ve biraz kestirmek istiyorum."

"Fazla uyuma," dedi Tully. "*Genç Frankenstein*'ı aldım."

Annesinin en sevdiği filmlerden biriydi bu. Kaç defa Marty Feldman'ı taklit edip üstüne atlayacakmış gibi yapmaya çalışmıştı. Marah da kaç defa bu eski şakadan sıkılıp gözlerini devirmişti?

"Çok iyi yapmışsın," dedi ve odasına gitti.

11

✦

Çarşamba akşamı Marah üzerinde yırtık, düşük belli İspanyol paça kot pantolonu ve aşırı bol, gri eşofman üstüyle oturma odasına geldiğinde Tully, "Lütfen böyle giyinmeyeceğini söyle," dedi.

"Ha? Bu bir kederli ergen terapisi değil mi?" dedi Marah. "Kabul edelim, böyle bir toplantıya davet edilen birinin en büyük kaygısı modaya uygun giyinmek olmaz, değil mi?"

"Buraya geldiğinden beri üzerine çuvaldan daha kötü şeyler giyiyorsun. İyi bir izlenim yaratmak istemez misin?"

"Depresyonlu çocuklar üzerinde mi? Pek sayılmaz."

Tully ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna gelip Marah'nın önünde durdu. Yavaşça uzanıp avucunu genç kızın yanağına koydu. "Benim gerçekten de harika kişilik özelliklerim vardır. Birkaç kusurum olduğunu kabul ediyorum –kumaş üzerindeki birkaç defo– ama çoğunlukla inanılmaz biriyimdir. Hareketleri dışında insanları yargılamam, kötü şeyler yaptıklarında bile. İnsan olmanın ne denli zor olduğunu biliyorum. Önemli olan şu ki ben seni seviyorum ve senin annen ya da baban değilim. Zeki, başarılı, uyumlu bir birey olmanı beklemek benim görevim değil. Benim görevim hazır olduğunda sana annenle ilgili hikâyeler anlatmak ve ne olursa olsun seni sevmek. Annenin sana söylemesi gereken şeyleri söylemek;

tabii bunların ne olduklarını öğrendiğimde. Bu konuda genellikle başarısızımdır ama bu kez kolay olacak." Tully şefkatle gülümsedi. "Sen saklanıyorsun bebeğim. Kirli saçlarla çuvala benzer kıyafetlerin ardına saklanıyorsun. Ama ben seni görüyorum ve artık yanımıza dönmenin zamanı geldi."

Tully, Marah'ya yanıt verme fırsatı bırakmadı. Onun yerine Marah'nın elini tutup onu koridora, oradan da büyük yatak odasına ve Tully'nin kocaman soyunma odasına götürdü. Burası yatak odası olarak kullanılacak kadar büyüktü. Orada Tully beyaz, buruşuk dar bir gömlekle yakası işlemeli V yaka bir kazak seçti. "Bunu giy."

"Ne önemi var ki?"

Tully, Marah'nın yorumunu duymazdan gelip gömleği askıdan indirdi. "Neye üzülüyorum biliyor musun? Bu gömleği giyebildiğim zamanlar şişko olduğumu düşünürdüm. Şimdi düğmelerini bile ilikleyemiyorum. Al bakalım."

Marah gömleği Tully'den alıp banyoya geçti. Kesik izlerini Tully'nin görmesini istemiyordu. Kendini kestiğini bilmesi başka bir şeydi, cildindeki örümcek ağına benzeyen beyaz yara izlerini görmek başkaydı. Desenli beyaz kumaş göz yanıltıcıydı. Tenini gösterecek kadar şeffaf bir görüntüsü vardı ama altında ten rengi bir astarı vardı. Marah aynanın karşısına geçtiğinde kendini neredeyse tanıyamıyordu. Daracık gömlek zayıflığını daha da ortaya çıkarmıştı. Narin ve kadınsı görünmüştü. Kot pantolonu da zayıf kalçalarını sarmıştı. Yatak odasına döndüğünde garip bir şekilde gerilmişti. Tully haklıydı. Marah farkında olmasa da gizlenmeye çalışıyordu. Şimdi ise sanki savunmasız kalmıştı.

Tully, Marah'nın uzun ve siyah saçlarını bağladığı lastik tokayı çıkardı. "Çok güzelsin. Toplantıdaki erkeklerin hepsi sana deli olacak. İnan bana."

"Teşekkürler."

"Terapi gören çocukların ne düşündüğü umurumuzda değil tabii. Öylesine söylüyorum."

Marah sessizce, "Ben de terapi gören bir kızım ama," dedi. "Delinin tekiyim."

"Sen üzgünsün, deli değil. Üzgün olmak anlaşılır bir durum. Haydi bakalım, gitme vakti."

Marah, Tully'nin peşinden evden çıkıp binanın girişine indi. First Caddesi'nden şehrin en eski kısmına doğru yürüdüler. Pioneer Meydanı'na gidiyorlardı. Tully, Büyük Seattle Yangını döneminden kalma az katlı, sade görünümlü tuğla binanın önünde durdu. "Seninle birlikte içeri gelmemi ister misin?"

"Aman Tanrım. Tabii ki istemem. Göz kalemi süren çocuk daha şimdiden şımarık bir zengin kızı olduğumu düşünüyor. Refakatçim de eksik kalsın."

"Bekleme salonundaki çocuk mu? *Makas Eller*'den mi bahsediyorsun? Onun ne düşündüğü kimin umurunda ki?"

"Ben yalnızca bunun utanç verici olacağını söylüyorum. On sekiz yaşındayım."

"Anlıyorum. Tamam. Belki de onca makyajın altında bir Johnny Depp yatıyordur." Tully ona döndü. "Evimin yolunu biliyorsun değil mi? First Caddesi'nden sekiz blok ilerleyeceksin. Kapı görevlisinin adı Stanley."

Marah başını salladı. Annesi karanlık çöktükten sonra şehrin bu bölgesinde onu asla yalnız bırakmazdı.

Marah omzundaki deri çantasının püsküllü askısını düzeltip uzaklaştı. Önünde duran bina, Pioneer Meydanı'ndaki diğer eski tuğla yapılar gibiydi. İçerisi karanlıktı ve koridor da dar ve penceresizdi. Tepedeki tek ampulden cılız bir ışık yayılıyordu. Girişteki pano Alkolikler toplantısı, kayıp köpek, satılık araba gibi ilanlarla doluydu.

Marah merdivenlerden hafif küf kokulu bodrum katına indi.

Kapalı kapıda duraksayıp neredeyse dönüyordu. Kim ergenlerle dolu böyle bir grubun üyesi olmak isterdi ki?

Kapıyı açıp içeri girdi.

Burası floresanla aydınlatılmış geniş bir odaydı. Bir köşesinde bir kahve makinesi, fincanlar ve lise kermeslerindekine benzer kurabiyelerle dolu bir masa vardı. Odanın ortasında daire şeklinde dizilmiş metal sandalyeler vardı. Her sandalyenin dibine bir kutu kâğıt mendil konmuştu.

Harika.

Dört çocuk sandalyelere oturmuştu bile. Marah gözlerine düşen siyah saçlarının arasından diğerlerine baktı. Sivilceli, yağlı saçlı iriyarı bir kız tırnaklarını öyle bir hevesle kemiriyordu ki istiridye kabuğunu açmaya çalışan bir susamurunu andırıyordu. Onun yanındaki kız ise öyle zayıftı ki yan dönse görünmezmiş gibi duruyordu. Başının bir tarafında saçsız bir kısım vardı. Onun yanında mor saçlı, yüzünde *tic-tac-toe* oynamaya yetecek kadar metal olan, siyahlara bürünmüş başka bir kız oturuyordu. Yanında telefonuyla oynayan tombul çocuktan uzak durmaya çalışırcasına oturmuştu.

Lacivert renkli dar bir pantolonla gri balıkçı yaka bir kazak giymiş Dr. Bloom da aralarında oturuyordu. İsviçre kadar tarafsız bir havası vardı. Marah buna kanmamıştı. Kartal bakışlı Dr. Bloom'un ona bakışlarında hiçbir sıradanlık yoktu.

"Bize katıldığın için sevindik Marah. Öyle değil mi arkadaşlar?"

Çocukların birkaçı omuz silkti. Birçoğu ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

Marah iriyarı kızın yanına oturdu. Daha oturur oturmaz kapı aralandı ve Paxton içeri girdi. Siyah kotu, bağcıkları bağlanmamış çizmeleri ve küçücük tişörtüyle yine gotik tarzda giyinmişti. Harfler-

den oluşan dövmesi bir yılan misali köprücük kemiğinden boynuna doğru kıvrılıyordu. Marah hemen gözlerini kaçırdı.

Paxton, Marah'nın karşısındaki mor saçlı kızın yanına oturdu.

Marah ona tekrar bakmak için elliye kadar saydı.

Genç adam Marah'nın ondan hoşlandığını düşünüyormuş gibi sırıtarak Marah'ya bakıyordu. Marah gözlerini devirip bakışlarını kaçırdı.

"Evet, saat sekiz olduğuna göre başlayabiliriz," dedi Dr. Bloom. "Gördüğünüz gibi yeni bir üyemiz var: Marah. Tanıtımı kim yapmak ister?"

Bakışlar kaçırılmış, tırnaklar yenmeye başlanmıştı. Sonunda mor saçlı kız, "Amaan, lanet olsun. Ben Ricky. Annem öldü. Şu şişko da Denise. Büyükannesi Parkinson hastası. Todd dört aydır konuşmadığı için sorununun ne olduğunu bilmiyoruz. Babası intihar edince Elisa yemek yemeyi kesti. Pax de mahkeme kararıyla burada. Kız kardeşi öldü." Sonra Marah'ya baktı. "Senin hikâyen nedir?"

Marah herkesin kendisine baktığını hissetti.

"Ben... ben..."

İriyarı kız, "Bay Futbol mezuniyet balosuna onunla gitmeyi teklif etmemiştir," dedi ve kendi esprisine gergince güldü.

Bazıları da kıkırdamadan edemedi.

"Burada birbirimizi eleştirmek için toplanmadık," dedi Dr. Bloom. "Bunun ne kadar acı verdiğini hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Hepsi birden sustu.

Pax kısık sesle, "Kendini kesiyor," dedi. Bir kolunu Mor Saçlı Kız'ın sandalyesine yaslayıp bacak bacak üstüne atarak oturduğu yerde öne eğilmişti. "Ama neden?"

Marah ona keskin bir bakış attı.

Dr. Bloom, "Paxton," dedi. "Bu bir *destek* grubu. Hayat zor. Hepiniz bunu erken yaşta öğrendiniz. Her biriniz önemli bir kayıp yaşadınız ve sevdiğiniz birini kaybetmenin ya da size bakan kişinin bu kutsal göreve ihanet etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz."

Marah düz bir ifadeyle, "Annem öldü" dedi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Dr. Bloom nazikçe.

Marah gözlerini Paxton'dan alamıyordu. Altın rengi gözleri onu büyülemişti. "Hayır."

Paxton kısık sesle, "Kim ister ki?" dedi.

Dr. Bloom, "Peki ya sen Paxton?" dedi. "Grupla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Pax kayıtsızca omuz silkerek, "Acı çekmezsen huzur bulamazsın,"[8] dedi.

"Evet, Paxton," dedi Dr. Bloom. "Başkalarının sözlerinin arkasına gizlenmekle ilgili konuşmuştuk. Neredeyse yirmi iki yaşındasın. Kendi fikirlerini bulmanın vakti geldi bence."

Yirmi iki.

"Söyleyeceklerimi duymak istemezsiniz," dedi Paxton. Çökmüş bir ifadeyle etrafındaki kimseyle ilgilenmiyormuş gibi görünse de gözlerinde ürkütücü denecek kadar sinir bozucu bir yoğunluk vardı.

Mahkeme kararı.

Neden mahkeme birini terapiye yollardı ki?

Dr. Bloom sakin bir sesle, "Öte yandan, aylardır buraya gelmene karşın bir kez olsun kız kardeşinle ilgili konuşmadın Paxton," dedi.

"Konuşmayacağım da."

"Mahkeme..."

"Beni buraya yollayabilir ama konuşmamı sağlayamaz."

---

8 Edgar Allan Poe'dan alıntı. (ç. n.)

Dr. Bloom dudaklarını onaylamaz bir tavırla büktü. Uzunca bir süre Paxton'a baktı ve ardından tekrar gülümseyip hafifçe dönerek dikkatini Çöp Kız'a çevirdi. "Elisa, bu hafta ne kadar yemek yediğinden bahsedebilirsin belki bize."

Bir saat sonra gizli bir alarm çalmış gibi çocuklar sandalyelerinden fırlayıp odadan çıktı. Marah hazırlıksız yakalanmıştı. Yerden çantasını alıp ayağa kalktığında odada yalnızca Dr. Bloom kalmıştı.

Doktor, Marah'nın yanına giderek, "Umarım bu sana acı vermemiştir," dedi. "Başlangıçlar zor olur genellikle."

Marah gözlerini doktorun arkasındaki açık kapıya dikmişti. "Hayır, iyiyim. Yani acı vermedi. Teşekkürler. Harikaydı."

Marah bayat kurabiye ve yanık kahve kokan bu odadan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Dışarı fırlayıp aniden durdu. Sokaklar kalabalıktı. Haziran ayının bu çarşamba gününde Pioneer Meydanı turistler ve yerlilerle doluydu. Barlarla tavernalardan müzik sesleri yayılıyordu.

Paxton karanlıkta yanı başında belirdi. Onu görmeden bir saniye önce nefesini duymuştu. Genç adam, "Beni bekliyordun," dedi.

Marah güldü. "Evet, çünkü makyajlı erkekler hızımı artırıyor." Marah onunla yüzleşmek için döndü. "Asıl sen beni bekliyordun."

"Ne olmuş yani?"

"Neden bekledin?"

"Bunu öğrenmen için benimle gelmelisin." Genç adam elini uzattı.

Sokak lambasından yansıyan sarımsı ışıkta Marah genç adamın solgun elini ve uzun parmaklarını gördü. Bir de bileğindeki eşittir işaretine benzer yara izlerini.

Kesik izleri.

Paxton kısık sesle, "Korktun," dedi.

Marah başını iki yana salladı.

"Ama sen şehir dışında yaşayan iyi kızlardansın."

"O eskidendi." Kelimeler ağzından dökülürken Marah göğsündeki baskının biraz olsun hafiflediğini hissetti. Belki bir şekilde kendini değiştirir, kendi kendinin farklı bir biçimi olurdu ve bunu becerebilirse aynaya bakmak ya da annesinin tebessümünü görmek ona bu kadar acı vermezdi belki de.

"Marah? Paxton?" Dr. Bloom kaldırımda arkalarından geliyordu. Marah'nın içini güzel bir fırsatı kaçırmış gibi garip bir hüzün kapladı.

Marah doktora gülümsedi. Tekrar döndüğünde Paxton gitmişti.

Dr. Bloom, "Dikkatli ol," dedi. İki bina arasındaki gölgede durup sigara içen Paxton'a bakan Marah'nın bakışlarını izliyordu.

"Tehlikeli biri mi?"

Dr. Bloom yanıt vermeden önce biraz duraksayıp, "O kadarını söyleyemem Marah. Tıpkı senin hakkında sorulan bir soruya da yanıt vermeyeceğim gibi. Ama sana sadece şunu sormalıyım: Tehlikeli biri olduğunu düşündüğün için mi onunla ilgileniyorsun? Böyle bir davranış hassas durumdaki bir kız için riskli olabilir."

"Ben onunla ilgilenmiyorum," dedi Marah.

"Haklısın. Elbette ilgilenmiyorsun."

Bunun üzerine Marah çantasını tekrar omzuna yerleştirdi ve eve gitmek üzere karanlığa karıştı. Tully'nin evine yürürken arkasında ayak sesleri duyduğunu düşündü ama ne zaman dönüp baksa kaldırım boştu.

✦

Çatı katına çıkarken Marah asansörün ayna kaplı duvarlarındaki yansımasına baktı. Hayatı boyunca ona hep güzel olduğu söylenmişti ve ergenlik döneminin büyük kısmında da duymak istediği buydu.

Kanser hayatlarını değiştirmeden önce saatlerce aynada kendini seyreder, makyaj yapar, saçlarını Tyler Britt gibi çocukların onu fark edeceği şekilde toplardı. Ama sonra her şey değişmişti. Artık gördüğü tek şey annesinin tebessümü ve babasının gözleri olduğu için aynaya bakmak acı verici bir şeye dönüşmüştü.

Annesinin ölümünden sonraki yirmi ayda ne kadar zayıflayıp solduğunu artık görebiliyordu. Gözlerindeki umutsuz bakış sinirlerini bozuyordu. Zaten son günlerde her şey onu sinirlendiriyordu.

En üst katta asansörden inip Tully'nin dairesine girdi. Kapıyı açıp aydınlık daireye adımını attı ve oturma odasına yöneldi.

Tully orada, gece karanlığındaki şehre bakan camdan duvarların önünde volta atıyordu. Elinde bir kadeh şarap vardı ve telefonda konuşuyordu. Daha doğrusu bağırarak "Ünlü Çırağı mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? O kadar da uzun boylu değil," diyordu. Dönüp Marah'yı gördüğünde hafifçe gülümsedi. "Ah Marah." Kahkaha attı ve, "Kapatmalıyım George," deyip telefonu kapattı. Sonra ardına kadar açtığı kollarıyla Marah'ya sımsıkı sarıldı.

Sonunda geri çekilerek, "Evet, nasıldı bakalım?" diye sordu.

Marah kendisinden ne beklendiğini biliyordu. *Harika, muhteşem, dört dörtlük. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,* demeliydi. Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Tully gözlerini kısıp Marah'nın daha önce de gördüğü iş başındaki gazeteci bakışını takındı. "Sıcak çikolata," dedi ve Marah'yı mutfağa yönlendirdi. Tully iki fincan kremalı sıcak çikolata hazırlayıp bardaklarla birlikte misafir yatak odasına geçti. Marah çocukluğundaki gibi yatağa çıktı. Tully de aynısını yaptı. Yana yana oturup ipek kaplı dolgulu yatak başına yaslandılar. Geniş pencereden yıldızlı gökyüzünün altında neon ışıklarıyla parıldayan Seattle görünüyordu.

"Evet, hepsini anlat bakalım," dedi Tully.

Marah omuz silkti. "Gruptaki çocuklar berbat durumda."

"Sana yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"Hayır. Dr. Bloom'u da tekrar görmek istemiyorum. Yarınki randevuyu iptal edebilir miyiz? Bunun ne anlamı var ki?"

Tully sıcak çikolatasından bir yudum içti ve eğilip fincanını sehpaya bıraktı. Sonunda, "Sana yalan söyleyecek değilim Marah," dedi. "Hayata dair tavsiyelerde bulunmak uzmanlık alanım değil ama senin yaşındayken olaylarla nasıl başa çıkacağımı bilseydim şimdiki gibi berbat bir halde olmazdım."

"Bir yabancıyla konuşup küflü bir bodrum katında bir grup deliyle oturmanın bana faydası olacağına mı inanıyorsun gerçekten?" Ağzından *deliyle* kelimesi çıkar çıkmaz Paxton'ı ve ona bakış tarzını anımsadı.

"Belki de."

Marah, Tully'ye baktı. "Ama bu bir terapi Tully. Terapi. Ve ben... onun hakkında konuşamıyorum."

Tully kısık sesle, "Evet," dedi. "Ama işte ortada böyle bir gerçek var canım. Annen seninle ilgilenmemi istedi ve ben de onun isteğini yerine getiriyorum. David Cassidy döneminden George Bush'un ikinci dönemine kadar ben onun en yakın arkadaşıydım. O benim zihnimin sesi. Ve şimdi burada olsa ne derdi biliyorum."

"Ne derdi?"

"Vazgeçme küçük kızım."

Marah o birkaç kelimede annesinin sesini duydu. Tully'nin haklı olduğunu biliyordu. Annesi burada olsa tam da böyle derdi ama şimdi deneyecek kadar güçlü değildi. Ya deneyip başarısız olursa? O zaman ne olacaktı?

✦

Ertesi gün babası gelmek üzereydi. Marah evin içinde volta atıp duruyordu. Parmaklarını kanatana kadar tırnaklarını kemirmişti. Ve sonunda eve gelmiş, Tully'nin güzel dairesine girip Marah'ya belli belirsiz bir tebessümle bakmıştı.

"Selam baba." Aslında mutlu olmalıydı ama onu görünce aklına annesi ve kaybı gelmişti. Bunca zamandır neden mutsuz olduğu belliydi.

Babası temkinli bir tavırla yaklaşıp, "Nasılsın?" dedi Marah'ya garip bir şekilde sarıldı.

Ne söylemeliydi? Babası bir yalan duymak istiyordu. *İyiyim.* Alışılmadık derecede sessiz görünen Tully'ye döndü ve sonunda, "Daha iyiyim," dedi.

Babası, "Los Angeles'ta gençlerin sıkıntıları üzerine uzmanlaşmış bir doktor buldum," dedi. "Pazartesi günü onunla görüşebilirsin."

Marah, "Ama bugün Doktor Bloom'la ikinci randevum var," dedi.

"Biliyorum ve yardımcı olduğuna sevindim. Ama birine düzenli olarak gitmelisin. Yaşadığımız yerdeki birine..."

Marah titrek bir ifadeyle gülümsedi. Babası onun ne kadar savunmasız olduğunu hissederse daha çok üzülecekti. Ama Marah'nın şu anda emin olduğu bir tek şey vardı. Onunla birlikte Los Angeles'a dönemezdi.

"Ben Dr. Bloom'u sevdim," dedi. "Grubun biraz eksikleri olsa da umursamıyorum."

Babası kaşlarını çattı. "Ama o Seattle'da. Bu doktor Los Angeles'ta..."

"Yazı burada geçirmek istiyorum baba. Tully'nin yanında kalabilirim. Dr. Bloom'u seviyorum." Marah, yıldırım çarpmışa dönen Tully'ye baktı. "Yazın burada kalabilir miyim? Haftada iki defa Dr. Bloom'u görmeye giderim. Belki faydası olur."

Babası, "Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedi. "Tully sana bakamaz."

Marah ayağını yere sertçe vurdu. Aniden kararlı olduğunu hissetmişti. İstediği buydu. "Ben artık on bir yaşında değilim baba. On sekiz yaşındayım ve zaten eylülde Washington Üniversitesi'ne başlıyorum. Bu şekilde hem yeni arkadaşlar edinirim hem de eskileriyle görüşürüm." Babasının yanına gitti. "Lütfen."

Tully konuşmaya başladı. "Düşündüm ki..."

"Senin ne düşündüğünü biliyorum," diye çıkıştı babası. "Daha on dört yaşındayken Marah'nın Nine Inch Nails konserine gidebileceğini de düşünmüştün. Sekizinci sınıftayken onu New York'ta modellik yapmaya da teşvik etmiştin."

Marah başını kaldırdı. "Benim biraz uzak kalmaya ihtiyacım var baba."

Marah babasının içindeki yangını görmüştü. Onu henüz kendi haline bırakmaya hazır değildi ama Marah'nın bunu istediğini görüyordu. Buna ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

"Bu kötü bir fikir," dedi Tully'ye. "Sen çiçekleri bile canlı tutamıyorsun. Çocuklarla ilgili de bir bok bildiğin yok."

"O bir yetişkin," dedi Tully.

"Lütfen baba, *lütfen*."

Babası iç geçirdi. "Lanet olsun."

Marah o an anlamıştı. Yine olan olmuştu. Johnny kızına baktı. "Los Angeles'taki işi bırakacağımı bildirdim. Eylülde tekrar Bainbridge'deki eve taşınacaktık. Size sürpriz yapacaktım. Sen Washington Üniversitesi'ne giderken yanında olmak istiyoruz."

Marah, gerçekte çok da umursamadan, "Bu harika," dedi.

Johnny bakışlarını Marah'dan Tully'ye çevirdi. "Kızıma iyi baksan iyi edersin Tully."

Tully ciddiyetle, "Öz kızım gibi bakacağımdan emin olabilirsin," dedi.

Evet, mesele hallolmuştu.

✦

Bir saat sonra Marah, Dr. Bloom'un odasında omuzlarını sarkıtmış oturuyordu. Dr. Bloom bir kâğıda bir şeyler karalarken o da köşedeki fikus çiçeğine bakıyordu.

Marah ellerine bakarak, "Ne yazıyorsun? Alışveriş listesi mi?" diye sordu.

"Alışveriş listesi değil. Sence ne yazıyorum?"

"Bilmem. Ama bir şey söylemeyeceksen neden buraya geldim?"

"Konuşması gereken sensin Marah. Ve istediğin zaman da çıkabilirsin."

"Tully ve babam dışarıda bekliyor."

"Ve terapiye karşı geldiğini bilmelerini istemiyorsun. Neden peki?"

"Sen yalnızca soru mu sorarsın?"

"Hem de çok. Sorular düşüncelerine rehberlik eder. Sen depresyondasın Marah. Bunu bilecek kadar da zekisin. Üstelik kendini kesiyorsun. Bence bunu neden yaptığını düşünmen hiç de fena fikir değil."

Marah başını kaldırdı.

Dr. Bloom'un bakışları sabitti. "Sana yardım etmeyi gerçekten istiyorum, tabii bana izin verirsen." Duraksadı. "Yine mutlu olmak istemiyor musun?"

Marah bunu öyle çok istiyordu ki midesine ağrılar girdi. Eski haline dönmek istiyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Marah bacaklarıyla kollarındaki yara izlerini, o acının onu nasıl büyülediğini ve kanının o güzel kırmızı tonunu düşündü.

Vazgeçme küçük kızım.

"Evet," dedi. O kelime ağzından dökülür dökülmez midesinin gerildiğini de hissetti.

"Bu bir başlangıç," dedi Dr. Bloom. "Ve şu anda vaktimiz doldu."

Marah ayağa kalkıp Dr. Bloom'un peşinden odadan çıktı. Bekleme salonunda önce babasını gördü. Koltukta Tully'nin yanına oturmuş yazılara bakmadan derginin sayfalarını karıştırıyordu. Marah'yı görünce ayağa fırladı.

Herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dr. Bloom, "Ofisimde görüşebilir miyiz Bay Ryan?" dedi.

Tully, "Ben de geliyorum," dedi ve aniden gözden kayboldular. Marah şimdi bekleme salonunda yalnız kalmıştı. Dönüp kapalı kapıya baktı. Doktor onlara ne söylüyordu? Dr. Bloom seansların gizli kalacağına dair ona söz vermişti. *On sekiz yaşındasın,* demişti. *Bir yetişkinsin. Seanslarımızda konuştuklarımızı bizden başkası bilmeyecek.*

"Vay, vay, vay."

Ağır ağır döndü.

Paxton kollarını birleştirip duvara yaslanmıştı. Yine simsiyah giyinmişti ve kolsuz bir yelek solgun göğsünden sarkıyordu. V yakası sayesinde köprücük kemiğinden boynuna doğru kıvrılan dövme dikkat çekiyordu. *Benimle çılgınlığa doğru sürüklenmeye ne dersin?* yazıyordu. Paxton ona doğru yürürken Marah siyah harflere bakıyordu.

"Ben de seni düşünüyordum." Marah'nın eline dokundu. Okşamaya benzer hafif bir dokunuştu bu. "Eğlenmekten anlar mısın küçük zengin kızı?"

"Mesela hayvanları kesmek gibi mi?"

Genç adamın tebessümü ağır ve baştan çıkartıcıydı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar dikkatli bakmamıştı. Paxton ona yenilebilir bir şeymiş gibi bakıyordu. "Yarın gece yarısı buluş benimle."

"Gece yarısı mı?"

"Tam da büyü saatinde. Eminim çıktığın erkeklerle yalnızca filme ve havuz partilerine gitmişsindir."

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

Genç adam doğruca Marah'nın gözlerine bakarak hafifçe gülümsüyordu. Marah onun kendinden ne kadar da emin olduğunu hissedebiliyordu. "Buluş benimle."

"Olmaz."

"O saatte çıkman yasak mı? Zavallı küçük zengin kızı. Tamam. Ama seni Pioneer Meydanı'ndaki kemerin yanında bekleyeceğim."

Pioneer Meydanı'ndaki kemer mi? Evsizlerin geceleri turistlerden sigara dilendikleri yerde mi?"

Marah arkalarından kapının açıldığını duydu. Babası, "Teşekkürler Doktor Bloom," diyordu.

Marah, Paxton'dan uzaklaştı. Paxton bunu fark edip zalimce bir kahkaha atınca Marah olduğu yerde kaldı.

Babası sert bir sesle, "Marah," dedi. Babasının ne gördüğünü biliyordu. Bir zamanlar kusursuz ve güzel olan kızı makyajlı ve zincirli bir adamla konuşuyordu. Paxton'ın saçındaki mor renkler ofisin güçlü ışığında neon etkisi yaratmıştı.

Marah babasına, "Bu Paxton," dedi. "O da benim terapi grubumda."

Babası Paxton'la kısa bir göz teması kurdu. Ardından, "Haydi gidelim," dedi ve Marah'nın elini tutup onu ofisten çıkardı.

12

✦

O gece babası Marah'nın Seattle'da kalmakla ilgili fikrini değiştirmek için türlü kurnazlıklar denedikten sonra Marah yatağına uzanıp tavanı izlemeye koyuldu. Sonunda yazı Tully'yle geçirmek konusunda onu ikna etse de babası sıkı kurallar koymuştu. Bunları düşünmek bile Marah'nın başını ağrıtıyordu. Babası gittiğinde müthiş bir rahatlama hissetmişti.

Ertesi gün o ve Tully turistler gibi su kıyısındaki güzel öğleden sonranın keyfini çıkardı. Ama gece olup Marah tek başına yatağına girdiğinde Paxton'ı düşünmeye başlamıştı.

Buluş benimle. Gece yarısı.

Yanındaki dijital saat hafif *tik tak tik tak* sesleriyle ilerliyordu. Marah yan tarafına baktı.

11.39.

11.40.

11.41.

Kemerin yanında bekleyeceğim.

Bu cümleyi zihninden atamıyordu.

Paxton aklını çelmişti. Bunu neden itiraf etmiyordu? Bugüne dek tanıdığı bütün erkeklerden farklıydı. O varken bir şekilde kendisine meydan okunduğunu, fark edildiğini, yaşadığını hissediyordu.

Bu çılgınlıktı.

O adam delinin tekiydi. Muhtemelen tehlikeliydi. Ve şu anda yeterince perişan olduğuna göre tehlikeli tarafa adım atmasına hiç gerek yoktu. Annesi bu adamdan kesinlikle nefret ederdi.

11.42.

Kim kendisiyle gecenin bir yarısı buluşmanızı isterdi ki? Gotikler, uyuşturucu müptelaları ve belki de rock yıldızları. O rock yıldızı değildi ama olabilirmiş gibi bir tipi vardı.

11.43.

Marah doğruldu.

Onunla buluşmaya gidecekti. Bu kararı verdiğinde, aslında kararını çoktan verdiğini biliyordu. Hatta belki Paxton'ın onunla buluşmayı teklif ettiği anda her şey netti. Yataktan kalkıp giyindi. Dişlerini fırçalayıp uzun zaman sonra ilk kez makyaj yaptı. Sonra yavaşça odadan çıkıp lambayı söndürdü ve kapıyı arkasından kapattı.

Karanlıkta mobilyaların üzerine gölgeler çökmüştü. Pencerenin ötesindeki Seattle gece vakti rengârenk ışıklarla kapkara gökyüzünün oluşturduğu bir kaleydoskopu andırıyordu. Tully'nin yatak odasının kapısı kapalıydı. Kapının altından ışık sızıyordu.

11.49.

Çantasını alıp cep telefonunu arka cebine koyduktan sonra çıkmaya hazırlanıyordu ki son anda durup hızlıca bir not yazdı. *Pioneer Meydanı'nda Paxton'la buluşuyorum.* Ve sonra geri dönüp notu yastığının altına koydu. Olay çıkmasını istemezdi.

Evden çıkıp asansöre bindi. Girişte çenesini göğsüne indirip mermer zemini hızlıca geçti. Çok geçmeden dışarıyı kalabalık kaldırıma çıkmıştı. Yürümeye başladı.

Gecenin bu saatinde bile Pioneer Meydanı hareketliydi. Tavernalarla barlar insanları bir yandan içeri alırken bir yandan da dışarı

püskürtüyordu. Arada bir rüzgârla birlikte bir yerlerden müzik sesi geliyordu. Burası adını koca kütüklerin suyla birlikte Yesler Caddesi'nde yüzdüğü günlerde alan gerçek bir varoştu. Şimdiyse evsizlere, gece kulüpleriyle caz barlara çekilenlere, karanlık yaşamlara ev sahipliği yapıyordu.

First ve James Caddeleri'nin köşesinde siyah, süslü demirden bir yapı olan kemer yerel bir sınır taşıydı. Altında evsiz insanlar banklara uzanıp üzerlerine gazete seriyor ve sigara içip sohbet etmek için de gruplar halinde toplanıyorlardı.

Paxton onu görmeden Marah onu görmüştü. Elinde bir defterle bir direğe yaslanmıştı. Marah, "Selam," dediğinde bir şeyler yazıyordu.

Paxton kafasını kaldırıp baktı. "Demek geldin," dedi ve sesi ya da bakışları Marah'nın gelmesini ne kadar istediğini ele veriyordu. Belli ki geleceğinden, Marah'nın sandığı kadar emin değildi.

Marah sertçe, "Senden korkmuyorum," dedi.

"Ama ben senden korkuyorum."

Marah bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama annesinin babasıyla ilk öpüşmelerine dair anlattıklarını anımsadı. *Benden korktuğunu söyledi,* demişti annesi. *Henüz farkında değildi ama bana âşık olmuştu.*

Paxton elini uzattı. "Hazır mısın zengin kızı?"

Marah kendisine uzatılan eli tuttu. "Hazırım makyajlı çocuk."

Paxton onu pis ve hırıltılı şehir otobüsüne götürdü. Bunu ona asla söylemeyecekti ama gerçek şu ki Marah daha önce hiç otobüse binmemişti. Parlak ışıklarla aydınlatılmış otobüsteki kalabalığın arasında yan yana durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Paxton onu daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde büyülemiş, heyecanlandırmıştı. Bir şey söylemek istiyordu ama hiçbir şey düşünemiyordu. Otobüsten indiklerinde Paxton onu gece karanlığındaki Broadway'in ışıltılı

dünyasına götürdü. Marah, Seattle'da doğmuştu ve şehirden görünebilen bir adada büyümüştü. Yine de karşısında hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünya vardı. Karanlık çöktükten sonra Seattle'ın gölgelerine ve gizli köşelerine çekilen ışıltılı, neon ışıklı eğlence mekânların bulunduğu bir dünya... Paxton'ın dünyasında penceresiz, kapkara koridorlar ve kulüpler, elinizde tuttuğunuzda üzerinden buhar çıkan içecekler ve sokaklarda yaşayan çocuklar vardı.

Oradan başka bir otobüse bindiler ve bu defa indiklerinde Seattle uzakta kalmıştı. Kapkaranlık suyun karşısında, karanlık gökyüzünü süsleyen ışıltılı bir taç andırıyordu. Burası yalnızca birkaç sokak lambasıyla aydınlatılmıştı.

Önünde uzanan toprak parçası aşağıya doğru yuvarlanıyordu ve dibindeki karanlık kıyıda devasa, paslı bir yaratık gizlenmişti. Gas Works Parkı. Burayı tanımıştı. Su kıyısındaki parkın göbeğinde önceki yüzyıldan kalma eski, paslı bir gaz fabrikası vardı. İlkokuldaki gezilerden birinde buraya gelmişlerdi. Paxton elini tutup çimlerin üzerinden onu o yapının mağarayı andıran gizli bir köşesine götürdü.

Marah, "Suç mu işleyeceğiz?" diye sordu.

"Sakıncası var mı?"

"Hayır." Marah'nın içini hafif bir heyecan sardı. Daha önce hiç yanlış bir şey yapmamıştı. Belki de şimdi bunu değiştirmenin vakti gelmişti.

Paxton onu paslı metal yapının içindeki bir yerin derinliklerine yönlendirip gizli bir yerden çektiği karton kutuyla oturmak için yer ayarladı.

"Karton hep burada mıdır?" diye sordu Marah.

"Hayır. İkimiz için ben koydum."

"Geleceğimi nereden..."

Paxton, Marah'ya kanını kaynatacak bir bakış atarak, "Biliyordum," dedi. "Daha önce absent içtin mi?" Paxton bilimsel bir deneye yetecek kadar çok malzemeyi çıkardı.

Marah ürperdi. Korku etrafında dans edip onu itip kakarken, *tehlikeli biri*, diye düşündü. Çok geç kalmadan buradan gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. "Hayır. Nedir o?"

"Şişedeki büyü."

Paxton bardaklarla birkaç şişe çıkardı. Ardından kaşık, şeker küpü ve suyla bir tür ritüel gerçekleştirdi. Şeker küpü, sıvının içinde erirken pelin otunun rengi değişip köpüklü, sütlü bir yeşile döndü.

Paxton bardağı ona uzattı.

Marah ona baktı.

"Güven bana."

Ona güvenmemeliydi. Yine de bardağı dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı. Hayretle, "Ah," dedi. "Meyan kökü şekerine benziyor. Tatlı."

Marah içtikçe gecenin uyanmaya başladığını hissetti. Rüzgâr saçlarını gözüne sokuyor, dalgalar kıyıya vuruyor, terk edilmiş paslı yapı gıcırdayıp inliyordu.

İkinci absenti içiyordu ki Paxton elini tutup avucunu çevirdi. Avucundaki çizgileri izleyip parmaklarını iç kolunun o hassas noktası boyunca gümüş renkli ilk kesik izine kadar gezdirdi.

"Kan çok güzel, arındırıcı olabilir. Acıysa bir saniye, yalnızca muhteşem bir saniye, sürüp yok olur."

Marah derin bir iç geçirdi. Pelin otu onu yatıştırıyor, sersemletiyordu ve gerçekle hayalin ayrımını yapamıyordu. Ta ki Paxton'ın altın rengi gözlerine bakıp, *biliyor*, diye düşünene kadar. Nihayet onu anlayan biri çıkmıştı. "Sen ne zaman başladın?"

"Kız kardeşim öldükten sonra."

Marah usulca, "Ne oldu peki?" diye sordu.

Paxton, "Önemli değil ki," dedi ve bu yanıtla Marah derin ve belirgin bir heyecan yaşadı. İnsanlar annesine ne olduğunu sorup duruyor, kanserden, araba kazasında ya da kalp krizinden ölmüş olması önemliymiş gibi merak ediyorlardı. "Ölürken kucağımdaydı ve onu toprağa koymalarını izledim. Önemli olan bu."

Marah uzanıp Paxton'ın elini tuttu.

Paxton onun orada olduğunu unutmuş gibi şaşkın bir ifadeyle Marah'ya baktı. "Son sözleri, 'Beni bırakma Pax,' oldu. Ama bırakmam gerekiyordu." Paxton derin bir nefes alıp dışarı verdi. Ardından da pelin otunu bir dikişte içti. "Onu ilaçlar öldürdü. Benim ilaçlarım. Mahkeme de bu yüzden terapi görmeme karar verdi. Ya terapi görecektim ya da hapse girecektim."

"Peki ya annenle baban?"

"Bu yüzden boşandılar. İkisi de beni affedemiyor. Hem neden affetsinler ki?"

"Onları özlüyor musun?"

Paxton omuz silkti. "Ne fark eder?"

"Yani sen de eskiden böyle..." Marah, Paxton'ın bakışıyla başını sallayıp sorusundan utandı. Ama bu ilgisini çekmişti. Bir zamanlar onun da şimdikinden farklı, sıradan bir liseli genç olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Değişmem gerekiyordu," dedi Paxton.

"Faydası oldu mu?"

"Dr. Bloom dışında kimse nasıl olduğumu sormuyor. Ki o da gerçekten umursamıyor zaten."

"Sen şanslısın. Herkes bana soruyor ama gerçekten bilmek istemiyorlar."

"Bazen yalnızca bu duyguyla baş başa kalmak istiyorsun."

Marah onunla gerçekten iletişim kurduğunu hissederek, "Kesinlikle," dedi. Paxton onu biliyor ve görüyordu. Onu anlıyordu.

Paxton, savunmasızlığını dışa vuran etkileyici derecede güzel bir ifadeyle ona bakarken, "Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim," dedi. Ne kadar yıkılmış olduğunu gören tek kişi Marah mıydı? "Babanı kızdırmak için mi geldin buraya? Çünkü..."

"Hayır." Ben de başka biri olmak istiyorum, diye eklemek istediyse de böyle bir söz fazla çocukça ve aptalca olurdu.

Paxton onun yüzüne dokunduğunda dokunuşu Marah'nın o güne dek hissettiği en yumuşak dokunuştu. "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Marah, "Artık inanıyorum," dedi.

Yaşadıkları o an çok kutsaldı. Paxton yavaşça eğildi. O kadar yavaş eğildi ki Marah onu itmesini beklediğini fark ettiyse de bunu yapamamıştı. Şu anda Paxton'ın ona bakışlarından daha önemli bir şey yoktu. O ana dek buz kesmiş bir ölüydü ve Paxton onu yeniden canlandırmıştı. Tehlikeli oluşu, uyuşturucu kullanması ya da güvenilir olmaması Marah'nın umurunda değildi. Bu duygu ve bu yeniden doğuş her tür riski almaya değerdi.

Öpüşü, Marah'nın hayallerindeki öpüşme gibiydi.

Paxton usulca, dudakları Marah'nın dudaklarındayken, "Haydi uçalım," diye mırıldandı. "Her şeyi unutacaksın."

Marah'nın istediği de buydu. Buna ihtiyacı vardı. Bunun için hafifçe başını sallaması yeterliydi.

✦

3 Eylül 2010
13.16

Ding. "Ekip arkadaşlarım lütfen yerlerinize oturun."

Marah hayalinden uyanıp gözlerini açtı. Gerçek hayat büyük bir şiddetle geri gelmişti. 2010 yılındaydı. Yirmi yaşındaydı ve araba kazasında yaralanıp belki de kurtulamayacak olan Tully'yi görmek için uçakla Seattle'a gidiyordu.

"İyi misin?"

Pax.

"Onlar seni sevmiyor Marah. Benim seni sevdiğim gibi sevmiyorlar. Sevselerdi tercihlerine saygı gösterirlerdi."

Marah küçük pencereden uçağın yere inip terminale doğru ilerlemesini izledi. Turuncu yelekli bir adam uçağın park yerine girmesine rehberlik ediyordu. Marah ilgisini kaybederken görüşü bulandı. Ta ki gördüğü şeyin penceredeki kendi yüzünün yansıması olduğunu fark edinceye kadar. Solgun bir ten, jiletle kesilip jöleyle kulağının arkasına iliştirilmiş pembe saçlar ve siyah kalem çekilmiş gözler.

Paxton, kemerlerinizi bağlayın sinyali söndüğünde, "Tanrı'ya şükür," dedi ve kemerini çözüp önündeki koltuğun altına koyduğu kahverengi kâğıt poşetini aldı. Marah da aynısını yaptı.

Terminale yürürken Marah bütün eşyalarını taşıyan buruşuk ve lekeli poşeti sıkıca kavradı. İnsanlar onlara bakıp iki gencin gotik görünümü bulaşıcı olabilirmiş gibi hemen bakışlarını çeviriyorlardı.

Terminalin çıkışında sigara içenler çıkıntının altında toplanmıştı. Hoparlörden yükselen ses onlara sigara içilmeyen bölgede olduklarını anımsatıyordu.

Marah şimdi babasına kaç uçağıyla geleceklerini söylemediğine pişman olmuştu.

Paxton, "Taksiye binelim," dedi. "Paranı almıştın, değil mi?"

Marah tereddüt etti. Paxton finansal durumlarına dair gerçekleri bir türlü anlamıyordu. Marah'nın asgari ücretli işi ne yazık ki onlara SeaTac'tan Seattle'a taksiyle gitme lüksünü sunmuyordu. Lanet olsun ki bu ay tahliye kararını durduracak parayı kazanmak için ruhunu satmak zorunda kalmıştı (*Şimdi bunları düşünme*) ve ev arkadaşları içinde gerçek bir işi olan tek kişi de kendisiydi. Leif geçinmek için esrar satıyordu, Fare ise dileniyordu. Sabrina'nın ne iş yaptığını kimse bilmek istemiyordu ama her zaman parası olan da oydu. Paxton sürekli bir işte çalışamayacak kadar yaratıcıydı. Çalışmak için şiir yazdığı zamandan çalması gerekiyordu ve şiir onların geleceğiydi.

Şiirlerini sattığında zengin olacaklardı.

Marah taksiye binme fikrine karşı çıkabilirdi ama Paxton son zamanlarda çok kolay sinirleniyordu. Şiirleri satmak sandığı kadar kolay değildi ve bu gerçeği fark etmesi onu öfkeli birine dönüştürmüştü. Yetenekli olduğuna dair Marah'nın ona sürekli moral vermesi gerekiyordu.

"Olur," dedi.

"Hem baban da sana para verecek," dedi ve böyle bir olasılıktan mutsuz olmuş gibi de görünmüyordu. Marah'nın kafası karışmıştı. Paxton ailesiyle bağlarını tamamen koparmasını istiyordu ama onlardan para almasında da bir sakınca görmüyordu.

Bir taksi çevirip kahverengi arka koltuğa yerleştiler.

Marah hastanenin adını söyleyip Pax'e yaslandığında Pax de kolunu Marah'nın omzuna attı. Hemen ardından Pax, H. P. Lovecraft'ın sayfaları kıvrılıp yıpranmış *Deliliğin Dağlarında* kopyasını çıkartıp okumaya başladı.

Yirmi beş dakika sonra araba hastanenin önünde aniden durdu.

Bir durup bir yağan tutarsız eylül yağmurları yine başlamıştı. Marah'nın önünde uzanan hastane binası gri gökyüzünün altında yükseliyordu.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış girişe doğru yürüdüler ve Marah aniden durdu. Hayatında kaç defa hastane kapısından girmişti?

Birçok defa... Ve hiçbiri de mutlu sonuçlanmamıştı.

Kemoterapi süresince yanımda otur kızım. Bana Tyler'ı anlat...

Pax hafif öfkeli bir sesle, "Girmek zorunda değilsin," dedi. "Bu senin hayatın, onların değil."

Marah elini ona uzattı ama Pax geri çekti. Marah anlamıştı. Pax burada olmak istemediğini Marah'nın anlamasını istiyordu. Söz konusu olan Marah'nın ailesiyken Pax yanında olabilirdi ama Marah yine de yalnızdı.

Dördüncü katta asansörden inip yoğun bakım servisinin bej rengi, aydınlık girişine doğru ilerlediler. Burası Marah'nın çok iyi bildiği bir yerdi.

Bekleme salonundaki babasıyla büyükannesini gördü. Babası başını kaldırdığında onunla göz göze geldi ve karşısında hem savunmasız hem de cüretkâr bir duyguya kapılarak duraksadı.

Babası da yavaşça ayağa kalktı. Hareketi, büyükanne Margie'yi de alarma geçirmiş olmalıydı ki o da ayaklandı. Büyükannesi kaşlarını çattı. Bunun sebebi muhtemelen Marah'nın ağır makyajı ve pembe saçlarıydı.

Marah kendini yürümeye zorladı. Babasını uzun zamandır görmemişti. Yaşlı görüntüsü Marah'yı şaşırtmıştı.

Büyükannesi Margie ileri atılıp Marah'ya sımsıkı sarıldı. "Eve dönmen zor olmuştur. Ama senin adına sevindim." Sonra geri çekilip yaşlı gözlerle Marah'ya baktı. Marah onu son gördüğünden

beri zayıflamış, her an uçabilecekmiş gibi hafiflemişti. "Büyükbaban evde, kardeşlerini bekliyor. Sana sevgilerini yolladı."

Kardeşleri... Marah onları düşününce boğazı düğümlendi. Şu ana dek onları ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Babasının saçları da anımsadığından daha beyazdı. Bir günlük sakalı çenesini gölgelemişti. Rengi kaçmış Van Halen tişörtü ve eski kot pantolonuyla yaşlı rock yıldızlarını andırıyordu.

Babası hantal adımlarla yanına gelip ona sımsıkı sarıldı. Sonunda ayrılıp gerilediğinde Marah ikisinin de son görüşmelerini anımsadığını biliyordu. O, babası, Tully ve Paxton.

Marah, "Fazla kalamam," dedi.

"Yapacak daha önemli bir şeyin mi var?"

Pax miskin bir ifadeyle, "Hâlâ bizi yargılıyor baksana," dedi. "Ne büyük sürpriz."

Babası Pax'e bakmamakta kararlıydı, Marah'nın erkek arkadaşını görmezden gelmek varlığını tümden silecekmiş gibi davranıyordu. "Seninle tartışmaya girmeyeceğim. Buraya vaftiz anneni görmeye geldin. Onu görmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Marah.

Arkasında duran Paxton, Marah'nın çok iyi bildiği alaycı, homurdanmaya benzer o sesi çıkardı. İstedikleri şekilde davranıp normal görünen İyi Kız Marah olmadığı takdirde ailesinin onu gerçek anlamda kabullenmeyeceğini Paxton ona kaç defa anımsatmıştı. Hem daha geçtiğimiz aralık ayında babası bunu kanıtlamamış mıydı?

Bu sevgi değil, demişti Pax. *Onlar gerçek Marah'yı sevmedikten sonra ne anlamı var ki? Seni sen olduğun için seven bir tek benim.*

"Haydi," dedi babası. "Seni onun yanına götüreceğim."

Marah, Paxton'a döndü. "Sen gelecek..."

Paxton başını iki yana salladı. Tabii ki gelmek istemezdi. Paxton rol yapmaktan nefret ederdi. Tully'nin sağlığıyla ilgileniyormuş gibi de yapamazdı. Bu dürüst bir davranış olmazdı. Ama yine de Marah'nın şu anda birinin elini tutmaya ihtiyacı vardı.

O ve babası koridordan geçtiler. Etraflarından gelip geçen bir sürü insan vardı. Hepsi de fısıltıyla konuşan hemşireler, doktorlar, hastabakıcılar ve ziyaretçilerdi. Kısık sesli konuşmalar o ve babası arasındaki sessizliği daha da ön plana çıkarıyordu.

Babası yoğun bakım ünitesindeki cam duvarlı odanın önünde durup Marah'ya döndü.

"Kötü durumda. Kendini hazırlamalısın."

"Hayatın sana fırlattığı pisliklere hazırlanamazsın."

"Eminim bu da Paxton Conrath'ın bilgelik dolu sözlerinden biridir."

"Baba..."

Babası elini kaldırdı. "Affedersin. Ama kendini hazırlayabilirsin. İyi görünmüyor. Doktorlar vücut ısısını düşürüp beynindeki ödemlerin inmesi ümidiyle onu suni komaya soktu. Taktıkları şantın belki faydası olabilir. Kafasını kazıyıp bandajladıkları için buna da hazırlıklı ol. Doktorlara sorarsan bizi duyuyor. Büyükannen bugün Tully ve annenin çocukluklarına dair iki saat boyunca durmadan konuştu onunla."

Marah başını sallayıp kapı koluna uzandı.

"Bebeğim..."

Marah durup döndü.

"Aralık ayında olanlar yüzünden çok üzgünüm."

Marah babasına baktığında, gözlerindeki pişmanlığı ve sevgiyi gördü. Öyle derinden etkilenmişti ki, "Bazen boktan şeyler oluyor," diye mırıldanmaktan başka bir şey söyleyemedi. Ayrıca şimdi baba-

sını düşünemezdi. Dönüp yoğun bakım odasına girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Kapıdan gelen klik sesi onu sanki zamanda yolculuğa çıkarmıştı. Yine on altı yaşındaydı ve annesinin hastane odasına gelmişti. *Buraya gel tatlı kızım. Kırılmam merak etme, elimi tutabilirsin...*

Marah bu anıdan silkelenip yatağa yaklaştı. Oda pürüzsüz, kutu gibiydi; tıkırdayıp vınlayan ve bipleyen makinelerle doluydu. Ama Marah'nın gördüğü tek şey Tully'ydi.

Vaftiz annesi mahvolmuş, neredeyse ezilmiş, iğnelerle delinmiş, makinelere bağlanmıştı. Yüzü yaralı, kesik içinde ve yer yer bandajlanmıştı. Burnu sanki kırılmıştı. Saçı olmadan küçücük ve savunmasız görünüyordu. Kafasına sokulan tüp ise korkunçtu.

Benim görevim seni sevmek.

Marah derin, düzensiz bir nefes çekti. Bunun sorumlusu kendisiydi, biliyordu. Tully'ye ihanet etmesi onun şimdi burada yaşam mücadelesi vermesinin sebeplerinden biriydi.

"Benim neyim var böyle?"

Bu soruyu daha önce sesli olarak dile getirmemişti. Ne esrar içip Pax'le yatmaya başladığında ne jiletle saçlarını kesip çengelli iğneyle kaşını deldiğinde ne bileğinin arkasına küçük bir Kelt haçı dövmesi yaptırdığında ne de Pax'le kaçıp çöp konteynırlarından buldukları yiyeceklerle beslenmek zorunda kaldıklarında. Hikâyesini *Star* dergisine sattığında bile bu soruyu sormamıştı.

Ama şimdi soruyordu. O vaftiz annesine ihanet etmiş, ailesinden kaçıp her şeyi mahvetmiş, onun için önemli olan insanların kalbini kırmıştı. Belli ki onda bir sorun vardı.

İyi ama ne? Onu seven herkese neden sırt çevirmişti? Daha da kötüsü neden Tully'ye o korkunç ve affedilmez şeyi yapmayı tercih etmişti?

Şimdi, hayatında ilk kez kendini nasıl affedebileceğini bilmeyi dileyerek, "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum," dedi.

✦

Karanlıkta öyle bir bütün olarak uyanıyorum ki diri diri gömüldüğümden şüphe ediyorum. Belki de ölmüşümdür.

Cenazeme çok insan geldi mi diye merak ediyorum.

Ah, Tanrı aşkına.

"Katie?" Sanırım bu kez sesim çıktı. Adını söylüyorum ama bu kadarı yeterli zaten.

Gözlerini kapat.

"Kapalı zaten. Burası karanlık. Neredeyim ben? Sen..."

Sus. Sakin ol. Dinle.

"Dinliyorum. Bizi buradan çıkarabilir misin?"

Odaklan. Dinle. Onu duyabilirsin.

Onu derken sesi çatlıyor.

"...Affet... Lütfen..."

"Marah." Onun adını söylediğimde ortalık aydınlanıyor. Yine hastane odasında olduğumu görüyorum. Hep burada mıydım? Başka bir yere gidemez miydim? Etrafım camdan duvarlarla örülü ve onun ötesindeki benzer biçimli diğer odaları görüyorum. Yara bere içindeki vücuduma iliştirilmiş tüpler, elektrotlar, alçılar, bandajlar ve makinelerle çevrili bir yatak var.

Marah öteki benin yanında oturuyor.

Vaftiz kızımın yüzü hafifçe bulanık görünüyor. Jiletle kesilmiş pamuk şekeri rengindeki saçlarının en ufak bir çekici yanı yok. Jöleyle biçim verdiği bu şekil bir horozun kafasını andırıyor ve Alice

Cooper'ın altın çağındaki makyajından bile daha çok makyaj yapmış. Üzerindeki kocaman siyah paltosuyla Cadılar Bayramı için giyinmiş çocuklara benziyor.

Benim adımı sayıklayıp ağlamamaya çalışıyordu. Bu kızı seviyorum ve onun üzüntüsü içimi parçalıyor. Uyanmamı istiyor. Sadece bu kadarını söyleyebilirim. Gözlerimi açıp gülümseyeceğim ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim.

Gücümü toplayıp, *Marah ağlama,* demek istiyorum.

Ama sesim çıkmıyor.

Vücudum hareketsizce orada uzanmış. Tüp yardımıyla nefes alıyorum. Gözlerim şiş ve kapalı.

Kate'e, "Ona nasıl yardım edebilirim?" diye soruyorum.

Uyanman gerekiyordu.

"Denedim."

"...Tully... çok üzgünüm... yaptıklarım yüzünden."

Odanın ışığı titreşiyor. Kate benden uzaklaşıp yatağın etrafından kızının yanına gidiyor.

Annesinin parlak görüntüsünün yanında Marah küçülmüş ve karanlık görünüyor. Kate, "Hisset beni tatlı kızım," diye fısıldıyor.

Marah nefesi kesilerek başını kaldırıyor. "Anne?"

Odanın havası bir anda boşalıyor sanki. Kısacık da olsa Marah'ın olanlara inandığını bir an görebiliyorum.

Sonra yenilmiş bir ifadeyle omuzlarını düşürüyor. "Ne zaman öğreneceğim? Sen *gittin.*"

Kate'e kısık sesle, "Olanları geri çeviremez miyiz?" diye soruyorum. Sormaya korkuyorum ve sorumla onun yanıtı arasındaki sessizlik âdeta sonsuzluk gibi. Sonunda Kate gözlerini kızından bana çeviriyor.

Neyi geri çeviremez miyiz?

Yataktaki kadını, yani diğer beni gösteriyorum. "Uyanabilir miyim?"

Anlat bana. Ne oldu?

"Marah'ya yardım etmeye çalıştım ama... gerçekten. Zor duruma düştüğünde beni aramak geldi mi aklına hiç?"

Her zaman Tul. Bunu bilmeyen tek kişi de sensin. Kate tekrar Marah'ya bakıp sessiz ve üzgünce iç geçiriyor.

Dün gece Marah'yı düşündüm mü? Anımsayamıyorum. Bana ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hatırlamaya çalıştığımda da iç karartıcı gerçekler araya girip hepsini uzaklaştırıyor. "Olanları düşünmeye korkuyorum."

Biliyorum ama vakti geldi. Konuş benimle. Anımsa.

Derin bir nefes alıp anılar arasında geziniyorum. Hikâyeye nereden başlamalı? Ölümünden sonraki ayları ve yaşanan değişiklikleri düşünüyorum. Johnny ve çocuklar Los Angeles'a taşınmıştı ve araya mesafeler girdiğinde iletişimimiz kopmuştu. Ama 2007'nin başlarında her şey değişti. Ah, bu arada Margie'yle hâlâ irtibattaydım. Ayda bir öğle yemeği yiyorduk. Şehre geleceği günü dört gözle beklediğini söylese de gözlerindeki hüznü, ellerinin nasıl titrediğini görüyordum. O yüzden Bud'la birlikte Arizona'ya yerleşeceklerini söylediğinde şaşırmamıştım. Onlar gittikten sonra hayatımı yoluna koymak için deliler gibi uğraşmaya başladım. Televizyonla ilgili bulabildiğim tüm işlere başvurdum. Önce piyasanın ilk on numarasını araştırıp işe koyuldum ama girdiğim her yolun sonu hüsran oldu. İşler için ya fazla kalifiyeydim ya da yetersizdim. Bazıları da diğer kanalları kızdırmamak için beni işe almaktan kaçınıyordu. Kimileri bir zamanlar yıldız olduğumun bilincindeydi. Ama gerçekten de sebep

hiç önemli değildi çünkü sonuç hiç değişmiyordu: İş bulamıyordum. Başladığım noktaya dönmem de işte böyle oldu.

Gözlerimi kapatıp her şeyi detaylarıyla anımsıyorum. Haziran 2008, Marah'nın lise mezuniyetine bir haftadan az bir süre var ve cenazeden yirmi ay sonra Seattle'daki küçük yerel televizyon kanalı KCPO'nun bekleme salonundayım. Burası yıllar önce Johnny için çalıştığım yer.

Kanal büyüyünce ofis taşınmıştı ama hâlâ eski püskü ikinci sınıf bir yer gibi görünüyordu. Ve iki yıl önce yerel haber spikerliği benim için düşünülemeyecek kadar önemsiz bir işti.

Ama artık ben, o eski ben değildim. Çetin kış mevsiminde kıvrılıp dönen, şeffaflaşıp kuruyan ve şiddetli rüzgârlardan korkan bir yaprağa dönmüştüm.

Kelimenin tam anlamıyla başladığım yere dönmüştüm. Yıllardır tanıdığım Fred Rorback'le görüşebilmek için yalvarmıştım. Şimdi burada kanal yöneticisiydi.

"Bayan Hart? Bay Rorback sizinle görüşecek."

Ayağa kalkıp hissettiğimden daha güvenli bir tebessüm takındım.

Her şeye yeni baştan başlıyordum. Fred'in odasına girerken de kendime bunu söyledim.

Burası koyu gri masası ve iki masanın üzerindeki iki bilgisayarla suntayla ayrılmış küçük ve çirkin bir yerdi. Fred anımsadığımdan daha ufak tefekti ve şaşırtıcı derecede genç görünüyordu. Lise son sınıftan önceki yaz onunla ilk görüştüğümde çok yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse benden en fazla yirmi yaş büyük görünüyordu. Saçları dökülmüştü ve bana hoşuma gitmeyen bir ifadeyle gülümsüyordu. Beni selamlamak için kalktığında gözlerinde iyi niyetli bir ifade vardı.

"Selam Fred," dedim elini sıkarak. "Benimle görüşmeyi kabul etmene sevindim."

Fred tekrar otururken, "Ne demek," dedi. Masasının üzeri evraklarla doluydu. Bana kâğıtları gösterdi. "Bunlar ne biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"1977'de bana yazdığın mektuplar. ABC kanalında işe alınmak isteyen on yedi yaşındaki bir kızdan gelen yüz yirmi mektup. Bir yerlere geleceğini biliyordum."

"1985'te bana o şansı vermeseydin bir yerlere gelemeyebilirdim."

"Bana ihtiyacın yoktu. Büyümek senin kaderinde vardı. Herkes bunu görüyordu. Seni kanalda gördüğümde gururlanıyordum."

Bu söz üzerine içimi garip bir hüzün kapladı. New York'a gitmek için KLUE'den ayrıldıktan sonra Fred'i neredeyse hiç düşünmemiştim. Bir kereliğine de olsa ileriye değil de geriye bakmak ne kötüydü.

"Programın için üzüldüm," dedi.

Ve işte konuya gelmiştik. Şu an düştüğüm durumu konuşuyorduk. Usulca, "Sanırım her şeyi berbat ettim," dedim.

Bana bakıp bekledi.

"İşe ihtiyacım var Fred," dedim. "Ne iş olsa yaparım."

"Şu anda sunucuya ihtiyacım yok Tully ve olsa bile sen mutlu olmazsın."

Tekrar elimi sıkarak, "Ne olursa..." dedim. Utançtan yanaklarım kızardı.

"Sana ödeme..."

"Önceliğim para değil. Bir şansa ihtiyacım var Fred. Hâlâ bu takımda olduğumu kanıtlamalıyım."

Bana hüzünlü bir tebessümle baktı. "Sen hiçbir zaman takım oyuncusu olmadın Tully. Süper star olmanın sebebi de bu. New

York'taki kanalda iş bulduğunda bana ne zaman haber verdin, hatırlıyor musun? Hiç vermedin. Odama gelip sana şans verdiğim için teşekkür ettin ve vedalaştın. O zamandan beri seni ilk kez şimdi görüyorum."

Çaresizliğimin büyüdüğünü hissediyordum. Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum. Çünkü geriye kalan tek şey gururumdu.

Eğilip dirseğini masasına yasladı ve parmaklarını kule şeklinde birleştirdi. Parmaklarının arasından bana baktı. "Bir program var."

Doğruldum.

"Adı, *Kendra'yla Gençliğin Sesi*. Yarım saatlik bir şey. Ama Kendra da senin gibi etkili biri. Blanchet'te son senesi ve kanal da babasının. Gençlik programını da bu sayede yapmaya başlamıştı. Okul programından ötürü sabah erken saatte yayınlanıyor." Adam duraksadı. "Kendra'nın aşırı heyecanlanmasını önleyecek yardımcı bir sunucuya ihtiyacı var. Dördüncü sınıf bir programda ikinci kişi olabilir misin?"

Olabilir miydim?

Bu teklif için minnettar olmalıydım ki gerçekten de minnettardım ama aynı zamanda da kırılıp gücenmiştim. Aslında kabul etmemeliydim. Bunun eski imajımı yakalama çabama herhangi bir katkısı olmayacaktı.

Kabul etmeyip daha işe yarar bir fırsat çıkmasını beklemeliydim.

Ama çok uzun zaman olmuştu. İşsizlik, yani bir *hiç* olmak beni öldürüyordu. Hiçbir şeye benzemeyen bu hayatı yaşamaya devam edemezdim. Kanalın sahibine iyilik yapmanın da bir zararı olmazdı.

Üstelik yıllar önce bana yol gösteren Edna Guber gibi ben de Kendra'ya yol gösterebilirdim.

"Kabul ediyorum," dedim ve anlaşmaya vardığımda omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissettim. Dudaklarımda içten bir tebessüm belirdi. "Teşekkürler Fred."

"Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun Tully."

İç geçirdim. "Ben de öyle sanıyordum Fred. Sanırım sorunum da bu. Burada başarılı olacağım. Göreceksin. Teşekkürler."

13

✦

O gece geç saatlere kadar yatmayıp internette yeni iş arkadaşım Kendra Ladd'i araştırdım. Hakkında gerçekten de çok az bilgi vardı. On sekiz yaşında, iyi dereceler almış, sonbaharda Washington Üniversitesi'nden tam burs kazanmış başarılı bir kızdı. Muhtemelen çocuklara son zamanlarda söz hakkı tanınmadığı ve kafaları karışık olduğu için böyle bir program yapma fikri ortaya çıkmıştı. Programın asıl amacı ergenleri bir araya getirmekti. En azından Kendra geçen yıl birinci olduğu Bayan Denizperisi yarışmasında bu yanıtı vermişti.

Bunun üzerine gözlerimi devirip, *şunu dinle Katie,* diye düşündüm. Saatler sonra yatmaya karar verdiğimde çok yorgundum ama uyuyamıyordum. Gece terlemelerim dayanılmaz olduğu için saat ikide kalkıp beni anında yatağa deviren bir uyku hapı içtim. Farkına vardığım bir sonraki şey alarmın sesiydi.

Bitkin ve hâlâ ilacın etkisi yüzünden sersemlemiş bir halde uyandığımda alarmın neden çaldığını anlamam bile birkaç saniyemi aldı.

Sonra hatırladım. Örtümü üzerimden atıp uykulu gözlerle yataktan kalktım. Saat sabahın beşiydi ve ben oltaya takılan günün en büyük mahsulü gibi görünüyordum. *Gençliğin Sesi* gibi bir programda muhtemelen makyajcı olmazdı. Dolayısıyla elimden geldiğince kendi makyajımı kendim yaptım. Daracık siyah bir takımla beyaz

gömleğimi giyip evden çıktım. Çok geçmeden arabamı stüdyonun önüne park ettim.

Seattle'da güzel bir şafak vaktiydi. Girişte kontrolden geçtim. 11 Eylül'den sonra mesleğime dair güvenlik kuralları da değişmişti. Oğlum olacak yaştaki yapımcı beni selamlayıp muhtemelen beni tanıdığına dair bir şeyler geveledikten sonra sete yönlendirdi.

Kameranın arkasında durduğumuzda, "Kendra oldukça tecrübesiz," dedi. "Bizi zorluyor. Belki ona yardımcı olabilirsin." Adamın sesinden bundan da şüphe ettiği belli oluyordu.

Seti gördüğüm anda başımın belada olduğunu anlamıştım. Burası kibirli bir ergenin yatak odasına benziyordu. Küçük bir tekneyi batıracak kadar ganimet vardı.

Ardından Kendra'yı gördüm. Uzun boylu, çöp gibiydi. Üzerinde küçücük bir kot şort, yakası fırfırlı kareli bir gömlek, lame bantlı fötr şapka ve eskiden gel-beni-becer dediğimiz tarzda ayakkabılar vardı. Saçları uzun ve dalgalıydı. Makyajı ise doğal güzelliğini vurguluyordu.

Dolabına yaslanmıştı ve kamerayla en yakın sırdaşıymış gibi konuşuyordu. "...Şimdi sıra mesaj atma kurallarında. Tanıdığım bazı çocuklar inanılmaz hatalar yapıyorlar. Eskiden ne söylemek ve nasıl davranmak gerektiğini anlatan kitaplar varmış ama bizim öyle demode şeyler için hiç vaktimiz yok, değil mi? Bugünün gençleri çok hareketli. İşte bu sebeple imdadınıza Kendra yetişiyor." Gülümseyip dolaptan uzaklaşarak yatağa doğru ilerledi. Yerde, durması gereken noktayı belirten mavi bir X işareti vardı ama orada durmamıştı. "Mesaj atılmaması gereken beş şey buldum." İşareti yine kaçırıp odanın içinde oradan oraya gidiyordu. Tully kameramanın sessizce küfrettiğini duydu. "Cinsel içerikli mesajlarla başlayalım. Kabul edin kızlar, erkek arkadaşlarınıza göğüslerinizin resmini yollamıyor..."

Yönetmen, "Kes," dedi ve kameraman rahat bir nefes aldı.

"Kendra, lütfen senaryoya sadık kalır mısın?"

Kendra gözlerini devirip telefonuyla oynamaya başladı.

Yapımcı, "Haydi," dedi ve güven verici bir dokunuş gibi görünse de daha çok dürtme denebilecek bir şekilde omzumu sıvazladı.

Omzumu dikleştirip gülümseyerek sete yürüdüm.

Kendra kaşlarını çatarak bana baktı ve, "Sen kimsin?" dedi. Mikrofonuna da, "Biri beni taciz ediyor," dedi.

Gözlerimi devirme dürtümle mücadele ederek, "Aslında tacizci olduğum söylenemez," dedim.

Kendra sakızını şişirip balon yaptı. "O kıyafetle garsona benziyorsun." Kaşlarını çattı. "Hayır, dur biraz. Sen birine benziyorsun."

"Tully Hart," dedim.

"Evet! Ona benziyorsun ama biraz daha şişmansın."

Dişlerimi kenetledim. Ne yazık ki vücudum o ana fazlasıyla ısınarak tepki göstermişti. Sıcak kıvılcımlar her yerime batıyordu. İğnelenip karıncalanıyordu. Eminim yüzüm de şekerpancarına dönmüştü. Terlediğimi hissediyordum.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye cevapladım. "Ben Tully Hart, yeni iş ortağın. Bugünkü senaryoda bana göre bir şey yok ama yarınla ilgili konuşabiliriz. Bu arada işaretin üzerinde durmalısın. Bu bir profesyonellik göstergesidir."

Kendra bana sakalım çıkmış ve homurdanmaya başlamışım gibi bakıyordu. "Benim ortağım falan yok. *Carl!*"

Genç yapımcı anında yanımda belirip beni bir köşeye çekti.

"Carl da kim?"

Yapımcı, "Yönetmen," diye iç geçirdi. "Ama Kendra'nın şimdi babacığını arayacağından emin olabilirsin. Bugüne dek dört ortağının işten atıldığını söylediler mi sana?"

Kısık sesle, "Hayır," dedim.

"Biz ona aramızda Veruca Salt deriz."

Genç adama boş bir ifadeyle baktım.

"*Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'ndaki şımarık kız değil miydi o?"

O sırada Kendra bana, "Kovuldun," diye bağırdı.

Yanımdaki kameraman yerine geçti. Kırmızı ışık yandı ve Kendra kameraya ışıltılı bir tebessüm gönderdi. "Ara vermeden önce cinsel içerikli mesajlaşmadan bahsediyorduk. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsanız endişe etmenize gerek yok demektir. Ama eğer biliyorsanız..."

Stüdyodan çıktım. İçimi basan sıcaklık her nasılsa hafiflemişti. Alnımdaki terin kurduğunu, yanaklarımdaki kızarıklığın geçtiğini hissediyordum ama utancım hafifleyecek gibi değildi. Öfkem de öyle... Stüdyodan çıkıp Seattle kaldırımlarına ayak bastığımda başarısızlık duygusu içimi kemiriyordu. Düştüğüm hal bu muydu? Yeteneksiz bir kız tarafından şişman olarak nitelendirilip işten atılmak mı?

O anda en yakın arkadaşımı arayıp bana her şeyin düzeleceğini söylemesini her şeyden çok istedim.

Nefes alamıyordum.

Kendi kendime sakin ol dedim ama midem bulanıyor, vücudum yanıyor, acıdan göğsüm sıkışıyordu.

Bacaklarım tutmuyordu ve sert bir şekilde kaldırıma düştüm.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek bir taksi çağırıp bindim. "Sacred Heart," dedim ve çantamda bulduğum bebek aspirinini her ihtimale karşı çiğneyip yuttum.

Hastaneye vardığımızda taksi şoförüne yirmi dolar verip acile doğru koşmaya başladım. Danışmadaki kadına, "Kalp krizi!" diye bağırdım.

Evet, bu dikkatini çekmişti.

✦

Dr. Grant bana baktı. Costco'da çoklu paketler halinde satılan uyduruk gözlüklere benzer bir gözlük takmıştı. Arkasındaki mat mavi-beyaz perde büyük şehirlerdeki acillerde bulunmayan mahremiyeti biraz olsun sunuyordu. "Beni görmek için bu kadar uğraşman gerekmediğini biliyorsun Tully. Sana numaramı vermiştim. Araman yeterdi."

O an hiç de espri havasında değildim. Kendimi yastığıma bıraktım. "Bu hastanenin tek doktoru sen misin?"

Yatağa yanaştı. "Şaka bir yana Tully, menopoz öncesi ve menopoz dönemlerinde panik atak sık rastlanan bir durumdur. Hormon dengesizliklerinden kaynaklanır."

Her şey daha da kötü bir hal alıyordu. İşsizdim ve iş bulamayacağım da belliydi. Ayrıca şişmandım. Gerçek bir ailem yoktu, en yakın arkadaşım ölmüştü ve Dr. Grant artık içimin kuruduğunu bir bakışta anlayabilmişti.

"Tiroit seviyene bakmak istiyorum."

"Ben de *The Today Show*'u sunmak istiyorum."

"Ne?"

İnce örtüyü üzerimden atıp hastane kıyafetinin orta yaşlı kıçımı doktora sergilediğini fark etmeden yataktan kalktım. Hemen döndüysem de artık çok geç kalmıştım. Görmüştü. "Menopoza girdiğime dair bir belirti yok," dedim.

"Bu testler..."

"Kesinlikle istemiyorum." Vahşice gülümsedim. "Bazıları bardağın yarısını boş görür, bazıları dolu. Bense bardağı dolaba kaldırıp varlığını bile unuttum. Anladın mı?"

Doktor, raporumu elinden bıraktı. "Kötü haber almaktan kaçıyorsun anladığım kadarıyla." Sonra bana doğru geldi. "Bunu yapmak işe yarıyor mu?"

Kendimi aptal ya da acınacak halde hissetmekten nefret ediyordum ama bu adamın bana bakış şekli ikisini birden hissetmeme

sebep oluyordu. "Xanax istiyorum. Bir de Ambien. Daha önce işe yaramışlardı." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Reçetemin süresi doldu." Bu bir yalandı. Geçen yıl bu ilaçları başka doktorlara da yazdırdığımı ve yüksek doz aldığımı ona söylemem gerektiğini biliyordum ama söylemedim.

"Bana kalırsa bu çok da iyi bir fikir değil. Senin kişiliğinde..."

"Sen beni tanımıyorsun. Bu konuyu açıklığa kavuşturalım."

"Haklısın tanımıyorum." Bana yaklaştığında geri çekilme ihtiyacı duydum. "Ama depresif birinin nasıl konuştuğunu ve kırgın birinin de nasıl göründüğünü bilirim."

Hayatlarını kaybeden karısıyla kızını o sırada anımsadım. O da onları düşünüyor olmalıydı. Ansızın hissettiği derin hüznü gördüm.

Bana bir reçete yazıp kâğıdı uzattı. "Uzun süre böyle devam edemezsin. Yardım al Tully. Menopoz semptomları ve depresyon için biriyle görüş."

"Teşhislerinin hiçbirini onaylamadığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"Peki, kıyafetlerim nerede?"

Bu garip bir son söz olmuştu ama aklıma başka bir şey gelmemişti. Orada durdum ve doktor gidinceye kadar ona baktım. Sonra giyindim ve hastaneden çıktım. Alt kattaki eczaneye reçetemi verip iki Xanax aldım ve eve kadar uzun bir yürüyüş yaptım.

İlaç göstermesi gereken etkiyi göstermişti: Beni sakinleştirip yumuşak ambalajlara sararak korumaya almıştı. Kalp atışlarım da normale dönmüştü. Telefonumu cebimden çıkarıp Fred Rorback'i aradım.

"Tully," dedi ve sesinin tonundan oradan nasıl ayrıldığıma dair haberin ona uçurulduğunu anladım. "Seni uyarmalıydım."

"Affedersin Fred," dedim.

"Sorun değil."

"Teşekkürler Fred," dedim. Daha fazlasını yapabileceğimi, hatta ayaklarına bile kapanabileceğimi düşünürken Barnes & Noble kitapçısının önünden geçiyordum. Vitrindeki kitap gözüme ilişti.

Donakaldım. *Tabii ya.* Bu daha önce aklıma gelmeliydi. "Kapatmalıyım Fred. Tekrar teşekkürler." Yanıt vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım. Xanax beni sersemletmişti ve ajansımı aramak için birkaç deneme yapmam gerekti.

Nihayet yanıt aldığımda, "George," diye atıldım. "Bil bakalım neredeyim?"

"Şey, başarısız bir yerel kanalın ikinci sınıf televizyon programında ikinci sunucu olmadığın belli."

"Haberi duydun mu?"

George iç geçirdi. "Duydum. Bu tür seçimler yaparken bana danışabilirsin Tully."

"Kaçık Kendra'yı unut gitsin, delinin teki. Sen şimdi nerede olduğumu tahmin et."

"Nerede?"

"Bir kitapçının önünde."

"Ne olmuş?"

"Barbara Walters'ın yeni anı romanı *Audition* kitabına bakıyorum. Satışa sunulmuş. Yanılmıyorsam beş milyon dolarlık bir sözleşme yapmıştı. DeGeneres de iyi bir anlaşma yapmıştı. Onun denemeleri de milyon dolara gitmemiş miydi?" Bugüne dek aklıma gelen en güzel fikir buydu. "Ben de kitap sözleşmesi yapmak istiyorum."

"Daha önce anılarını yazdın mı?"

"Hayır. Ama ne kadar zor olabilir ki? Bu gece başlarım. Ne dersin?"

George uzunca bir süre bir şey söylemeyince, "Haydi ama," diyerek onu yanıt vermeye teşvik ettim.

İç geçirdi. "Birkaç yere bildirip ilgilenen olur mu diye bakalım. Ama sana şunu sormak istiyorum Tully; bundan emin misin? Geçmişinde karanlık şeyler de var."

"Eminim George. Benim için iyi bir anlaşma yap."

✦

Ne kadar zor olabilirdi ki? Ben gazeteciyim. Hayat hikâyemi yazacaktım. İlham verecek ve samimi bir dile sahip olacaktı.

Eve gittiğimde yıllardır ilk kez heyecanlandığımı hissediyordum. Siyah takım elbisemi çıkarıp eşofman üstümü giydim ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Ardından bir fincan çayla birlikte koltuğa yerleşip başladım. *İkinci Hamle* diye yazdım.

Sonra imleci kaydırıp paragraf başı yaparak boş ekrana baktım.

Bu başlık belki bir ihtimal sorun olabilirdi.

Bir süre daha boş ekrana bakmaya devam ettim. Sorunun çaydan kaynaklandığına karar verecek kadar uzun süre bakmıştım. Belki şarabın faydası olurdu.

Kendime bir kadeh şarap doldurup koltuğa döndüm.

Ekran hâlâ boştu.

Dizüstü bilgisayarı bir kenara itip saatime baktım. Saatlerdir "yazıyordum" ama okuyacak hiçbir şey yoktu. Gerildim ama gerginliğimi de bir kenara ittim.

Araştır.

Bütün yazarlar yazmaya araştırma yaparak başlardı. Gazetecilik yıllarımdan biliyordum bunu. Eskiden tecrübesiz bir gazeteciydim. Bu yüzden bir hikâye bulmak için ne kadar uğraş verildiğini bilirdim.

Hayat hikâyem aslında sıra dışı değildi. Birçok dergi makalesine ve televizyon programına konu olmuştum ama hepsini ustalıkla

idare ediyordum. Geçmişimi insanlara kendi ellerimle sunmuştum. Televizyonun büyüsünü kullanarak kötü geçen çocukluğumu bir kül kedisi masalına dönüştürmüştüm. *Şeytan annesi tarafından terk edilen zavallı Tully'nin hayatı başarılı bir Amerika öyküsüne dönüşür...*

İzleyenlerim peri masalı istiyordu ve ben de onlara bunu sundum. Üstelik bizimki Grimm'in değil, Disney'in döneminden masallardı. Şeytan yerine aslan animasyonu ve şarkı söyleyen ahtapotlar vardı.

Bu yeni peri masalları tam bana göreydi. Bu kadar terk edilmenin bir tür lütuf olduğunu birçok defa söylemiştim. Anne sevgisi görmemem kolay kolay yılmamamı sağlamıştı. Yaşadıklarımı da böyle süslemiştim. Beni kurtaran şey hırstı.

Ama anı yazarsam bir defalığına da olsa gerçekleri anlatmalıydım. George'un benden istediği böyle bir şeydi. Ona neşeyle yazacağımı söylemiştim. Ama bunu gerçekten yapabilecek miydim?

Yapmalıydım. Hatta belki de tam olarak böyle bir şeye ihtiyacım vardı.

Çok satan bir anı kitabı bana hayatımı geri verebilirdi.

İlk yıllarıma dair pek bir şeyim yoktu. Sahip olduklarım da alt kattaki garajın deposundaydı. Kutulara bakmak şöyle dursun, depoya bile girmeyeli yıllar olmuştu. Ancak onları unutmuş değildim. Sadece kutulara bakmamaya karar vermiştim.

Ancak şimdi bakacaktım.

Ama çaresizlik içinde alınmış bütün kararlar gibi bu da güçlü bir karar değildi ve bir türlü başlayamıyordum. Onun yerine pencereye gittim ve gökyüzü bulutlanıp kararıncaya kadar bir kadeh şarap, arkasından bir kadeh daha içtim.

Camdaki yansımama, "Haydi başla," deyip kendimi pencereden uzaklaşmaya zorladım. Evden çıkarken bir kalemle küçük bir not defteri, tabii bir de şarap kadehimi aldım.

Garajdaki depomu bulmam sandığımdan uzun sürdü.

Metal kapının kilidini açıp ışıkları yaktım ve içeri girdim.

Burası yaklaşık bir buçuk metrekarelik bir alandı. Daha önce kimsenin deposuna girmemiştim ama eminim büyük çoğunluğu üzerinde *Noel, Tatil, Kış, Yaz, Bebek Kıyafetleri* vb. notlar olan plastik ve mukavva kutularla doluydu. O kutular yaşanmışlıkların kanıtı, insanı başlangıca götüren paketlenmiş bir yoldu.

Benim depom ise neredeyse boştu. Bir zamanlar deneyip vazgeçtiğim ve günün birinde tekrar başlamayı ümit ettiğim kayak, tenis ve golf ekipmanlarım ile kullanmadığım valizim, Fransa'dan alıp bütünüyle unuttuğum antika bir aynam vardı.

İki de kutu. İki. Bunlar hayatımın çok da yer kaplamadığının kanıtlarıydı.

İlk kutuya uzandım. Üzerinde *Ateşböceği Yolu* yazıyordu. İkinci kutunun üzerindeyse *Kraliçe Anne*.

İçim ürperdi. Bu iki kutu hayatımın iki yarısını, büyükannem ile annemi temsil ediyordu. İçinde her ne varsa yıllardır görmediğim şeylerdi. On yedi yaşında büyükannemin binasının vârisi olmuştum ve her şeyini bana bırakmıştı. Queen Anne'de bir ev ve Ateşböceği Yolu'nda kiraya verilmiş bir mülk. Tek başıma, annem tarafından terk edilmiş olarak evlatlık verilmiş, Queen Anne'deki eşyalarımı toplayıp bu kutunun içine sığdırdığım kadarını yanıma almıştım. Ateşböceği Yolu kutusunda da annemle birlikte geçirdiğimiz kısa zaman diliminde topladığımız şeyleri biriktirmiştik. Hayatım boyunca yalnızca bir defa, 1974'te, Ateşböceği Yolu'ndaki evde günün birinde ansızın ortadan kaybolmaya kadar onunla birlikte yaşamıştım. Annemle geçirdiğim o kısacık sürenin benim için lütuf olduğunu söyler dururdum herkese. Ki bu gerçekti. Bir lütuftu. Bu da başka bir terk edilme biçimiydi.

Eski bir örtü bulup üzerine diz çöktüm. Sonra *Queen Anne* yazılı kutuyu kendime çektim.

Kapağını açarken ellerim titriyordu. Çamaşır kurutma makinesi kadar hızlanmış kalp atışlarım birbirini izliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Bu kutuyu son açtığımda büyükannemin evinde, yatak odamda diz çökmüştüm. Sosyal hizmetler görevlisi beni evden almaya geldiğinde "hazır" olmamı söylemişti. Dikkatle her şeyimi kutulara dizmiştim. Annemle geçirdiğim onca kötü güne karşın yine de beni kurtarmasını bekliyordum. Sanırım on yedi yaşındaydım. Yapayalnızdım ve beni kurtarmaya gelmeyecek annemi bekliyordum. Yine.

Kutuya uzandım. Karanlıkta gördüğüm ilk şey eski fotoğraf albümümdü.

Bunu tamamen unutmuştum.

Kocaman şapkasının yüzünü kapattığı, Holly Hobbie kapaklı büyük ve ince bir albümdü bu. Parmaklarımı beyaz kapağının üzerinde gezdirdim. On birinci doğum günümde büyükannem vermişti bu albümü bana. Çok geçmeden de annem hiç haber vermeden ansızın çıkagelmiş, beni Seattle'a götürmüştü.

Annemin o gün ne niyetle geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim beni savaş karşıtı protesto gösterisinin tam ortasında, Pioneer Meydanı'ndaki kapılardan birinin önünde terk ettiğiydi.

Büyükannem, ağlayarak yere kapaklandığımda, *annenin sorunları var,* demişti.

O yüzden mi beni sevmiyor?

"Kes artık," dedim kendi kendime. Bunlar eskide kalan acılar.

Albümü açtığımda mumları üflemek için bir pastanın üzerine eğilip kameralara alışkınmışım gibi poz verdiğim on bir yaşımdaki halimi gördüm.

Diğer tarafta anneme yazıp hiç yollamadığım yüzlerce mektup vardı. *Sevgili anneciğim, bugün benim on birinci doğum günüm...*

Albümü kapattım. Elimdeki şeye güç bela bakıyordum ve şimdi kendimi, bakmaya başladığım zamandan daha kötü hissediyordum. Bu sözler onu ve kırık bir kalple oradan oraya kaçmakla bir ömür geçiren eski beni canlandırmıştı.

Katie yanımda olsa kutuya bakabilir, acılarımı yakından inceleyebilirdim. *Annen tam bir zavallıymış* ya da *şu fotoğrafta ne kadar güzelsin baksana,* türünden şeyler söylerdi. Fakat Katie olmadan kendimde bu gücü bulmam mümkün değildi.

Ayağa kalkarken ne kadar çok şarap içtiğimi fark etim.

Güzel.

Kutuyu kapatmaya bile gerek duymadan depodan çıktım. Kapıyı da kilitlememiştim. Biraz şansım varsa bakmaya fırsat bulamadan biri hepsini çalardı. Telefonum çaldığında asansöre doğru yürüyordum. Arayan Margie'ydi.

Kafamı dağıtacak bir şey bulmanın memnuniyetiyle, "Selam Margie," dedim.

"Selam Tully. Los Angeles'taki cumartesi gecemiz için rezervasyon yaptırıyorum. Şu senin sevdiğin restoranın adı neydi?"

Gülümsedim. Bir an için de olsa unutmuştum. Bu hafta sonu Marah'nın lise mezuniyet töreni vardı. İki günlüğüne Mularkey ve Ryan'larla birlikte olacaktım. Bu benim için unutulmaz bir hediyeydi. Belki Johnny'den iş bulmama yardım etmesini bile isteyebilirdim. "Merak etme Margie. Ben hepimiz için rezervasyon yaptırdım bile. Saat yedide Madeo'da."

14

✦

O hafta sonu eski Tully olacaktım. Sıradan bir hayatım varmış, hiçbir şey değişmemiş gibi yapacaktım. Johnny'yle kahkahalar atıp vaftiz kızıma destek olacak, oğlanlarla X-box oyunları oynayacaktım.

Yeni evlerine gidecek, yalnızca boş sandalyeler ile eksik kişileri görmeyecektim. Wordsworth'un şiirindeki gibi, geriye kalanlardan güç alacaktım.

Ama Town Car, Beverly Hills'teki süper manzaralı bölgesindeki modern evin önünde durduğunda kararlılığım, içimi saran panik duygusuyla gölgelendi.

Kate olsaydı bu evden nefret ederdi.

Kontrolden çıkan sinirlerimi Xanax içip yatıştırdım.

Arabadan inip valizimi taş kaldırımda sürüklemeye başladım ve ön kapıya gidip zili çaldım. Kimse açmayınca kapıyı açıp içeri girdim ve seslendim.

İkizler bir çift Danua yavrusu gibi geniş taş merdivenlerden inerken çarpışıp kahkahalar atıyorlardı. Dokuz buçuk yaşında, ikisi de uzun, dağınık kahverengi saçlıydı ve dişlerini göstererek sırıtıyorlardı. Beni görünce çığlığı bastılar.

Kendimi hazırlamama fırsat bile bulamadan coşkuyla bana sarıldıklarında dengemi kaybettim.

Lucas, "Geleceğini biliyordum," dedi.

Wills kahkaha atarak, "Yalancı," dedi. "Sana geleceğini ben söyledim." Sonra da bana dönüp "Marah'ya ne getirdin?" diye sordu.

Johnny odaya girerek, "Muhtemelen bir Ferrari getirmiştir," dedi.

Bir tek bakışla geçmişimiz bir nehir gibi gürleyerek akmaya başlamış, gözümüzün önüne eskilerden kalma kareler serilmişti. İkimizin de şu anda burada olmayan bir kadını ve birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı düşündüğümüzü biliyordum. Johnny bana doğru geldi.

Ona ne söyleyeceğimi bilemediğimden kalçamı kalçasına vurdum. Herhangi bir tepki vermesine fırsat kalmadan Margie bana seslendi. Birkaç dakika içinde hepsi etrafımı sarmıştı; oğlanlar, Johnny, Bud ve Margie. Hep bir ağızdan konuşuluyor, gülümseyip kahkahalar atılıyordu. İkizler "müthiş bir X-box oyunu" oynamak için Margie ile Bud'ı üst kata çıkarınca Johnny ve ben yine yalnız kaldık.

"Marah nasıl?"

"İyi. Sanırım alışıyor," dedi ama iç geçirmesinden gerçeği anlamıştım. "Sen nasılsın? *Kız Kıza Sohbet*'in başlamasını dört gözle bekliyorum."

Şimdi sıra bana gelmişti. Ona gerçeği anlatabilir, hatta yardım bile isteyebilirdim. Yerle bir olan kariyerimden bahsedip tavsiye isteyebilirdim.

Ama yapamadım. Sebebi belki onun hüznü, benim gururum, belki de ikisinin karışımıydı. Emin olduğum tek şey Johnny'ye hayatımın ne kadar altüst olduğunu söyleyemeyeceğimdi, özellikle de yaşananlardan sonra. Bana acımasını istemiyordum. "İyiyim," dedim. "Anılarımı yazıyorum. George kesinlikle çok satanlar listesine gireceğini söylüyor."

"İyisin o halde," dedi.

"Kesinlikle."

Başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. Sonraki saatlerde, bu insanlarla birlikte olmanın heyecanı içimi kapladığında bile Johnny'ye söylediğim yalanı düşünmeden edemiyordum. Benim iyi olduğumu söylemem de Marah'nın iyi olması gibi bir şey miydi?

✦

Evet, Marah iyi değildi. Bu dersi en kötü şekilde aldık. Mezuniyet töreninin yapılacağı cumartesi günü oturma odasında toplandığımızda Marah alt kata indi. Beti benzi atmıştı ve hayalet gibi görünüyordu. Düşük omuzları, yüzüne perde gibi düşmüş saçlarıyla solgun ve çok zayıf görünüyordu.

Merdivenlerden inerken, "Yardıma ihtiyacım var," dedi ve kollarını kaldırdı. Oluk oluk kan akıyordu. Johnny'yle birlikte hemen yardıma koştuk. Bir kez daha birbirimizin canına okuyup söylememiz gereken sözler sarf ettik. Ama tek bildiğim Marah'nın yardıma ihtiyacı olduğu ve onun yanında kalmam gerektiğiydi. Seattle'da ona iyi bakacağıma ve Dr. Bloom'la randevu ayarlayacağıma dair Johnny'ye söz verdim.

Johnny kızının benimle gelmesini istemiyordu ama başka şansı var mıydı? Marah'ya nasıl yardım edeceğimi bildiğimi söylemiştim, o ise ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda kızının yazı benimle geçirmesine izin verdi. Ama bundan hoşnut değildi. Hem de hiç.

✦

Haziran 2008'de, Seattlelıları, kaybettikleri veya aylardır kullanmadıkları güneş gözlüklerini bulamayıp gözlerini güneşe karşı köstebek gibi kısarak geçen yılın şortlarıyla karanlık evlerinden çıkartan yazın o ilk güzel ve kavurucu günlerinden birinde Marah benim evime taşındı.

Kendimle gurur duyuyordum; Katie'ye verdiğim sözü bundan daha iyi bir şekilde yerine getiremezdim. Paniğin beni engellediği, en beklenmedik zamanlarda ortaya çıktığı şu günlerde kendimi çok iyi hissetmediğim doğruydu. Evet, alkolü biraz fazla kaçırıp gereğinden çok Xanax içtiğim de doğruydu. Uyku hapı almadan uyumam mümkün değildi.

Ama böyle bir sorumluluk aldığım için bu sıkıntılardan da kurtulacaktım. Küçük valizini boşaltmasına yardım ettim ve birlikte ilk gecemizde oturma odasına oturup Kate alışverişe gitmiş ve birazdan dönecekmiş gibi annesinden konuştuk. Öyleymiş gibi yapmanın yanlış olduğunu biliyordum ama ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Sonunda, "Pazartesi gününe hazır mısın?" diye sordum.

"Dr. Bloom'la randevuma mı?" dedi. "Hayır, pek sayılmaz."

"Her adımda yanında olacağım," diye söz verdim. Başka ne diyebilirdim, bilmiyordum.

Ertesi gün Marah, Dr. Bloom'la görüşürken ben de bekleme odasında sabırsızca volta atıyordum.

"Gide gele halıyı aşındırdın. Bir Xanax al."

Olduğum yerde kalıp döndüm.

Kapıda genç bir delikanlı duruyordu. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Tırnakları boyalıydı ve Bourbon Caddesi'ndeki bir dükkânı dolduracak kadar takı takmıştı. Buna karşın gotik görünümünün altında anlaşılmaz bir cazibesi vardı. *Amerikan Jigolo*'daki Richard Gere gibi süzülerek yürüyüp koltuğa oturdu. Elinde bir şiir kitabı vardı.

Zihnimi biraz meşgul edecek bir şeyler bulacağımı düşünerek gidip yanındaki sandalyeye oturdum. Yakın mesafeden çocuğun üzerine sinen marihuana ve tütsü kokusunu alıyordum. "Ne zamandır Dr. Bloom'a geliyorsun?"

Omuz silkti. "Bir süredir."

"Faydasını gördün mü?"

Sinsi bir tebessümle bana baktı. "Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi? 'Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz düş içinde bir düş.'"

"Edgar Allan Poe," dedim. "Klişeleşmiş bir söz. Rod McKuen'den alıntı yapsan şaşardım gerçekten."

"Kimden?"

Gülmeden edemedim. Yıllardır aklıma gelmeyen bir isimdi bu. Gençken Kate ve ben Rod McKuen ve Halil Cibran gibi şairlerin sevgi dolu şiirlerini okurduk. *Desiderata*'yı ezbere biliyorduk. "Rod McKuen. Gidip bir araştır."

Yanıt vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve ayağa kalktım. Marah solgun ve sarsılmış halde odadan çıktı. Johnny kızının zayıfladığını nasıl fark etmemişti? Hemen ona koştum. "Nasıldı?"

Marah'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan Dr. Bloom yanı başında belirip beni bir köşeye çekti.

Marah'ya, "Hemen dönerim," dedim ve doktorun yanına gittim.

Dr. Bloom kısık sesle, "Onu haftada iki defa görmek istiyorum," dedi. "En azından sonbaharda okula başlayana kadar. Ayrıca ona yardımı olacağını düşündüğüm bir destek grubum var. Çarşamba günleri toplanıyoruz. Akşam yedide."

"Tavsiyene uyacaktır," diye söz verdim.

"Öyle mi dersin?"

"Tabii ki. Seans nasıldı?" diye sordum. "Sence..."

"Marah bir yetişkin Tully. Seanslarımız gizli kalacak."

"Biliyorum. Biliyorum, ben yalnızca acaba..."

"Gizli dedim ya."

"Ah, tamam. Babasına ne söyleyeyim peki? Benden rapor bekliyor."

Dr. Bloom söyleyeceklerini özenle düşünüp "Marah hassas bir kız Tully. Sana ve babasına önerim ona karşı davranışlarınızı, durumunu göz önünde tutarak belirlemeniz," dedi.

"Hassas derken?"

"Sözlüğe bakarsan zarar görmüş, narin, kırılgan anlamlarını görürsün. Kolay kırılan. Savunmasız. Yerinizde olsam ona karşı dikkatli olurdum, hem de çok. Yanında olun. Şu anki durumuyla ilgili olarak hepiniz çok yanlış kararlar verebilirsiniz."

"Kendini kesmesinden daha kötü şeyler de mi olabilir?"

"Tahmin edeceğin üzere kendini kesen kızlar bazen çok derin yaralar açar. Dediğim gibi ona dikkat edin. Yanında olun. Kırılgan bir kız."

Eve dönerken Marah'ya, Dr. Bloom'la görüşmesinin nasıl gittiğini sordum.

"İyi," demekle yetindi.

O gece Johnny'yi arayıp her şeyi anlattım. Sesinden ne kadar endişelendiği belliydi ama Marah'la ilgileneceğime dair ona söz verdim. Onunla yakından ilgilenecektim.

✦

Marah destek grubuna gitmeye karar verdiğinde ben de kitabım üzerinde çalışmaya karar verdim. En azından deneyecektim. Bilgisayar ekranına bakmak canımı o kadar sıkmıştı ki bir süreliğine başından

kalktım. Kendime bir kadeh şarap koyup pencerenin kenarına gittim ve şehrin ışıltılı gece manzarasını izlemeye koyuldum.

Telefonun sesiyle irkildim. Menajerim George kitap yazma fikrimle ilgilendiğini söyledi. Henüz teklif yoktu ama ona göre ümit vardı. Ayrıca *Celebrity Apprentice* programı da benimle çalışmak istiyordu.

Yok artık.

George'a bu teklife ne kadar gücendiğimi anlatırken Marah toplantısından döndü. İkimize sıcak çikolata yaptım ve çocukluğunda yaptığımız gibi birlikte yatağına oturduk. Gerçekleri dile getirmesi biraz zaman aldıysa da Marah sonunda, "Annem hakkında konuşamam," dedi.

Bu söze verecek yanıtım yoktu ve yalan da söyleyemezdim. Ben de hayatımda birkaç defa terapiye gitmek zorunda kalmıştım ve son dönemde yaşadığım panik atakların hormon dengesizliklerinden çok daha farklı bir sebeple ortaya çıktığını bilecek kadar akıllıydım. İçimde bir hüzün nehri vardı. Bu nehir her zaman benimleydi ama şimdi yükselip kıyılara doğru taşıyordu. Dikkatli olmazsam bedenimin büyük kısmını ele geçirebileceğini ve içinde boğulabileceğimi biliyordum. Ama suların sözlerle geri çekileceğine inanmıyordum; anılarımda yüzmenin hayatımı kurtaracağına da inanmıyordum. Suyu emerek yola devam etmem gerektiğini düşünüyordum yalnızca.

Ve suların beni ele geçirdiği yerlere derinlemesine bakmam gerekiyordu.

Kolumu Marah'nın omzuna atıp onu kendime çektim. Korkularından konuştuk; ona annesinin bu terapiye devam etmesini isteyeceğini söyledim. Sonunda doğru bir şey yapmak için dua ettiysem de genç bir kızın ne duymak isteyeceğini nasıl bilebilirdim ki?

İkimiz de odadaki hayaleti, bizi bir araya getirip yapayalnız bırakan kadını düşünerek uzunca bir süre öylece oturduk.

Ertesi gün Johnny geldi ve Marah'yı Seattle'da kalmaktan vazgeçirip Los Angeles'a götürmek için ikna etmeye çalıştı. Ancak Marah benimle kalmak konusunda kararlıydı.

✦

Dr. Bloom'la ikinci randevusundan çıkışta Marah'ya, "Washington Üniversitesi'ne gideceğin için heyecanlı mısın?" diye sordum. Ona yaslanmıştım. Kanepeye birlikte uzanmış, üzerimize krem rengi kaşmir bir örtü almıştık. Johnny Los Angeles'a dönmüştü ve ikimiz yine yalnızdık.

"Korkuyorum demek daha doğru olur."

"Anlıyorum. Annen de korkmuştu ama biz orayı sevmiştik. Eminim sen de seveceksin."

"Aslında yaratıcı yazarlık derslerini dört gözle bekliyorum."

"Hah, işte tıpatıp annene benziyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen yetenekli bir yazardı. Günlüğünü okursan..."

Marah sertçe, "Hayır," dedi. Bu hassas konuyu ne zaman açsam bana bu yanıtı veriyordu. Ölüm döşeğindeki annesinin yazdıklarını okumaya henüz hazır değildi. Onu suçlayamıyordum. Bu, insanın kendi kalbine bıçak saplaması gibi bir şeydi. Ama rahatlatıcı bir yanı da vardı. Çünkü günün birinde mutlaka hazır olacaktı.

Yanımda duran cep telefonu çaldı. Uzandım ve ekrandaki isme baktım. "Selam George," dedim. "Umarım saçma sapan bir program için aramamışsındır."

"Sana da selam. Kitap sözleşmenle ilgili aradım. Bir teklif aldık."

İnanılmaz derecede rahatlamıştım. Bu işe delicesine bel bağladığımın farkında bile değildim. Marah'yı bırakıp doğruldum. "Tanrı'ya şükür."

"Aldığımız tek teklif bu. Ve çok da iyi."

Ayağa kalkıp oradan oraya yürümeye başladım. Temsilcinizin sizi pazarlamaya başlaması gerçekten de sıkıntıydı. "Ne kadar George?"

"Unutma Tully..."

"Ne kadar dedim!"

"Elli bin dolar."

Duraksadım. "Elli bin mi?"

"Evet. Avans olarak. Telif hakkı için."

Öyle hızlı oturdum ki yere yığılıyormuşum gibi hissettim. Neyse ki hemen altımda bir sandalye vardı. "Öyle mi?" Normal şartlarda bunun büyük bir miktar olduğunun farkındaydım. Sonuçta varlıklı bir aileye doğmamıştım. Ama sıra dışı bir dünyada çok uzun yıllar geçirdiğim için bu teklif beni derinden yaralamıştı ve ünümü ne denli kaybettiğimi gösteriyordu. İnsan otuz yıl köpek gibi çalıştığında ortaya çıkardığı şeyin sonsuza dek süreceğini sanıyordu.

"Şimdilik bu kadar Tully. Ama bu kitap geri dönmeni sağlayabilir. Seninki tam bir Külkedisi masalı. Sadece yaz ve dünyayı yine kendine hayran bırak."

Ayakta duramayacağımı hissettim. Nefes almakta zorlanıyordum. Bunca adaletsizlik karşısında çığlık atmak, ağlamak, haykırmak ya da bağırmak istiyordum. Ama bir tek şansım vardı ve bunun farkındaydım. "Kabul ediyorum," dedim.

✦

O gece uyuyamayacak kadar heyecanlanmıştım. Saat on birde kendimi uyumaya zorlamaktan vazgeçtim. En az on dakika boyunca karanlık dairede dolanıp durdum. Bir an Marah'nın odasına gidip onu uyandırmaya bile niyetlendim ama bunun bencillik olacağını düşünerek kapısını açmamak için kendimi tuttum. Nihayet saat 11.20'de çalışmaya karar verdim. Belki yazmanın bir faydası olurdu.

Tekrar yatağıma uzanıp bilgisayarımı dizime koydum ve son belgeyi açtım. İşte oradaydı. *İkinci Hamle*... Ekrana öyle odaklanmıştım ki hayal görmeye başladım. Koridorda ayak sesleri ve kapının açılıp kapandığını duyduğumu sandım ama hemen ardından tekrar sessizlik çöktü.

Araştırma. Yapmam gereken şey buydu. Depomdaki kutuları gözden geçirmeliydim.

Bu işi daha fazla erteleyemezdim. Kendime bir kadeh şarap doldurup alt kata indim. Kutunun önünde diz çöküp kendimi güçlü olmaya teşvik ettim. Random House'un benimle bir anlaşma yaptığını ve onlardan ödeme aldığını kendime anımsattım. Tek yapmam gereken hayat hikâyemi yazmaktı. Kelimeleri bulacağıma da şüphe yoktu.

Queen Anne kutusuna gidip kapağını açtım. Albümü alıp önüme koydum. Buna pek de hazır değilim. Hayallerimle ve acılarımla karşılaşacağım kesindi.

Eğilip karanlıkta kalan kutunun içini inceledim. Gördüğüm ilk şey yıpranmış, oyuncak bir tavşandı.

Mathilda.

Parlak siyah gözlerinden biri yoktu ve bıyıkları da kesilmiş gibiydi. Büyükannemin bana verdiği bu hediye büyürken en yakın arkadaşım olmuştu.

Mathilda'yı bir kenara itip tekrar elimi kutuya daldırdım. Bu defa yumuşak bir şey elime geldi. Gri renkli küçük Magilla Gorilla tişörtümü bulmuştum.

Onu görünce ellerim titredi.

Bunu neden saklamıştım ki?

Ama soruyu sorduğum anda bile yanıtı biliyordum. Bu tişörtü bana annem almıştı. Bana verdiğini anımsadığım tek şeydi bu.

Diğer her şeyin önemini yitirdiği bir anıydı.

Çok küçüktüm, dört veya beş yaşındaydım. Mutfak masasındaki sandalyemde oturmuş, kahvaltı etmek yerine kaşığımla oynarken *o kadın* içeri gelmişti. Bir yabancıydı.

Sallanarak bana yaklaşırken, "Canım Tallulah," dedi. Garip bir şey kokuyordu. Tatlı bir duman kokusuna benziyordu. "Anneciğini özlemedin mi?"

Üst katta bir zil çaldı. "Büyükbabam," dedim.

Hemen ardından kendimi bir yabancının kolunda bulmuştum. Kadın evden kaçıyordu.

Büyükannem peşimizden koşup bağırıyordu. "Dur! Dorothy..."

Kadın, *onun* hakkında bir şeyler söyleyip anlamadığım bir sürü kelime sıralamıştı. Sonra ayağı takıldı. Ben kolundan düşüp başımı yere çarptım. Büyükannem bağırıyor, ben ağlıyordum. Kadın beni tekrar kucağına almıştı. Ondan sonra anılar belirsizleşip bulandı.

Ona anne dememi istediğini anımsıyordum. Arabasındaki koltuğun ne kadar sert olduğunu ve çişimi yol kenarına yapmam gerektiğini, arabadaki sigara kokusunu ve arkadaşlarını da hatırlıyordum. Beni çok korkutmuşlardı.

Bana bir parça çikolatalı kek vermiş, ben de yemiştim. Sonunda dengemi kaybedip kusmam ona komik gelmişti.

Göğsüme iliştirilmiş TALLULAH ROSE ismiyle hastane yatağında yattığımı anımsıyordum.

Daha sonra beni almaya geldiğinde büyükanneme, "Kimdi o kadın?" diye sordum.

"Annen," dedi. O kelimeyi duyduğum anı dün gibi hatırlıyorum.

"Ben arabada yaşamayı sevmiyorum büyükanne."

"Tabii ki sevmezsin."

İç geçirip tişörtü tekrar kutuya koydum. Belki de anılarımı yazmak kötü bir fikirdi. Kutudan uzaklaşıp bu kez kilitlemeyi unutmadan depodan ayrıldım.

15

✦

Marah, "Bütün terapilere benimle gelmek zorunda değilsin," dedi. Haziran ayının sonundaki güzel ve güneşli bir pazartesi günü First Caddesi'nden halk pazarına doğru yürüyorduk.

Koluna girip, "Biliyorum ama ben yine de gelmek istiyorum," dedim.

Yanımda kaldığı iki haftada şunu öğrenmiştim: Genç bir kızın sorumluluğunu almak yorucu ve korkunç bir şeydi. Ne zaman banyoya gitse kendini kesecek diye endişeleniyordum. Çöpleri kontrol edip bütün kutuların içindeki yara bantlarını sayıyordum. Onu gözümün önünden ayırmaya korkuyordum. Hep doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama elbette gerçeklerle yüzleşmek de gerekiyordu: Anneliğe dair bilgim incir çekirdeğini bile doldurmazdı.

Şimdi Dr. Bloom'un bekleme salonunda dizüstü bilgisayarımı açmış, boş ekrana bakıyordum. Bu işe başlamalı, ciddi bir ilerleme kaydetmeliydim. Bunu *yapmalıydım.*

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Hayatım boyunca belki yüz tane anı kitabı okumuştum. Hepsi aynı şekilde başlar, bir arka plan oluşturulurdu. Yani konuya girmeden önce sahneyi kurmalı, hayatımın resmini çizmeliydim. Oyuncularla mekânı tanıtmalıydım.

Ve işte yine aynı şey... Her teşebbüsümde beni durduran şey yine karşımdaydı. Annemin hikâyesini bilmeden kendi hikâyemi yazamazdım.

Onunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmediğimin farkındaydım. Babam hakkında bildiklerimse çok daha azdı. Benim hikâyem işte bu kadar boş ve önemsizdi. Neden hiçbir şey yazamadığım ortadaydı.

Annemle konuşmalıydım.

Bu düşünceyle çantamı açıp küçük turuncu kabı buldum. Son Xanax'ımı da mideme indirdim. Su olmadan içtim ve ardından cep telefonumu alıp muhasebecimi aradım.

Adam yanıt verince, "Frank," dedim. "Ben Tully. Annem aylık ödemelerini çekiyor mu hâlâ?"

"Aradığın iyi oldu. Sana birkaç mesaj bıraktım. Finansal durumunla ilgili konuşmalıyız..."

"Tabii konuşuruz ama şu anda annemin durumunu öğrenmeliyim. Ödemelerini çekiyor mu?"

Frank beklememi söyleyip bir süre sonra döndü. "Evet, her ay çekiyor."

"Peki, şu sıralar nerede yaşıyor?"

Bir duraksama daha oldu. "Snohomish'teki evinde yaşıyor. Birkaç yıldır orada. Sana bildirdik. Sanırım arkadaşın hastayken taşındı oraya."

"Annem Ateşböceği Yolu'ndaki evde mi yaşıyor?" *Bunu gerçekten biliyor muydum?*

"Evet. Şimdi finansal durumla ilgili konuşabilir miyiz?"

Telefonu kapattım. Bu bilgiyi ciddi anlamda özümseyip üzerine düşünecek fırsat bulamadan Marah, Dr. Bloom'un odasından çıktı.

Gotik gencin yanı başımda durduğunu o an fark ettim. Siyah saçlarının arasında mor ve yeşil gölgeler vardı ve kulak memele-

rinden de çengelli iğneler sarkıyordu. Boynundaki dövme gözüme ilişti. Sanırım çılgınlık türünden bir şey yazıyordu ama geri kalanını görememiştim.

Marah bekleme salonuna girince ayağa kalktı. Gülümsüyordu. Vaftiz kızıma bakışları hoşuma gitmemişti.

Ayağa kalkıp sehpanın etrafında dolaşarak korumacı bir tavırla Marah'nın yanında durdum. Onu kolundan tutup ofisten çıkardım. Kapıda dönüp baktığımda gotik genç bizi izliyordu.

Kapı arkamızdan kapandığında Marah, "Dr. Bloom bir iş bulmam gerektiğini düşünüyor," dedi.

"Neden olmasın?" dedim. Aslında düşünebildiğim tek şey annemdi. "Bu harika bir fikir."

✦

Akşama kadar dairemde volta atıp kafamı toplamaya çalıştım.

Annem, büyükannemden bana miras kalan iki evden birinde yaşıyordu. Mularkey'lerin tam karşısında olduğu için bir türlü satamadığım şu evde... Yani onunla konuşmaya gidersem Kate'le tanıştığım, on dört yaşındayken yıldızlı bir gecede hayatımın tümüyle değiştiği o yere dönecektim.

Üstelik Marah'yı ya yanımda götürmeli ya da tek başına bırakmalıydım. İki seçenek de pek iç açıcı değildi. Onu sürekli gözümün önünde tutmam gerekiyordu ama yine de annemle görüşmeme tanıklık etmesini istemiyordum. Annemle görüşmelerim genelde ya küçük düşürücü ya da kalp kırıcı sözlerle dolu olurdu.

"Tully?"

Adımı duyunca döndüm. Marah'nın bana daha önce de seslendiğini hayal meyal hatırlasam da emin değildim. "Efendim tatlım?" Hissettiğim kadar dağılmış görünüyor muydum acaba?

"Ashley aradı. Eski liseden arkadaşlarım bugün piknik ve sörf yapmak için Luther Burbank sahil parkına gidiyormuş. Ben de gidebilir miyim?"

O an rahatladığımı hissettim. Marah ilk kez eski arkadaşlarıyla vakit geçirmek istiyordu. Bu ne zamandır beklediğim bir şeydi. Eski benliğine dönüyor; yumuşuyordu. Gülümseyerek ona doğru yürüdüm. Belki de onun için takıntılı biçimde endişelenmekten vazgeçmeliydim. "Bence bu harika bir fikir. Eve ne zaman dönersin?"

Marah duraksadı. "Ah. Sonra da sinemaya gideceğiz. Saat dokuz matinesine. *Wall-E*."

"O halde eve saat..."

"On birde dönsem olur mu?"

Bu gayet mantıklıydı. Böylece bana yeterince vakit kalıyordu. İyi ama neden içimden bir ses bir terslik olduğunu söylüyordu? "Biri seni eve bırakacak mı?"

Marah güldü. "Tabii ki."

Aşırı tepki gösteriyordum. Endişelenecek bir durum yoktu. "Pekâlâ. Benim de bir işim vardı zaten. Akşama kadar evde olmayacağım. Dikkatli ol."

Marah'nın bana sıkıca sarılmasına şaşırmıştım. Bu yıllardır aldığım en iyi teşekkürdü ve bana yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapma gücü verdi.

Annemi görmeye gidecektim. Yıllardır, on yıllardır ilk kez ona ciddi sorular soracaktım ve yanıt alıncaya kadar da oradan ayrılmayacaktım.

✦

Snohomish zamana ayak uyduran şu küçük Batı Washington muhitlerinden biriydi. Cascade Sıradağları'yla Snohomish'in gümüş rengi suları ve Pilchuck Nehirleri'nin arasına sıkışmış yemyeşil vadinin bir zamanlar mandıra olan bölgesi de artık Seattle'ın banliyösüne dönüşmüştü. Eski ve konforlu çiftliklerin yerini muhteşem dağ manzaralı, kocaman taş ve ahşap evler almıştı. Çiftlikler bölünerek daha küçük arsalara ayrılmıştı. Yazın güneş ışığında parlayan saçları, aşağıya sarkan çıplak ayaklarıyla yol kenarından şortlarıyla at sırtında giden kızlara artık pek rastlanmadığını düşündüm. Yeni arabalar, yeni evler, eskilerinin kökünden söküldüğü yerlere dikilmiş yeni ağaçlar vardı. Yabani otların bitmediği bakımlı çimenler boyalı verandalara kadar uzanıyordu ve komşularla iyi geçinmek için sağlam çitler örülmüştü.

Manzara yenilense de eski kasaba yer yer ışıltısını hâlâ koruyordu. Karşıma çıkan eski çiftlik evleri, parseller arasında meydan okurcasına uzanıyordu ve çitlerle çevrelenmiş arazide otlayan sığırlar görülüyordu.

Ve işte Ateşböceği Yolu da oradaydı. Değişim, Pilchuck Nehri kıyısından çok da uzak olmayan şehrin dışındaki bu küçük asfalt yola çok geç uğramıştı.

Evim olarak gördüğüm bu yere şimdi geri geldiğimde ayağımı gaz pedalından çektim. Arabam tepkime hemen yanıt verip yavaşladı.

Çok güzel bir yaz günüydü. Güneş, süzülen bulutların arasında âdeta saklambaç oynuyordu. Yolun her iki yanında yemyeşil otlaklar nehre doğru uzanmıştı. Devasa ağaçlar, altında toplanan sürüye gölge yaparcasına kollarını açmıştı.

Buraya en son ne zaman gelmiştim? Dört yıl önce mi? Yoksa beş mi? Zamanın yol üzerindeki pişmanlıkları toplayarak hızla ilerlediğinin üzücü bir anımsatıcısıydı bu.

Fazla düşünmeden Mularkeyler'in araç yoluna döndüğümde posta kutusuna iliştirilmiş SATILIK tabelasını gördüm. Ekonomik sıkıntının yaşandığı bu dönemde evi şimdiye kadar satamamış olmaları çok da şaşırtıcı değildi. Şimdi Arizona'da kirada oturuyorlardı ve bu evi sattıklarında orada bir yer alacaklardı.

Ev her zamanki gibi görünüyordu. Sedir ağacından yosun tutmuş çitlerle dış hatları çizilmiş eğimli araziye bakan önü açık bir verandayla bakımlı, güzel, beyaz renkli bir çiftlik eviydi.

Avluya girip park ederken tekerlekler çakıl taşlarını çıtırdatıyordu.

Kate'in üst kattaki penceresini gördüğümde bir anda on dört yaşıma dönmüştüm. Hayalimde bisikletimle bu noktada durup penceresine taş atıyordum.

Bu anıyla gülümsedim. İsyankâr Tully ve kurallara uyan Kate. Başlangıçta aynen böyle görünüyorduk. Kate her yere peşimden gelirdi. Belki de o zamanlar, o bakış açısıyla bana öyle geliyordu.

O gece karanlıkta bisikletlerimizi Summer Hill'e sürmüştük. Kollarımızı iki yana açmış süzülüyor, uçuyorduk.

O yıllarda aslında benim onun peşinden gittiğimi çok sonra fark etmiştim. Bırakıp gidemeyen bendim.

Onun çocukluk eviyle benimkinin arası arabayla bir dakika bile değildi ama bana göre bir dünyadan diğerine gitmekten farksızdı.

Büyükannemle büyükbabamın eski kiralık evi hatırladığımdan farklıydı. Yan bahçe harap haldeydi; kirli arazinin ortasında moloz birikmişti. Eskiden ardıç çalılıkları sarmaşık güllerini kalkan gibi korurdu. Şimdi biri çalılıkları kesmişti ama yerine bir şey ekmeyip molozlarla kökleri evin önünde öylece bırakmıştı.

İçeride neyle karşılaşacağımı hayal edemiyordum. Otuz küsur yıllık yetişkinlik hayatımda annemi bir elin parmaklarından fazla görmemiştim ki hepsinde de ben onun peşine düşmüştüm. Johnny, Katie ve benim KCPO'nun üç silahşörleri olduğumuz seksenli yılların sonunda annemle karşılaştığımda, Ramtha adlı otuz bin yaşındaki hayaletle iletişim kurduğunu iddia ediyor ve ev kadını J.Z. Knight'ın müridi olarak Yelm'deki bir kamp alanında yaşıyordu. Yeterince vakit geçtiğini ve safça yeni başlangıçlar yapılacağını düşünerek 2003'te onu tekrar aramaya çıktım. Köhne bir karavanda yaşıyordu ve o güne dek görmediğim kadar kötü bir haldeydi. Ümitle ışıldayan gözlerle onu yanımda eve götürmüştüm.

Fakat annem mücevherlerimi çalıp gecenin bir yarısı kaçmıştı.

Daha birkaç yıl önce onu son gördüğümde hastanedeydi. Biri onu dövmüş, ölüme terk etmişti. O zaman da yatağının yanındaki koltukta uyuyakaldığımda kaçmıştı.

Ve her şeye rağmen yine buradaydım işte.

Arabayı park edip indim. Dizüstü bilgisayarımı bir kalkan gibi tutarak harap haldeki yoldan küreklerle bellerin ve boş tohum poşetlerinin üzerinden geçtim. Ön kapı ahşaptı ve üzeri hafiften yosun kaplıydı. Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı vererek kapıyı çaldım.

Yanıt gelmedi.

Muhtemelen sarhoş bir halde yere yığılıp kendinden geçmişti. Kaç defa okuldan eve gelip onu yanı başında duran esrar kabıyla, ölüyü bile diriltecek bir sesle horlarken kanepede sızmış halde bulmuştum.

Kapı kulpunu çevirdiğimde kilitli olmadığını anladım.

Tabii ya.

Dikkatle kapıyı açıp içeri girdim ve, "Merhaba," diye seslenerek yürüdüm.

İçerisi iç karartıcı ve kasvetliydi. Bulduğum elektrik düğmelerinin çoğu çalışmıyordu. Oturma odasına yönelip ilk bulduğum lambayı açtım.

Biri tüylü halıyı yırtıp kirden kararmış döşemeyi ortaya çıkarmıştı. Yetmişlerden kalma mobilyalar da gitmişti. Onların yerine indirimden alınmış sehpanın yanına yerleştirilmiş süngerli, tekli bir koltuk vardı. Köşedeki oyun masasında da iki katlanabilir sandalye duruyordu.

Neredeyse evden çıkıyordum. İçten içe bu görüşmeden bir şey çıkmayacağını, annemin bir kez daha kalbimi kırıp her şeyi inkâr etmekten başka bir şey yapmayacağını hissediyordum. Ama işin aslı, ondan asla kaçamıyordum. Ne birlikte geçirdiğimiz yıllarda, ne beni terk ettiği ya da hayal kırıklığına uğrattığı yıllarda... Kırk sekiz yılımın her gününü asla sahip olamadığım bir sevginin bir parçasına özlem duymakla geçirmiştim. Ve en azından artık farklı bir şey beklememeyi öğrenmiştim. Bu da bir bakıma fayda ediyordu.

Eski püskü katlanır sandalyeye oturup bekledim. Diğer koltuk kadar rahat değildi ama kumaşın temiz olduğundan şüphelendiğim için metal sandalyeyi tercih etmiştim.

Saatlerce bekledim.

Sonunda saat sekizi biraz geçe tekerleklerin çakıl taşlarını ezdiğini duydum.

Doğruldum.

Kapı açıldı ve neredeyse üç yıldır görmediğim annemi karşımda buldum. Yıllardır kendine bakmadığı ve içki içtiği için teni kırışık bir gri renge bürünmüştü. Tırnaklarının arası kir doluydu. Bu da hayata pençelerini geçirmenin bir sonucuydu.

"Tully," dedi. Hem güçlü ve tiz ses tonuna hem de bana adımın kısaltmasıyla hitap etmesine şaşırmıştım. Hayatım boyunca bana Tallulah demişti ki bundan nefret ederdim.

Ayağa kalkıp, "Selam Cloud," dedim.

"Artık Dorothy'yim."

Yine adını değiştirmişti. Bir şey söylemeye fırsat kalmadan bir adam içeri girip yanımda durdu. Bronz yanaklarında derin kırışıklar olan uzun boylu, zayıf biriydi. Gözlerinden tüm hayat hikâyesini okuyabiliyordum ve bunun güzel bir hikâye olmadığı da belliydi.

Annemin sarhoş olduğundan emindim. Ama onu hiç ayık görmediğime göre farkı nasıl anlayabilirdim ki?

Belli belirsiz bir tebessümle, "Seni gördüğüme sevindim," de

Ona inandım. Ama zaten her seferinde inanıyordum. Ona inanmak benim zayıf noktamdı. İnancım, onun beni inkâr edişi kadar sarsılmazdı. Ne kadar başarılı olursam olayım onun karşısında on saniye geçirince yine o zavallı küçük Tully'ye, her zamanki gibi ümit eden Tully'ye dönüşüyordum.

Ancak bugün oyun oynayacak vaktim yoktu.

Annem, "Bu Edgar," dedi.

Adam anneme kaşlarını çatarak, "Selam," dedi. Muhtemelen esrar satıcısıydı.

Biraz sabırsızca "Aile fotoğrafın var mı?" diye sordum. Bu kapalı yerde içimi sıkıntı basmıştı.

"Ne?"

"Aile fotoğrafı. Çocukluğumdan kalma fotoğraflar gibi yani."

"Hayır."

Bu yanıt keşke canımı yakmasaydı ama yakmıştı ve hissettiğim acı beni öfkelendirmişti. "Bebekken hiç resmimi çekmedin mi?"

Annem başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi. Bunun bir bahanesi olmadığını o da biliyordu.

"Çocukluğuma, babamın kim olduğuna ya da nerede doğduğuma dair *herhangi* bir şey söyleyebilir misin?"

Annesi her kelimeyle birlikte irkiliyor, rengi atıyordu.

Uyuşturucu satıcısı bana yaklaşarak, "Bak hanımefendi..." dedi.

"Sen karışma," diye atıldım. Anneme dönüp, "Kimsin sen?" diye sordum.

Annem ürkek bir sesle, "Hiç bilmek istemezsin," dedi. "İnan bana."

Boşa zaman kaybediyordum. Kitabım için ihtiyacım olan her neyse burada bulamayacağım kesindi. Bu kadın benim annem değildi. Beni doğurmuş olabilirdi ama o noktada benimle bağı da kopmuştu.

"Evet," dedim iç geçirerek. "Kim olduğunu neden bilmek isteyeyim ki?" Yerden çantamı alıp yanından geçtim ve evden çıktım.

Altüst haldeki yığınların arasındaki derme çatma yoldan arabama binip eve doğru yola çıktım. Seattle'a dönüş yolu boyunca ufacık bir ipucu yakalamak için annemle konuşmamı tekrar tekrar zihnimde canlandırdım ama hiçbir şey bulamadım.

Arabayı apartmanın önüne çekip park ettim.

Yukarı çıkıp kitabım üzerinde çalışmam gerektiğini biliyordum. Belki bugünkü gezinti bir başlangıç olurdu. Hiç yoktan iyiydi.

Ama yapamadım; bomboş evime gidemedim. İçki içmeliydim.

Marah'yı aradığımda uykulu bir sesle yanıtlamıştı ve ona eve geç döneceğimi söyledim. O da bana çoktan eve geldiğini ve onu uyandırmamamı söyledi.

Asansörden iner inmez kendimi attığım barda yalnızca iki kadeh Dirty Martini içtim. Sinirlerim biraz olsun yatışmıştı ve kendime gelmiştim. Yukarı çıkıp dairemin kapısını açtığımda saat gece yarısı birdi.

Bütün ışıklar açıktı ve televizyonun sesini duyabiliyordum.

Kaşlarımı çatıp kapıyı çektim. Kapı sertçe kapandı.

Koridorda ilerledikçe ışıkları da kapatıyordum. Yarın Marah'yla konuşacaktım. Elektrik düğmelerinin iki yönlü çalıştığını iyice anlaması gerekiyordu.

Odasının önünden geçerken duraksadım.

Işığı açıktı. Kapalı kapının altındaki çizgiden ışığı görüyordum.

Televizyon izlerken uyuyakaldığını düşünüp nazikçe kapıya vurdum.

Yanıt veren olmayınca kapıyı yavaşça açtım.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkına döndüm.

Oda boştu. Her iki komodinin üzerinde kola kutuları vardı, televizyon açıktı ve yatak sabahtan beri düzeltilmemişti. Buruşuk çarşaflar yatağın ortasında birikmişti.

"Bir saniye."

Marah burada yok. Saat gece yarısı bir. Evde, yatağında olduğuna dair bana *yalan* söylemişti.

"Ne yapacağım?" Odadan odaya koşup kapıları ardına kadar açarken kendi kendime ya da Kate'e bunu soruyordum.

Onu cep telefonundan aradım. Yanıt veren olmadı. *Neredesin,* diye mesaj yazıp gönderdim.

Johnny'yi aramalı mıydım? Ya da polisi...

Saat biri on geçiyordu. Telefonu elime alırken titriyordum. Ön kapının sesini duyduğumda 9 ve 1 tuşlarına basmıştım.

Marah hırsız gibi parmak ucunda yürümeye çalışıyordu ama dengede duramadığını ve kıkırdayıp kendi kendini susturmaya çalıştığını buradan bile görüyordum.

"Marah." Öyle şiddetli bağırmıştım ki sesim hayatımda ilk kez bir anne gibi çıkmıştı.

Döndü ve yürürken kapıya çarpıp kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra elini ağzına götürüp "Affedersin. Hiç komik değildi," diye mırıldandı.

Onu kolundan tutup yatak odasına götürdüm. Sendeleyerek yürürken gülmemeye çalışıyordu.

"Evet," dedim yatağına yığıldığında. "Demek sarhoş oldun."

"Yalnızca iki bira içtim," dedi.

"Bak sen." Soyunmasına yardım edip onu banyoya götürdüm. Tuvaleti gördüğünde, "Kusmak istiyorum," dedi ve kusmuk ağzından fışkırdığında saçını geride tutmaya fırsatım bile olmadı.

Rahatlayınca diş fırçasına biraz diş macunu koydum ve ona uzattım. Bez bebek kadar güçsüzdü ve rengi solmuştu. Onu yatağa yatırdığımda titrediğini hissediyordum.

Yanına uzanıp ona sarıldım. Bana yaslanıp iç geçirdi. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Bunu bir hayat dersi olarak düşün. Bu arada hiç iki bira içmiş gibi durmuyorsun. Ne içtin?"

"Absent."

"Absent mi?" Bunu beklemiyordum. "Absent yasal olarak satılabiliyor mu?"

Marah kıkırdadı.

Kaşlarımı çatıp, "Benim zamanımda Ashley, Lindsey ve Coral gibi kızlar rom ve kola içerdi," dedim. Son zamanlarda gençlerin ne içtiğini bilmeyecek kadar yaşlıydım. "Ashley'yi arayıp..."

"Hayır!" diye haykırdı.

"Neden?"

"Ben, şey... onlarla birlikte değildim," dedi.

Bir yalan daha. "Kiminle birlikteydin?"

Marah bana baktı. "Terapi grubundan birkaç çocukla."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Hemen arkasından, "Sandığımdan daha iyiymiş," dedi. "Yalnızca içtik Tully. Herkes içiyor."

Bu konuda haklıydı. Ve kesinlikle sarhoştu; bu nefesinden bile anlaşılıyordu. Uyuşturucu kullansaydı daha farklı olurdu. On sekiz yaşındaki hangi çocuk eve en az bir defa sarhoş gelmemiştir ki?

"İlk sarhoş olduğum zamanı anımsıyorum. Tabii ki annenle birlikteydim. Biz de yakalanmıştık. Hiç hoş değildi." O anıyı düşünüp gülümsedim. 1977 yılında, evlatlık verileceğim gündü. Bense doğruca Kate'in evine kaçmıştım ve onu benimle birlikte partiye gitmesi için ikna etmiştim. Polisler bizi yakalamıştı ve farklı odalarda sorgulanmıştık.

Katie'nin annesi Margie gecenin bir yarısı beni almaya gelmişti.

Bizimle birlikte yaşayan bir kız bizim kurallarımıza uymak zorundadır. Bana böyle demişti. Ondan sonra ailenin anlamını öğrenmeye başlamıştım.

Marah kısık sesle bana yaslanarak, "Paxton çok hoş biri," dedi.

Bu yorum beni biraz endişelendirdi. "Şu gotik çocuk mu?"

"Bu çok sert oldu. İnsanları yargılamadığını sanıyordum." Marah dalgın dalgın iç geçirdi. "Bazen kız kardeşini ve onu ne kadar özlediğini anlattığında ağlamaya başlıyorum. Üstelik annemi ne kadar çok özlediğimi de anlıyor. Onun yanında rol yapmama gerek yok. Moralim bozuk olduğunda bana şiir okuyor ve kendimi daha iyi hissedinceye kadar bana sarılıyor."

Şiir. Acı. Karanlık. Tabii ki Marah ondan etkilenecekti. Onu anlıyordum. *Vampirle Görüşme*'yi okumuştum. Tim Curry'nin pırıl pırıl topuklu ayakkabıları ve bluzuyla *Rocky Horror*'da çok seksi göründüğünü düşündüğümü anımsıyorum.

Yine de Marah henüz çok gençti ve Dr. Bloom onun çok hassas olduğunu söylemişti. "Grup olarak görüştüğünüz sürece..."

Marah ciddiyetle, "Kesinlikle," dedi. "Hem biz yalnızca arkadaşız Tully. Ben ve Pax yani."

Bu söz beni rahatlatmıştı.

"Babama söylemeyeceksin, değil mi? Yani o senin kadar soğukkanlı değil ve Pax gibi biriyle arkadaşlık etmemi anlamaz."

"Yalnızca arkadaş olmanıza memnun oldum. Bu şekilde devam etsin, olur mu? Daha fazlasına henüz hazır değilsin. O kaç yaşında bu arada?"

"Benimle yaşıt."

"Ah. Bu iyiymiş. Bence her genç kız hayatında en az bir kez dalgın, hüzünlü bir şaire âşık olur. Dublin'de geçirdiğim şu hafta sonunu anımsadım da... Ah ama dur biraz. O hikâyeyi sana anlatamam."

"Bana her şeyi anlatabilirsin Tully. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bu sözle beni küçük parmağında oynatabilirdi. Şu anda onu o kadar çok seviyordum ki içim acıyordu. Ama beni büyülemesine izin veremezdim. Ona iyi bakmam gerekiyordu.

"Babana Pax'ten bahsetmeyeceğim çünkü haklısın, tam bir ucubeye benziyor. Ama ona yalan da söylemeyeceğim. O yüzden beni buna mecbur bırakma. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ve bir daha eve geldiğimde seni bulamazsam önce babanı, sonra da polisi arayacağım Marah, tamam mı?"

Tebessümü kayboldu. "Tamam."

✦

Marah'yla gece yarısı yaptığım konuşma içimde bir şeyleri değiştirdi.

Sen benim en iyi arkadaşımsın.

Bunun tam anlamıyla doğru olmadığını, ikimizin de birbirimiz için Kate'in yerine geçtiğimizi biliyordum. Ama o güzel, güneşli Seattle gününde bu gerçek silinip gitmişti. Marah'nın bana karşı sevgisi ve benim ona duyduğum sevgi tam da ihtiyaç duyduğum cankurtaran yeleğiydi. Hayatımda ilk kez, gerçekten birinin bana ihtiyacı vardı ve buna verdiğim tepki beni şaşırtmıştı. Bugüne dek kimseye, Kate'e bile yapmadığım şeyleri Marah için yapmak istiyordum. İşin aslı, zaten Kate'in bana ihtiyacı yoktu. Sevgi dolu bir ailesi, ona tapan bir kocası, harika ebeveynleri vardı. Beni kendi ailesinden görüp sevmişti ama o arkadaşlıkta muhtaç olan kişi bendim.

Şimdi hayatımda ilk kez güçlü ve yenilmez olan bendim; en azından öyle olmaya gayret ediyordum. Marah'ya yardım edebilecek kadar iyi olma gücünü kendimde bulmuştum. Xanax'la uyku haplarını bir kenara bırakıp şarap içmekten vazgeçmiştim. Her sabah ona kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkıyordum ve akşam yemeği siparişlerini veriyordum.

Ardından kitabımın başına geçiyordum. Annemle yaptığım can sıkıcı görüşmenin ardından hayat hikâyemin bilmediğim kısımlarını boş vermeye karar verdim. Umursamadığımdan değil, aslında hâlâ deli gibi merak ediyordum. Kendi hayat hikâyemi ve anneminkini öğrenmeye can atıyordum ama gerçekleri kabullenmiştim. Anılarımı bildiklerim üzerinden giderek yazacaktım. O yüzden temmuz ayının güzel bir günü oturup başladım.

İşte böyle. Benim gibi gerçek bir geçmişi olmayan kayıp bir kız olarak büyüdüğünüzde sizi sevdiğini düşündüğünüz insanlara deli gibi bağlanıyorsunuz. En azından benim yaptığım buydu. Sımsıkı sarılıp

sevgiye muhtaç biri gibi davranmaya çok erken başlamıştım. Her zaman sevgi için yanıp tutuştum. Sorgusuz sualsiz, kazanılmamış olan sevgi için... Birinin bunu bana söylemesine ihtiyacım vardı. Ama annem beni sevdiğini hiç söylemedi. Büyükannem de. Zaten başka kimse de yoktu.

Ta ki 1974'te büyükannemle büyükbabam yatırım amacıyla aldıkları eve taşınıncaya kadar. Bu ev, ıssız bir yol üzerindeydi. Esrarkeş annemle birlikte köhne bir eve taşındığımda hayatımın değişeceğini biliyor muydum? Hayır. Ama Kathleen Scarlett Mularkey'le tanıştığım an kendime inanmaya başlamıştım. Çünkü o bana inanmıştı.

Belki anlarıma neden en iyi arkadaşımla başladığımı merak ediyorsunuz. Belki gerçek bir lezbiyen olduğumdan, keçileri kaçırdığımdan ya da anı kitabının ne demek olduğunu bilmediğimden şüphe ediyorsunuzdur.

Sonmuş gibi görünen yerden başlıyorum çünkü benim hikâyem gerçekten de arkadaşlık üzerine kurulu. Bir zamanlar, yakın bir tarihe kadar, bir televizyon programım vardı. Kız Kıza Sohbet. *Katie kanserle mücadelesini kaybetmek üzereyken o programı bıraktım.*

Açıkçası haber vermeden bir televizyon programını bırakmak hiç de doğru değilmiş. Şu anda işsiz bir insanım.

Peki, başka ne yapabilirdim?

Kate'ten çok fazla almış, ona çok az vermiştim. Bu yüzden onun yanında olma sırası bendeydi.

Başta, yani onu kaybettiğimizde devam edemeyeceğimi düşünüyordum. Kalbimin duracağından ya da ciğerlerime hava gitmeyeceğinden çok emindim.

İnsanlar da sandığınız kadar yardımsever değilmiş aslında. Ah, kocanızı, çocuğunuzu ya da ebeveynlerinizden birini kaybettiğinizde

size her tür yardımı sunarlar ama en iyi arkadaş farklıdır. Bunun üstesinden gelmeniz beklenir.

"Tully?"

Kafamı dizüstü bilgisayarımdan kaldırdım. Ne zamandır çalışıyordum? Dikkatim dağılmış bir biçimde, "Evet?" dedim. Yazdıklarımı okuyordum.

"İşe gidiyorum," dedi Marah. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü ve makyajı da biraz ağır kaçmıştı. Pioneer Meydanı'nda barista olarak işe kabul edildiği için böyle giyinmesi gerektiğini söylemişti.

Saatime baktım. "Saat yedi buçuk."

"Gece vardiyası. Biliyorsun."

Biliyor muydum? Daha önce bunu bana söylemiş miydi? Bu işe başlayalı henüz bir hafta olmuştu. Bir yerlerde bir çizelge tutmam gerekiyor muydu? Bir annenin yapacağı türden bir şeydi bu. Son zamanlarda eski lisesinden arkadaşlarıyla çok fazla takılıyordu.

"Eve taksiyle dön. Paran var mı?"

Gülümsedi. "Var, teşekkür ederim. Kitap nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Teşekkürler."

Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. O çıkar çıkmaz ben de işimin başına döndüm.

16

✦

Yazın geri kalanında ciddiyetle kitabım üzerinde çalıştım. Birçok anıdan farklı olarak benim kitabımda çocukluk dönemi es geçiliyor, Johnny ve Kate'le geçirdiğim ilk günlerden başlıyor ve New York'a doğru ilerliyordu. Hırslarımla ilgili hikâyeler yazmak bana enerji veriyor, bana kafama koyduğum her şeyi yapabileceğimi anımsatıyordu. Yazmadığım zamanlar Marah'yla çok iyi arkadaş olmuşuz gibi davranıyorduk. Sinemaya gidiyor, şehir merkezine yürüyor, Washington Üniversitesi için gerekli şeyleri alıyorduk. Marah o kadar iyi görünüyordu ki artık takıntılı biçimde onun için endişelenmekten vazgeçmiştim.

Ta ki 2008 yılının ağustos ayındaki güneşli bir günde her şey değişinceye kadar.

O öğleden sonra yeni King County Kütüphanesi'nde yıllar boyunca hakkımda yazılıp çizilmiş makalelerin yayınlandığı dergi ve gazeteleri toplamıştım.

Bütün gün burada kalmayı planlıyordum ama başımı kaldırıp geniş pencere camından ışıldayan güneşi görünce aniden karar değiştirdim. O gün için yeterince çalışmıştım. Notlarımla dizüstü bilgisayarımı alıp Seattle'ın kalabalık kaldırımlarından Pioneer Meydanı'na doğru yürüdüm.

Wicked Brew aydınlatmaya para harcamak istemeyen, küçük ve son moda bir yerdi. İçerisi tütsü ve karanfilli sigarayla karışık kahve kokuyordu. Çocuklar çürük masaların etrafına toplanmış kahvelerini yudumlayıp kısık sesle konuşuyordu. Bu dükkân modern Seattle'daki sigara yasağını pek takmıyor gibiydi. Duvarlar daha önce hiç duymadığım grupların konser afişleriyle doluydu. Siyahlara bürünmeyen tek kişi olduğumdan da emindim.

Kasadaki çocuğun üzerinde daracık, siyah bir kot pantolon vardı ve siyah tişörtün üzerine kadife bir ceket giymişti. Bozuk para büyüklüğündeki kulak memelerinde siyah halkalar vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Marah'yı arıyorum."

"Ha?"

"Marah Ryan. Burada çalışıyor."

"Tanrım, burada o isimde biri çalışmıyor."

"Ne?"

Karşımdaki çocuk sözümü, "Ne?" diye tekrarladı.

Açıklama yapmaya başladım. "Marah Ryan'ı arıyorum. Uzun boylu, koyu renk saçlı. Güzel bir kız."

"Burada çalışan güzel bir kız yok."

"Sen yeni misin?"

"Çok uzun zamandır buradayım. Altı ay diyelim. Ama Marah adında biri yok. Bir *latte* içmek ister misin?"

Marah yaz boyunca bana yalan söylemişti.

Arkamı dönüp o havasız ve küçük mekândan çıktım. Daireme vardığımda burnumdan soluyordum. Kapıyı açıp ona seslendim.

Yanıt yoktu. Saatime baktım. Öğleden sonra 14.12'ydi.

Yatak odasına gidip kapıyı açtım ve içeri daldım.

Marah, Paxton adlı o çocukla birlikte yataktaydı. Hem de *çıplak.*

Buz gibi bir hava üzerime esti ve genç adama vaftiz kızımdan uzak durmasını haykırdım.

Marah çıplak göğüslerini bir yastıkla kapatıp geri çekildi. "Tully..."

Paxton öylece uzanmış, ona bir şey borçluymuşum gibi bana gülümsüyordu.

"Oturma odasına gelin," dedim. "Hemen. *Giyinik olarak.*"

Oturma odasına geçip onları beklemeye başladım. Onlar gelmeden de zıplayan sinirlerimi yatıştırmak için bir Xanax içtim. Odanın içinde bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordum. Panik atak geçirmek üzere olduğumu hissettim. Johnny'ye ne diyecektim şimdi?

Bana güven Johnny.

Marah ellerini kavuşturmuş, ağzını buruşturmuş bir halde geldi. Kahverengi gözleri endişe doluydu. Ne kadar ağır bir makyaj yaptığını fark ettim. Koyu göz kalemi, mora çalan siyah ruj, açık tonda bir fondöten... O an bunu da benden gizlediğini anladım. İş kıyafeti diye bir şey yoktu. Dışarıya çıkarken gotik tarzda giyiniyordu. Daracık siyah bir kot, siyah korse üzerine siyah ağlı bir bluz giymişti. Paxton da yanına geldi. Siyah kot pantolonu ve siyah Converse spor ayakkabılarıyla dimdik yürüyordu. Göğsü cılız ve çıplaktı. Teni de o kadar beyazdı ki maviye çalıyordu. Köprücük kemiğinden boynuna doğru, harflerden oluşan siyah bir dövme uzanıyordu.

Marah, "P-Pax'i hatırlıyorsundur," dedi.

"Oturun," diye bağırdım.

Marah hemen dediğimi yaptı.

Paxton bana yaklaştı. Yakından gerçekten de yakışıklı görünüyordu. Gözlerindeki cüretkâr ifadeye hüzün karışmıştı ve bu hüznün ahlaksız bir baştan çıkartıcı yanı vardı. Marah'nın bu gençle bir geleceği olamazdı. Bunu nasıl görmemiştim? Aralarındaki şeyi nasıl

romantizm kalıbına oturtmuştum? Marah'yı koruyup kollamalıydım ama beceremeyiştim.

Paxton, Marah'nın yanına oturarak, "O on sekiz yaşında," dedi.

Demek konuya buradan girecekti.

Ardından kısık sesle, "Ve onu seviyorum," dedi.

Marah ona baktığında bu sıkıntının ne kadar derine indiğini gördüm. *Aşk.* Onlara baktım ve öylece oturdum.

Aşk.

Şimdi bu sözün üzerine ne diyebilirdim ki? Ama sadece bir şeyden emindim. "Babana söylemeliyim."

Marah'nın nefesi kesildi. Gözlerinden yaşlar aktı. "Beni Los Angeles'a götürür."

Paxton, Marah'nın elini tutarak, "Söyle ona," dedi. "Hiçbir şey yapamaz. O bir yetişkin."

"İşsiz ve parasız bir yetişkin," diye vurguladım.

Marah, Paxton'ı bıraktı ve yanıma gelip önümde diz çöktü. "Annemin, babamı gördüğü anda âşık olduğunu sen söylemiştin."

"Evet ama..."

"Sen de bir profesörle ilişki yaşamışsın. Benim yaşımdaymışsın ve herkes hata ettiğini düşünmüş ama sen onu seviyordun ve hislerin gerçekti."

Ona bu kadar çok şey anlatmamalıydım. Kendimi kitabıma bu kadar kaptırmasaydım ve *sen benim en iyi arkadaşımsın* sözüne kanmasaydım eminim anlatmazdım. "Evet ama..."

"Onu seviyorum Tully. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Anlaman gerek."

Ona hata ettiğini, gözüne kalem çeken ve onun adına konuşan bir çocuğu sevemeyeceğini söylemek istedim ama ben aşktan ne

anlardım ki? Tek yapabileceğim zararı telafi edip onu korumaktı. İyi de nasıl?

"Babama söyleme. Lütfen. O zaman yalan olmaz," diye ekledi. "O sormadığı sürece bir şey söyleme."

Çok korkunç ve tehlikeli bir pazarlığa oturmuştum. Johnny bu sırrı öğrendiği takdirde neler olacağını biliyordum ve bu da benim açımdan iyiye işaret değildi. Ama Johnny'ye bir şey söyleyecek olursam da Marah'yı kaybederdim. İşte bu kadar basitti. Johnny beni suçlayacak, Marah'yı yanına alacak, Marah ikimizi de asla affetmeyecekti.

"İyi," dedim. Şimdi ne yapacağımı biliyordum. Önümüzdeki üç hafta boyunca Marah'yı öyle meşgul edecektim ki Paxton'ı görmeye fırsatı olmayacaktı. Sonra da üniversiteye başlayacak, onu tümüyle unutacaktı. "Ama bir daha bana yalan söylemeyeceğine söz vereceksin."

Marah beni rahatsız eden bir ifadeyle gülümsedi. Bunun sebebini biliyordum. Bunca zamandır bana hep yalan söylemişti.

Söz vermesi ne işe yarayacaktı ki?

✦

Eylül ayında âdeta Marah'nın gölgesi olmuştum. Artık kitabım üzerinde çok az çalışıyordum. Onu Paxton'dan uzaklaştırmaya kararlıydım. Planlar yapıp uygulamak tüm vaktimi alacaktı. Bir tek uyurken birbirimizden ayrıydık ve gece boyunca en az bir defa onu kontrol ediyor, onun da kontrol edildiğini bildiğini biliyordum. Johnny ve çocuklar Bainbridge Adası'ndaki eve geri dönmüştü. Haftada üç gece arayıp Marah'nın nasıl olduğunu soruyor, ben de ona iyi olduğunu söylüyordum. Kızının onu görmeye gitmemesine

kırılmamış gibi yapıyor, ben de sesindeki kırgınlığı duymamış gibi davranıyordum.

Ben Marah'yı göz hapsine aldıkça Marah benden uzaklaşıyordu. İlişkimiz yıpranıyordu. Ne kadar yaralandığını ve özgür kalmak istediğini görebiliyordum. Artık eskisi gibi iyi olmadığımı, bana güvenemeyeceğini düşünüyordu. Ceza olarak da benimle konuşmaktan kaçınıyordu.

Hepsinin üstesinden gelip onu hâlâ sevdiğimi göstermek istiyordum. Böylesine soğuk bir atmosferde anksiyete bozukluğum tekrar hortlamıştı. İlaçlarımı yeni bir doktora yazdırıyordum. Daha önce hiç Xanax kullanmadım diye yalan söylemiştim. 21 Eylül'de suçluluk duygusu ve endişeden ölmeme karşın ayakta durmaya çalışıyordum. Kate'e verdiğim sözü yerine getirmek için elimden geleni yapıyordum.

Johnny, Marah'yı üniversiteye götürmek için geldiğinde bir an bakışıp sessizliğimizi bozmadık. Bana güvenmesine rağmen o güvenin hakkını veremediğim için kendime kızıyordum.

Marah sonunda babasının yanına geldiğinde, "Hazırım," dedi. Üzerinde ustaca yırtılmış siyah kotu, uzun kollu siyah tişörtü vardı ve yirmi kadar gümüş bilezik takmıştı. Gözüne sürdüğü yoğun kalem ve maskara solgunluğunu vurgulayıp ona yorgun bir ifade vermişti. Olduğundan daha solgun görünmek için yüzüne pudra sürdüğü de belliydi.

Johnny'nin yanlış bir şey söylemek üzere olduğunu fark ettim. Aslında son zamanlarda Marah'ya görünüşüne dair söylenecek her şey yanlıştı.

Johnny'nin sesini bastırmak için yüksek sesle, "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordum.

Marah, "Sanırım," dedi. Omuzları düşmüştü ve anında o çekimser ve değişken çocuğa dönüştü. Bu halini görünce içim parçalandı.

Katie ölmeden önce Marah cesur, kendinden emin bir kızdı ama şimdi bambaşka biri olmuştu. Savunmasız ve hassastı.

Pencereden güneşli güne bakıp siyah ojeli tırnaklarını yerken, "Daha küçük bir okulu tercih etmeliydim," dedi.

Johnny odanın diğer köşesinden, "Hazırsın," dedi. "Annen çoktan hazır olduğunu söylemişti."

Marah babasına keskin bir bakış attı.

Bu duygu yüklü bir andı. Kate'in varlığını soluduğumuz havada, pencereden süzülen güneş ışığında hissedebiliyordum.

Bu hisse kapılan yalnız ben değildim. Sessizce dairemden çıkıp arabaya bindik ve kuzeye doğru ilerlemeye başladık. Neredeyse Kate'in akortsuz sesiyle radyoya eşlik ettiğini bile duyuyordum.

Üniversitenin kuleleri göründüğünde, "Annenle birlikte burada çok eğlendik," dedim. Toga partilerimizi, tanışma toplantılarımızı, polo tişörtlü, hâki pantolonlu, çorapsız çizmeli erkeklere ilgilerini duyurmak için kızların akşam yemeğinde mum yaktıklarını anımsıyordum.

Kate kendini sosyal kulüplere ve derslere adamıştı. Bu kulüplerdeki çocuklarla çıkıyor, sosyal aktiviteler, gece ders çalışma toplantıları düzenliyordu.

Bense bunların hiçbirini görmüyordum. Gelecekteki kariyerimden başka düşündüğüm bir şey yoktu.

Johnny bana doğru eğilerek, "Tul?" dedi. "İyi misin?"

Gülümseyemeye çalışarak, "İyiyim," dedim. "Anılar geldi aklıma."

Arabadan inip Marah'nın valizini taşımasına yardım ettim. Üçümüz birlikte kampüsteydik ve yurda doğru yürüyorduk. Gri binalardan oluşan McMahon Hall bulutsuz gökyüzüne uzanıyordu.

"Kulüplere üye olmak için geç kalmış sayılmazsın," dedim.

Marah gözlerini devirdi. "Sosyal kulüp mü? İğrenç."

"Annenle benim eskiden katıldığımız kulüplere üye olmak istemez miydin?"

"Eskiden jelibon da en sevdiğim yiyecekti."

"Bir kulübe üye olmayacak kadar olgun musun yani?"

Marah gün boyunca ilk defa gülümsedi. "Hayır. Ben sadece böyle bir şey yapmak için fazla havalı olduğumu söylüyorum."

"Sen bilirsin gotik kız. Paraşüt pantolonlu, vatkalı hallerimizi görsen kesinlikle bize imrenirdin."

Johnny bile bu yoruma gülmüştü.

Marah'nın valizlerini asansöre koyup kalacağı kata çıktık. Çocuklar, ebeveynler ve valizlerle dolu karanlık ve kasvetli bir koridordaydık.

Marah'nın kalacağı yer, küçük bir banyonun etrafına dizilmiş hücre büyüklüğündeki odalardan oluşuyordu. Odasında iki tane ikiz yatak ve iki de ahşap masa vardı.

"Evet," dedim, "Ev gibiymiş burası." *Ama değildi.*

Marah kendisine en yakın yatağa oturdu. Öyle toy ve ürkek görünüyordu ki içim parçalandı.

Johnny de yanına oturdu. Birbirlerine çok benziyorlardı. "Seninle gurur duyuyoruz," dedi.

Marah, "Annem acaba şimdi bana ne derdi?" diye sordu.

Sesinin çatallandığını duydum ve gidip diğer yanına oturdum. "Hayatın beklenmedik mutluluklarla dolu olduğunu ve üniversite yıllarını doya doya yaşamanı söylerdi."

Arkamızdaki kapı açıldı. Hepimiz Marah'nın oda arkadaşlarından birini görme beklentisiyle döndük.

Simsiyah giysileri ve elindeki koyu mor renkli güllerle Paxton kapıda duruyordu. Saçındaki gölgeler kızıla dönmüştü şimdi ve pantolonunun üzerinde bir sürü zincir vardı. Johnny'yi görünce durdu.

Johnny ayağa kalkarak, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Marah, "Benim arkadaşım," dedi.

Her şeyi ağır çekimde görüyordum. Johnny'nin endişesinin üzerini ince bir zar gibi kaplayan öfkesini, Marah'nın umarsızlığını, Paxton'ın gizlemeye gerek duymadığı kibrini ve kendini beğenmişliğini... Marah öne atılıp babasının koluna kenetlenerek hızını yavaşlatmaya çalışmıştı.

Ben de Johnny ve Paxton'ın arasına girdim.

"Johnny," dedim sertçe. "Bu Marah için önemli bir gün. Sonsuza dek unutmayacağı bir gün."

Johnny duraksayıp kaşlarını çattı. Öfkesini yatıştırmaya çalıştığını anlamıştım. Ama bu iş beklediğimden uzun sürdü. Sonra yavaşça sırtını Paxton'a döndü. Paxton'ın minnet duyduğu, Marah'nınsa hiç hoşlanmadığı bir davranıştı bu. Paxton'ın buradaki varlığını umursamıyormuş gibi davranmanın Johnny'ye nelere mal olduğunu görüyordum.

Marah, Paxton'ın yanına gitti. Onun yanında çok daha gotik ve karanlık görünüyordu. Bir çift şamdan gibi uzun boylu ve zayıf görünüyorlardı.

Odadaki gerginliği dağıtmak için, "Haydi yemek yemeğe gidelim," dedim. "Sen de gel Pax. "Marah'yı anılarda gezdirmek istiyorum. Marah'ya annesiyle birlikte Suzzallo Kütüphanesi'ndeki çalışma köşemizi, Quad'daki en sevdiğimiz yeri ve İletişim..."

Marah, "Hayır," deyip sözümü kesti.

Kaşlarımı çattım. "Hangisini istemiyorsun?"

"Ateşböceği Yolu anı turuna katılmak istemiyorum."

Bu geldiğini öngöremediğim bir meydan okumaydı. "Ben... ben anlamıyorum. Yaz boyunca bunları konuşmuştuk."

Marah, Paxton'a bakınca genç adam onaylarcasına başını salladı. Benimse midem gerilmişti. Bu *onun* fikriydi. Marah, "Annem öldü," dedi ve sesindeki kararlılık yürek parçalıyordu. "Sürekli onun hakkında konuşmak fayda etmiyor."

Nutkum tutulmuştu.

Johnny kızının yanına gitti. "Marah..."

"Beni buraya getirdiğiniz için size minnettarım ama zaten yeterince gerginim. Burada nokta koysak olmaz mı?"

Bu sözün Johnny'nin canını benim kadar acıtıp acıtmadığını merak ettim. Belki de ebeveyn olunca insanın kalbi nasır bağlıyordu ama ben hazırlıksız yakalanmıştım.

Johnny aksi bir ifadeyle, "Elbette," dedi. Paxton'ı tamamen görmezden gelirken kızının yanına gidip ona sarıldı. Paxton'ın geri adım atmaktan başka şansı kalmamıştı. Gözlerinden öfke fışkırsa da o duyguyu hemen bastırdı. Gözümün üzerinde olduğunu bildiğinden emindim.

Bu benim hatamdı. Marah'yı bu sorunlu çocukla tanıştığı yere, Dr. Bloom'un muayenehanesine ben götürmüştüm ve Marah bana ondan bahsettiğinde ona izin veriyormuş gibi davranmıştım. Ona kendi kendini kesen bir kız olarak ne kadar kırılgan ve hassas olduğunu anımsatmalıydım. Onu korumalıydım. Ve seviştiklerini öğrendiğimde de Johnny'ye haber vermeliydim. Kate olsaydı bunu ona kesin söylerdim.

Vedalaşma sırası bana geldiğinde daha önce söylemem gereken her şeyi söylemek istedim. Yine işe yaramaz anneme kızmaya başlamıştım. Bir annem olsaydı belki anneliğe dair bir şeyler öğrenebilirdim belki.

Marah'nın gözlerindeki ustaca gizlenmiş öfkeyi görebiliyordum. Paxton'la yalnız kalabilmek için bir an önce gitmemizi istiyordu. Bunu nasıl yapabilirdik? Kendini kesen on sekiz yaşındaki bir kızı makyaj

yapıp kafatası şeklinde takılar takan bir adamla koca kampüste nasıl yapayalnız bırakırdık?

"Belki bu dönem benim yanımda kalırsın," dedim.

Paxton'ın küçük görürcesine homurdandığını duyunca onu tokatlamak istedim.

Marah zar zor gülümsedi. "Tek başıma kalabilirim."

İçimden gelenin yarısı kadar bir süre onu kucakladım.

Johnny sertçe, "Bizi ara," dedi. Sonra kolumu tutup beni çekti. Gözlerim yaşlarla bulanırken Johnny'nin yanında durdum. Pişmanlık, korku ve endişe birbirine geçmişti.

Anımsadığım bir sonraki şey, Johnny'yle günün ortasında Jell-O atışı yapan çocukların doldurduğu Ave'deki bir barda olduğumuzdu.

Orada, "Bu çok acımasızcaydı," dedi.

"Bence daha da kötüydü."

Bir tekila ısmarladım.

"O tuhaf çocukla ne zaman arkadaş oldu?"

Midem bulanmaya başladı. "Grup terapisinde."

"Harika. Paramızı doğru yere harcamışız."

Tekilayı bir dikişte içip bakışlarımı kaçırdım.

Johnny iç geçirdi. "Tanrım, keşke Katie burada olsaydı. Bununla nasıl baş edeceğimizi bilirdi."

"Kate burada olsaydı baş edecek bir durum olmazdı zaten."

Johnny onaylayıp ikimize birer içki daha ısmarladı. "Bence daha az iç karartıcı şeylerden konuşalım. Şu çok önemli kitap yazma işin nasıl gidiyor?"

✦

Eve gittiğimde kendime koca bir kadeh şarap doldurup onunla odadan odaya gezdim. Onu aradığımı anlamam biraz zamanımı aldı.

Gergin ve sinirliydim. İkinci şarap da işe yaramamıştı. Bir şey yapmalıydım. Bir şey *söylemeliydim.*

Kitabım.

Hemen bu fikre sarıldım. Ne yazacağımdan da emindim. Dizüstü bilgisayarımı alıp açtım ve belgemi buldum.

Nasıl vedalaşacağımı bilmezdim. Hayatım boyunca içimde taşıdığım bir kusurdu bu. Ne sıklıkta ayrılıklar yaşadığım göz önüne alındığında özellikle sıkıntı yaratıyordu. Sanırım temelinde çocukluğum yatıyor. Her şey öyle değil mi zaten? Sürekli annemin dönmesini bekler dururdum. Bu kitabın içinde kaç defa yazdım bunu? Geri dönüp bir kısmını düzeltmem gerekecek. Ama cümleleri silmek gerçekleri silmiyor. Birine değer verdiğimde akıl sağlığı sınırlarını zorlayan bir çaresizliğe düşüyorum. Johnny'ye Paxton ve Marah'dan bahsetmememin sebebi de buydu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan, kaybetmekten korkuyorum ama artık yüzleşelim; onu zaten kaybettim ben. Katie'nin öldüğü an onu kaybettim. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum: Önemsiz bir arkadaşlık.

Yine de ona gerçeği söylemeliydim. Söylemiş olsam Marah'yla vedalaşmak böylesine korkunç ve tehlikeli bir sonmuş gibi hissettirmeyecekti...

✦

2008 Noel'i beni şaşkına çevirmişti.

Marah yurda yerleşeli henüz üç ay olsa da bu kısacık sürede hepimizin hayatı değişmişti. Ben düzenli olarak yazıyordum. Sadece sayfaları doldurmaya çalışmıyordum. Hikâyemi anlatmam için ge-

reken kelimeler zihnime akıyordu. Bu yeni uğraş beni canlandırıyor, uzun ve boş geçen gece ve gündüz saatlerimi dolduracak bir şey sunuyordu. Bir tür keşiş hayatı sürüyor gibiydim, hayatlarını uzaktan seyreden orta yaşlı kadınlardan birine dönüşmüştüm. Evimden pek çıkmıyordum; buna gerek yoktu. Her şeyi sipariş edebiliyordum. Hem bugünlerde tek başıma ne yapabileceğimi de bilmiyordum. O yüzden sadece yazıyordum.

Aralık sonunun yağmurlu bir gününde Margie beni arayıncaya işler değişti. Beni aramasını bekliyor muydum? Bilmiyorum. Tek bildiğim aradığında, telefonun küçük ekranında adını gördüğümde neredeyse ağlayacak gibi olduğumdu.

Sigara içenlerin sahip olduğu o boğuk sesle, "Selam," dedi. "Cuma günü kaçta geliyorsun?"

"Oraya mı?" diye sordum.

"Bainbridge Adası'na. Johnny ve ikizler evde olduğuna göre Noel'i burada geçireceğiz. Sensiz toplanmamız mümkün değil."

Buydu işte. Beklediğimin bile farkında olmadığım şey gerçek olmuştu.

✦

Bainbridge Adası'ndaki o Noel yeni bir başlangıçtı. En azından öyle görünüyordu. Uzun zamandan sonra yine bir aradaydık. Margie ve Bud Arizona'dan gelmiş, Johnny ve çocuklar ait oldukları evlerine dönmüşlerdi. Marah bile bir hafta burada kalacaktı. Ne kadar süzüldüğünü ve asık yüzlü olduğunu fark etmemiş gibi yapıyorduk.

Ayrılırken daha sık haberleşip toplanacağımıza söz vermiştik. Johnny bana sımsıkı sarılmıştı ve o kucaklaşma bana birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anımsatmıştı. Biz iyi arkadaştık.

Sonraki birkaç ayda eski halime kavuşmuş gibiydim. Sadece biraz daha solgun ve sessizdim. Hemen her gün yazıyordum. Çok hızlı olmasa da ilerleme kaydetmiştim. Yazdıklarımın az olması hiç olmamasından iyiydi ve bana elle tutulur bir şey, gelecek veriyordu. Her pazartesi sabahı Marah'yı arıyordum. Her aramamı yanıtlamıyor ve lütfedip açtığında da katı kurallar koyuyordu: Onu kızdıracak bir şey söylersem telefonu kapatıyordu. Yine de buna alışmıştım. Bu da bir şeydi. Sonuçta konuşuyorduk. Yapmacık, boş konuşmalarımızın günün birinde ciddi sohbetlere dönüşeceğine inanıyordum. Washington Üniversitesi'nde ait olduğu yeri bulacak, arkadaşlar edinecek ve olgunlaşacaktı. Kısa sürede Paxton'ın gerçek yüzünü de görecekti. Ama ilk yılının sonuna gelirken hâlâ onunla görüştüğünü öğrendiğimde daha da endişelenmeye başladım.

2009 yılının Mayıs ayında Lucas arayıp beni sezonun son beyzbol maçına davet etti. Johnny'yle beyzbol sahasında buluşup tribünde onunla oturdum. Başta yan yana olmak biraz garip hissettirmişti. Birbirimize nasıl davranacağımızı bilemiyordum ama üçüncü atışın ardından bir yolunu bulduk. Kate'ten bahsetmediğimiz sürece birlikte gülebiliyorduk. Yazın geri kalanından sonbahara kadar sık sık ziyaretlerine gitmeye başladım.

2009 kışında neredeyse eski Tully'ye dönmüştüm. Tatil süslemelerini yapma bahanesiyle Marah'yı okuldan eve daha erken getirmeyi bile planlamıştım.

Johnny evimin kapısını açtığımda, "Hazır mısın?" diye sordu. Sabırsızlığını ve heyecanını görebiliyordum. Hepimiz Marah için endişeleniyorduk ve onu eve erkenden getirmek iyi bir fikirdi.

"Hem de nasıl. Biliyorsun zaten." Kaşmir şalımı boynuma takıp Johnny'nin peşinden arabasına gittim.

Aralık ayının o soğuk, iç karartıcı akşamında binaların tepesi gri bulutlarla kaplanmıştı. Otobana çıktığımızda birkaç kar tanesi düştü.

O kadar küçüklerdi ki arabanın camına değer değmez eriyip oraya buraya akıyor, kolayca siliniyorlardı. Yolda Marah'dan bahsettik. Düşen notlarına ve ikinci yılda daha başarılı olacağına dair konuştuk.

Washington Üniversitesi'nin büyük ve kasvetli kampüsü bu havada olduğundan küçük görünüyordu. Şık binalar koyu gri gökyüzünün altında ışıldamaktaydı. Kar tutmaya başlamıştı. Yeşil çimlerle beton sıraların üstü beyaz bir ışıltıyla kaplıydı. Şapkalarıyla sırt çantaları yavaş yavaş beyaza bürünen öğrenciler binalar arasında gidip geliyordu. Suskun havaya bu koca kampüste pek hissedilmeyen bir yalnızlık hâkimdi. Final haftasının son günlerine gelmiştik. Pazartesi günü okul ocak ayına kadar kapalı olacaktı. Birçok öğrenci çoktan gitmişti. Altın rengi pencereleri olan odalarda profesörler tatil başlamadan son sınavları da değerlendirmeye bakıyordu.

McMahon Hall kısmen sessizdi. Marah'nın odasının önünde duraksayıp birbirimize baktık. "Sürpriz diye haykırmalı mıyız?" diye sordum.

"Bence kapıyı açtığında anlar."

Johnny kapıyı çaldı.

Ayak seslerinin ardından kapı açıldı. Üzerinde şortu, botları ve elinde esrarla Paxton'ı karşımızda bulduk. Her zamankinden solgun görünüyordu ve donuk gözleriyle boş boş bakıyordu. "Vay..." dedi.

Johnny ona öyle sert vurdu ki çocuk dengesini kaybedip düştü. Oda marihuana ve bir şey daha kokuyordu. Sehpanın üzerinde küçük, buruşuk ve kararmış bir folyoyla yanında da kirli bir çubuk vardı. *Neler oluyor?*

Johnny pizza ve boş kola kutularını bir kenara itti.

Marah üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla yatakta uzanmıştı. İçeri girmemizle yerinden sıçrayıp örtüyü göğsüne çekti. "Burada ne işiniz var sizin?" dedi. Kelimeler ağzından yarım yamalak çıkı-

yordu. Gözleri de donuktu. Kafayı bulmuştu belli ki. Paxton onun yanına gitti.

Johnny, Paxton'ı kavrayıp çekiştirerek duvara yapıştırdı ve, "Ona tecavüz ettin," dedi. Sesinin tonu korkunçtu.

Marah yataktan kalkıp yere düştü. "Baba yapma..."

Paxton beni işaret ederek, "Kızına tecavüz edip etmediğimi *ona* sor," dedi.

Johnny dönüp bana baktığında ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Ne?" diye bağırdı Johnny. "Bu konuyla ilgili ne bilyorsun?"

Paxton hafifçe gülümseyerek, "O yattığımızı biliyordu," dedi. Bizi paramparça ediyordu. Bunu biliyordu ve yaptığı şeyden zevk alıyordu.

Marah öne doğru atılarak, "Pax... yapma..." dedi.

Johnny'nin gözleri buz kesmişti. "Ne?"

Kolunu tutup onu kendime çektim. "Lütfen Johnny. Dinle beni," diye fısıldadım. "Ona âşık olduğunu sanıyor."

"Ne *cüretle* bana haber vermezsin?"

Yanıt veremeyecek kadar korkmuştum. "Bana söz verdirtti."

"O daha çocuk."

Başımı iki yana salladım. "Deniyordum..."

"Kate bilse seni affetmezdi." Bu sözlerin beni nasıl yıktığını biliyordu. Elimden kurtulup kızıyla yüzleşmek için döndü.

Marah ayağa kalkmış, Paxton'dan destek almazsa düşecekmiş gibi ona tutunmuştu. Kaşını deldirdiğini ve saçında mor renkli gölgeler olduğunu yeni fark etmiştim. Kot pantolonuyla kirli bir montu yerden aldı. "Olmamı istediğiniz kişi gibi davranmaktan bıktım artık," dedi. Gözleri yaşarınca sabırsızca yüzünü sildi. "Okulu bırakıp bu lanet

yerden gidiyorum. Kendi hayatımı yaşamalıyım." Ayakkabılarını giyerken titriyordu. Bunu uzaktan bile görebiliyordum.

Paxton onaylarcasına başını salladı.

Johnny o güne dek görmediğim kadar öfkeli bir ifadeyle, "Bu annenin kalbini kırardı," dedi.

Marah babasına baktı. "O öldü."

"Haydi Marah," dedi Paxton. "Çıkalım bu lanet yerden."

"Gitme," diye mırıldandım. "Lütfen. Seni mahvedecek."

Marah döndü. Ayakta duramayınca duvara yaslandı. "Her genç kızın hayatında en az bir şaire ihtiyacı olduğunu söyleyen sendin. Anlarsın sanmıştım. 'Benim görevim seni sevmek' palavrasını sıktığın halde."

Johnny, "Ne dedin?" diye haykırdı Johnny. "Ona bunları mı söyledin? Ah, Tanrım..."

"Seni mahvedecek," dedim tekrar. "Sana söylemem gereken buydu."

Marah yüzünü gererek, "Ya!" dedi. "Bana aşkı anlatsana Tully. Aşkın ne olduğunu çok iyi bilirsin zaten."

Johnny, Marah'ya, "O bilmez ama ben bilirim," dedi. "Sen de bilirsin. Annen bu adamın yanından bile geçmeni istemezdi."

Marah'nın gözleri boş ve anlamsız bir ifadeye büründü. "Onu bu konuya karıştırma."

"Ya şimdi benimle birlikte eve gelirsin ya da..."

"Ya da ne? Hiç eve gelemez miyim?" Marah geriledi.

Johnny düşüyormuş gibiydi. Ama öfkeliydi de. "Marah..."

Marah, Paxton'a dönüp, "Götür beni buradan," dedi.

Johnny, "İyi, git bakalım," diye atıldı.

Nefes bile alamayacak halde öylece duruyordum. Her şey nasıl bu kadar kötü hale gelmişti? Kapının sertçe kapandığını duyduğumda Johnny'ye döndüm. "Johnny lütfen..."

"Sus. O çocukla yattığını biliyordun..." Johnny'nin sesi çatallandı. "Kate'in bunca yıl sana nasıl katlandığını anlamıyorum ama artık şundan eminim: Bitti. Bu *senin* hatan. Bundan böyle ailemden uzak dur."

Bugüne dek ilk kez Johnny bana sırt çevirmişti.

17

✦

Ah Tully.

Suni solunum cihazının vınlaması ve monitörün biplemerinin arasında Katie'nin sesindeki hayal kırıklığını duyuyorum. Bedenimin nerede olduğunu unutmuştum ve bulunduğumuz yerin anılarıyla yaşamaya çalışıyorum. Washington Üniversitesi'ndeki Quad. Güzel günler...

Çimlere yayılıyorum. Onları hissedebiliyorum; sivri uçları tenime batıyor. Belirsiz seslerin uğultusunu duyuyorum; çakıl taşlı kıyıya vuran dalgaların sesi gibi. O saf ve güzel ışık her şeyi sarmalıyor ve Kate'le paylaştığım anıyla tamamen zıt bir duyguya kapılmamı sağlıyor.

Birlikte gitmelerine izin mi verdiniz?

Yan dönüp arkadaşımın o güzel, göz kamaştırıcı görüntüsüne bakıyorum. Solgun yüzde eski halimizi görüyorum. Fazlaca alınmış kaşları ve aşırı makyajlı on dört yaşındaki iki kız *Tiger Beat* dergileriyle yatağımda oturuyor. Ya da tabak kadar vatka takmış on sekiz yaşındaki halimizle *We Got The Beat*'e dans ederek eşlik ediyoruz. "Her şeyi mahvettim," diyorum.

Usulca iç geçiriyor. Fısıltıya benzer nefesini yanağımda hissediyorum. Çok sevdiği sakızıyla lardır kullanmadığı Baby Soft parfümünün kokusunu alıyoru

"Seninle konuşmayı özlü m."

Şimdi buradayım Tul. Ko imle.

"Sen bulunduğun yeri anlatmak istemez misin?"

Gece insanı uykusund dıran şeyleri, oğlunun saçının yıkandıktan sonra n l koktuğu in düşüp düşmediğini ya da annesinin rehberliği olm an nasıl bi n olacağını merak edip durduğunu mu anlatayım? Bunları başka zaman konuşuruz. Marah kaçıp Johnny seni bir daha görmek istemediğini söyledikten sonra ne olduğunu anlat. Anımsıyor musun?

Hepsini anımsıyorum. 2009 Aralık ayı, sonun başlangıcı oldu. Geçen yıl. Ama sanki daha dün gibi geliyor.

O korkunç olaydan sonra yurt binasından çıkıp kampüste kendimi yapayalnız buldum. Her yer karla kaplanmış, buz gibi olmuştu. Kırk Dördüncü Cadde'ye çıkıp bir taksi çağırdım ve arka koltuğa oturdum.

Eve vardığımda öyle çok titriyordum ki başparmağımı kapıya sıkıştırdım. Doğruca yatak odasına gidip iki Xanax içtim ama haplar bile beni kendime getirmeye yetmiyordu. Bu defa olmuyordu. Kendimi kötü hissetmeyi hak ettiğim için bu haldeydim. Marah'ya o sözleri söylemekle, Johnny'den gerçekleri gizlemekle ne yaptığımı sanıyordum? Johnny haklıydı. Hepsi benim hatamdı. Sevdiğim insanları kırmaya nasıl hâlâ devam edebiliyordum?

Çift kişilik geniş yatağıma uzanıp gümüş renkli ipek örtünün üzerine kıvrıldım. Gözyaşlarımı sanki hiç akmamışlar gibi hemen içine hapsediyordu.

Zamanın geçtiğini garip bir şekilde, gökyüzünün ağır ağır kararmasıyla, yüksek binaların arasından yansıyan gün ışığıyla, aldığım Xanax'ların sayısıyla fark ettim. Gece yarısı dolabımda ne var ne yok her şeyi yemiş, kilere doğru giderken abarttığımı anlamıştım. Banyoya gidip Xanax'la birlikte mideme inen her şeyi kustuktan sonra kendimi kedi gibi güçsüz hissediyordum.

Yanımdaki telefonun sesine uyandığımda öyle halsizdim ki nerede olduğumu ve neden damperli kamyonun içinde yuvarlanmış gibi hissettiğimi unutmuştum. Sonra anımsadım.

Uzanıp telefonu yanıtladım.

Ağzımın kuruduğunu fark edip, "Alo?" dedim.

"Selam."

"Margie." Yüksek sesle söylemekten korktuğum için adını fısıldamıştım. Keşke Arizona'da olmasaydı, diye düşündüm. Onu hemen görmek istiyordum.

"Merhaba Tully."

Sesindeki hayal kırıklığını fark edince neden aradığını anladım. "Duydun mu?"

"Duydum."

O kadar utanmıştım ki midem bulandı. "Her şeyi berbat ettim."

"Onunla ilgilenmeliydin."

İşin asıl dokunaklı yanı onunla ilgilendiğimi sanmamdı. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bilmiyorum. Belki Marah eve döndüğünde..."

"Ya dönmezse?"

Margie derin bir iç geçirdi ve o anda şöyle düşündüm: *Bir aile kaç acıya göğüs gerebilir?*

"Geri gelecek," dedim ama söylediğime inanmıyordum. Dahası Margie de bunu biliyordu. Bu konuşma kendimi daha iyi hissetmek yerine daha da kötü hissetmeme sebep olmuştu. Bir şeyler geveleyip telefonu kapattım.

Bir Ambien uyumama yardımcı oldu.

✦

Sonraki iki hafta hava da ruh halime uyum sağlamıştı. Gri renkli, yüklü bulutlar benimle birlikte ağlıyordu.

Depresyonda olduğumu biliyordum. Bunu hissediyordum ama asıl garip olan beni rahatlattığını düşünmemdi. Hayatım boyunca kendi duygularımdan kaçıp durmuştum. Şimdi herkesle bağımı koparmış, dairemde yapayalnız kalmıştım ve acının keyfini çıkartıyor, ılık sularında yüzüyordum. Kitabım üzerine çalışıyor gibi bile yapmıyordum. Gece aldığım uyku hapları, gündüzleri de kendimi sersem gibi hissetmeme sebep olduğu için hareketlerimi ağırlaştırıyordu. Buna karşın geceleri yatağımda dönüp duruyordum. Ter ve sıcak basması yüzünden ya çok ısınıyordum ya da donuyordum.

Ta ki Noel gecesine kadar... Yani Marah'nın yurt odasında yaşadığımız tartışmadan on üç gün sonra.

O sabah bir planla uyandım.

Yataktan kalkıp banyoya gittiğimde aynada gözleri kanlanmış, saçlarının boyası gelmiş orta yaşlı bir kadın gördüm.

El yordamıyla Xanax kutusunu arayıp iki tane birden içtim. İki tane içmeye ihtiyacım vardı çünkü dışarı çıkacaktım ve bunun düşüncesi bile paniğe kapılmam için yeterdi.

Duş almalıydım ama öyle halsiz ve bitkindim ki yapamadım.

Haftalar önce aldığım hediyeleri topladım. *Olaydan önce.*

Hepsini kocaman, gri renkli bir Nordstrom çantasına koyup kapıya yöneldim.

Aniden nefes alamadığımı hissederek durdum. Göğsüme bir ağrı saplandı.

Acınası bir durumdu. Sefil bir haldeydim. Neredeyse iki haftadır evden çıkmamıştım. Hiç sırası değildi. Ne zaman kapıyı bile açamayacak hale gelmiştim?

Gittikçe büyüyen paniğimi görmezden gelip kapının kulpuna uzandım. Terli ellerim kor gibi yanıyordu ve hafif bir çığlık atıp kendimi bıraktım. Sonra tekrar denedim, bu kez daha yavaş. Kapıyı açıp koridora çıktım. Kapı kapandığında geri dönmemek için kendimi zor tuttum.

Bu çok saçmaydı. Saçma olduğunu biliyordum. Yalnızca kendime engel olamıyordum. Ama bir planım vardı. Bugün Noel'di. Ailelerin toplandığı ve birbirlerini affettikleri bir gündü.

Ne kadar tuttuğumdan habersiz olsam da nefesimi dışarı verdim ve emin adımlarla asansöre yürüdüm. Mermer zeminde yürürken kalbim sanki bir durup bir atmaya başlıyordu.

Otoparka kadarki asansör yolculuğuyla irademi sınamıştım. Arabama gidip sürücü koltuğuna oturduktan sonra motoru çalıştırdığımda kendimi kahraman gibi hissetmiştim.

Seattle sokakları karla kaplıydı. Noel süslemeleri yolun iki yanındaki vitrinleri süslemişti. Noel günü saat dörttü. Etrafta alışveriş yapan birkaç adam vardı. Yüzlerini paltolarının yakasına gömmüş, son anda bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı.

Columbia yönünde sağa döndüm. Tepesindeki eski beton viyadüğün altında kalmış bu gizli cadde, karla birlikte bir kanyonu andırıyordu. Yağan karın altında insanlar görünmüyordu. Siyah-beyaz bir resimde yol alıyor gibiydim. Gördüğüm tek ışık farlarımdan yayılandı.

Feribota binip park ettim ve karşıya geçene kadar arabadan inmemeye karar verdim. Feribotun hareketi, motor sesi, arada bir duyulan sis düdüğü beni sanki transa sokmuştu. Feribotun açık kısmından önümüze yağan karı izliyordum. Kar taneleri gri renkli, dümdüz Sound Koyu'nda kayboluyordu.

Af dilemeye gidiyordum. Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp Johnny'ye beni affetmesi için yalvaracaktım.

Sesimin titrediğini fark ederek, yüksek sesle, "Affedersin Johnny," dedim. "Bunu yapmayı çok istiyordum. İhtiyacım vardı. Bu şekilde devam edemezdim. Yalnızlık dayanılmaz, suçluluk duygusu da öyle."

Kate seni affetmezdi.

Bainbridge Adası'na vardığımızda arabamı ağır ağır feribottan dışarı sürdüm. Winslow'un merkezindeki birkaç blok Noel için süslenmişti. Dükkânların önünde beyaz ışıklar sokak lambalarına nispet yaparcasına titreşiyordu. Main Caddesi'ne yıldız biçimli, kırmızı neon bir ışık asılmıştı. Özellikle kar yağarken bir Norman Rockwell resmine benziyordu.

Avucumun içi gibi bildiğim ama karın altında egzotik bir görünüme bürünen yolda ilerliyordum. Son dönemeçte sanki kalbim teklemişti. Araç yoluna girip durdum.

Bir Xanax daha aldım. En son ne zaman almıştım? Hatırlamıyordum.

Araç yolunda beyaz bir Ford sedan gördüm. Bud ve Margie'nin kiralık arabası olmalıydı bu.

Arabayı hareket ettirip biraz ilerledim. Yağan karın arasından saçaklardaki ve pencerelerdeki dikdörtgen biçimli Noel ışıklarını gördüm. İçerideki Noel ağacının da ışıkları yanıyordu. İnsan siluetleri ağacın etrafını çevrelemişti.

Park edip farları kapattım ve olacakları gözümde canlandırdım. Eve gidip kapıyı çalacaktım ve Johnny açacaktı.

Affedersin, diyecektim. *Lütfen beni affet.*

Hayır.

Sonra gerçek, bir tokat gibi yüzüme çarptı. Öyle hızlı çarptı ki geri çekildim. Beni affetmeyecekti. Neden affedecekti ki? Kızı gitmişti. *Gitmişti.* Benim yüzümden tehlikeli genç bir adamla kaçıp gitmişti.

Hediyelerimle orada öylece kaldım.

Yapamayacaktım. Elimi uzattığımda tekrar hayal kırıklığının tokadını yemeyecektim. Zaten zar zor ayakta durabiliyordum.

Araç yolundan çıkıp feribota döndüm. Bir saat bile geçmeden yine şehir merkezindeydim. Şimdi sokaklar gerçekten sessizdi. Kaygan kaldırımlarda yürüyen yoktu. Dükkânlar kapanmıştı. Yollar kaygandı ve daha dikkatli olmak için yavaşladım.

Sonra ağlamaya başladım. Hüznün geldiğini, etrafımı kuşattığını bile hissetmemiştim ama kalbim küt küt atıp karıncalanmaya benzer bir duyguyla içimi bir sıcaklık kapladığında bile hüngür hüngür ağlıyordum. Gözlerimi silip sakinleşmeye çalıştıysam da yapamıyordum. Vücudum ağırlaşıp uyuşmuştu sanki.

Kaç Xanax içmiştim?

Arkamdaki kırmızı ışığı gördüğümde aklımdan bu geçiyordu.

"Lanet olsun."

Sinyal lambamı yakıp kenara çektim.

Polis arabası da arkamda durdu. Lanet olası kırmızı ışık titreşip parladı ve sonra da durdu.

Polis memuru gelip cama vurdu. Camı açmış olmam gerektiğini biraz geç fark ettim.

Yüzümde ışıltılı bir tebessümle düğmeye bastım ve cam sessizce aşağıya kaydı. Beni tanımasını bekleyerek, "Merhaba Memur Bey,"

dedim. *Ah, Bayan Hart. Karım-kız kardeşim-kızım-annem programınıza bayılıyor.*

Polis memuru, "Ehliyet ve ruhsat lütfen," dedi.

Tabii ya. O günler geçmişte kalmıştı. Tebessüm etmeye devam ettim. "Ehliyetimi gerçekten istiyor musunuz Memur Bey? Ben Tully Hart."

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Çantama uzanıp cüzdanımdan ehliyetimi aldım. Ruhsatı da siperlikten çıkardım. Uzatırken elimin titrediğini görebiliyordum.

Cep fenerini ehliyetime, ardından da yüzüme tuttu. O güçlü ışıkta güzel görünemeyeceğimi biliyordum ve bu beni biraz endişelendirdi. Gözlerime baktı.

"İçki mi içtiniz Bayan Hart?"

"Hayır, hiç içmedim," dedim ve doğru söylediğimi düşündüm. Öyle değil miydi? Bu gece şarap içmiş miydim?

"Lütfen aracınızdan inin."

Birkaç adım gerileyip arabamın arkasına doğru geçti.

Şimdi ellerim gerçekten titriyordu. Kalbim yine o samba ritmini tutturmuş, ağzım kurumuştu. *Sakinleş.*

Arabadan inip ellerimi birbirine sımsıkı kenetleyerek yol kenarında durdum.

"Şu çizgi üzerinde on metre yürüyün Bayan Hart. Topuk ve parmak ucunda."

Söylediğini çabucak ve kolayca yapmak istesem de dengede duramıyordum. Çok uzun bir adım atıp gergin bir kahkaha attım. "Zaten hiç koordine olamamışımdır," dedim. Doğru bir kelime mi kullanmıştım? O kadar gergindim ki düzgün düşünemiyordum. Ve o son iki Xanax'ı keşke içmeseydim diye düşündüm. Hareketlerimle düşüncelerim çok ağırdı.

Kollarımı uzattım ve dengemi kaybedip tökezledim. Kaldırıma düşmeme fırsat vermeden polis memuru beni tuttu. Tüm gücümü toplayıp yeniden denemeye çalıştım.

Bana bir alkolölçer uzatıp, "Üfleyin," dedi.

İçmediğimden emindim ama doğrusu kendime artık güvenmiyordum. Zihnim çok bulanıktı ve eğer içmişsem bu alete üflememem gerektiğini biliyordum. Usulca adama baktım ve, "Hayır," dedim. "Ben sarhoş değilim. Panik atak yaşıyorum. Reçetem..."

Memur kollarımı birleştirip kelepçe taktı.

Kelepçe!

Bu durumu nasıl açıklayacağımı bilemeden, "Bir dakika," diye bağırdım ama beni dinlemiyordu bile. Ardından beni polis arabasına yönlendirdi.

Kısık ve korkmuş bir sesle, "Reçetem var," dedim. "Panik atak için."

Bana haklarımı okuyup tutuklandığımı söyledi ve ehliyetime bir işaret koyup beni aracın arka koltuğuna oturttu.

Polis memuru sürücü koltuğuna otururken, "Haydi ama," diye yalvardım. "Lütfen yapmayın. Bugün Noel."

Yola çıktığımızda tek kelime etmedi.

Polis merkezinde araçtan inmeme yardım edip dirseğimden tutarak beni binaya götürdü.

Bu karlı Noel gecesinde burası pek kalabalık değildi ve böyle olduğu için memnundum. Utancım dallanıp budaklanıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Kaya gibi yapılı bir kadın beni götürdüğü odada baştan ayağa araştırıp teröristmişim gibi üstümü aradı.

Mücevherlerime ve tüm eşyalarıma el koyup parmak izimi aldılar. Sonra da fotoğrafımı çektiler.

Gözyaşlarımın aktığını hissediyordum. Çöl yağmuru gibi, düşmeden kuruduklarının da farkındaydım.

✦

Hapishanede Noel gecesi.

Tek bir lambanın aydınlattığı, köşedeki boyalı beton banka tek başıma kıvrıldım. Her şey parmaklıklara bakmaktan iyiydi. Hücremin diğer tarafındaki ofiste yorgun görünümlü birkaç üniformalı kadın ve adam köpük kahve bardakları ve Noel dekorasyonlarıyla dolu masada oturmuşlardı.

Saat on bire geliyordu. Bu, hayatımın en uzun birkaç saati olmalıydı. İriyarı bir kadın hücre kapısına gelip kilidi açtı. Arabana el koyduk. Seni alacak birisi varsa gidebilirsin."

"Taksiyle gidebilir miyim?"

"Ne yazık ki hayır. Alkol düzeyi raporun henüz gelmedi. Seni öylece bırakamayız. Arayabileceğin biri vardır mutlaka."

Ansızın ayağımı bastığım zemin çöktü ve her şeyin daha da kötüye gitmeye başladığını fark ettim.

Noel gecesi kefaletimi ödeyip beni hapisten çıkarması için Margie'yi aramadan önce gece boyunca bu hücrede kalacaktım.

Kadının yorgun ve kırışık yüzüne baktım. İyi bir kadına benziyordu ama Noel gecesini burası yerine başka bir yerde geçirmeyi tercih ettiği de kesindi. "Ailen var mı?" diye sordum.

Sorum onu şaşırtmıştı. Gırtlağını temizleyerek, "Evet," dedi.

"Bu gece çalışmak zor olmalı."

"İşim olduğu için şanslıyım."

İç geçirerek, "Doğru," dedim.

Arayabileceğim bir kişi vardı ki neden onu anımsadığımı bile bilmiyordum. "Desmond Grant," dedim. "Sacred Heart Hastanesi'nde acil servis doktoru. Belki o gelir. Numarası çantamda var."

Kadın başını salladı. "Gel o zaman."

Kendimi eski bir tebeşir parçası kadar bitkin hissediyordum. Teskin edici bir tonda yeşil renge boyalı koridordan boş masalarla dolu odaya yürüdük.

Kadın çantamı bana uzattı. Ellerimin titrediğini görmezden gelerek çantamı karıştırdım. Şimdi gerçekten de bir Xanax içebilirdim. Ama önce telefon numarasını ve telefonumu buldum.

Kadının dikkatli bakışlarının altında numarayı çevirip nefesimi tutarak bekledim.

"Alo?"

"Desmond?" Sesim güç bela çıkıyordu. Onu aradığıma şimdiden pişman olmuştum. Bana neden yardım edecekti ki?

"Tully?"

Hiçbir şey söylemek istemedim.

Bu kez endişeli bir sesle, "Tully?" diye tekrarladı. "İyi misin?"

Gözyaşlarım gözlerime batıyordu. Yumuşak bir sesle, "King County nezarethanesindeyim," dedim. "Alkollü araba kullanmaktan. Ama hiçbir şey içmedim. Yanlış anlaşılma var. Sorumluluğumu alacak biri gelinceye kadar beni bırakmıyorlar. Noel gecesi olduğunu biliyorum ve..."

Desmond, "Hemen geliyorum," dedi ve sıcak gözyaşlarının yanaklarıma aktığını hissettim.

"Teşekkürler."

Gırtlağımı temizleyip telefonu kapattım.

Kadın, "Bu taraftan," dedi. Kımıldamam gerektiğini anımsatmak için beni hafifçe dürttü. Peşinden başka bir odaya gittim. Noel gecesine karşın burası kalabalıktı.

Her an bir yenisi eklenen sarhoşları, fahişeleri ve sokak çocuklarını görmezden gelip duvar dibindeki sandalyeye oturdum.

Sonunda kapı açıldı ve Desmond'ın girdiğini gördüm. Arkasında, kar fırıl fırıl dönerek yere düşüyordu. Erimeye yüz tutmuş kar taneleri uzun saçlarını griye boyamış, omuzları yer yer ıslanmış, sivri burnu kızarmıştı.

Kendimi savunmasız, aptal ve utanç dolu hissederken dengemi kaybetsem de ayakta durmaya çalıştım.

Bana doğru gelirken uzun siyah paltosu adımlarına uyum sağlayarak kanat çırparcasına açılıp kapanıyordu. "İyi misin?"

Başımı kaldırdım. "Aslında iyiydim. Seni Noel gecesi bu saatte, böyle bir şey yüzünden aradığım için üzgünüm." Utançtan boğazım gerilirken güçlükle yutkunabildim.

"Zaten nöbetim on dakika önce bitmişti."

"Çalışıyor muydun?"

"Ailesi olan birinin yerine çalıştım," dedi. "Seni nereye götürmemi istersin?"

"Eve," dedim. Tek istediğim kendi yatağımda yatmaktı. Derin bir uykuya dalıp olanları unutmak istiyordum.

Beni kolumdan tutup kurallara uygun olmayan bir biçimde park ettiği arabasına yönlendirdi. Ona adresi söyledim ve evime kadar giden birkaç blok boyunca sessizliği bozmadık.

Binanın önünde durdu. Üniformalı bir vale anında arabanın yanında belirdi.

Desmond bana döndü.

Bana baktığında ne sormak istediğini anlamıştım. Doğrusu onu yukarıya davet etmek istemiyordum. Gülümseyip sohbet edemez, iyiymişim gibi davranamazdım. Ama benim için yaptıklarından sonra onu nasıl reddedebilirdim ki?

"Yukarı gelip bir şey içmek ister misin?"

Bakışları sorgulayıcı, sinir bozucuydu. Sonunda, "Olur," dedi.

Arabanın kapısını açıp öyle hızlı indim ki neredeyse düşüyordum. Kapı görevlisi beni tutmak için hemen koştu. Geri çekilip, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Desmond'ı beklemeden, topuklarımı taş zemine vurarak apartman girişine gittim ve asansörün düğmesine bastım. Aynalı duvarlarda kendi görüntümüz bize yansırken daha büyük bir sessizlik içinde yukarı çıktık.

Daireme geldiğimizde kapıyı açıp onu içeri aldım. Koridordan, kapkara gökyüzünden düşen kar tanelerinin şehrin loş ışığında rengârenk göründüğü olağanüstü manzaralı oturma odasına kadar beni takip etti. "Şarap ister misin?"

"İkimiz de kahve içsek nasıl olur?"

Bunu söylediğinde, birdenbire nasıl bir gece geçirdiğimi bana anımsattığı için ondan nefret etmiş miydim? Evet, biraz etmiştim.

Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım ve Desmond'dan izin istedim. Banyoda kendimi görünce dehşete düştüm. Saçlarım kar yüzünden yapışıp kıvrılmış, makyajsız yüzüm yorgun ve solgun bir hale bürünmüştü.

Tanrım.

Ecza dolabını açıp Xanax kutumu buldum ve bir tane içtim. Sonra oturma odasına döndüm. Desmond CD çalarımı bulmuş, Noel şarkılarını koymuştu.

"Beni aramana şaşırdım doğrusu," dedi.

Bunu yapmamın öyle hazin bir sebebi vardı ki sessiz kalmayı tercih ettim. Koltuğa oturdum. Aslında yığıldım demek daha doğruydu. Gecenin şokunu yeni yeni hissediyordum; buna dayanabilecek kadar güçlü değildim. Xanax'ın da bir faydası yoktu. Paniğin yaklaştığını hissettim. "Desmond Grant," dedim. Sessizliği bozmak için her şeyi söyleyebilirdim. "Birkaç yıl Grant adında biriyle yatmıştım."

"Vay canına." Yanıma gelip oturdu. O kadar yakınımdaydı ki yün üzerinde eriyen karı görebiliyor, nefesindeki kahve kokusunu alıyordum.

Beni incelemesine sinirlenip, "Neden şaşırdın?" diye sordum.

"Birçok kişi bunu farklı ifade eder. Yıllarca yattığı birini *âşık, sevgili, erkek arkadaş* ya da *ilişki* şeklinde tanımlar."

"Ben gazeteciyim. Kelimeleri dikkatli seçerim. Onunla yattım. Ne ilişki yaşadım ne de âşık oldum."

"Bir kere âşık olduğunu söylemiştin."

Bu sohbetin varacağı yer hoşuma gitmemişti. Alkollü araç kullanmak yüzünden yeterince acınası bir durumda değil miydim zaten? Omuz silktim. "On dokuz yaşındaydım. Çocuktum yani."

"Ne oldu?"

"Kırkıma gelinceye kadar ona âşık olduğumun bile farkında değildim." Gülümsemeye çalıştım. "İşte hayat hikâyem. Altı yıl kadar önce DeeAnna adlı bir kadınla evlendi."

"Zor olmalı. Peki, şu diğer Grant nasıl biriydi?"

"Gösterişi seven biriydi sanırım. Bana bir sürü çiçek ve mücevher aldı ama..."

"Ama ne?"

"Bir kadına birlikte yaşlanmak istediğini ima eden hediyeler almazdı."

"Ne gibi?"

Omuz silktim. Nereden bilebilirdim ki? "Terlik ya da penye gecelik gibi mesela." İç geçirdim. "Bak Desmond, ben gerçekten çok yorgunum." Korkunç bir gün geçirmiştim. "Geldiğin için teşekkürler."

Fincanını sehpaya koyup yavaşça bana döndü. Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı. Bana bakışları nefes almamı güçleştiriyordu. İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir şekilde beni *görüyordu*. Korkularımın ve savunmasızlığımın farkındaydı. "Lady of Shalott[9] gibisin Tully, dünyayı güvenli kulenden izliyorsun. Her şeyi yapmışsın, birçok kişinin hayallerini süsleyen başarılara imza atmışsın. Peki, Noel gecesi arayabileceğin ya da gideceğin bir yerin neden yok?"

Yorgun bir sesle, "Haydi git," dedim. Bu soruyu sorduğu, yalnızlığımı ve korkularımı dillendirdiği, bir şeyleri daha farklı biçimde yapabilirmişim gibi davrandığı için ondan nefret ediyordum. "Lütfen." Sesim hafifçe alçaldı ve çatallandı. O anda sadece yatağa kıvrılıp uyumak istiyordum.

Yarın daha güzel bir gün olacaktı.

---

9 Efsaneye göre Kral Arthur'un Şövalye Lancelot'a âşık olan ve bir kulede yaşayan kızı. (yay. n.)

18

✦

2010 yılının haziran ayında başımın dertte olduğunun farkındaydım ama bunun nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyordum. Depresyon, cam fanus gibi etrafımı sarmıştı. Her şeyle ve herkesle bağımı koparmıştım. Margie'nin beni her çarşamba günü araması bile moralimi düzeltmeye yetmiyordu.

Bitkin halde yatağımdan kalkıp banyoya yürürken bütünüyle uyuştuğumu fark ettim. Dün gece kaç uyku hapı içmiştim? Hatırlayamak beni ürküttü.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir Xanax içip duşa girdim. Doğrusu Xanax bile artık yeterli gelmiyordu. Aynı yatıştırıcı etkiyi hissetmek için sürekli daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Bunun başıma dert açacağını biliyordum ki zihinsel yönden gerçekten de beni kötü etkiliyordu.

Duştan çıktığımda ıslak saçımı atkuyruğu yapıp eşofmanlarımı giyindim. Başım zonkluyordu.

İyi gelir düşüncesiyle bir şeyler yemeye çalıştım ama sanki midem düğümlenmişti sanki ve bir şeyler yersem kusarım diye korkuyordum.

Sabah oldukça ağır ilerliyordu. Kitap okuyup televizyon izlemeyi, hatta elektrik süpürgesini açmayı bile düşündüm. Ancak hiçbir şey beni ne kadar kötü hissettiğimi düşünmekten alıkoyamadı.

Belki bir kadeh şarap iyi gelirdi. Yalnızca bir kadeh. Zaten saat de öğle vaktini geçmişti.

Evet, şarap bir parça fayda etmişti. İkincisi ise biraz daha etkili olmuştu.

İçkiyi bırakmaya karar verdiğimde cep telefonum çaldı. Ekranda arayanın adını gördüğümde kurtarıcım arıyormuş gibi atıldım.

"Margie!"

"Selam Tully."

Dostça bir ses duymaya ne kadar ihtiyacım varmış diye düşünerek koltuğa çöktüm. "Aradığına sevindim!"

"Seattle'dayım ve sana uğramayı düşünüyorum. On dakika sonra oradayım."

Bunun benim için ne anlama geldiğini düşünerek ayağa fırladığımda neredeyse ağlayacaktım. Bana annemden daha çok annelik eden Margie'yle konuşacaktım. Belki o bana yardım edebilirdi. "Çok sevinirim."

Telefonu kapatır kapatmaz banyoya koşup hızla saçlarımı kuruttum ve şekilli görünmesi için jöle de sürdüm. Sonra makyaj yapıp kot pantolonumla kısa kollu tişörtümü giydim. Beni seven ve görmek isteyen biriyle oturmaya can atıyordum. Ayaklarıma da babetlerimi geçirdim. (O iki kadeh şarabı içmemeliydim; topuklu giyebilecek kadar dengede duramıyordum.)

Kapı zili çaldığında koşup hemen açtım.

Karşımda annem duruyordu. İp gibi ince ve perişan bir haldeydi. Yetmişlerdeki mülteciler gibi giyinmişti. Bol pantolon, Birkenstock sandaletler ve yıllardır görmediğim şu boncuklu Meksika tarzı tunikler... Beyaz saçları, onları topladığı deri tokayla sa[illegible]şıyor gibiydi. Saç telleri ince ve kırışık yüzüne düşmüştü. Onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim.

"Beni Margie yolladı," dedi. "Ama benim fikrimdi. Seni görmek istedim."

"O nerede?"

"O gelmiyor. Seni görmeyi ben istedim. Bana kapıyı açmak istemeyeceğini biliyordum."

"Neden geldin?"

Yanımdan geçip burada olma hakkına sahipmiş gibi içeri girdi.

Oturma odasına geldiğinde bana döndü. Çekingen, buğulu bir sesle, "Uyuşturucu ya da alkol sorunun var," dedi.

Bir an için zihnim bütünüyle boşaldı. *Yakalandım,* diye düşündüm. Bu korkunç ve küçük düşürücü bir şeydi ve kendimi çırılçıplak kalmış, savunmasız paramparça hissediyordum. Başımı sallayıp geriledim. "Hayır," dedim. *"Hayır.* Kullandığım ilaçlar reçeteli. Uyuşturucu müptelasıymışım gibi konuşuyorsun." Bu fikre güldüm. Sokak köşelerine takılıp uyuşturucu aldığımı ve damarıma enjekte edip yerlerde süründüğümü mü sanıyordu? Ben *doktora* gidiyordum. İlaçlarımı da Walmart'tan alıyordum, Tanrı aşkına. Sonra bu suçlamanın kaynağını düşündüm.

Annem öne atıldı. Tasarım harikası odama hiç uymuyordu. Hayatım boyunca yaşadığım hayal kırıklıklarını onun kırışıklıklarında, yanaklarındaki güneş lekelerinde görüyordum. Bana bir kez olsun sarılıp öptüğünü ya da beni sevdiğini anımsamıyordum. Buna karşın uyuşturucu müptelası olduğumu iddia edip bana yardım etmeye kalkışıyordu.

Utangaç ve kırılgan bir ses tonuyla, "Tedavi gördüm," dedi. "Bence..."

"Bana herhangi bir şey söylemeye hakkın yok senin," diye haykırdım. "Tek bir şey bile, anladın mı? Beni yargılamaya nasıl cüret edersin?"

"Tully," dedi annem. "Margie son birkaç defadır seninle konuşurken sesinin kötü olduğunu söyledi. Televizyonda vesikalık fotoğrafını gördüm. Sonunun ne olacağını görebiliyorum."

Sesim çatallanırken, "Git buradan," dedim.

"Neden Snohomish'e beni görmeye geldin?"

"Hayat hikâyemi yazıyorum. Senin hiç bilmediğin hayat hikâyemi."

"Bana soracağın şeyler vardı, öyle mi?"

Kahkaha attım ve gözyaşlarımın aktığını hissettim. bu beni daha da öfkelendirmişti. "Evet. Çok faydalı oldun."

"Tully belki..."

"Belki diye bir şey yok artık. Senden bir şey istemiyorum. Bir daha aynı hataya düşmeyeceğim. Bir kez daha kaldıramam." Onu kolundan tuttuğum gibi evimden dışarı sürükledim; tüy gibiydi. Tek kelime etmesine fırsat bırakmadan onu koridora itip kapıyı kapattım. Ardından yatağıma gidip uzandım ve örtüyü başıma çektim. Karanlıkta kendi nefesimi duyabiliyordum.

Yanılıyordu. Benim bir sorunum yoktu. Panik atak yaşamamak için Xanax, uyumak için de Ambien alıyorsam ne vardı yani? Geceleri birkaç kadeh şarap içiyorsam ne olmuştu? Hepsini kontrol edebilir, istediğim zaman bırakabilirdim.

Lanet olsun ki başım çok ağrıyordu. Acı çekmemin sebebi *oydu*. Annem. O ve Margie bana oyun oynamıştı. İşin en zalim tarafı da buydu. Annemden beklediğim bir şey yoktu, hem de hiç. Ama Margie hayatımın güvenli birkaç limanından biriydi. Onun bana bu şekilde ihanet etmesi üstesinden gelemeyeceğim bir darbeydi. Bu düşünceyle öfkem çaresiz bir hayal kırıklığına dönüştü.

Yana dönüp komodinimin çekmecesindeki Xanax'a uzandım.

✦

Yanımdaki Kate, *sence bu ihanet miydi,* diyor ve sesi beni hayallerimden uyandırıp tasma gibi sürüklüyor.

Gerçekte nerede olduğumu fark ediyorum. Hastane odasında, solunum cihazına bağlıyım. Kafamda bir delik var ve gözümün önünden şerit gibi geçen hayatımı izliyorum.

Kısık sesle, "Başım beladaydı," diyorum. "Ve bana yardım etmeye çalışıyorlardı."

Bunu nasıl bilmezdim? Bu kadar açık olarak görülen bir şeyi nasıl görmemiştim?

Şimdi görüyorsun, değil mi?

"Sus, sus, sus. Buna daha fazla devam etmek istemiyorum." Bir yana yuvarlanıp gözlerimi kapatıyorum.

Hatırlamalısın.

"Hayır unutmalıyım."

✦

3 Eylül 2010
14.10

Hastanenin toplantı odasındaki dedektif bacakları iki yana açık bir şekilde oturmuş bekliyordu. Önünde küçük bir not defteri vardı ve notlarına bakıyordu.

Johnny sessiz odaya göz attı. Sandalyelerin çoğu boştu ve masaya doğru itilmişlerdi. Masanın tam ortasında iki kâğıt mendil kutusu duruyordu. Johnny'nin yanındaki Margie dik ve dengede durmaya çalışıyordu ama çok zorlanıyor, her defasında yenik düşüp kayıyordu. Johnny onu bu sabah erkenden aramıştı. O ve Bud saat

dokuzu çeyrek geçe uçağıyla Arizona'dan gelmişlerdi. Bud şimdi Johnny'nin evinde, oğlanların okuldan eve dönmesini bekliyordu. Marah da Tully'nin yanındaydı.

O ve Margie daha önce de bu odada bulunmuşlardı. Cerrahın Kate'in kanserini tamamen temizleyemediği, kanserli hücrelerin lenf bezlerine sıçradığı ve yola nasıl devam edileceğine dair bir karar verilmesi gerektiği onlara burada söylenmişti. Johnny, Margie'nin soğuk ve iri boğumlu eline uzandı.

Dedektif gırtlağını temizledi.

Johnny kafasını kaldırdı.

"Toksikoloji raporunun gelmesi biraz zaman alacak ama Bayan Hart'ın evinde yapılan araştırmada başta Vicodin, Xanax ve Ambien gibi çeşitli reçeteli ilaçlar bulundu. Kazaya tanıklık eden birini henüz bulamadık ama olay yeri incelemelerimize dayanarak Columbia Caddesi'nde yağmurun altında, kıyı yönünde giderken seksen kilometrelik hız sınırını aştığını tahmin ediyoruz. Hızla beton bir direğe çarpmış."

Johnny, "Fren izi var mıydı?" diye sordu. Margie'nin derin nefes aldığını duydu ki böyle bir sorunun ilk onun aklına gelmediğini anlamıştı. Çarpışma öncesi fren izinin anlamı sürücünün durmaya çalıştığı anlamına gelirdi.

Dedektif, Johnny'ye baktı. "Bilmiyorum."

Johnny başını salladı. "Teşekkürler dedektif."

Dedektif çıktıktan sonra Margie, Johnny'ye döndü. Kadının gözündeki yaşları görünce o soruyu sorduğuna pişman oldu. Kayınvalidesi zaten yeterince acı çekmişti. "Affedersin Margie," dedi.

"Yani... sence o direğe bile bile mi çarptı?"

Bu soru sanki Johnny'yi boylu boyunca soymuş, açıkta bırakmıştı.

"Johnny?"

Sen onu benden daha yakın bir zamanda gördün. Senin fikrin ne?"

Margie iç geçirdi. "Sanırım geçtiğimiz yıl çok yalnızdı."

Johnny ayağa kalktı ve tuvalete gitmesi gerektiğini bahane edip odadan çıktı.

Koridorda duvara yaslanıp başını sarkıttı. Nihayet başını kaldırdığında koridorun karşısında bir kapı, kapının üzerinde de bir tabela gördü: ŞAPEL.

En son ne zaman kiliseye gitmişti?

Kate'in cenazesinde.

Koridoru geçip kapıyı açtı. Birkaç sıra ve önündeki eğreti sunağıyla burası içini en fazla bir parça rahatlatacak küçük ve dar bir odaydı. Farkına vardığı ilk şey sessizlikti. İkincisiyse ön sıranın sağında oturan kızdı. Diz çöktüğü için Johnny onun bir tutam jöleli, pembe saçını görebiliyordu.

İlerlerken halı kaplı zeminde ayak sesleri kayboluyordu. "Sana katılabilir miyim?"

Marah sertçe başını çevirdi. Johnny kızının ağladığını görebiliyordu. "Sana engel olabilir miyim ki?"

Johnny kısık sesle, "Bana engel olmak istiyor musun?" dedi. Kızına zarar verecek pek çok hata yapmıştı ve şimdi yalnız kalmak için buraya sığınmışken onu sıkıştırarak hatalarına bir yenisini daha eklemek istemiyordu.

Marah ona uzunca bir süre bakıp başını ağır ağır iki yana salladı. Şu anda öyle küçük görünüyordu ki Cadılar Bayramı'nda dikkat çekmek için giyinmiş bir çocuk gibiydi.

Johnny oturup bir süre bekledikten sonra, "Dua etmek fayda ediyor mu?" diye sordu.

"Şimdilik fayda ettiğini söyleyemem." Marah'nın gözleri yine yaşlarla doldu. "Geçtiğimiz hafta Tully'ye ne yaptığımı biliyor musun?"

"Hayır."

"Benim yüzümden burada."

"Senin yüzünden değil tatlım. Araba kazası geçirmiş. Neden senin yüzünden olsun ki?"

Marah sefil bir sesle, "Bunda senin de payın var," dedi.

Johnny bu söze nasıl bir karşılık vereceğini bilemiyordu. Kızının ne demek istediğini anlamıştı. O da aynı şeyi hissediyordu. Tully'yi yalnız bırakmış, onu hayatlarından çıkarıp kendini yapayalnız hissetmesine sebep olmuşlardı. Ve o da sonunda buraya düşmüştü işte.

Marah, "Buna dayanamıyorum," diye haykırdı ve ayağa fırlayıp kapıya koştu.

Johnny, "Marah!" diye seslendi.

Marah kapıda durup arkasına baktı.

"Sakın kendine zarar vereyim deme!"

Marah kısık sesle, "Artık çok geç," dedi ve odadan çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Johnny yavaşça ayağa kalktı. Elli beş yıllık hayatının ağırlığını üzerinde hissederek bekleme salonuna döndü. Margie orada bir köşeye oturmuş örgü örüyordu.

Johnny gidip onun yanına oturdu.

Bir süre sonra Margie, "Dorothy'yi tekrar aradım," dedi. "Ama yanıt vermedi."

"Bud'ın kapısına bıraktığı notu görür mü dersin?"

Margie bu söz üzerine sesini iyice alçaltıp, "Er veya geç," dedi. Ardından da, "Umarım bir an önce görür," diye ekledi.

✦

3 Eylül 2010
14.59

O serin eylül ayının öğle vaktinde yapraklar Snohomish kasabasının yol kenarlarına, otoparklara ve nehir kıyısına düşüyordu. Dorothy Hart çiftlik pazarındaki tezgâhında durmuş, hayatının anlamına dönüşen manzaraya bakarken birkaç güzel şey de görüyordu. Yolun karşısında Erika'nın kırmızı kovalarındaki satılık son yabani güller, kucağında tombul ve kıvırcık saçlı bebeğiyle Kent'in somon fümesini tadan genç kadın, mataradan elma suyu içen küçük çocuk... Çiftlik pazarında âdeta renk, hareket, görüntü ve ses cümbüşü yaşanıyordu. Kasabanın tarihi merkezinden yalnızca birkaç blok ötede bulunan bu hayat dolu pazar her cuma günü saat on ikiden beşe kadar açık olurdu. Dondurmanın tepesi gibi yükselen beyaz çadırlar, çadırların altındaki göz kamaştırıcı parlak meyve ve yemişler, dutlar, şifalı otlar, sebzeler, el işleri ve bal. Kararmaya yüz tutmuş bu sonbahar ışığında hepsinin rengi inanılmaz derecede güzeldi.

O küçük stantta Dorothy sınırlı miktardaki ürününü bitirmek üzereydi. Uzun ve alçak tezgâhın üzerine gazete serilmişti –bu haftanın pazar karikatürleri– ve bu haftanın ürününü taşıyan tahta kasalar vardı. Parlak kırmızı elmalar, dolgun ahududular, sepetlerce ot ve sebze; yeşil fasulye, domates, brokoli ve kabak. Yalnızca birkaç şey kalmıştı. Onlar da olmasa bomboş olan kutunun içinde yalnızca bir iki elma ve birkaç avuç fasulye duruyordu.

Neredeyse hepsi bitmişti. Topladığı kutuları Cascade Çiftliği tezgâhına götürürken arka plandaki bulutsuz ve açık gökyüzü ışıl ışıldı.

Göbekli ve kemerli burunlu, iriyarı, saçı başı dağınık tezgâh sahibi ona gülümsedi. "Senin için iyi bir gün olmuş Dorothy."

"Gerçekten de iyiydi Owen. Tezgâhının bir kısmını kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. Ahududular anında tükendi."

Dorothy tahta kasaları adama uzattı. Adam da onları alıp paslı kamyonetinin arkasına yerleştirdi. Kasaları daha sonra Dorothy'nin evine bırakacaktı. "Seni eve götürmemi istemediğinden emin misin?"

"Eminim. Yine de teşekkürler. Erika'ya selamlarımı ilet. Sonra görüşürüz."

Paylaştığı tezgâhın kendi bölümüne geri dönerken ensesindeki teri hissetti. Bir damlası omurgasına doğru kayıp bol pantolonunun belini ıslatmıştı. Bir üniforma gibi giydiği eski ekose gömleğinin – onda bunlardan en az altı tane vardı– düğmelerini açıp çıkardı ve beline bağladı. İçindeki fitilli kırmızı atletin koltuk altı kısmı terden ıslanmıştı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Uzun beyaz saçları, kupkuru bir nehir yatağını andıran teni ve hayatı boyunca çektiği sıkıntıların hüznünü taşıyan gözleriyle altmış dokuz yaşındaydı. Şu anda dert edeceği son şey ter kokup kokmadığıydı. Kırmızı bandanasını tekrar alnına takıp tek ulaşım aracı olan paslı bisikletine bindi.

Anı yaşamak.

Yeni hayatında ona rehberlik eden prensip buydu. Son beş yılda hayatını altüst etmiş, geriye önemli olan bir tek şey kalıncaya kadar her şeyi söküp atmıştı. Bu dünyada hiçbir iz bırakmamış, her şeyi gübrelemişti. Yetiştirip büyüttüğü organik ürünlerini satıyor, yalnızca organik besinler alıyordu. Meyve, yemiş, sebze ve tahıl. Dorothy artık güzel değildi ve ektiği fasulyeler kadar ince ve tel tel olmuştu. Ama bu da umurunda değildi. Hatta buna memnundu. Sürdüğü hayat şimdi ona ayna tutuyordu.

Artık yalnızdı. Zaten hep böyle olmuştu. Babası ona kaç defa söylemişti? *Buz kadar soğuksun Dotty. Buzlarını çözmezsen hep yalnız*

kalacaksın. Bunca yıl sonra bile babasının sesini duyması bir ceza gibiydi.

Bacağına dizliklerini takıp bisikletine bindi. Gidonların arasındaki sepetin içinde duran para kutusunun çıkardığı gürültüyle kasabaya doğru pedal çevirdi. Arabalar korna çalıp ona yaklaşıyordu ama onları fark etmiyordu bile. İnsanların eski hippilerden rahatsız olduklarını öğrenmişti ama bisikletli olanlar onları çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Köşeye vardığında dönüş işareti vermek için kolunu kaldırdı ve Main Caddesi'ne yöneldi. Döneceğini işaret ederek kurallara uyması bile onu az da olsa memnun etmişti. Bunun kulağa garip geldiğini ve birçok kişinin anlamayacağını biliyordu ama hayatı bir kargaşa içinde geçmişti ve şimdi kurallar, sınırlar ve çevresinin ona verdiği huzur hiç beklemediği kadar rahatlatıcıydı. Bisikletini eczanenin önündeki standa park etti. Kasabanın yeni sakinleri, Seattle merkeze neredeyse elli kilometre mesafede olduğu için eskiden sakin bir yer olan bu bölgede yaşamayı tercih eden modern insanlar, bisikletlerini bu parlak kırmızı borulara kilitler, onları korumaya alırlardı.

Eşyalara bu kadar önem verildiğini görmek Dorothy'yi her zaman güldürmüştü. Eğer şanslılarsa hayatta asıl neyi gözlerinin önünden ayırmamaları, gerçekte neyin endişelenmeye değer olduğunu günün birinde öğrenirlerdi. Çatlamış, eğri büğrü kaldırımda yürüyüp bandanasını yeniden bağlarken kasabadaki kalabalık karşısında şaşkına dönmüştü. Turistler Snohomish'in varoluş sebebine dönüşen antika dükkânlarına sürüler halinde girip çıkıyorlardı. Snohomish Nehri'nin geniş ve düz kıyısına bakan bu yer bir zamanlar kasabanın tek dükkânıydı ve kasabanın yeni kısmında yer alan diğer dükkânlar da eski görünümlerini koruyordu.

Dorothy aydınlık eczaneye girip doğruca reçetesini vereceği standa ilerledi. Yol boyunca gözüne ilişen bir sürü güzel şey oldu.

Rengârenk tokalar, üzerinde ilham verici sözler yazan kahve fincanları, kartpostallar... Ama o azla yetinmesini bilirdi. Ayrıca hiç parası kalmamıştı ve Tully'nin çeki de bu ay eline geçmemişti.

Eczacı, "Selam Dorothy," dedi.

"Selam Scott."

"Çiftlik pazarı bugün nasıldı?"

"Harika. Sana ve Lori'ye bal ayırdım. Bir ara getiririm."

Adam ona hayatında büyük değişiklikler yaratan ilaçlarını uzattı. "Teşekkürler."

Dorothy ilaçların parasını ödedi ve küçük turuncu şişeyi alıp dışarı çıktı. Tekrar kalabalık sokağa çıkıp bisikletine atladı ve eve kadar beş kilometre boyunca pedal çevirdi.

Her zamanki gibi Summer Hill'e tırmanmak çok keyifliydi ama tepeye varıp Ateşböceği Yolu'na döndüğünde ter içindeydi ve nefes nefese kalmıştı. Araç yolunda sola yöneldi ve eski bisiklet eve doğru takırdayarak gitti.

Ön kapısına iliştirilmiş bir not vardı. Kaşlarını çatarak yaklaştı. En son ne zaman biri ona not bırakmıştı?

D...

Tully Sacred Hart Hastanesi'nde. Johnny hemen oraya gitmeni söyledi. Taksi ücreti paspasın altında. 426 E.

M

Dorothy eğilip siyah plastik paspası kaldırdı. Altında, patates böceği izlerinin görüldüğü betonun üzerinde beyaz bir zarf, zarfın içinde de yüz dolarlık bir banknot vardı.

Dorothy bir zamanlar ebeveynlerinin olan, şimdiyse kızına ait sarmaşıkların arasından koşturdu. Tully on dört yaşındayken onunla birlikte burada yaşamıştı.

İkisinin birlikte yaşadığı tek ev.

Son birkaç yılda Dorothy burayı biraz düzenlemişti ama pek de gözle görülür bir değişiklik olmamıştı. Dış mekân hâlâ bej renkliydi ve boyanması gerekiyordu. Çatı da yer yer yeşil yosunlarla kaplıydı. İçerideki tüylü kilimi kaldırıp günün birinde yenilemeye karar verdiği sert zemini ortaya çıkarmıştı. Mutfak hâlâ önceki kiracılardan birinin tercih ettiği Pepto-Bismol[10] pembesiydi ama o iğrenç, alacalı bulacalı perde gitmişti. Dorothy'nin gerçekten çekidüzen verdiği tek yer büyük yatak odasıydı. Ucuz perdeleri indirip altın renkli halıları kaldırmış, duvarları hoş bir krem rengine boyamıştı.

Dorothy ilaç kutusunu açıp hapını aldı ve bir avuç suyla midesine indirdi. Mutfaktaki eski tip kablolu telefonu –cep telefonu çağında bu telefon antika gibi duruyordu– alıp telefon defterini açtı ve numarayı çevirip bir taksi çağırdı. Duş alacak vakti olmadığı için saçlarını tarayıp dişlerini fırçalamakla yetindi. Yatak odasına geçip beyaz telli saçlarını örerken dolabının üzerindeki oval aynada kendini gördü.

Az önce içki âleminden kalkmış Gandalf'a benziyordu.

Ön tarafta bir taksinin korna sesi duyuldu. Dorothy çantasını alıp hemen çıktı. Şimdi taksinin pis kokulu peluş koltuğuna oturmuş kirli pencereden dışarıyı izliyordu.

Taksi araç yolundan uzaklaşırken Dorothy bahçesine baktı. Gerçek bir değişimi nihayet kabul ettiği dört yılı aşkın bir süre önce burası kurtarıcısı olmuştu. Gözyaşlarının da sebzelerini büyüten nem olduğuna inanmıştı hep.

Aldığı reçeteli ilaçlara minnettardı. Dorothy için bu ilaçlar ipek gibi bir perdeydi ve dünyasını yumuşatıyordu. Duygularını, den-

10 Pembe renkli mide ilacı. (ç. n.)

gesiz ve tehlikeli hallerini yatıştırıyordu. Onlar olmadan, hayatının büyük bölümünde ona ev sahipliği eden karanlığa doğru döne döne düşeceğini biliyordu.

Onu kıskıvrak yakalayan anıları taksi şoförünün nefes alıp verişini, motorun hırıltısını ya da trafiğin sesini duymasını engelliyordu.

Zaman çözülüp etrafını kuşatıyordu ve Dorothy'nin buna karşı koyacak gücü yoktu. Pes etmiş, teslim olmuştu ve bir an için tüm dünya kaskatı kesilmişti.

Ardından bir köpek havlamasını, bir zincirin gerildiğini duydu ve birkaç yıl öncesine, 2005'e gitti. Kasım ayıydı. Kendine Cloud ismini takmıştı ve kızı televizyonun en ünlü şahsiyetlerinden biriydi. Altmış dört yaşındaki Cloud, Eatonville yakınlarındaki çamurlu ve tomruklu bir yolda bulunan köhne bir karavanda yaşıyordu. Marihuananın tatlı kokusu onu içine almıştı. Kafayı bulmuştu ama bu bile yeterli değildi. Son zamanlarda kafasını yeterince dağıtacak kadar esrar bulamıyordu.

Belki bir içkinin faydası olurdu. Barcalounger'dan[11] kalktı ama formika sehpaya çarpınca bacağına şiddetli bir ağrı saplandı ve bira kutuları yere devrildi.

Karavanın içinde dikkatle ilerlerken zemin mi aniden eğildi yoksa sandığından daha mı sarhoş oldu, diye düşündü. Mutfakta duraksadı. Neden buraya gelmişti?

Sersem sersem etrafına bakınırken ocağın üzerinde biriken kirli tabak yığınını fark etti. Truc eve gelmeden hepsini yıkamalıydı. Temizlik yapmaktan nefret ediyordu. O sinekler de pizza kutularının etrafında mı vızıldıyordu?

Ayağını sürüyerek gidip buzdolabını açtı. Dolabın ışığı yarım sandviçleri, bir kasa birayı ve garip bir yeşil renge bürünen sütü aydınlattı. Buzdolabının kapısını sertçe kapatıp dondurucuyu açtı.

11 ABD'de üretilen bir koltuk türü. (ç. n.)

Rafta dibi kalmış bir votka şişesi vardı. Titrek elini tam şişeye uzatıyordu ki dizel motorun boğuk sesini duydu.

Lanet olsun.

Temizliğe başlamalıydı ama fena halde titriyordu ve midesi bulanıyordu.

Dışarıda köpekler havlayıp hırıldıyordu. Adama doğru koştuklarını, zincirlerini gerdiklerini duyabiliyordu.

Onu karşılaması gerekiyordu. Titreyen ellerini uzun ve dağınık saçının arasından geçirdi. En son ne zaman duş almıştı? Kötü mü kokuyordu? Truc bundan da nefret ederdi.

Kapıya gidip açtı. Gördüğü ilk şey dizel yakıtın dumanı, köpek pisliği ve ıslak kum kokan gri akşamüstüydü.

Gözlerini kırpıştırıp odaklandı.

Kocaman kırmızı kamyonet odun yığının yanına park edilmişti.

Truc metal uçlu çizmesini çukurlu yola basıp aracından indi. Eve kendisinden önce giren göbeği, çok şey görüp geçirmiş küçük suratını çevreleyen seyrek siyah saçlarıyla iriyarı bir adamdı.

Fakat gerçek gözlerinde gizliydi. Küçük kahverengi gözlerindeki ışık anında kararabilirdi.

Cloud ona bir bira açarken, "Selam Truc," dedi. "Salıdan önce dönmezsin sanıyordum."

Truc ışığa yaklaştığında Cloud onun içmiş olduğunu anladı. Gözleri donuk donuk bakıyordu ve dudakları da gevşemişti. Çok sevdiği köpeklerini okşamak için durmuştu. Cebinden köpek maması çıkardı. O sessiz gecede köpeklerin çenesinden gelen çiğneme sesi inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Cloud irkilip geri çekildi.

Truc birayı ondan alıp loş ışığın altında durdu. Köpekler şimdi susmuş, sevgilerini göstermek istercesine adamın iki yanında durmuşlardı. Tam da Truc'ın istediği gibi. Arkalarındaki yeşil alan,

bahçeyi paslı arabaların, kırık dolapların ve atılmış mobilyaların görüntüsünden arındıran sisin arkasına gizlenmişti.

Truc, "Bugün salı," diye gürledi. Birasını bitirip kutuyu fırlatır fırlatmaz köpekler kutuyu kapma yarışına girmişti bile. Truc uzanıp Cloud'u kollarının arasına aldı ve sımsıkı sardı. Çatallı, anlaşılmaz bir sesle, "Seni özledim," diye fısıldadı ve Cloud adamın vardiyası bittikten sonra nerelerde takıldığını merak etti. Muhtemelen kâğıt fabrikasındaki düşüşten yakınıp Lucky Spot'ta bira içmişti. Odun hamuru, yağ, sigara dumanı ve içki kokuyordu.

Cloud hareketsiz durmaya çalışıyor, nefes almaya korkuyordu. Truc son zamanlarda çok huysuzdu ve giderek daha huysuzlaşıyordu. "Ben de seni özledim," dedi ama sözleri ağzında geveleğini hissetti. Kafası gittikçe karışıyor, düşünceler birbiriyle yarışıyordu.

"Sana aldığım bluzu giymemişsin."

Cloud yavaşça geri çekildi. Bu adam ne bluzundan bahsediyordu? Gerçekten hatırlamıyordu. "Ben... Ben özür dilerim. O kadar güzel ki özel günlere saklıyorum."

Adam belki iğrenme belki kabullenme belki de umursamazlık anlamına gelebilecek bir ses çıkardı. Cloud ne olduğunu çözememişti. Kafası karmakarışıktı ve bu onu mahvediyordu. Adamın elini tutup sıkarak onu karavana çekti.

Ansızın evin esrar koktuğunu fark etti. Ama bir koku daha vardı. Çöp kokusu olabilirdi.

Truc, "Cloud," dedi. İsmini öyle kısık sesle söylemişti ki Cloud'un tüyleri diken diken oldu. Ne görmüştü? Cloud bu kez ne yapmış ya da yapmamıştı?

Temizlik. Temizlik yapmayı unutmuştu. Truc lavaboda bulaşık görmekten nefret ederdi.

Cloud herhangi bir bahane bulamadan yavaşça ona döndü.

Adam dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Öyle sevgi doluydu ki Cloud rahat bir nefes çekti. "Pislikten nefret ettiğimi bilirsin..."

Cloud geri çekildi. "Lütfen..."

Kendini korumak için ellerini kaldırmaya fırsat bulamadan Truc ona sert bir tokat attı. Tokadın etkisiyle burnunun uyuştuğunu hissetti ve her yere kan sıçradı. Gömleğine damlayan kanla orada öylece kaldı. Üstüne üstlük ağlaması her şeyi daha da berbat etmişti.

✦

Ağır ağır alınan nefes sesiyle uyandı. Bir an hiçbir şey anımsamadı ama hissettiği acı ona neler olduğu hatırlatıyordu. Tek gözünü açtığı anda irkildi. Televizyondan gelen solgun ışık üzerine yansıyıp gözlerini kırpıştırmasına sebep oluyordu. Ağzı kurumuştu. Kontrolsüzce titriyordu ve her yeri ağrıyordu.

Farkına var artık.

Birçok defa bu şekilde uyanmıştı. Ne yapacağını biliyordu.

Yataktaydı. Soğan biçimindeki göbeğini havaya dikip kıllı kollarını yayarak uyuyan Truc yanındaydı. Dışarısı şimdi karanlıktı. Gece karanlığı çökmüştü.

Yataktan kalkıp ağırlığını sol ayağına verdiğinde acıdan irkildi. Belli ki düştüğünde bileğini burkmuştu.

Aksayarak banyoya gitti ve kapının arkasındaki boy aynasında kendini gördü. Darmadağınık saçları kanla matlaşmıştı. Gözü şişip kapanmış, etrafı mor, kahverengi ve sarı karışımı bir renge dönüşmüştü. Burnunun şekli bozulmuş, düzleşmişti ve çenesiyle yanakları kurumuş kanla kaplanmıştı.

Canı yansa da yaralarını temizleyip eline geçen ilk kıyafeti giydi. Üzerindeki dünkü kıyafeti miydi bu yoksa ondan önceki gün mü giymişti, onu bile anımsamıyordu. Ayrıca kumaşta kan lekesi olup olmadığına bakmak bile canını çok yakıyordu.

Truc onu öldürmeden buradan kaçmalıydı. Cloud bunu daha önce de defalarca, her dayak yediğinde düşünmüştü. Hatta bir yıl önce bir süreliğine kaçmış, Tacoma'ya kadar gitmişti ama Truc onu bulmuş, Cloud da gidecek başka yeri olmadığı ve hayattan başka bir beklentisi olmadığı için dönmüştü.

Ama artık genç değildi; hatta yaşlıydı. Bu şiddeti kaldıramıyordu

Yap şunu artık.

Adamın yanından geçip komodine doğru ilerledi ve titreyen elleriyle cüzdanını karıştırdı. Üç adet yirmilik banknot buldu. Parayı alırken kaçmadığı takdirde her şeyin daha kötüye gideceğini biliyordu. Bu kez kaçacaktı. Kaçmalıydı.

Elinden geldiğince sessiz olup adımını attı.

Zemin gıcırdayınca Truc uykusunda homurdanıp Cloud'un tarafına döndü.

Kalbi küt küt atan Cloud olduğu yere çakıldı ama neyse ki Truc uyanmamıştı. Sonunda Cloud nefesini dışarı verip iki önemli eşyasını aldı. Bunlar eski boncuk kolyesi ve siyah-beyaz bir fotoğraftı. Kolyeyi boynuna takıp fotoğrafı da penye atletinin cebine koydu ve korumak için düğmesini iliklediği.

Sağlam ayağının üzerinde yavaşça dönüp aksayarak odadan çıktı.

Dışarı çıktığında onu gören köpekler hemen doğrulup onu izlemeye koyuldu. Karla kaplı tepesini ay ışığının aydınlattığı Rainer Dağı çok da uzak değildi.

Köpeklerin yanından geçerken, "Sessiz olun çocuklar," dedi.

Eski, yıpranmış koltuğun etrafını dolaşırken köpeklerden biri havladı. Cloud arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Orman karanlıktı. Öyle karanlıktı ki ancak sabırla ve ağır ağır yürüyerek yolunu bulabilirdi. Her adımında hissettiği acı bütün vücuduna yayılıyordu. Boynunda korkunç bir ağrı vardı ve yüzü de acısından kelimenin tam anlamıyla zonkluyordu. Ama Eatonville'deki otobüs terminaline varıncaya kadar durmadı. Orada levhaların arkasına gizlenip bir banka oturdu ve nihayet rahat bir nefes aldı.

Sardığı son esrarı çıkarıp karanlıkta otururken içti ve az da olsa faydasını gördü. Acısı hâlâ dayanılmazdı. Pişmanlığı da öyle. Daha şimdiden o kadar korkuyordu ki geri dönebilirdi.

Otobüs geldiğinde şoförün ters bakışlarını görmezden gelip hemen bindi.

İki buçuk saat sonra, akşam onda Seattle'ın merkezinde otobüsten indi. Pioneer Meydanı'ndaydı. Burası Seattle'a geldiğinizde gözlerden uzak olabileceğiniz bir yerdi. Zaten Cloud görünmez olmayı çok iyi bilirdi. Şimdi de ihtiyacı olan buydu. Bulanık bir dünyada belli belirsiz bir gölge olmak...

Ama karanlık köşeleri ve çıkmaz sokaklarıyla onu memnuniyetle karşılaması gereken bu yerde yürüdükçe baş ağrısı da şiddetlendi. Sanki çekiçle kafatasına vuruyorlardı. Gırtlağından gelen hafif sızlanmayı duyduğunda bu sesin kendisinden geldiğine inanmadı. Acıya sessizce katlamayı çoktan öğrenmemiş miydi? Truc bunu uzun zaman önce ona öğretmişti.

Ama şimdi canı o kadar yanıyordu ki adamakıllı düşünemiyordu.

Farkında olduğu son şey düştüğüydü.

19

✦

Cloud yavaş yavaş kendine geldi. Önce acısını, sonra nefes alıp verişini, sonra da temiz koktuğunu fark etti. Bu koku nerede olduğunu anlamasını sağladı.

Hastanede kokuları ve sesleri tanıyacak kadar çok kalmıştı. Kasım 2005'ti ve kaçıyordu.

Sessizce uzandığı yerde gözlerini açmaya korkuyordu. Gözünün önüne dün geceye dair kesik kesik görüntüler geliyordu. Yanıp sönen kırmızı ışık, sedyeye yatırılışı ve parlak beyaz odaya getirilişi... Doktorlarla hemşireler etrafında dönüp duruyor, onu kimin dövdüğünü ve kimi arayabileceklerini sorup duruyorlardı. Cloud gözlerini kapatıp onları görmezden geldi. Ağzı o kadar kurumuştu ki söyleyeceği bir şey varsa bile konuşamıyordu ve elleri de tekrar titremeye başlamıştı.

Odada biri daha vardı. Nefes alıp verişini ve bir çizelgenin sayfalarının çevrildiğini duyuyordu. Sağlam gözünü yavaşça açtı. Diğeri iyice şişip kapanmıştı.

Rasta saçlı ve dolgun yanakları çillerle kaplı tombul kadın, "Merhaba Dorothy," dedi.

Cloud güçlükle yutkundu. İçten görünümlü bu genç kadına Dorothy'nin 1973 yılında öldüğünü söyleyebilirdi ama kimin umurundaydı ki? "Git buradan," dedi ve o an sözünü vurgulamak için

elini kaldırabilmeyi diledi. Ne kadar titrediğini belli edeceğinden korkuyordu. İnsan hastanede zayıf tarafını göstermemeliydi. Hatalı bir hamle yaptığınızda kendinizi akıl hastalıkları bölümünde bulabilirdiniz.

"Ben Doktor Karen Moody. Anımsıyor musun bilmem ama seni buraya getiren sağlık hizmetlilerinden birine vurmaya çalıştın."

Cloud iç geçirdi. "Buraya beni değerlendirmeye geldiğine göre işini kolaylaştırayım. Kendime ya da başkalarına zarar vermeye niyetim yok. Etrafına saldırmışsam kesinlikle bir yanlışlık olmuştur."

"Anladığım kadarıyla ilk kez psikiyatrik değerlendirmeden geçmiyorsun. Oyunu kuralına göre oynuyorsun."

Cloud omuz silkti.

"Tıbbi geçmişine baktım Dorothy. Polisle de görüştüm. Hakkında çok şey öğrendim."

Cloud ona baktı ama yanıt vermedi.

"Bu kırıklar hiç normal değil. Ayrıca köprücük kemiğindeki sigara yanıklarını da gördüm. Eminim daha fazlası da vardır."

"Biraz sakar biriyimdir."

Doktor çizelgeyi bıraktı. "Bundan şüpheliyim Dorothy. Ayrıca unutmak için kendi kendini tedavi etmeye çalıştığını da biliyorum."

"Bu da alkolik veya uyuşturucu müptelası demenin bir başka yolu mu? Eğer öyleyse haklısın. İkisi de var bende. Yıllardır kullanırım."

Doktor gözlerini kısıp değerlendiren bir tavırla ona baktı. Sonra cebinden bir kart çıkardı. "Al şunu Dorothy. Ben rehabilitasyon bölümündeyim. Hayatını değiştirmeye hazırsan sana yardımcı olabilirim."

Cloud kartı alıp inceledi. "Sanırım kızımı tanıyorsun ve her tür masrafı karşılayacağının farkındasın."

"Sana yardım etmek istiyorum. Hepsi bu."

"Neden? Neden bana yardım etmek isteyesin ki?"

Doktor yavaşça kollarını açtı.

Cloud, kadının kara tenini kaplayan bir dizi küçük, pembe yara izini gördü. Bunlar sigara yanığıydı. "Unutmak için kendini alkole vermenin ne demek olduğunu bilirim."

Cloud ne söyleyeceğini bilemedi.

"Günün birinde o da işe yaramaz. Aslında hiç işe yaramamıştır ama bir süre sonra alkol her şeyi daha da berbat eder. *Biliyorum.* Sana yardım edebilirim. En azından denemek isterim. Sana kalmış."

Cloud kadının hastane odasından çıkışını izledi. Karanlıkta ve sessizlikte nefes almakta zorlanıyordu. Yıllardır bu yara izlerini düşünmemişti.

Lanet olsun, boyun eğme... Bunların olacağını biliyordun.

Cloud güçlükle yutkundu. Önündeki duvar saati sürekli ilerliyordu. Saat 00.01'di. Gece yarısı.

Yeni bir gün.

Gözlerini kapatıp uykuya daldı.

✦

Biri ona dokunuyor, alnını okşuyordu.

Rüya görüyor olmalıydı.

Gözlerini açmaya zorladı. Başta gördüğü tek şey karanlıktı. Sonra yavaş yavaş sağlam gözü karanlığa alıştı. Dikdörtgen biçimli, kömür karası pencereden odasına belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Kapı açıktı. Onun ötesindeki hemşire bölümü aydınlık ve sessizdi.

Gecenin bir yarısıydı. Sessizlikten bu sonuca varmıştı.

Birisi, "Selam," dedi.

Tully.

Kızının sesini nerede duysa tanırdı. Böylesi bir karanlıkta bile.

Cloud başını yastığa çevirdi ve bunu yaparken hissettiği acıyla irkildi.

Kızı hafifçe kaşlarını çatmış orada duruyordu. İpeksi kumral saçları, çikolata kahvesi gözleri, biraz kalın olsa da ona yakışan dudaklarıyla günün bu saatinde bile Tully çok güzel görünüyordu. Kaç yaşındaydı? Kırk dört mü yoksa kırk beş mi?

Tully elini Cloud'un alnından çekip, "Ne oldu?" diye sordu.

O dokunuşu hiç hak etmese de çok özlemişti. "Biri beni dövdü," dedi ve, "Bir yabancı," diye ekledi. Böylesi daha az dokunaklı olurdu.

"Buraya nasıl düştüğünü sormadım. Sana ne olduğunu sordum."

"O kıymetli büyükannen sana hiçbir şey söylemedi demek." Yıllardır onu ateşleyen öfkeyi hissedebilmeyi çok isterdi ama kızgınlığı tamamen kaybolmuştu. Geriye kalan üzüntü, pişmanlık ve bitkinlikti. Kendisinin bile asla anlayamadığı bir şeyi kızına nasıl açıklayabilirdi ki? Karanlık bir tarafı, onu bütünüyle yutan zayıf bir yanı vardı. Hayatı boyunca Tully'yi bu gerçekten korumak istemişti. Tıpkı bir çocuğu, uçurumun kenarında durmaması için tembihlemek gibi. Ama artık verilen hasarın telafisi yoktu.

Artık bunların hiçbiri önemli değildi ve gerçeği bilmenin ikisine de faydası yoktu. Belki geçmişte konuşmanın işe yarayacağı zamanlar olmuştu ama artık bir şey yapmak mümkün değildi. Tully hâlâ konuşuyordu ama Cloud onu dinlemiyordu. Tully'nin ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama Cloud'un, kızının ihtiyacı olan şeye dönüşecek gücü yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. "Beni unut."

"Keşke unutabilsem. Ama sen benim annemsin."

Cloud kısık sesle, "Kalbimi kırdın," dedi.

"Sen de benimkini kırdın."

"Keşke..." Cloud söze başladı ama sonra sustu. Bunca acının ne anlamı vardı ki?

"Ne?"

"Keşke senin ihtiyaç duyduğun kişi olabilseydim. Ama olamam. Beni kendi halime bırak."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şeye karşın sen benim annemsin."

"Ben sana hiçbir zaman annelik yapmadım. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yine de her zaman sana yaklaşmayı deneyeceğim. Günün birinde beni kabulleneceksin."

Ve işte böylelikle ilişkileri özetleniyordu. Kızının sonu olmayan ihtiyaçları ve Cloud'un kahredici başarısızlığı. Onlar tamir edilmesi mümkün olmayan oyuncak bebeklerdi. Şimdi Tully konuşuyor, hayallerine, annelik ve tahammüle dair bir şeyler söylüyordu. Ama söylediği her şey Cloud'u daha da kötü hissettirmekten başka işe yaramıyordu.

Gözlerini kapatıp, "Defol," dedi.

Tully'yi yanında hissediyordu. Kızı karanlıkta nefes alıp veriyordu.

Zaman seslerle birlikte geçiyordu. Tully'nin ayaklarının altında gıcırdayan zeminin sesi, alınan nefeslerin ağırlığı...

Saatler sürmüş gibi görünen yapmacık davranışların ardından oda sessizliğe gömüldü.

Cloud bir gözünü açtığında Tully'nin duvar dibindeki sandalyede uyuyakaldığını gördü. Örtüyü üzerinden atıp yataktan kalktı ve ağırlığını sakat ayağına verdiğinde irkildi. Aksayarak dolaba gitti ve eşyalarının orada olduğunu ümit ederek kapısını açtı.

Dolapta kahverengi bir poşet vardı. Uzanıp açtığında elleri titriyordu. Poşetin içinde yırtık kahverengi pantolonu, lekeli gri tişörtü, penye fanilası, eski çizmeleri ve iç çamaşırlarından oluşan dünkü kıyafetleri vardı. Sutyen ya da çorap yoktu.

Kolyesi ise küçük bir salyangoz gibi en dipte duruyordu. Aslında buna pek de kolye denemezdi.

Cloud kolyeyi aldı. Buruşuk avucunda duran içler acısı haldeki küçük şey ona bazı şeyler anımsatmıştı.

Doğum günün kutlu olsun. Bunu sana yaptım...

On yaşındaki Tully tombul, pembe parmaklarıyla sanki Mavi Elmas'ı[12] tutuyordu. *Al anneciğim.*

Cloud yıllar önce ona, *ne harika. Çok beğendim. Seni seviyorum,* dese ne olurdu?

İçini taze bir acı kapladı. Artık kolyeye benzer bir tarafı kalmayan şeyi alıp hızlıca giyindi ve tekrar kızına baktı.

Aksayarak Tully'ye yanaşıp elini uzattı ama solgun, damarlı, yumrulu ve titrek elini görünce kızının koluna bile dokunmadan geri çekildi.

Bu kadına dokunmaya, hiç var olmayan bir şeyi özlemeye ya da pişman olmaya hakkı yoktu.

Sonra, *içkiye ihtiyacım var,* diye düşündü. Kızına son bir kez bakıp kapıyı açtı. Birbiri ardına sıralı koridorlardan sessizce geçerek çıkışa yöneldi.

Dışarıda Seattle'ın karanlığı onu yuttu ve bir kez daha görünmez oldu.

✦

12 45.52 karatlık mavi renkli ünlü pırlanta. (ç. n.)

Cloud elini cebine sokunca Truc'tan aldığı tomar halindeki altmış doları buldu.

Muhtemelen birazdan uyanacak, ayı gibi homurdanıp kollarını gerecek ve kendisine kahve getirmesini söyleyecekti.

Cloud bu düşünceyi zihninden atıp yürümeye devam etti. Aksıyordu. Gün doğmak üzereydi. Soluk gri ışık, her iki tarafındaki binaların arasından tereddüt edercesine düşüyordu. Yağmur çiselemeye başladığında terk edilmiş görünen bir binanın sundurmasına tırmanıp oturdu ve ayaklarını kendine doğru çekti.

Baş ağrısı daha da şiddetlenmeye başlamıştı. Ellerinin titremesi de öyle. Ama barlar ya da içki satan dükkânlar henüz açılmamıştı.

Gün ışığı yolun karşısındaki bir dizi eski tuğla binayı aydınlatıyor, kırık camlardan kâğıtlar sarkıyordu. Yanı başında sıska bir kedi pis kokan, ağzına kadar dolu çöp kutularını karıştırmaktaydı. Yağmur kâğıt parçalarıyla çöpleri kaldırıma döküyordu.

Kim bilir hayatında kaç defalar böyle bir yerde uyumuştu. Üstelik bu, aldığı diğer kararlardan çok daha iyi bir karardı. Truc gibi adamlar... Karanlıkta, hayatı boyunca seçtiği ya da onu seçen adamların hepsi aynıydı. Dayak, içki âlemleri ve öfke. Cebinden Truc'ın cüzdanından aldığı parayı çıkarmak. Belki ondan da kurtulursa her şey bir şekilde çözülür, baştan başlama şansı olurdu.

Ama eline geçen tek şey kenarı kıvrılmış bir kartvizit oldu.

Dr. Karen Moody[13]

Oksidental Rehabilitasyon

Bu bir psikiyatr için oldukça komik bir isimdi. Altına da *değişime hazır olduğunda* diye bir not eklenmişti.

13 Moody. İngilizcede huysuz, dengesiz gibi anlamları olan kelime. (ç. n.)

Cloud bu sözü doktorlardan, sosyal hizmetler çalışanlarından ve hatta kızından hayatı boyunca binlerce kez duymuştu. İnsanlar sürekli ona yardım edebilirmiş veya ona yardım etmek istiyormuş gibi davranıyordu.

Fakat Cloud onlara asla inanmazdı. Yabancıların iyiliğine inanacak kadar genç olduğu yıllarda bile bu ihtimali ciddiye almamıştı. Yıllar boyunca buna benzer düzinelerce kartı, broşürü ve kitapçığı fırlatıp açtmıştı.

Ama şimdi ilk defa, çöp kokan bir köşede ayaklarını donduran yağmurun altında otururken *değişim* kelimesine özlem duyuyordu. Yalnızlık çukuruna bakıp ne kadar derin ve karanlık olduğunu gördü.

Oksidental.

Cadde bir blok ötedeydi. Bu bir işaret miydi yoksa?

Böyle işaretlere inanarak yaşadığı zamanlar olmuştu. O dönemlerde sürekli bir şeylere inanıp vazgeçiyordu. Kadere inanmanın ardından depresyon geliyor ve büyük bir çöküntü yaşıyordu. Her defasında da başarısızlığa uğruyor ve bu başarısızlık ondan bir şeyler götürüyordu.

Bugüne dek sadece tek bir çareye başvurmamıştı: rehabilitasyon. Ayıklık. Adım adım ilerleme. Bu sözler onu hep korkutmuştu. Ya daha iyi ve aklı başında olmaya çalışırken başarısız olursa ne olacaktı? Bu defa kendini toparlayabilir miydi?

Ve işte bu noktadaydı. Altmış küsur yaşında, bir alkolikten dayak yiyip kum torbası görevi gören, evsiz, işsiz, alkolik ve esrarkeş. Hem anne hem de değil.

Artık onu kurtaracak pek bir şey kalmamıştı. Hayatı boyunca korktuğu dip noktadaydı. Dayak yiyip yere yığılmıştı. Ancak birinin yardımıyla tekrar ayağa kalkabilirdi.

Hayat onu yormuştu ve bitkin düşmüştü.

Evet, hissettiği şey bitkinlikti. Tırabzanları kavrayıp sallanarak ayağa kalktı. Dişlerini gıcırdatarak yağmurun altında aksaya aksaya yürüdü.

Rehabilitasyon merkezine, Seattle'ın ilk yıllarına dayanan küçük, düz çatılı tuğla bir bina ev sahipliği yapıyordu. Buradan kapkara beton viyadüğün üzerinden geçen araçların gürültüsünü duyuyordu. Cloud derin bir nefes alıp kapı koluna uzandı.

Kilitliydi.

Beton kaldırıma oturdu. Bu defa onu yağmurdan koruyacak bir sundurma da yoktu. Yağmur çekiç gibi üzerine yağıyor, onu sırılsıklam ıslatıyordu. Başı da ağrımaya devam ediyordu. Boynundaki ve bileğindeki sızı artmış, daha fazla titremeye başlamıştı ama yerinden kımıldayamıyordu. Eğrelti otu gibi kıvrılmış halde üşüyüp titreyerek oturmayı sürdürdü. Ta ki biri ona sesleninceye kadar. Başını kaldırdığında geniş bir şemsiyenin altında, ön basamakta duran Dr. Moody'yi gördü.

Cloud kayıtsızca, "Başaramayacağım," dedi. Titremesine engel olamıyordu.

Dr. Moody merdivenleri çıkıp ona uzandı. "Gel Dorothy. İçeriye girelim. Islanmışsın."

"Tek sorunum bu mu?"

Dr. Moody güldü. "Espri anlayışın güzel. Buna ihtiyacın var."

✦

Cloud Hart rehabilitasyona girdikten kırk beş gün sonra Dorothy Hart ortaya çıkmıştı. Şimdi küçük odasında durmuş eşyalarını topluyordu: Zar zor bir arada duran boncuk kolye, kıvrık ve beyaz köşesinde *Ekim 1962* yazılmış kırışık, bulanık bir fotoğraf.

Rehabilitasyon başladığında bu iki küçük özel eşyanın bir önemi yok gibiydi. Onları ıvır zıvır olarak görüyordu ama şimdi değerlerini anlıyordu. Onlar birer hazineydi. Alkolik ve uyuşturucu müptelası olarak geçirdiği onca yıl boyunca bir şekilde onları saklamıştı. Dr. Moody'ye göre onları saklayan kişi her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olan Gerçek Dorothy'ydi. Bu onun kişiliğinin sağlıklı, narin ve ince tarafıydı.

Dorothy bunu bilmiyordu. Açıkçası eskiden olduğu kadını, Rancho Flamingo'daki evde geçen hayatını düşünmemeye çalışıyordu. Ayık olmak geriye dönüp bakmayı kolaylaştırmıyordu. Aslında doğru olan bunun tam tersiydi. Şimdi hayatını dakikalarda, alıp verilen nefeslerde, yudumlanmayan içkilerde, içine çekilmeyen esrarda yaşıyordu. Temiz geçirdiği her an bir zaferdi.

Her şey normal bir hayata doğru çaresizce atılan o adımla başlamıştı. Başta, kontrolü başkasına bırakmak kadar rahatlatıcı bir şey yoktu. Merkeze gidiyor, kurallara uyuyordu. Gargarası yoktu, içki veya uyuşturucu yoktu, denetlenmesi gereken bir çantası yoktu. Dr. Moody onu viyadüğün gri beton kıvrımlarına bakan, pencereleri parmaklıklı küçük bir odaya götürdü.

Titremeye başlayıp başının ağrısı şiddetlendiğinde aldığı kararın gerçekliğini ilk kez düşünüp çılgına döndü. O kelimeden nefret etse de başka bir kelime de yoktu. Çılgınlığı içinden taşıyordu. Sandalyeleri fırlatmak, kanatıncaya kadar başını duvarlara vurmak, serbest bırakılmak için çığlıklar atmak...

Sonunda kendini toksinlerden tamamen arınacağı detoks servisinde bulmuştu. Bu, hayatının en uzun yetmiş iki saatiydi. Gözünün önüne hiçbir anlamı kalmayıncaya kadar birbirinin üzerine düşüp karmakarışık olan görüntüler geliyordu. Kendi terinin kokusunu ve gırtlağına yükselen safra tadını anımsıyordu. Küfredip kıvranıyor,

kusup ağlıyordu. Onu bırakmaları için, bir kadeh içki içmek için yalvarıyordu.

Sonunda mucizevi biçimde uykuya dalmış, bambaşka bir dünyada, temiz bir kıyıda uyanmıştı. Yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi şaşkındı ve hâlâ titriyor, kendini güçsüz hissediyordu.

Kendini ne kadar savunmasız, kırılgan ve hassas hissettiğini açıklaması çok zordu. Grubun terapi seanslarında her gün hayalet gibi oturuyor, diğer grup üyelerinin sızlanarak, *merhaba ben Barb, alkoliğim*, diye başlayan konuşmalarını dinliyordu.

Korkunç bir kampta gibiydiler ve Cloud konsantrasyonunu kaybedip kanatana kadar tırnaklarını yiyor, ayağını yere vuruyor, alkol almak istiyor ve buraya ait olmadığını düşünüyordu. Buradaki insanlar aşırı doz alıp katil olmuş ya da işlerinden atılmışlardı. Cloud'un alkol yüzünden yaşadıkları onlarınki kadar vahim değildi.

Her şeyin ne zaman değiştiğini anımsıyordu. Detokstan üç hafta kadar sonra sabah grubunda oturuyordu. Pütür pütür olmuş kanayan başparmağına bakıp Gilda adlı şişman kızın dernek toplantısında tecavüze uğradığını anlatıp ağlamasını dinlerken Dr. Moody doğruca Cloud'a bakmıştı.

"Duydukların sana ne hissettiriyor Cloud?"

Bu hikâyenin kendisine bir anlam ifade edebileceği fikrine kahkahalarla gülen Cloud'un aklına aniden anılar üşüşmüştü.

Karanlık. Sigara içiyor. Kırmızı ucu korkunç görünüyor. Sigara kokuyorum. Neden iyi olmuyorsun? Kötü görünmeme sen sebep oluyorsun. Ben kötü değilim.

Kötü olmadığını biliyorum.

"Cloud?"

Bunun hiçbir anlamı olmasa da verdiği yanıt, "B[redacted] eskiden Dorothy'ydim," olmuştu.

Dr. Moody de, "Yine Dorothy olabilirsin," demişti.

Bunun üzerine Cloud, "Çok isterdim," demiş ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark etmişti.

Dr. Moody, "Kortuğunu biliyorum," dediğinde grubun pilli bebeğe benzer üyeleri aynı anda başlarını sallayıp ona hak verdiklerini ifade eden sözler mırıldanmışlardı.

Cloud da usulca, "Ben Dorothy," demişti. "Ve bağımlıyım..."

İşte her şey böyle başlamıştı. Bu belki de onun ilk başlangıcıydı. O zamandan sonra iyileşmek için çabalamış, dürüstlüğü seçmişti. Konuştukça konuşuyor, onu dinleyen herkese sırlarını, hatalarını ve birlikte olduğu adamı anlatıyordu. Şimdi buradaki herkesin aynı olduğunu görüyordu. Ve düşünüyordu, hem de sürekli. Ama ayıkken bile ne kızının adını anmış ne de gençliğinden bahsetmişti. Bazı acılar yabancılarla paylaşılamayacak kadar derindi.

"Artık buradan ayrılmaya hazır mısın?"

Dorothy, Dr. Moody'nin nazik sesini duyunca döndü.

Kadın kapıda duruyordu. Yüksek belli düz paça pantolonu ve boncuk işlemeli tuniğiyle tam da kendini, tüm zamanını ve enerjisini insanlara yardım etmeye harcayan o kadını yansıtıyordu. Dorothy onu kurtaran bu kadına verecek parası olmasını diledi.

"Sanırım hazırım ama çok da hazırmışım gibi hissetmiyorum. Ya..."

Dr. Moody, "Adım adım," dedi.

Bu, huzur duasının sözleri gibi klişe bir söz olabilirdi. İkisini de bir zamanlar hor görürdü. Ama artık bir şeyin aynı anda hem klişe hem de doğru olabileceğini biliyordu.

"Adım adım," dedi Dorothy onaylayarak. Bunu yapabileceğini ümit etti. Hayatını küçük adımlarla düzeltmeye çalışacaktı.

Dr. Moody ona küçük bir zarf uzattı. "Bu senin."

Dorothy zarfı alıp üzerindeki kıpkırmızı cherry domatesi resmine baktı. "Domates tohumu."

"Organik bahçen için."

Dorothy başını kaldırdı. Önceki haftalarda böyle bir "plan" yapmıştı. Bir bahçe düşünüp gözünde canlandırmış, hayalini kurmuştu. Peki yapabilir miydi? Anne babasının Ateşböceği Yolu'ndaki evine yerleşip orman gülleriyle ardıçları temizleyerek o küçük arazide bir şeyler yetiştirebilir miydi?

Hayatında hiçbir şeyi yeterince önemsememişti. Hiç başarılı olamamıştı. Hiçbir konuda hem de. Yavaş yavaş ortaya çıkan panik içini sarmaya başlamıştı.

Dr. Moody, "Cuma günü geliyorum," dedi. "Oğullarımı da getireceğim. Temizlik yapmana yardım edeceğiz."

"Gerçekten mi?"

"Bunu yapabilirsin Dorothy. Sandığından daha güçlüsün."

Hayır. Değilim. Ama başka şansı var mıydı? Artık geri dönemezdi.

"Kızını arayacak mısın?"

Dorothy derin bir nefes çekti. Sanki anılar odaya doluşmuştu. Cloud, Tully'yi hep terk etmişti. Adını tekrar Dorothy yapabilirdi ama Cloud hâlâ onun bir parçasıydı ve kızının kalbini binlerce kez kırmıştı. "Henüz değil."

"Ne zaman?"

"İnandığımda."

"Neye?"

Dorothy danışmanına baktı ve onun koyu renkli gözlerindeki hüznü gördü. Anlaşılır bir şeydi bu. Dr. Moody, Dorothy'yi iyileştirmek istiyordu; amacı buydu. Bir tedavi arayışı içindeyken Dorothy'ye detoks uygulamış, en içine kapandığı zamanlarında onunla konuş-

muş, ruh hali sürekli değiştiği için onu ilaç kullanmaya ikna etmişti. Hepsinin de faydası olmuştu.

Ama bu, geçmişe yönelik bir tedavi değildi. Geçmişi telafi edecek bir ilaç yoktu. Dorothy'nin tek yapabileceği değişmek, gönül almak ve günün birinde kızıyla yüzleşip ondan af dileyecek gücü kendinde bulmayı ümit etmekti. Sonunda, "Kendime inandığımda," dedi ve Dr. Moody de başıyla onayladı. Güzel bir yanıttı bu. Grup terapisinde sürekli konuştukları bir konuydu. Kendine inanmak önemliydi. Dahası, arkadaşlarıyla ailelerini hayal kırıklığına uğratma sanatında ustalaşmış insanlar için gerçekleştirmesi zor bir işti. Doğrusu Dorothy bu sözleri söylerken ciddi görünmeye çalışmıştı ama telafi ihtimaline inanmıyordu. Kendisi için böyle bir ihtimal yoktu.

✦

Her gün bir adım, ağır ağır. Dorothy yeni hayatını yaşamayı bu şekilde öğrenmişti. Uyuşturucuya, alkole ve sağladıkları unutkanlığa duyduğu özlem yok olmamıştı. Yaptığı kötü şeyleri ya da kırdığı kalpleri de unutmamıştı. Aslında onları hatırlıyor olması anlamlıydı. Değişim ona heyecan veriyordu. Hissettiği acıyla eğleniyor, duygularının berraklığında yüzüyordu.

Yavaş yavaş başlayıp her şeyi bir düzen içinde yaptı. Kızının muhasebecisine yazıp ona Ateşböceği Yolu'ndaki eski evlerine taşındığını bildirdi. Yıllardır boş olduğuna göre burada oturmaması için bir engel yoktu. Mektubu gönderir göndermez içinde küçücük bir ümit yeşerdi. Posta kutusuna her gittiğinde, *yanıt verecek* diye düşündü. Ama Ocak 2006'da, ayık hayatının ilk yılında muhasebeciden, *aylık ödemenizi Ateşböceği Yolu On Yedi'ye yollacağım*, diyen resmi bir yanıt almasına karşın kızından tek haber almamıştı.

Elbette.

İlk kış mevsiminde günleri çaresizlik, disiplin ve bitkinlik karışımı duygularla doluydu. Kendini o güne dek hiç zorlamadığı kadar zorladı. Şafak vakti kalkıyor, büyük ve düz arazide akşama kadar çalışıyordu ve yorgunluktan yatağa uzandığında bazen dişlerini bile fırçalamayı unutmuş oluyordu. Kahvaltısını (bir muzla organik ekmek) ve öğle yemeğini (hindi etli sandviç ve bir elma) verimli görünen, işlenmiş siyah toprakta otururak arazide yiyordu. Akşamları bisikletiyle kasabaya gidip toplantılara katılıyordu. *Selam, adım Dorothy. Ben bir bağımlıyım.*

Ne kadar garip gelse de ezberden söylenen bu sözün yatıştıran ve rahatlatan bir yanı vardı. Toplantıdan sonra suni köpük bardaklarda kötü kahve içip bayat kurabiye yiyen yabancılarla arkadaş olmuştu. Myron'la da orada tanışmıştı, Myron sayesinde Peggy'yle, Peggy sayesinde Edgar ve Owen'la, onlar sayesinde de organik tarım üreticileriyle tanışmıştı.

Haziran 2006'da bir dönüm arazinin çeyreğini temizleyip küçük bir bölümü pullukla işledi. Tavşan alıp onlar için bir kulübe yaptı ve pisliklerini kuru yaprak ve az miktarda yiyecek artıklarıyla karıştırıp gübre yapmasını öğrendi. Tırnaklarını yemeği bırakıp marijuana ve alkol takıntısını, organik meyve ve sebze alışkanlığıyla değiş tokuş etti. Herkese, modern kaynaklarla desteklenmeyen bir hayatın, yeni bulduğu düzenine fazlasıyla uyum gösterdiğini söylüyordu.

Toprağa diz çökmüş, küreğiyle çalışırken birinin seslendiğini duydu.

Küreği bırakıp ayağa kalktı ve eldivenindeki pisliği silkeledi.

Ufak tefek, kendisinden yaşlı bir kadın karşıya geçip kapıya geldi. Koyu renk taşlanmış bir kot, üzerinde DÜNYANIN EN İYİ BÜYÜKANNESİ yazan beyaz bir eşofman üstü giymişti. Siyah saçlarının arasında kokarca tüyleri gibi beyaz kısımlar vardı ve sivri çeneli, yuvarlak, elma yanaklı yüzünü çevrelemişti.

Kadın hemen durup, "Ah," dedi. "Sensin."

Dorothy eldivenlerini çıkarıp kemerine iliştirdi ve alnındaki teri silip çitlere yürüdü. Tam, *seni tanımıyorum,* diyecekti ki anılar zihnine üşüştü.

Kucağımda bir ot yığınıyla kollarımla bacaklarımı açmış kanepede uzanıyorum. İyi niyetli kadın eve girdiğinde gülümsemeye çalışıyorum ama kafayı öyle bulmuşum ki yalnızca kahkaha atıp küfrediyorum. Tallulah utançtan kıpkırmızı.

Dorothy kısık sesle, "Sen yolun karşısındaki kızın annesisin," dedi.

"Adım Margie Mularkey ve evet, 1974 yılında tanışmıştık. Sen... rahatsızdın."

"Kafam dumanlıydı. Muhtemelen sarhoştum da."

Margie onayladı. "Burayı kontrol etmeye geldim. Bu eve taşındığını bilmiyordum. Uzun zamandır boştu. Fark etmeliydim ama... zor bir yıl geçirdik. Kayıplarımız oldu."

"Evinize göz kulak olup postalarınızı alabilirim." Böyle bir öneride bulunur bulunmaz kendini açıkta kalmış gibi hissetti. Komşularına iyi davranıp onlara yatacak yer bile veren Margie Mularkey gibi iyi bir kadın Dorothy gibi birinden asla yardım istemezdi.

"Çok iyi olabilir. Memnun olurum. Verandanın altında bir süt kutusu var. Postaları onun içine bırakabilirsin."

"Tabii, yaparım."

Margie bakışlarını çevirdi. Boş yola bakıp güneş gözlüklerinin arkasından güneşi izliyordu. "Kızlar geceleri kaçıp bu yolda bisiklet sürerlerdi. Bunu bilmediğimi sanıyorlardı." O sözle birlikte bacaklarının tutmadığını hisseden Margie yere çöktü.

Dorothy kapıyı açıp kadının yanına giderek kalkmasına yardım etti. Dirseğini kavrayıp onu avluya yönlendirdi ve huş ağacından

kirli sandalyeye oturttu. "Ben... henüz dışarıdaki mobilyaları temizleyemedim."

Margie kayıtsızca güldü. "Haziran ayındayız. Yaz henüz başladı." Cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı.

Dorothy otlarla kaplı beton çıkıntıya oturup bacak bacak üstüne atarak kadının yuvarlak yüzünden damarlı eline damlayan gözyaşlarını izliyordu.

"Kusuruma bakma," dedi Margie. "Uzun zamandır içimde tutuyordum."

"Öyle mi?"

"Katie, kızım..." dedi Margie. "Kanser."

Dorothy böyle zamanlarda insanların ne dediğini hiç bilmezdi. *Çok üzüldüm*, demek fazla acıklı ve klişe bir söz olurdu. Ama başka ne diyebilirdi ki?"

Margie sessizliğe doğru bakıp, "Teşekkürler," dedi.

Dorothy mentol kokusunu içine çekti. "Ne için?"

"'İyileşecek' ya da daha da kötüsü 'üzüldüm' gibi bir şey söylemediğin için."

"Kötü şeyler başımıza gelebilir," dedi Dorothy.

"Evet. Ben bunu bilmiyordum."

"Tully nasıl?"

"Katie'nin yanında." Margie başını kaldırdı. "Onu görmeye gitmen hoşuna gider bence. Televizyon programını yeni bıraktı."

Dorothy gülümsemeye çalıştıysa da yapamadı. "Hazır değilim. Onu defalarca üzdüm. Tekrar aynı şeyi yapmak istemiyorum."

"Evet," dedi Margie. "Göründüğünden daha hassastır."

Bir süre hiç konuşmadan orada oturdular. Sonunda Margie ayağa kalktı. "Şey, ben artık gitsem iyi olacak."

Dorothy başını salladı. Yavaşça kalkıp Margie'yi avludan Ateşböceği Yolu'na geçirdi. Tam Margie karşıya geçmeye hazırlanıyordu ki Dorothy ona seslendi.

Margie dönüp baktı. "Evet?"

"Eminim kızın onu ne kadar sevdiğini biliyordur. Bence bu çok anlamlı."

Margie başını sallayıp gözyaşlarını sildi. "Teşekkürler Cloud."

"Ben artık Dorothy'yim."

Margie yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Dorothy, umarım bunu söylememin sakıncası yoktur ama zaman geçiyor. İnan bana. Güçlü kızlar bir bakıyorsun ki hastalanıyor. Kızını görmek için zaman kaybetme."

20

✦

Ekim 2006'da yüklü bulutlardan yağmur günbegün yağıyor, Dorothy'nin özenle işlenmiş tarlasını gölcüklerle dolu kapkara ve çamurlu bir pisliğe dönüştürüyordu. Yine de yağmur çamur demeden Dorothy her gün bahçeye çıkıp tek odak noktası haline gelen arazisiyle ilgileniyordu. Islak zemini örtmek için çavdar ve burçak karışımıyla sarımsak ekmişti. Baharda ekeceği ürünler için hazırlık yapıyor, onları dolomitle sıralayıp altlarına gübre seriyordu. Bir çiçek dağıtım aracı, yoldan kendi araç yoluna döndüğünde Dorothy ekim işiyle meşguldü.

Ağırlığını topuklarına veren Dorothy başını kaldırıp Mularkeylerin evine baktı. İncecik, iplik gibi yağan yağmur şapkasının siperliğinden koca damlalar halinde düşüp Ateşböceği Yolu'nun siyah şeridini belirsizleştiriyordu.

Evin şu aralar boş olduğunu biliyordu. Mularkeyler her gün ya hastanede ya da Kate'in evindelerdi. Dorothy onların postalarını alıyor, özenle düzenleyip gümüş süt kutusuna yerleştiriyordu. Birçok defa kutunun içinin boşalıp postaların alındığını gördüğü için Bud ve Margie'nin eve sık sık geldiklerini anlamıştı ama Dorothy geçen ay boyunca ne onlardan birini ne de arabalarını görmemişti.

Küreğini bırakıp yavaşça kalktı ve eldivenlerini çıkardı. Onları kemerinin arasına sıkıştırıp bahçeden çıktı ve parke alanı geçip yan avludan araç yoluna yürüdü.

Kendi posta kutusuna geldiğinde dağıtım aracı Mularkeyler'in araç yolundan sola, Ateşböceği Yolu'na dönüyordu.

Birkaç numara büyük plastik çizmeleriyle karşıya geçip çakıl taşlı araç yolunda ilerledi. Sağında yeşil çayırlar çiftlik evinden başlayıp arazinin sınırını belirleyen çite kadar uzanıyordu. Dorothy çiftlik evinin onu memnuniyetle karşılayan ön verandasına yaklaşırken bu yer kızının ev(im diyebileceği tek yer olmasına karşın, kendisinin kapısından bile girmediğini düşünmeden edemedi.

Veranda çeşit çeşit çiçeklerle doluydu. Yerde, masanın üzerindelerdi. Hatta biri süt kutusundaydı. Dorothy midesinin tam ortasına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Yakınındaki destenin arasından bir zarf alıp açtı.

Kaybınızdan ötürü üzgünüz.

Kate'i çok özleyeceğiz.

Sevgiler, Goldstein ailesi

Dorothy neden bu kadar derinden etkilendiğini bilmiyordu. Kate Ryan'ın görüntüsünü bile zihninde canlandıramıyordu. Pırasa gibi sarı saçlarıyla sakin tebessümünden başka bir şey anımsamıyordu.

Esrar ve alkol. Bu iki şey ondan öyle çok şey çalmıştı ki şimdi anılarını çok özlüyordu.

Bu durum Tully'yi çok üzmüştü şüphesiz. Dorothy kızını çok iyi tanımayabilirdi ama şundan emindi: Kate, kızının ayaklarını bastığı yer, annesini düşmekten alıkoyan parmaklıklardı. Tully'nin özlemini çekip de asla sahip olmadığı kız kardeşi ve ailesiydi.

Dorothy, Mularkeyler'in döndüklerinde verandada solmuş çiçeklerle karşılaşmamalarını istiyordu. Bu çok üzücü bir şey olurdu. İyi ama onlara nasıl yardım edebilirdi?

Belki de artık kızıyla irtibata geçebilirdi.

Bu düşünce içini hafif ve beklenmedik bir ümitle doldurdu. Belki de Tully'ye ne kadar değiştiğini göstermenin tam zamanıydı. Aceleyle kendi evinin araç yoluna gitti. Telefonla cenazeyle ilgili bilgileri öğrenmesi yarım saat bile sürmedi. Tören birkaç gün içinde Bainbridge Adası'ndaki Katolik kilisesinde yapılacaktı. Snohomish gibi küçük bir kasabada birinin ölümüyle ilgili haberler çabuk yayılırdı.

Dorothy anımsadığı kadarıyla ilk kez bir topluluğa katılmak için hazırlanıyordu. Sağanak yağmurun altında bisikletini October Fifth'e sürüp saçını kestirdi. Saçını kesen kızın ifadesinden ve *mırıldanmalarından* Dorothy'nin saçının çok uzun ve beyazlamış olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu ama bunlara kulak asmamayı çoktan öğrenmişti ve kendisiyle barışıktı. Fazlasıyla genç ve zinde görünen Jane Fonda'ya dönüşecek hali yoktu. Tek istediği Tully'yi utandırmamak, kızına değiştiğini göstermekti.

Böylece motosikletçi çizmeleri giymiş, karatavuğa benzeyen kuaför kıza saçlarını omuz hizasında kestirip hoş bir şekil verdirtti. Sonra First Caddesi'ndeki küçük butiklerden birine gidip (burada da tuhaf tavırlarla karşılaşmıştı) sade siyah bir kot pantolonla ona uygun dik yakalı bir bluz aldı. Giysileri plastik poşete koydurup bisikletine kadar taşıdı. O zamana kadar saçları da tekrar bozuldu ama o farkına bile varmamıştı. Zihninde tasarladığı konuşmaya dalmıştı.

Seni tekrar gördüğüme sevindim.

Arkadaşın için üzüldüm.

Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum.

Artık içmiyorum. İki yüz doksan yedi gün oldu.

Kederli bir yakına nasıl yardım edileceğini anlatan bir kitap aldı. Bazı sözlerin onun ağzından çıkması çok saçma olacaktı: *Daha iyi bir yerde. Zaman her şeyi düzeltecek. Dua etmek rahatlatır.* Ama bazılarını söylemeyi deneyebilirdi: *Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum. Onun gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın.* Bazı ifadelerin altını çizip aynanın karşısında prova yaparken ne kadar yaşlı ve çökmüş göründüğünü, alkol ve uyuşturucunun cildini ne hale getirdiğini görmemeye çalıştı.

Cenazenin olduğu gün şaşırtıcı derecede güneşli ve aydınlık bir sabaha uyandı. Özenle yıkandı ve saç kesimi pek bir fark yaratmasa bile saçını düzgünce taradı. Hâlâ Albert Einstein ve yaşlı hippi karışımı bir görüntüsü vardı. Bu konuda ne yapabilirdi ki? Kırışık yüzü ve yorgun gözleri makyajla bile yola gelmezdi. Çökmüş gözaltları ve titrek elleriyle muhtemelen, *What Ever Happened to Baby Jane?* filmindeki Bette Davis'e benzeyecekti.

Yine de elinden geleni yapmaktan kaçınmadı. Dişlerini fırçalayıp yeni kıyafetlerini giydi. Sanki tekila içip kötü bir gece geçirmiş Blythe Danner'ı andırıyordu. Ama hiç yoktan kıyafeti düzgündü.

Bisikletine atlayıp kasabaya doğru yola koyuldu. Güneş ışığına minnettardı ama hava soğuktu.

Merkezde soya sütlü *chai tea latte* alıp sabırsızlık içinde otobüsün gelmesini beklerken zihninde aynı cümleleri tekrar ediyordu. Otobüs geldiğinde bindi.

Yapabilirdi. Kızının yanına gidip ona yardım edebilirdi. Sonunda bu gerçekleşecekti.

Pencereden dışarı baktığında yüzünün hayaleti andıran yansımasını gördü. Onun ötesinde otobanı görmüştü. Onun da ötesinde hiç beklenmedik bir anı canlanıyordu.

Otopark arabalarla dolu. Akçaağaçların gölgesinde kalan parkta çocuklar oynuyor.

Unutmak için kafayı buldum. Tek yolu bu.

Buradayım çünkü annem öldü.

"Anne. Tanrı'ya şükür geldin."

Kızım çok güzel ve onu bu halde görmek içimi acıtıyor. On altı yaşında mı? Nereden bilebilirim ki? Ortalık karanlığa gömüldükçe kendimi küçülmüş, gücümü kaybetmiş hissediyorum.

"Sana ihtiyacım olacağını anladın."

Tully gülümsüyordu. Gülümsüyordu.

Bu kızın ihtiyaç duyduğu kişi olmayı kaç defa denediğimi ve kaç defa yenildiğimi düşünüyorum. Tully konuştukça konuşuyor, bir şeyler daha söylüyor ve gözyaşlarımın aktığını hissediyorum. İleri atılıp, "Bana bak," diyorum.

"Bakıyorum."

"Hayır. Bak. Ben sana yardım edemem."

Tully kaşlarını çatıp geri adım atıyor. "Ama sana ihtiyacım var."

Dorothy pencereden uzaklaştı. Öz annesinin cenazesinin olduğu gün kızına ne demişti? Şimdi anımsamıyordu. Anımsadığı tek şey gittiğiydi. Ve ardından gelen kapkaranlık günler, aylar ve yıllar. Birtakım adamlar, uyuşturucu.

O gün kızının koruyucu aileye gitmesine izin vermişti.

Otobüs feribot terminaline geldiğinde uğuldayarak durdu. Dorothy inip Bainbridge'e gitmek üzere feribota bindi.

Oraya daha önce gitmiş miydi? Hiç sanmıyordu. Gitmişse bile ya sarhoştu ya da kafası dumanlıydı çünkü anımsamıyordu.

Ada ilginç dükkânları ve sessiz sokaklarıyla bakımlı ve güzel bir yerdi. Herkesin birbirini tanıdığı, yeni ve temiz kıyafetler giymiş olsalar da Dorothy gibi insanların uzak duracağı yerlerden olduğu belliydi.

Dorothy tedavi görmüş olmasa şu anda büyük bir darbe yemiş olurdu ama ilaçlar sayesinde iyiydi. Zihni biraz karışık ve sersem

gibi olsa da ayakta durabiliyordu. Önemli olan da buydu. Yıllarca ilaçların sebep olduğu, dönmedolaba binmiş gibi hissettiren sersemlikten yakınıp durmuştu ama artık onları her gün alıyordu.

Yine de doğrusunu söylemek gerekirse içmek istiyordu. Tek bir tane.

Elini paltosunun cebine götürüp son toplantıda kazandığı dokuz ay içkiden uzak durma ödülünü kavradı. Yakında onuncu ay ödülünü kazanacaktı. Adım adım.

Yerlilerle turistlerin akınına ayak uydurup feribottan terminale indi ve güneş ışığına çıktı. Tabelaları takip ederek ekim ayının bu ilk günlerinde bir hayli sessiz olan kasabaya doğru ilerledi. Katolik Kilisesi sandığından uzaktaydı ve bu yüzden de geç kalmıştı. Tören çoktan başlamıştı. Büyük çifte kapılar kapanmıştı. Hayatı boyunca kurallara karşı geldiği çok olmuştu ama kiliseye de tek başına girecek değildi.

Otoparkın kenarındaki bir çift akçaağacın altında bir bank buldu ve rengârenk gölgesinde oturdu. Tepesindeki bir sonbahar yaprağı hayatla son bağını da koparıp yere doğru süzülmeye başladı. Dorothy ellerine bakarak düşünüyordu.

Tekrar başını kaldırdığında Tully kilisenin önünde tek başına duruyordu. Dorothy ayağa kalkıp ilerlemeye başlamıştı ki bir an durdu.

İnsanlar otoparkı doldurmaya başlamıştı. Herkes kiliseden çıkıyordu. Birkaçı Tully'nin çevresini sardı.

İçlerinden biri Kate'in ailesiydi. Yakışıklı bir adam, ergen yaşlarda güzel bir kız ve iki dağınık saçlı erkek çocuk da vardı.

Margie, Tully'ye sarılınca Tully onun kollarında hıçkırıklara boğuldu.

Dorothy tekrar ağacın altındaki gölgelere sığındı. Gelişinin bir önem taşıdığını, varlığının bir faydası olacağını düşünmekle ne büyük aptallık etmişti.

Kızının etrafında zaten onunla ilgilenecek, onu önemseyen insanlar vardı. Böyle bir günde toplanıp kederlerini paylaşarak biraz rahatlayacaklardı. İnsanlar, aileler bunu yapmaz mıydı?

Bu düşünce Dorothy'nin kendini tahmin edilmez ölçüde üzgün, yaşlı ve yorgun hissetmesine sebep oldu. Bunca yolu asla yakalayamayacağı bir ışığı izleyerek gelmişti.

✦

Rol yapmak iyi bir şey değil. Üstelik çok da vaktiniz yok. Kate'in sesini duyduğumda duymamış olmayı diliyorum. *Görüyorsun, değil mi?*

Kendi yarattığı karanlıkta görünmeyeceğinden emin bir çocuk gibi gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Şu anda tek istediğim yok olmak. Artık ışığa git, geçmişine göz at saçmalığına devam etmek istemiyorum. Canımı çok yakıyor.

Benden saklanıyorsun.

"Evet. Gerçekten de öyle. Siz ölülerden de hiçbir şey kaçmıyor."

Katie'nin bana yaklaştığını hissediyorum. Alevlerin ışığının yaklaşması gibi. Küçük sarı-beyaz yıldızlar kapkaranlık görüş alanımı aydınlatıyor. Lavanta, Love's Baby Soft parfümünü ve... esrar dumanının kokusunu alıyorum.

Geçmişe gidiyorum.

Aç gözlerini.

Bunu söyleyiş şekli kararlılığımı kırıyor. Yavaş yavaş bana söylediği şeyi yapıyorum ama David Cassidy'nin posterini görüp

Goodbye Yellow Brick Road'u söyleyen Elton John'un sesini daha duymadan nerede olduğumu anlıyorum. Ateşböceği Yolu'ndaki evde, kendi odamdayım. Eski CD çalarım, bir yığın 45'liklerle birlikte komodinin üzerinde duruyor.

Dorothy. *Goodbye Yellow Brick Road*. Emerald City.[14] Hayatımda büyük yer kaplayan o ipuçlarını nasıl da özlüyorum. Oz ülkesinde kaybolan ve ev gibisinin olmadığına inanmanın bir yolunu arayan küçük bir kızdım her zaman...

Kate yanımda. Ateşböceği Yolu'ndaki evde, benim yatağımda oturmuş ve çürük yatak başına yaslanmışız. SAVAŞ ÇOCUKLARIN VE DİĞER CANLILARIN SAĞLIĞINI BOZAR yazılı sarı poster gözümün önüne seriliyor.

Şimdi görüyorsun, değil mi? diyor Kate bu kez biraz daha kısık bir sesle.

Hiçbirini düşünmek istemiyorum; annemin "bağımlılığım" konusunda bana "yardım etmeye" geldiği, benimse üstesinden gelemediğim gün. Başka hangi konularda hatalar yapmıştım? Ama henüz yanıt bile bulamadan kulağıma fısıldayan başka bir ses duyuyorum. *Özür dilerim.*

Aman Tanrım.

Annem bu. Odadaki her şey birbirine karışıyor sanki. Dezenfektan kokusu alıyorum.

Kate'e bakmak için dönüyorum. "Burada mı? Orada mı? Hastanede mi yani?"

Kate nazikçe, *dinle*, diyor. *Gözlerini kapat.*

✦

14 Oz Büyücüsü eserinde Oz ülkesinin başkenti. (ç. n.)

3 Eylül 2010
16.57

"Bayan? Bayan? İnmiyor musunuz?"

Dorothy irkilerek kendine geldi. Hastanenin acil bölümünün önüne park eden taksinin içindeydi. Yüklü bir bahşişle birlikte taksi parasını verdi ve kapıyı açıp yağmura adımını attı.

Ön kapıya doğru gitmek sinirlerini bozmuştu. Her adımı inanılmaz bir irade gerektiriyordu ama irade sahibi olmak onun için en zor şeydi.

Sade döşenmiş lobiye girdiğinde yaşlı ve yüksek teknoloji ürünü bir dünyada hırpani bir hippi olarak görünümünün fazlasıyla farkındaydı.

Resepsiyon masasında durup gırtlağını temizledi. Kısık sesle, "Ben Doro... Cloud Hart," dedi. Eski ismi onu kalitesiz bir sutyen gibi sıkmıştı ama Tully onu bu isimle tanıyordu. "Tully Hart'ın annesiyim."

Masadaki kadın başını sallayıp ona oda numarasını verdi.

Dişlerini sıkıp soğuk ellerini yumruk yapan Dorothy asansöre yönelip dördüncü kata çıktı. Orada sinirlerinin her adımda gerildiğini hissederek beyazımsı muşamba zeminden bekleme salonuna yürüdü. Hardal rengi sandalyelerin, masa başındaki bir kadının ve sesi kısık bir çift televizyonun bulunduğu oda neredeyse boştu. Televizyonda, sunucu Vanna White R harfini gösteriyordu.

Odanın dezenfektan, kafeterya yemeği ve çaresizlik kokan havası onu derinden yaralamıştı. Birkaç defa hastanede uyanmış olsa da buralardan uzak durmak için hayatı boyunca gözle görülür bir çaba sarf etmişti.

Margie bekleme salonunda oturuyordu. Dorothy'nin geldiğini görünce örgüsünü bırakıp ayağa kalktı.

Onun yanında, Kate'in kocası olduğunu tahmin ettiği o yakışıklı adam vardı. Margie'nin kalktığını görüp kadının bakışlarını takip etti ve kaşlarını çattı. Sonra o da yavaşça ayağa kalktı. Dorothy onu cenazede uzaktan görmüştü. Şimdi saçları biraz daha ağarmış, zayıflamış görünüyordu.

Margie ellerini açarak ileri atıldı. "Notumu aldığına sevindim. Bud'a notu kapına iliştirmesini söyledim. Seni bulmaya gelecek vaktim olmadı."

"Teşekkürler," dedi Dorothy. "O nasıl?"

"Kızımız mücadeleci biri," dedi Margie.

Dorothy'nin içini ezici bir duygu kapladı. Bu belki de özlemdi. *Kızımız*. Sanki hem o hem de Margie, Tully'ye annelik etmişti. Dorothy bunun doğru olmasını çok isterdi. Ama gerçekten böyle bir hakkı ancak Margie talep edebilirdi. Ne dediğinin bile farkında olmadığı bir şeyler gevelerken, o yanlarına geldi. Adamın gözlerindeki öfkeyi gören Dorothy'nin sesi küle döndü.

"Johnny'yi tanıyorsun," dedi Margie. "Katie'nin kocası ve Tully'nin arkadaşı."

Dorothy kısık sesle, "Yıllar önce tanışmıştık," dedi. Pek de hoş bir anı değildi.

"Ona acı çektirmekten başka bir şey yapmadın," dedi Johnny yumuşak bir sesle.

"Biliyorum."

"Şimdi de ona acı çektirecek bir şey yaparsan karşında beni bulursun. Anladın mı?"

Dorothy güçlükle yutkunmasına karşın gözlerini kaçırmadı. "Teşekkürler."

Johnny kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Onu sevdiğin için."

Bu söz Johnny'yi şaşkına çevirmişti.

Margie, Dorothy'yi kolundan tutup koridora ve hemşirelerin ana bölümünün arkasındaki cam duvarlı, aydınlık odalarla dolu yoğun bakım ünitesine yönlendirdi. Ardından onu bırakıp masadaki kadınla konuşmaya gitti.

"Tamam," dedi Margie döndüğünde. "Şuradaki onun odası. Onunla konuşmaya gidebilirsin."

"Buraya gelmemi istemez."

"Onunla konuş Dorothy. Doktorlar konuşmanın fayda ettiğini düşünüyor."

Dorothy cam pencereden baktı; içerideki perde yatağın görünmesini engellemişti.

"Yalnızca *konuş* onunla."

Dorothy başını salladı ve adımını attı. Hasta gibi ayağını sürüyerek adım atarken acı ciğerlerini dolduruyordu.

Kapıyı açtığında elleri kelimenin tam anlamıyla titriyordu.

Dorothy derin bir nefes alıp yatağa gitti.

Orada öylece uzanan Tully'nin etrafı uğuldayan, gümleyen, vınlayan makinelerle çevriliydi. Temiz, plastik bir tüp ağzını tıkamıştı. Yüzünün şekli bozulmuş, yara bere içinde kalmıştı. Her yeri mosmordu. Saçı kazınmıştı ve plastik bir tüp takılmıştı. Bir kolu da alçıdaydı.

Dorothy yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Tully'nin ne duymak isteyeceğini biliyordu. Kızının Snohomish'e kadar gelmesinin sebebi buydu. Yıllardır binlerce defa ondan istediği şey de buydu. *Gerçek.* Dorothy'nin hikâyesi. İkisinin hikâyesi.

Bunu yapabilirdi. Nihayet. *Yapabilirdi.* Kızının istediği buydu. Derin bir nefes çekti.

"Çocukluğumda Kaliforniya, otopark ve otobanlardan çok turunçgillerle doluydu. Sondaj kuleleri, kızıl renkli devasa bir peygamber devesini andıran tepelerde sürekli pompalama yapıyordu. İlk önce McDonald's ambleminden ortaya çıktı. Disneyland yapılmaya başlandığında babam Walt'un çocuk eğlencesine bu kadar para yatırdığı için çılgın olduğunu söylerdi."

"Biz Ukraynalıyız. Bunu biliyor muydun?"

"Tabii bilmezsin. Kendi hayatım ve senin geçmişine dair hiçbir şey anlatmadım ki. Ama artık vakti geldi."

"Her zaman benim hikâyemi merak etmişsindir. İşte anlatıyorum..."

Genç bir kızken Ukraynalı sözünün "çirkin" anlamına geldiğini düşünürdüm ve belki de öyleydi. Gizlemeyi öğrendiğim ilk sırlardan biriydi bu.

Ayak uydurmak. Dışında durmamak. Amerikalı olmak. Ellilerin yapay ve ışıltılı dünyasında ebeveynlerim için önemli olan buydu.

Bunu anlamayacağından eminim. Sen yetmişli yılların çocuğuydun, vahşi ve özgürdün. Bütünüyle farklı düşüncelere sahip insanların arasında büyüdün.

Ellili yıllarda kızlar oyuncak bebeğe benzerdi.

Ebeveynlerimizin birer uydusuyduk. Özel eşyaları gibiydik. Mükemmel olmamız beklenirdi. Ebeveynlerimizi memnun etmek, iyi notlar alıp doğru adamla evlenmekten başka bir amacımız olamazdı. Oysa böylesine modern bir dünyada nasıl bir evlilik yaptığının bir önemi yok.

İyi ve mülayim kızlar olmalı, çok güzel kokteyl partileri ve bebekler yapmalıydık ki bu da ancak evlendikten sonra olabilirdi.

Orange County'deki çıkmaz sokaklardan birinde yaşıyorduk. Buraya Rancho Flamingo deniyordu. Önü yemyeşil çimlerle kaplı, birbirinin aynı arsalar üzerine kurulu çiftlik evleriydi. Gerçekten köşeyi dönmüşsen burada bir havuzun bile olurdu.

Havuz partilerinde her tür çılgınlık yaşanırdı. Annemle arkadaşlarının mayoları ve çiçekli plastik boneleriyle havuz kenarında sigara ve ıçki içtiğini, erkeklerin de barbekünün yanında martini içtiklerini gördüğümü anımsıyorum. İçlerinden biri sonunda havuza atlayana kadar sarhoş olurlardı.

Hafta sonları tam bir şölendi; havuz partileri birbirini izlerdi. Garip olansa yetişkinleri izlemekten başka bir şey yapmadığımdı. O zamanlar çocuklar göz önünden ayrılmaz, istekleri dinlenmezdi.

Doğrusu küçükken buna pek takılmazdım. Marangozluğa sarmıştım. Kimse beni önemsemiyordu. Kıvır kıvır saçlarım ve yüzümü gölgeleyen kalın kaşlarımla tuhaf bir kızdım. Babam benim Yahudi'ye benzediğimi söylerdi ve bunu söylerken küfrettiği için bunun onu neden öfkelendirdiğini, daha doğrusu *benim* onu neden öfkelendirdiğimi anlamasam da bir şeye kızdığını tahmin ederdim. Annem de sesimi çıkarmayıp iyi bir kız olmamı tembihlerdi.

Ben de iyi bir kız oldum.

Sesimi çıkarmadım, o kadar ki bu yüzden ilkokuldaki birkaç arkadaşımı da kaybettim. Lisede dışlanmıştım, belki de dışlanmış değil görünmezdim. O dönemde dünya değişmeye başlamıştı ama biz bunu bilmiyorduk. Her yerde kötü şeyler, haksızlıklar oluyordu ama biz görmüyorduk. Bakışlarımızı kaçırıyorduk. *Onlar*, yani siyahiler, İspanyollar, Yahudiler "bizden" değildi, "ötekiydi". Ebeveynlerim kokteyllerde ırkçı söylemlerde bulunurken etnik kökenimizden asla bahsetmezdi. Ukraynalı olmanın komünist olmak gibi bir şey olup olmadığını ilk sorduğumda on dört yaşındaydım. Babam suratıma tokadı yapıştırdı.

Anneme koştum. Mutfakta, avokado yeşili formika tezgâhın başında durmuş, açık mavi ev kıyafetinin üzerine bir önlük geçirmiş, soğan çorbası karışımını kremanın içine doldururken sigara içiyordu.

Öyle içten ağlıyordum ki sümükler ağzımın içine sızıyordu ve yanağımın da kızardığını hissetmiştim. *Babam bana vurdu*, dedim.

Bir elinde sigarası, diğerinde içi boş çorba poşetini tutan annem yavaşça bana döndü. Taşlı, kedi gözü gözlüklerinin arkasından bana bakıp, *ne yaptın?* diye sordu.

Ben mi? Derin bir nefes alıp yutkundum. Ağızlığındaki Lucky Strike sigarasından bir nefes çekip dışarı verdi.

Benim hatam olduğunu işte o anda anlamıştım. Kötü, yanlış bir şey yapmıştım. Ve cezalandırılmıştım. Ne kadar kafa patlattıysam da bu kadar kötü ne yapmış olabileceğimi bulamadım.

Ama bunu kimseye söyleyemeyeceğimi de biliyordum.

Bu benim düşüşümün başlangıcıydı. Başka nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum. Sonra her şey daha da kötüye gitti. Yazın fiziksel bir değişim geçirmeye başladım. Âdet görüyordum artık. Annem bana bir ped verip, *sen artık bir kadınsın*, dedi. Göğüslerim de büyümüştü. Annette Funicolo bikinimle havuz partilerinde ilk görünmeye başladığımda komşumuz Bay Orrowan'ın martini bardağını elinden düşürdüğünü duydum. Babam beni bileğimden öyle sıkı kavradı ki kemiklerimin kırıldığını sandım. Sonra beni eve sokup bir köşeye çekti ve tam bir sürtük gibi göründüğümü söyledi.

Yüzündeki ifade suratıma attığı tokattan daha da kötüydü. Benden karanlık ve açıklanamaz bir şey istediğini biliyordum ama ne olduğunu anlamamıştım.

✦

On beş yaşındayken bir gece odama geldi. Sarhoştu ve sigara kokuyordu. Sonra bana zarar verdi. Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek yok sanırım.

Daha sonraları bir sürtük gibi giyindiğim için hepsinin benim hatam olduğunu söyledi. Ona inandım. O benim babamdı. Ona inanmaya alışkındım.

Birkaç defa anneme söylemeye çalıştıysam da annem beni görmezden gelip en ufak bir şeyden ötürü beni terslemeye başladı. Sürekli bana odama gitmemi ya da yürüyüşe çıkmamı söylüyordu. Beni görmek bile istemiyordu. Bu çok belliydi.

Ondan sonra ben de görünmez olmaya çalıştım. Ceketimin düğmesini boynuma kadar ilikliyor, makyaj yapmıyordum. Kimseyle konuşmuyor, arkadaş edinmiyor, olanları da kaybediyordum.

Hayatım aylarca bu şekilde geçti. Babam her geçen gün biraz daha sarhoş, öfkeli ve kaba oluyor, bense biraz daha sessiz, depresif ve ümitsiz hissediyordum. Yine de bunun bir sorun olmadığını düşünüyordum. Üstesinden geliyordum. Ta ki sınıftaki erkeklerden biri gülerek beni işaret edip diğerleri de ona katılana kadar. En azından ona katıldıklarını düşünüyordum. *Suddenly, Last Summer* filminde Liz Taylor'la erkek arkadaşına sataşan çocuklar gibi. Gözü dönmüş, aç gözlü ve yüzsüz. Çığlık atıp bağırmaya ve saçımı yolmaya başladım. Sınıf sessizliğe gömüldü. Sessizliği fark ettiğimde başımı kaldırdım ve yaptığım şey karşısında dehşete düştüm. Öğretmen bana neyim olduğunu sorduğunda, kadın homurdanıp beni müdürün odasına yollayıncaya kadar ona baktım.

Dış görünüş. Ebeveynlerim için önemli olan buydu. Sınıfta *neden* bağırdığımın ya da saçımı başımı yolduğumun bir önemi yoktu. Önemli olan bunu insanların içinde yapmış olmamdı.

21

♦

Kendi iyiliğim için hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. *Sen kötü bir kızsın Dorothy. Herkesin sorunları var, neden bu kadar bencilsin? Tabii ki baban seni seviyor. Neden böyle kötü şeyler söylüyorsun?*

Paralel dünyalar olmadığını düşünürsünüz ama vardır. İçinizde var olabilirler. Bir an sıradan bir kız olabilirken bir dakika sonra bomboş bir deniz kabuğuna dönüşebilirsiniz. Bir köşeyi döner ya da kendi karanlık odanızda gözlerinizi açar, size ait ama aynı zamanda sizin olmayan bir dünyaya adım atarsınız.

Hastane, onların deyimiyle sanatoryum, başka bir şehirdeydi. Şimdi bile hangi şehir olduğunu bilmiyorum. Mars'ta bir yerdeydi belki de.

Bana deli gömleği giydirdiler. Kendime zarar vermemi istemiyorlarmış; en azından beni görmeye gelen beyaz önlüklü adam öyle demişti.

Sonuç olarak oradaydım. Kafası yer yer kel, kaz gibi sarılıp sarmalanmış, çığlıklar atan on altı yaşında bir kızdım. Annem bana her baktığında ağlıyordu ama acı çektiğim için değil, sesim çok yüksek çıktığı için. Babam bizimle gelmemişti bile.

Şuna göz kulak ol Ma, dedi.

Şuna.

Oraya vardığımızda bina tepedeki bir hapishaneye benziyordu.

Uslu duracak mısın? Uslu durursan deli gömleğini çıkartırız.

Uslu duracağıma söz verdim ki bunun sessiz kalmak demek olduğunu çok iyi biliyordum. Ellili yıllarda uslu kızlar sessiz kızlardı. Beni çözüp geniş taş basamakları çıkmama izin verdiler. Annem yanımdaydı ama bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi bana dokunamayacağı bir mesafeden yürüyordu. Hem uyanık hem de uykuda olduğum bir ses perdesinin içinde yürüyordum. Bana uyuşturucu ilaç verdiklerini sonradan öğrendim. Ama anımsamıyordum. Tek anımsadığım o basamakları çıktığımdı. Suyun altında olmak gibi bir histi. Nerede olduğumu ve ne gördüğümü biliyordum ama hepsi de bulanık ve orantısızdı.

Annemin elimi tutmasını çok istiyordum. Ona sızlandığımdan emindim ama bu daha hızlı yürümesinden başka işe yaramıyordu. *Tıp, tıp, tıp.* Taş basamaklarda ayaklarının çıkardığı sesti bu. Çantasının deri askısına öyle sıkı tutunmuştu ki kopacağını sandım.

İçerideki herkes beyaz giyinmişti ve çok zalim bir yüz ifadeleri vardı. Pencerelerdeki parmaklıkları da sanırım o anda fark etmiştim. Gerçekten istersem parmaklıkların arasından geçebilecek kadar hafif olduğumu düşünüyordum.

Doktorun ismi Corduroy[15] ya da Velvet[16]'ti. Bir kumaş ismiydi. Ağzı büzüşük, burnu da alkoliklerin burnu gibiydi. Onu gördüğümde gülmeye başladım. Burnunu açılmak üzere olan kırmızı bir paraşüte benzetmiştim ve o kadar çok güldüm ki sonunda ağlamaya başladım ve annem, *tanrı aşkına düzgün davranmam* için beni uyarırken parmakları da yine çantanın askısına kenetlendi.

Otur Bayan Hart.

Bana söyleneni yaptım ve aynı zamanda gülmeyi de kestim. Ofisteki ani sessizliğin, ardından da tuhaf ışığın farkına vardım.

15 Fitilli kadife. (ç. n.)

16 Kadife. (ç. n.)

Pencere yoktu. Birçok kişinin Bay Cotton'ın[17] paraşüt burnuna bakıp irkildiğini düşündüm.

Neden buraya geldiğini biliyor musun? diye sordu Dr. Silk[18] bana.

Artık iyiyim.

Hayır Dorothy. "İyi" kızlar saçlarını yolup çığlık atmaz ve onları seven insanlarla ilgili korkunç suçlamalarda bulunmaz.

Doğru, dedi annem canlı bir tonda. *Zavallı Winston kahroluyor.*

Çaresizce Dr. Wool'a[19] baktım. *İyi bir kızsan sana yardım edebiliriz.*

Ona inanmadım. Anneme döndüm ve iyi bir kız olacağıma söz verip beni eve götürmesi için yalvardım.

Sonunda dizlerimin üzerine çöküp bağırmaya başladım. Amacımın bu olmadığını ve çok üzgün olduğumu söyledim. *Görüyor musunuz?* dedi annem Dr. Silk'e. *Görüyor musunuz?*

Ne kadar üzüldüğümü ve korktuğumu ona anlatamadığım için çığlık atıp ağlamaya başladım. Yanlış, kötü bir şey yaptığımı, sesimin yükseldiğini biliyordum. Düşüp başımı annemin sandalyesinin tahta koluna çarptım.

Annemin, BUNU YAPMAMASINI SAĞLAYIN, diye haykıran sesini duydum.

Birilerinin arkamdan gelip beni tuttuğunu ve sıkıca kavradığını hissettim.

Artık ne kadar zaman geçtiyse, uyandığımda el ve ayak bileklerim sımsıkı bağlanmış halde bir yatakta uzanıyordum.

Beyazlar içindeki insanlar etrafıma toplanmaya başlamış, şenliklerdeki hedef tahtalarının önündelermiş gibi canlanmışlardı. Çığlık atmaya çalıştığımı ama sesimin çıkmadığını anımsadım. Beni gerçekten görmeden benim üzerimde ve etrafımda çalışıyorlardı.

17 Pamuk. (ç. n.)

18 İpek. (ç. n.)

19 Yün. (ç. n.)

Bir dönme sesi duyduğumda zor da olsa başımı çevirebildiğimi fark ettim. Adının Helen olduğunu öğrendiğim hemşire odaya bir makine getirip yatağa koydu.

Biri başıma dokundu ve şakaklarıma soğuk bir şey koydu. Başımı çevirdiğimde birinin, *hay aksi*, dediğini duydum ve saçlarımda gezinen parmakları hissettim.

Helen üzerime eğildi. O kadar çok eğildi ki burun deliklerindeki minik siyah kılları görebiliyordum. *Korkma. Birazdan bitecek.*

Gözyaşlarımın gözlerime battığını hissettim. Böylesine küçük bir şefkatin beni ağlatması ne kadar da acınası bir şeydi.

Dr. Seersucker[20] somurtkan bir ifadeyle içeri girdi. Tek kelime etmeden eğilip soğuk, düz metal levhaları başıma koydu. Hem dondurucu hem yakıcı yuvarlak buz parçasına benzer şeyleri hissettim ve şarkı söylemeye başladım.

Şarkı.

Ne yaptığımı sanıyordum ki? Delinin teki olduğumu düşündüklerine şüphe yoktu. Bir gözümden yaşlar süzülerek uzandığım yerden avazım çıktığı kadar *Rock Around the Clock*'u söylüyordum.

Doktor başıma bir kıskaç taktı. Canımı yaktığını, beni korkuttuğunu söylemek istiyordum ama şarkı söylemeyi bir türlü kesemiyordum. Ağzıma bir şeyler tıkıştırdı ve öğürdüm.

Herkes benden uzaklaşınca, *Bomba! Kafama bomba bağladılar ve beni patlatacaklar*, diye düşündüğümü anımsıyorum. Ağzımdaki şeyi tükürmeye çalıştım ve sonra...

Sarsıntının tarifi imkânsızdı. Bana elektrik verdiklerini o an anlamamıştım. Bez bebek gibi titriyordum ve altıma işedim. Sesi tiz, kulak tırmalayan bir *vızıltıydı*. Kemiklerim kopacak sandım. Nihayet bittiğinde kendimi inanılmaz derecede ölüme yakın hissederek

20 Gofre kumaş. (ç. n.)

cansız bir halde yatağa yığıldım. Çişimin *pıt-pıt-pıt* diye zemine damladığını duyuyordum.

Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi? dedi Helen.

Gözlerimi kapatıp beni alması için Tanrı'ya yalvardım. Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum ve bir anne istiyordum ama *kendi* annemi değil. Babamı ise kesinlikle istemiyordum. Bana sarılıp beni sevecek, her şeyin düzeleceğini söyleyecek birine ihtiyacım vardı sanırım.

Ama tabii ki bu dileklerimin hiçbiri gerçekleşmedi.

Beni genellikle kafam dumanlı halde gördüğün için aptal olduğumu düşünüyorsun belki ama zeki biriyimdir. Her şeyi ne zaman berbat ettiğimi anlamam çok da fazla zamanımı almadı. Ah, hastaneye gelmeden önce benden ne beklendiğini biliyordum ama değişim yolunun nelere mal olacağının farkında değildim. Öğrendim. Tanrım, hem nasıl öğrendim.

İyi ol. Sessiz ol. Sana söylenenleri yap. Doğrudan sorulmuş sorulara yanıt ver, asla bilmediğini söyleme, babanın sana zarar verdiğinden asla bahsetme. Başına gelenlerden annenin haberi olsa da umursamadığını söyleme. Ah hayır. Asla üzüldüğünü de söyleme. En çok da bundan nefret ederler.

Hastaneye paramparça halde gitmiştim ama parçaları nasıl toplayacağımı ve göğsümde sıkıca tutacağımı öğrenmiştim. Başımı sallayıp bana verdikleri hapları yuttum ve annemin ne zaman geleceğini sordum. Diğer kızlar da "kötü" ve zarar görmüş oldukları için arkadaş edinemedim. Annem böyle bir şeyi asla onaylamazdı. Bileğini kesen ya da evin köpeğini ateşe veren biriyle nasıl arkadaşlık edebilirdim?

İçime kapandım. Sessiz kaldım. Gülümsedim.

Zaman orada çok tuhaf geçiyordu. Şok terapisinin ardından bir gün oyun odasına girdim. Masaların üzerinde dama tahtası olduğu için buraya böyle diyorlardı sanırım. Tekerlekli sandalyede

pencereye bakıyordum. Ellerim titremeye başlamıştı ve herkesten gizlemeye çalışıyordum.

Dorothy Jean?

Annemin sesi hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Yavaşça dönüp onu görebilmek için çenemi kaldırdım.

Cilalanmış gibi duran özenle şekil verilmiş saçlarıyla anımsadığımdan da zayıf görünüyordu. Üzerinde pileli bir etek, ciddi bir görünüm veren bebe yaka bir gömlek vardı ve siyah boynuz çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Çantasının askısını her iki eliyle kavramıştı ve bu kez eldiven de takmıştı.

Anneciğim, dedim ağlamamak için elimden geldiğince kendimi tutarak.

Nasılsın?

Daha iyiyim. Yemin ederim. Artık eve gelebilir miyim? İyi biri olacağım.

Doktorlar gelebileceğini söyledi. Umarım haklıdırlar. Bu insanların arasında kaldığına inanamıyorum. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

Eldivenlerini bu yüzden takmıştı. Olur da delilik ona bulaşmasın diye... Bana dokunmakta, soluduğum havayı solumakta sakınca görmediği için mutlu olmalıydım sanırım. Aslında ben de mutlu olmayı denedim, gerçekten. Dr. Gabardine'le vedalaşıp Helen'la tokalaştım ve Helen onlara neşe kattığımı anneme söylediğinde gülümsemeye çalıştım. Annemin peşinden kocaman mavi Chrysler arabasına doğru gidip deri koltuğa yerleştim. Annem hemen bir sigara yaktı ve motoru çalıştırdığında koltuğa sigarasının külü düştü. Üzgün olduğunu o zaman anladım. Annem pislikten nefret ederdi.

Eve gittiğimde orayı gördüm. Gerçekten gördüm. Atlı rüzgâr gülü, ahıra benzer garaj kapısı ve pencerelerin çevresindeki batı tarzı işlemeler sayesinde tek katlı ev, çiftliğin bir bölümü gibi dekore edilmişti. Ön tarafta esmer yüzlü metal bir jokey hoş geldiniz tabelası tutuyordu.

Bunların hepsi yalandı ve yalan o paralel dünyadan geçiyordu. Bir kez göz attınız mı değişiyordunuz. Onu görmezden gelemiyordunuz.

Annem araç yolunda arabadan inmeme izin vermedi. Komşuların görebileceği açık alanda olmazdı. *Burada kal,* diye tısladı ve arabanın kapısını sertçe kapatıp garajı açtı. Garaja girer girmez arabadan indim. Karanlığın içinden aerodinamik ve fütürist görünümlü, uzay çağına ait oturma odamıza girdim. Tavan keskin biçimde yukarıya doğru eğimliydi ve küçük renkli taşlarla süslenmişti. Kocaman cam pencereler Polinezya temalı havuza bakıyordu. Şömine, kocaman ve pürüzlü beyaz taştan duvarın içine monte edilmişti. Mobilyalar pürüzsüz ve gümüştü.

Şöminenin yanı başında duran babam, Frank Sinatra kostümünü giymiş, bir elinde martini kadehi, diğerinde de bir Camel sigara tutuyordu. John Wayne'in içtiklerindendi; iyi Amerikan sigarası. Tel ve bağa çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana baktı. *Döndün demek.*

Doktorlar iyileştiğini söyledi Winston, dedi annem.

Öyle mi?

O aşağılık yaşlı adama gidip kendini becermesini söylemeliydim ama gözlerindeki sert bakışın altında çiçek gibi solarak öylece kala-kaldım. Olay çıkarmanın bedelini öğrenmiştim artık. Gücün kimde olduğunu çok iyi biliyordum ve o kişi ben değildim.

Tanrı aşkına, ağlıyor baksana.

O söyleyene kadar farkında bile değildim. Yine de sessizliğimi bozmadım.

Benden ne beklendiğini öğrenmiştim.

✦

Tımarhaneden eve döndüğümde artık kimse bana dokunamıyordu. Rancho Flamingo'da kimsenin aklına gelmeyecek şeyler yapmış,

ortalığı birbirine katıp ebeveynlerimi utandırmıştım. Ondan sonra da ancak sağlam bir zincirle orada yaşamasına izin verilen tehlikeli bir hayvan muamelesi görmeye başlamıştım.

Bugünlerde senin ve Dr. Phil'inki gibi programlar insanlara taşıdığınız yaralar ve sırtınızdaki yüklerle ilgili konuşmanızı tavsiye ediyor. Benim zamanımdaysa durum tam tersiydi. Bazı şeyler asla konuşulmadı ve benim yaşadığım çöküntü de bu kategoriye giriyordu. Annem yanlışlıkla benim orada olmadığım zaman diliminden bahsettiğinde tatile gittiğimi söylerdi ki bundan mümkün olduğunca bahsetmemeye çalışırdı. Gözlerime bakıp *hastane* kelimesini dile getirdiği tek zaman eve ilk geldiğim gündü.

O akşam yemek sofrasını kurup ne yapmam gerekiyorsa onu yaptığımı anımsıyorum. Yavaşça dönüp mutfakta bir şeyleri karıştıran anneme baktım. Soslu tavuk yapıyordu sanırım. O zamanlar hâlâ kahverengi olan saçı başka kimseye yakışmayacak bir şekilde bukle bukleydi. Yüzü günümüze göre güzel sayılabilirdi. Geniş alnı ve belirgin elmacık kemikleriyle keskin ve hafiften erkeksi bir yüzdü. Siyah kedi gözü çerçeveli gözlüklerini takmış, takımını giymişti. İfadesinde biraz olsun yumuşama yoktu.

Yanına gidip kısık sesle, *anne,* dedim.

Başını bana bakacak kadar kaldırdı. *Hayat sana limon verdiğinde limonata yaparsın Dorothy Jean.*

Ama o...

Yeter, diye çıkıştı. *Başka bir şey duymak istemiyorum. Unutmalısın. Hepsini unutursan zamanla yeniden gülümsemeyi öğrenirsin. Benim gibi.* Gözlük camlarının ardından büyüyerek bana bakan gözleriyle yalvardı. *Lütfen Dorothy. Babanın buna tahammülü yok.*

Bana yardım etmek isteyip istemediğini ve ne kadar umursadığını ya da umursayıp umursamadığını bilmiyordum. Tek bildiğim eğer gerçeği bir kez daha dile getirecek olursam ya da acı çektiğimi

belli edersem babamın beni uzaklara göndereceği, annemin de buna göz yumacağıydı.

Üstelik o gittiğim yerden daha beter yerler de vardı. Artık bunu biliyordum. Hastanede gözleri yazı tahtası kadar boş bakan, elleri titreyen çocuklardan bahsedilir, buz banyosundan ve çok daha kötüsünden, lobotomiden söz edilirdi.

Annemi anlamıştım.

✦

O gece kıyafetlerimi bile çıkarmadan yatağıma uzanıp derin ve sıkıntılı bir uyku uyudum.

Tabii ki beni uyandırdı. Muhtemelen bunca zamandır bekliyordu. Yokluğumda öfkesi kök salmış, onu boğacak hale gelene kadar büyümüştü. "Yalanlarımla" onu küçük düşürmüştüm.

Bana dersimi verecekti.

Üzgün olduğumu ve büyük bir hata ettiğimi söyledim. Sigarasıyla beni yakıp çenemi kapatmamı söyledi. Ona öylece bakıyordum. Sessizliğim onu daha da öfkelendirdi. Ama başka bir şey yapamazdım. Dersimi almıştım, her şeyi anımsıyordum. Canımı yakmasını önleyemedim ama o gece bana baktığında yeni bir şey daha görmüştü. Onu yine gammazlayabilirdim. Usulca, *kızların bebekleri olur, biliyorsun,* diye fısıldadım. *Kanıt.*

Geri çekilip kapıyı sertçe kapattı. Bu, yatağıma son gelişiydi ama bana zarar vermeye devam etti. Bana vurması için ona bakmam yeterliydi. Artık her gece yatağıma uzanıp endişeyle bekliyor, fikrini ne zaman değiştirir de eski yöntemlerini uygulamaya devam eder diye merak ediyordum.

Sanatoryumdan sonra okula dönmek de kötü olmuştu.

Yine de kendimi bir şekilde kurtarıyordum. Yere bakıyor, beni işaret etmelerini ve kıs kıs gülmelerini görmezden geliyordum. Kötü bir şeyler yapmıştım ve herkes bunu biliyordu. Yine de bunun garip şekilde rahatlatıcı bir tarafı vardı. Artık rol yapmam gerekmiyordu.

Annem, çuvala benzer kıyafetler, bakımsız saçlar ve uykulu gözlerden oluşan yeni halime katlanamıyordu. Beni her gördüğünde dudaklarını büküp *ah, Dorothy Jean, hiç mi gururun yok senin?* diye mırıldanırdı.

Ama dışarıda durup içeriye bakmak hoşuma gidiyordu. Böyle her şeyi çok daha net görüyordum.

Değişimlerle geçen bir on yılın sonunda Kaliforniya'daki yeni dünyanın zirvesine dengeli biçimde oturmuştuk. Şehir dışındaki bölgeler gelişiyor, yeni bir Amerikan rüyasını biçimlendiriyordu. Her şey gıcır gıcırdı. Bay Temiz, yıka ve giyin. Tomorrowland tarzı çatıları olan büyük alışveriş merkezleri açılmış, arabaya yemek servisi başlamıştı. Dışlanmış biri olarak uzaktan bakmanın sağladığı netlikle görüyordum her şeyi. Okul koridorlarına yerleşen gruplaşmayı fark edene kadar henüz kaybolduğum söylenemezdi. Son moda giyinip konuşurken birbirinin suratına balon patlatan, cumartesi geceleri ebeveynlerinin yepyeni arabalarıyla gezen popüler çocuklar vardı. Bob's Big Boy'da toplandıklarında olur olmaz her şeye kahkahalar atıp geceleri yollarda bir aşağı bir yukarı gezer, yarışır, eğlenirlerdi. Onlar öğretmenlerin sevdiği çocuklardı; *rugby*'de galibiyet vuruşunu yapan erkekler, üniversiteden bahsedip anne babasının parasını yiyen kızlar... Kurallara uyarlardı, en azından öyle görünürlerdi ve her nasılsa bana çelikten yapılmış gibi geliyorlardı. Tenleri ve kalpleri beni istila eden acıları geçirmez gibiydi.

Ama ilk yılımın bahar aylarına doğru daha önce hiç görmediğim, yolun ters tarafında duran diğer çocukları fark etmeye başladım. Bazen benim gibi görünmez olur bazen de her yerde göze çarparlardı. *Asi Gençlik*'teki James Dean gibi giyinir, saçlarını briyantinle

geriye tarar, tişörtlerinin koluna sigara paketleri saklarlardı. Kolej ceketlerinin yanı sıra siyah deri ceketler taşırlardı.

Onlara önce kabadayı, sonra da Meksikalılar ismini taktılar. Aslında bu sözleri hakaret olarak algılamaları gerekirken onlar yalnızca gülüp sigaralarını yakar, "kendilerinden iyi olanlarla" dalga geçerlerdi.

Sonra "iyi" çocuklardan biri yaptıkları araba yarışında ölünce halk, daha önce varlığını bile fark etmediğim bir girdabı andıran çirkin bir öfkeyle patladı.

O öfke bana hitap ediyordu. Ortaya çıkıp herkese bulaşıncaya kadar içimdeki öfkenin bile farkında değildim. Ama her zamanki gibi hislerimi içimde tuttum. Kalabalık koridorlarda kitaplarımı kendime yakın tutarak tek başıma geçerken iki grubun birbirine sataştığını duyardım. Deri ceketliler, pileli etek giyen kızlara, *gelsene piliç*, diye sataşırken ürken kızlar kendini beğenmiş tavırlarla hızla oradan uzaklaşırdı.

Kazadan sonraki pazartesi günü ev ekonomisi dersinde dolu bir dolabın genç bir ev kadını için ne kadar önemli olduğundan bahseden Bayan Peabody'yi dinlediğimi anımsıyorum. Viyana sosları ve birkaç pratik malzemeyle ziyaretimize gelen konuklarımızı nasıl etkileyeceğimizi anlatıyordu. Ardından bize beyaz sos yapmayı öğreteceğine söz vermişti.

Onu dinlediğim söylenemezdi. Kimin umurundaydı ki? Ama kolej ceketlerinin içine sığınıp başlarını başlama noktasındaki atlar gibi kaldıran popüler kızlar sandalyelerinin köşesine tüneyip notlar alıyordu.

Zil çaldığında sınıftan en son ben çıktım. Böylesi daha iyiydi. Popüler çocuklar arkalarına pek dönüp bakmazlardı.

Popüler olmayanlar için bir mayın tarlasına dönüşebilecek koridorlardan yavaşça geçiyordum.

Sanki iki yanımdan uğultuyla arabalar geçiyordu. Ama gürültüyü çıkaran arabalar değil hep bir ağızdan konuşup diğer herkesle dalga geçen çocuklardı.

Dolabıma doğru dimdik yürürken seslerin yükseldiğini duydum. Judy Morgan yakındaki çeşmenin yanında durmuş, etrafı her zamanki gibi kabarık saçlı, sporcu arkadaşlarıyla çevrelenmişti. Kıyafetinin yakasına altın bir broş takmıştı.

"Selam Hart, saçlarının tekrar uzamasına sevindim."

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu. Başımı eğip dolabıma döndüm.

Birinin arkamdan yaklaştığını hissettim. Koridor ansızın sessizliğe boğuldu. Döndüm.

Annemin sinirlerini zıplatacak kadar gür ve siyah kıvırcık saçlı, uzun boylu, geniş omuzlu bir delikanlıydı. Saçlarını geriye taramıştı ama yine de kontrol edilmesi mümkün görünmüyordu. Teni kabul görmeyecek ölçüde koyuydu ve güçlü, beyaz dişleri, köşeli bir çenesi vardı. Beyaz bir tişörtle rengi kaçmış bir kot pantolon giymişti. Siyah deri ceketi bir elinden sarkıyor, kolu yere sürtünüyordu.

Gömleğinin kıvrık kolundan sigara paketine uzandı. *Onun gibi fahişelerin ne düşündüğünü umursamıyorsun, ha?*

Sigarasını hemen oracıkta, koridorun ortasında yaktı. Sigaranın parlak ucu içime bir korku akıtsa da gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum.

Delinin teki işte, dedi Judy. *Tam sana göre bir Meksikalı.*

Müdire Moro telaşla koridordan gelip kalabalığın içinde ıslığı andıran sesiyle herkesin sınıfına gitmesini söyledi.

Delikanlı çeneme dokunup ona bakmamı sağladığında bambaşka birine bakıyordum sanki. Saçını geriye yapıştırmış, lise koridorlarında sigara içen çocuklardan biriydi alt tarafı. Ben *Rafe M[illegible]ntoya,* dedi.

Dorothy Jean, diyebildim yalnızca.

Bence hiç deliye benzemiyorsun Dorothy, dedi. *Öyle misin?*

İlk kez biri bunu soruyordu. Gerçekten soruyordu ve ilk önce ona yalan söylemeye karar verdim. Sonra bana nasıl baktığını görünce, *belki,* dedim.

Uzun zamandır görmediğim kadar hüzünlü tebessümü göğsümdeki ağrıyı geri getirmişti. *Yalnızca söylenenlere fazla kulak asıyorsun bence Dorothy.*

Yanıt vermeme fırsat kalmadan Müdire Moro kolumu tutup beni Rafe'den uzaklaştırdı ve koridora doğru sürükledi. Kadının yanından yürümeye başladım.

O zamanlar hayata dair pek bir şey bilmezdim ama emin olduğum bir şey vardı: Rancho Flamingolu uslu kızlar Montoya adında esmer tenli erkeklerle konuşmazdı.

Ama onu gördüğüm andan itibaren başka bir şey düşünemez olmuştum.

Çok sıradan görünebilir ama Rafael Montoya bana o sözü ettikten sonra hayatımın akışı değişti. *Bence söylenenlere fazla kulak asıyorsun.*

Okuldan eve yürürken bu cümleyi zihnimde tekrar edip durmuş, her fırsatta değerlendirmeye başlamıştım. Hayatımda ilk kez deli ya da uzaylı olmayabileceğimi düşündüm. Belki de dünya benim hissettiğim kadar dengesiz bir yerdi.

Sonraki hafta boyunca günlük rutinime tam bir şaşkınlık içinde devam ettim. Uyudum, uyandım, giyinip okula gittim ama hepsi de kamuflajdan başka bir şey değildi. Sürekli onu düşünüyordum, gözlerim onu arıyordu. Yanlış, hatta tehlikeli olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Hayır, aslında bu doğru değildi. Ben bu durumun yanlışlığına tutunmuştum.

Aniden kötü bir kız olmak istemiştim. İyi kız olmak tam bir felaketti. Kötü olmak belki beni özgürleştirirdi.

Saçlarımla uğraşıp popüler kızlarınkine benzetmeye çalıştım. Ütüledim, kıvırdım, dağıttım. Gözlerimin üzerinde yay gibi bir görünüm elde edene kadar kaşlarımı yoldum. Bebe yakalı elbiselerimin birini çıkarıp diğerini giyiyor, onlara uygun hırkaları sırtıma geçiriyor, ince belimi ortaya çıkartacak kemerler takıyordum. Spor ayakkabılarımı göz kamaştıracak kadar beyaz bir renge bürünene kadar çamaşır suyuna batırdım. Artık derslere ilk girip en son çıkmak yerine tersini yapıyor, zille birlikte sınıftan fırlayışımı izleyen çocukları umursamıyordum. Herkes değişimimin farkındaydı. Beni her gördüğünde babamın kaşları çatılıyordu ama mesafesini korumayı sürdürüyordu. Artık benden korkuyordu, tıpkı bir zamanlar benim ondan korktuğum gibi. Dengesizin tekiydim ve bunu anlamasını sağladım; her şeyi söyleyecek ya da yapacak kadar deliydim.

Erkekler peşime takılmaya başlamıştı ama benim pek umurumda değildi. Benim gibi bir kızı isteyecek bir erkeği istemiyordum. Koridorlarda dolaşıp onu arıyordum.

Değiştiğimi hissediyordum. Onun yokluğunda kendimi parçalara ayırmış, onun istediğini düşündüğüm resme göre parçaları yeniden düzenlemiştim. Çılgınlık gibi gelebilir belki, lanet olsun, ben zaten çılgının tekiydim, ama bu bir yandan bana çok da akıllıca geliyordu. Yıllardır olmadığım kadar aklım başımdaydı.

Babam beni yakın takibe almıştı. Beni gözlediğini hissediyor, bunun altında ezilmek istemiyordum. Arzularım bana yeni bir güç vermişti. Bir gece akşam yemeğinde hardal rengi ve benekli yeşil formika masada otururken annemin domates dilimli, sosis parçacıklı lezzetsiz kızarmış ekmeklerini yediğimizi anımsıyorum. Babam yemek boyunca sigara içmişti. Yemek boyunca ya sigarasından bir nefes çekmiş ya da çatalını ağzına götürmüştü. Silah sesini andırırcasına kesik kesik konuşuyordu.

Annem ne kadar mutlu ve normal bir aile olduğumuzu kanıtlamak istercesine her sessizliği konuşarak dolduruyordu. Ve yeni

saç şeklimle ilgili bir şey sorduğunda babam yumruğunu masaya vurup annemin yeni aldığı beyaz Corningware tabakları çatırdattı.

Onu teşvik etme, diye tısladı. *Sürtük gibi görünüyor.*

Tam, *öyle olmamı isterdin, değil mi?* diyordum ki bunun düşüncesi bile beni korkuttu ve ayağa fırladım. Tek bir yanlış sözün beni tımarhaneye göndereceğini biliyordum. Konuşmak istemek bile beni korkutuyordu.

Başımı öne eğdim ve sofrayı toplamaya başladım. Bulaşıklar yıkanır yıkanmaz ev ödevi yapmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıp odama koştum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ümitle bekleyip onu aramam ne kadar sürdü bilmiyorum. En az iki hafta, belki biraz daha uzun. Sonra bir gün okuldaki dolabımın önünde dururken, *seni arıyordum,* dediğini duydum.

Donakalmıştım. Ağzım kurudu. Olabilecek en ağır şekilde döndüm ve onun çok yakınımda durup tepeden bana baktığını gördüm. *Beni mi arıyordun?*

Sen de beni arıyordun. Haydi itiraf et.

Nereden biliyorsun?

Soruma yanıt olarak aramızdaki boşluğu kapattı. Kolunu yavaşça kaldırıp bir parmağıyla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken üzerindeki siyah deri ceket hışırdadı. Dokunuşuyla birlikte içimde derin bir özlem alevlendi. Sanki ilk kez biri beni *görmüştü.* O ana kadar görünmezliğimin ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim. Görülmek istiyordum. Dahası bana dokunmasını istiyordum ve bu istek beni dehşete düşürdü. Sekse dair bildiğim tek şey acı ve parçalanmaydı.

Bana hissettirdiklerini hissetmemin kötü olduğunu, benim için yanlış kişi olan bu genç adamdan etkilenmemin tehlikeli olduğunu biliyordum. Bunu durdurmalı, bakışlarımı kaçırıp yanlış yaptığımıza dair bir şeyler gevelemeliydim ama çeneme dokunup ona bakmamı sağladığında artık çok geçti.

Koridorun parlak ışığında yüzü delik deşik görünüyordu. Saçları çok uzundu. Gerçekten de Meksikalılar gibiydi. Yer yer mavi renkler de vardı. Teni de çok koyuydu ama umurumda bile değildi. Rafe'le tanışmadan önce şehir dışında yaşayan bir ev kadını olma şansım vardı.

Sonra bu şans da kaybolmuştu. Hayatının bir saniyede değişmeyeceğini söyleyenler aptaldı. Ben kuralları yıkmak istiyordum. Onun için her şeyi yapabilirdim.

Kendinden emin bir ifadeyle bana bakıyordu ama onda beni yeni birine dönüştüren aynı duyguyu görüyordum.

Tehlikeli. Birlikteyken tehlikeli olacaktık. Adım gibi biliyordum. Tekrar böyle hissetmek için birbirimizi zorlayacaktık.

Benimle gel, dedi. *Bırak onlar ne düşünürse düşünsün.*

"Onlar" derken herkesi kastediyordu. Ebeveynlerim, komşular, öğretmenler, beni iyileştiren doktorlar... Hiçbiri bizi onaylamayacaktı. Böyle bir şey hepsini korkuturdu. Üstelik ben de deliydim.

Tehlikeli, diye düşündüm tekrar.

Bunu gizli tutabilir miyiz? diye sordum.

İstediğim şeyin onu kırdığını fark etmiş, kendime kızmıştım. Ama ancak beni yatağa atıp aşk, tutku ve seksi öğrettikten sonra ona her şeyi, iğrenç ve berbat hayatımın tüm detaylarını anlattım. Bana sarılıp ağlamama izin verdi ve bir daha kimsenin bana zarar veremeyeceğini söyledi. Göğsümle kollarımdaki küçük yara izlerini öptü. Sonra anladı.

Aylarca ilişkimizi sakladık... Ta ki hamile olduğumu anlayıncaya kadar.

22

✦

Benim zamanımda insanlar liseli kızların hamile kalmadığını zannederlerdi ama kalırdık. Bu dünyadaki bazı şeyler doğuştan geliyordu ve ergenlerin seks yapması da bunlardan biriydi. Tek fark bizim gözlerden uzak olabilmemizdi. Sürekli bir söylenti ya da dokundurma olurdu. Kızlar hamile kalırsa günün birinde öylece gider ve bir süre sonra daha da zayıflamış, genellikle de suskunluğa gömülmüş olarak dönerlerdi. Gerçekten nereye gittiklerini hiç bilmediğim gibi bu umurumda da olmazdı.

Rafe'i seviyordum; ilk buluşmanın etkisiyle nefesi kesilmiş liseli kızlarınki gibi değildi benim sevgim. Adamakıllı ve esaslı bir sevgiydi. O zamanlar henüz aşkın hassasiyetinden ve bir anda geleceğinizin değişebileceğinden haberim yoktu. Lisedeki ilk yılımda, mayıs ayının sonlarına doğru bir gece babam yüzünde alışık olmadığımız bir tebessümle eve gelip annemle bana terfi ettiği ve Seattle'a taşınacağımız müjdesini verdi. Satın aldığı evin fotoğrafını gösterip annemin yanağına bir öpücük kondurdu. Annem de en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Bir anda.

Bir Temmuz. O gün taşınıyoruz, dedi babam.

Rafe'e her şeyi anlatmalıydım. Endişelenecek ya da plan yapacak zaman yoktu. Rafe değiştirmediği sürece geleceğim Seattle'da, Queen Anne Tepesi denen yerdeydi.

Ona söylemeye korktuğum kadar heyecanlanmıştım da. Hatta biraz da gururlanmıştım. Bunu birlikte yapmıştık, aşkımızdan bir çocuk yaratmıştık. Hem zaten benden beklenen de bu değil miydi?

Nihayet o gece ona anlattığımda bana sımsıkı sarılmayı sürdürdü. Ben on yedi, o on sekiz yaşındaydı, çocuktuk yani. Liseyi bitirmesine bir aydan az bir zamanı kalmıştı. Bense bir yıldan daha uzun bir süre sonra bitirecektim. Yaşlı Kreske'nin portakal bahçesinde kendimize yaptığımız yerde uzanmıştık. Oraya uyku tulumuyla yastık götürmüştük. Orada olmadığımız zamanlarda da yatağımızı bir çöp torbasına koyup ağaçlık bir yerde gizliyorduk. Okuldan sonra uyku tulumumuzu serip içine uzandık. Sırtüstü uzanıp sürekli birbirimize dokunarak gökyüzünü izlemeye koyulduk. Hava olgunlaşan portakal, verimli toprak ve güneşin altında kavrulan gübre kokuyordu.

Bir bebek, dedi ve o anda seni hayal etmeye başladım. On parmak, on ayak parmağı, simsiyah saçlar. Hemen üçümüze dair bir hayal kurdum ama o sessizdi ve şüphelenmeye başlamıştım. Beni nasıl bu halimle isteyebilirdi ki? Bu yaralı halimle...

İstersen gidebilirim, dedim sessizce. *Diğer kızlar... nereye gidiyorsa. Döndüğümde...*

Hayır. O bizim bebeğimiz. Biz bir aile kuracağız.

O an kimseyi onu sevdiğim kadar sevmediğimi hissetmiştim.

O portakal kokan öğle vakti plan yapmaya koyulduk. Annemle babama söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ellerinden gelse beni bir yere kilitleyip bebekten de kurtulurlardı. Bunu gerçekten yaparlardı. Okulu da bırakmaya karar vermiştim. Âlim olmayacağım belliydi ve dünyanın ne kadar büyük, bir hayatınsa ne kadar kısa sürebile-

ceğinin farkında değildim henüz. Ben o dönemin kızıydım. Birinin karısı ve annesi olmak istiyordum.

O mezun olduktan hemen sonra gidecektik. Aslında o da yalnızdı. Annesi onu doğururken ölmüştü. Babası da aileyi terk ettikten sonra bir amcasıyla birlikte Güney Kaliforniya'ya gelmişti. Göçmen işçilerdi. Rafe'in hayattan daha büyük beklentileri vardı ve ikimiz de bunu birlikte bulabileceğimizi düşünecek kadar saftık.

Kaçmayı planladığımız gün ben fazlasıyla gergindim. Akşam yemeğinde tek kelime edemedim. İstediğim son şey tatlıydı; annemin yaptığı Ritz kraker tartının bir lokmasını bile yutamıyordum.

Nesi var bunun Ma? dedi babam, sigarasının mavi dumanının arasından kaşlarını çatarak.

Ev ödevi, diye mırıldanıp ayağa kalktım. Babam tart lokmalarının arasında sigarasını içip annem duygusal sözler ederek tığ işi yaparken ben de bulaşıkları yıkayıp kuruladım. Birbirleriyle konuştuklarını duymadım ki çok da sıra dışı bir durum değildi bu. Zaten kalbim öyle hızlı atıyordu ki konuşsalar da seslerini duyar mıydım bilmiyorum.

Babamın hoşgörüsüzlük standartlarına göre her şeyi kusursuzca yerine getirip mutfak havlusunu ocağın metal kulpuna astım. Annemle babam çoktan oturma odasına geçmişti. Her zamanki gibi en sevdikleri koltuklarına yerleşmişlerdi; babam kenarları püsküllü, zeytin yeşili tiftik koltuğa, annemse krem rengi koltuğun bir kenarına oturmuştu. İkisinin arkasından görünen komşunun evinin penceresini belli belirsiz zeytin yeşili, beyaz ve kırmızı desenli bir perde süslüyordu.

Bu akşam çok ödevim var, dedim. Odanın bir köşesinde tövbekârlar gibi ellerimi kenetleyip omuzlarımı düşürerek oturuyordum. İyi olmak için çabalıyordum. Babamı bir an olsun kızdırmak istemiyordum.

Git o halde, dedi, sigarasını yakarak.

Hemen odadan çıktım. Kapalı kapımın arkasında, yatağımın altına yerleştirdiğim valizimle ışıkları söndürmelerini ve ayak seslerini duymayı bekliyordum.

Her saniye bir saat gibiydi. İnce duvardan televizyonda bir şarkı söyleyen Danny Thomas'ın sesini duyuyor, kapının altından da babamın sigara dumanının kokusunu alıyordum.

Saat dokuzu çeyrek geçe televizyonu kapatıp evin kapısını kilitlediklerini duydum. Annemin yüzüne Noxzema sürüp saçını ağla toplamasına yetecek bir yirmi dakika daha bekledim.

Yastıkları yerleştirip içi dolgulu oyuncakları üzerine dizdiğim yatağımı örterken içimi bir korku sardı. Karanlıkta özenle giyindim. Haziran ayındaydık ve Güney Kaliforniya'da geceleri bile hava serin oluyordu. Cüretkâr ve renkli pilili eteğimi, yarım kol, düğmeli siyah ceketimi giydim. Saçlarımı dağıtıp atkuyruğu şeklinde topladım ve odamın kapısını açtım.

Koridor sessiz ve karanlıktı. Annemle babamın odasının kapısından ışık süzülmüyordu.

Halının üzerindeki kendi ayak sesimden korkarak koridora gittim. Birinin beni durdurmasını, sımsıkı tutup bana vurmasını bekliyordum ama kimse beni izlemediği gibi ışıklar da yanmadı. Yapay ahır görünümündeki arka kapıya vardığımda durup eve baktım.

İçimden oraya bir daha dönmeyeceğime yemin ettim. Sonra döndüm ve çıkmaz sokağın sonundaki farları görünce geleceğime doğru koşmaya başladım.

✦

Benzinimiz tükenmeye başladığında içimiz ilk kez korkuyla doldu. Ne yapacaktık? Nasıl geçinecektik? Diplomasız, iş tecrübesi olmayan on

yedi yaşında hamile bir kızdım. On sekiz yaşındaki Rafe'in ne parası ne de ona destek olacak bir ailesi vardı. Sonuç olarak cebimizdeki parayla ancak Kuzey Kaliforniya'ya gidebildik. Rafe bildiği tek şeyi yaptı. Bir çiftlikten diğerine koşturup mevsim ürünlerini topluyordu. Çadırlarda, barakalarda ya da kulübelerde kaldık.

Sürekli yorgun, beş parasız, cansız ve yalnız olduğumu anımsıyorum. O halimle çalışmama izin vermiyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum. Onun yerine bulduğumuz kümeste oturup oranın ev gibi görünmesi için çabalıyordum. Evlenecektik. Başta yaşım yetmediği için ertelemiştik, on sekiz yaşına girdikten sonra da hayatımız değişmeye başladı ve bir kaosun içine doğru sürüklendik. Birbirini seven iki insan için hiçbir şeyin önemli olmadığını söyleyip duruyorduk.

Mutluyduk. Bunu anımsıyorum. Babanı seviyordum. İkimiz de değişmeye başlayıp ümidimizi yitirmemeye çalışırken bile.

Salinas'taki bir çadırda sen doğduğunda güçlendiğimi hissetmiş, senin sevgin içimi doldurmuştu. Sıra dışı biri olacağını bildiğimiz için sana Tallulah, tenin o güne dek dokunduğum en yumuşak ve tatlı şey olduğu için de Rose adını verdik.

Seni çok sevmiştim. *Hâlâ seviyorum.*

Ama sen doğduğunda bana bir şey oldu. Babamla ilgili kâbuslar görmeye başladım. Şimdi olsa doktorlar genç bir anneye doğum sonrası depresyondan bahsederdi ama o zamanlar böyle bir şansım yoktu, özellikle de Salinas'taki göçmen kampında. Daracık, tozlu küçük çadırımızda geceleri çığlık çığlığa uyanıyordum. Sigara yanıklarından kalma yara izleri acıyla zonkluyordu sanki. Bazen kıyafetlerimin altından bile göründüklerini sanıyordum. Rafe beni anlayamıyordu.

Delirdiğimi hissettiğimi ve o zamanki hislerin geri geldiğini anımsamaya başlamıştım. O kadar korkuyordum ki çenemi kapatıp iyi olmaya çalışıyordum yalnızca. Ama Rafe iyi ve sessiz olmamı

istemiyordu. Bana sarılıp sarsıyor, sorunun ne olduğunu ona anlatmam için beni zorluyordu. Bir gece endişeden çılgına döndüğünde tartışmaya başladık. İlk gerçek kavgamızdı bu. Benden yapamayacağım bir şey istiyordu. Benden uzaklaştı ya da ben onu kendimden uzaklaştırdım. Anımsamıyorum. Her neyse, hırsla dışarı çıktı ve yokluğunda ben de iyice çöktüm. Kötü olduğumu, onu kaybettiğimi, beni gerçekten sevmediğini biliyordum, nasıl sevebilirdi ki? Nihayet eve döndüğünde sen çıplaktın ve çığlık çığlığa ağlıyordun. Her yeri pisletmiştin. Bense sersemlemiş halde oturmuş, seni izliyordum. Bana deli olduğumu söyledi ve ben de yerimden fırladım. Tüm gücümle suratına tokadı yapıştırdım.

Korkunçtu. Polisi aramışlar. Polisler Rafe'i kelepçeleyip götürdü ve benim de ehliyetime el koydular. Bu olay 1962 yılında oldu, anımsıyorum. Ben bir yetişkindim, anneydim ama yine de babamı aradılar. O günlerde annemin kendine ait bir kredi kartı bile yoktu. Babam onlara beni tutmalarını söyledi, onlar da öyle yaptılar.

Saatlerce pis kokulu iğrenç bir hücrede kaldım. Rafe'in parmak izinin alınıp tacizci damgasını yemesine yetecek bir süreydi bu (ben beyaz bir kızdım, unutma). Sosyal hizmetlerden asık suratlı bir kadın ne kadar pis olduğuna dair beni ayıplayarak seni benden aldı. Seni geri almak için çığlık atıp boş kollarımı uzattım. Çocuğumu bana geri vermelerini söyleyerek haykırmalıydım. Ama nefes almamı engelleyecek bir çaresizlik, yok etmenin mümkün olmadığı bir acıyla öylece oturdum. Delirmiştim. Bunu şimdi anlıyorum.

Orada ne kadar kalmıştım? Hâlâ bilmiyorum. Sabah polise Rafe'in bana vurduğuna dair yalan söylediğimi anlatmaya çalıştım ama beni dinlemediler bile. Babam gelip beni alıncaya kadar "kendi güvenliğim için" beni kilit altında tuttular.

✦

Beni yolladıkları ikinci hastane ilkinden de beterdi. Dışarı çıkmak için çığlık atıp mücadele etmeli, yırtınmalıydım. Bunu neden yapmadığımı bilmiyorum. Beni taş basamaklardan ölüm, alkol ve sidik kokan binaya götüren annemin yanında duruyordum yalnızca.

Dorothy evden kaçtı, bebeği oldu ve erkek arkadaşıyla kavga etti. Şimdi de konuşuyor.

Pencereleri parmaklıklı ve telli o beyaz, pis kokulu binada çok fazla zaman kaybediyordum.

O yere dair anılarım var ama anlatamam. Hâlâ anlatamam... Bunca zaman sonra bile. İşin özeti, yaptıkları şey ilaç tedavisiydi. Depresyon için Elavil, uyuman için kloralhidrat, anksiyete için de adını anımsamadığım bir şey. Ve tabii elektroşok ve buz banyosu. Ve... her neyse bunun da benim iyiliğim için olduğunu söylediler. Başta bilincim yerindeydi ama Thorazine beni bir hayalete çevirmişti. Işık gözlerimi acıtıyordu. Cildim kurumuş, kırışmaya başlamıştı ve yüzüm şişmişti. Kalkıp aynaya bakacak enerjiyi kendimde bulduğumda haklı olduklarını gördüm. Hastaydım ve yardıma ihtiyacım vardı. Onlar beni iyileştirmeye çalışıyordu yalnızca. İyileşmek için tek yapmam gereken yine iyi bir kız olmaktı. Küfredip kavga etmekten, babamla ilgili yalanlar söyleyip çocuğumu istemekten vazgeçmeliydim.

İki yıl orada kaldım.

✦

Hastaneden bambaşka biri olarak ayrıldım. Tükenmiştim. Sarının durumumu en iyi bu kelime anlatıyordu. O kapılar arkamdan kapanmadan, gökyüzünü demir parmaklıklar ve tellerin arkasından görmeyi öğrenmeden önce korkunun ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım ama bu konuda yanılmıştım. Dışarı çıktığımda hafızam

zayıflamıştı. Bazen zamanla yarışamıyordum ve hayatımın bazı bölümlerini hiç anımsamıyordum.

Tek anımsadığım aşktı. Aşka dair anılarım da belli belirsizdi ama hayatta kalmamı sağlayan da buydu. Karanlıkta, bana gül bahçesi gibi gelen anılarımı okşuyordum. *Beni seviyor.* Kendi kendime bunu söyleyip durdum. *Yalnız değilim.*

Tabii bir de sen vardın.

Onca zaman yüzünü hafızamda tutmuştum. Pembe yanakların, çikolata kahvesi gözlerin (Rafe'in gözleri) ve emeklemeye çalışırken öne nasıl atıldığın aklımdan çıkmamıştı.

Nihayet beni bıraktıklarında bana ait olduklarından bile emin olmadığım kıyafetlerle hastane odasından ayrıldım.

Annem ayakta beni bekliyordu. Eldivenli elleriyle çantasının askısını kavramıştı. Belini saran küçük beyaz kemeriyle kısa kollu, kahverengi bir elbise giymişti. Saçı peruk gibiydi. Dudaklarını büküp kedi gözü çerçevelerinin arkasından beni inceledi.

Artık iyi misin?

Bu soru beni yormuştu ama yorgunluğumu içime attım. *İyiyim. Tallulah nasıl?*

Annem memnuniyetsizce iç geçirince bu soruyu sormamam gerektiğini anladım. *Herkese onun yeğenimiz olduğunu söyledik. Vesayetini almak için mahkemeye başvurduğumuzu biliyorlar. O yüzden bir şey söyleme.*

Onu benden almak için mi?

Şu haline baksana. Baban haklı. Sen çocuk yetiştirmekten anlamazsın.

Babam, diyebildim yalnızca ama bu kadar yetmişti. Annemin tüyleri diken diken oldu.

Yine başlama. Beni kolumdan kavradı ve hastaneden çıkarıp yeni aldıkları gök mavisi Chevrolet Impala'ya götürdü. Tek düşünebil-

diğim seni *o adamın* yaşadığı iğrenç evden kurtarmaktı ama aklımı kullanmam gerektiğini de biliyordum. Yine olay çıkartırsam bir daha sıkıntı yaratamayacağım bir yöntem bulabilirlerdi. O tür yerlerde o zamanlar bunu nasıl başardıklarını da görmüştüm. Kel kafalar ve ameliyat izleri, salyalarını akıtıp oldukları yere işeyen hastaların boş bakan gözleri ve ayak sürümeleri.

Eve arabayla iki saatte vardık. Yolu izlerken bu şehri hiç tanımadığımı fark ettim. Annemle babam tepesinde uzay aracına benzer bir şeyin oturduğu Space Needle denen bir kulenin gölgesinde yaşıyordu. Arabayı garaja çekene kadar birbirimize tek bir söz ettiğimizi anımsamıyorum.

Annem, *yardımı oldu, değil mi?* dedi ve gözlerindeki endişeyi fark ettim. *Yardıma ihtiyacın olduğu söylendi bize.*

Ona gerçeği asla söyleyemeyeceğimi biliyordum, tabii artık o gerçeği bulabilirsem. *Daha iyiyim,* dedim kayıtsızca.

Ama gençliğimden kalma eşyalar, babamın Old Spice tıraş losyonu ve Camel sigarasının kokusuyla dolu yeni evlerine girdiğimde midem öyle çok bulandı ki hemen mutfak lavabosuna koşup kustum.

✦

Seni yeniden gördüğüm o ilk anda ağlamaya başladım.

Annem sertçe, *Dorothy onu sakın üzme,* dedi. *Seni tanımıyor bile.*

Sana dokunmama izin vermedi. Annem içimdeki zehrin bir şekilde sana bulaşacağından emindi ki ona hak vermemek mümkün müydü?

Onun yanında mutluydun. Seni görünce yüzü gülüyor, hatta kahkaha atıyordu. Ben onu senin kadar mutlu edememiştim. Oyuncaklarla dolu kendine ait bir odan vardı ve uyutmak için seni

sallıyordu. Evdeki ilk gecemde odanın kapısında durup sana ninni söylemesini izledim.

Babamın arkamdan geldiğini hissedince zihnimde soğuk bir hava esti. Bana yaklaşıp elini kalçama koydu ve kulağıma, *senin küçük Meksikalı çok güzel bir kız olacak,* diye fısıldadı.

Hemen döndüm. *Kızıma dokunmayı aklından bile geçirme.*

Gülümsedi. *Ne istersem yaparım. Şimdiye kadar öğrenemedin mi bunu?*

Öfkeyle çığlık atıp onu ittim. Dengesini kaybederken gözleri de büyüdü. Bana doğru geldiğinde geri çekildim ve sert ahşap merdivenlerden düşüşünü izledim. O yuvarlanırken tırabzanlar çatırdıyordu. Nihayet durduğunda yanına gittim. Kafasının arkasından kan akıyordu.

İçimi buz gibi bir ürperti sarmıştı. Beni parçalara ayırıp mahvetmişti. Kanlar içinde yattığı yere diz çöktüm. "Senden nefret ediyorum," dedim ve bunların duyduğu son sözler olmasını diledim. Annemin sesini duyduğumda başını kaldırdım.

Annem, *ne yaptın,* diye çığlığı bastı. Seni kucağına aldı, uyuyordun. Çığlıkları bile seni uyandırmadı.

Öldü, dedim.

Aman Tanrım, Winston! Annemin tekrar odaya koşup polisi aradığını duydum.

Peşinden koşup telefonu kapattığı anda ona yetiştim.

Bana döndü. *Yardım almanı sağlayacağım,* dedi.

Yardım.

Bunun anlamını biliyordum. Elektroşok, buz banyosu, parmaklıklı pencereler, her şeyi ve herkesi unutturan ilaçlar.

Onu bana ver, diye yalvardım.

Senin yanında güvende olmaz. Annem seni sımsıkı sardı. Senin için nasıl mücadele ettiğini görmek canımı öyle yakmıştı ki nefes alamadım.

Neden benim için onunla savaşmadın?

Nasıl?

Nasıl olduğunu biliyorsun. Bana yaptıklarının farkındaydın.

Annem başını sallayıp duyamadığım bir şeyler söyledi. Sonra çok kısık bir sesle, *onu koruyacağım,* dedi.

Beni korumadın ama.

Haklısın, dedi.

Siren seslerini duydum. *Onu bana ver,* diye yalvardım ama çok geç kaldığımı biliyordum.

Lütfen.

Annem başını iki yana salladı.

Beni burada bulurlarsa tutuklarlardı. Artık bir katildim. Öz annem polisi aramıştı ve beni korumayacağı da ortadaydı.

Onu almaya geleceğim, diye yemin ettim ağlayarak. *Rafe'i bulacağım ve geri döneceğiz.*

✦

Annemle babamın evinden kaçıp avludaki devasa orman gülünün arkasına çömeldim. Polis, ambulans ve komşular geldiğinde hâlâ oradaydım.

Böyle biri olmaktan nefret ediyordum ama babamın ölümü beni mutlu etmişti. Sonunda seni ondan kurtarmıştım. Aslında seni annemden de kurtarmak istemiştim ama sana tek başıma nasıl bakabilirdim ki? Bir hiçtim. Ne işim ne param ne de diplomam vardı.

Aile olabilmek için Rafe'e ihtiyacımız vardı.

Rafe. Onun adı bile benim için her şey demekti. Bir tek ona inanıyordum.

First Avenue'da yürüyüp başparmağımı kaldırdım. Çiçek süslemeleriyle kaplı bir minibüs önümde durdu ve sürücü nereye gitmek istediğimi sordu.

Salinas, dedim. Tek düşünebildiğim buydu. Onu son gördüğüm yer.

Atla.

Dediğini yaptım. Minibüse binip pencereden dışarıyı izlerken cızırtılı radyodan gelen müziği dinledim. *Blowin' in the Wind.*

Kafayı bulmak ister misin? diye sordu bana ve ben de *neden olmasın,* diye düşündüm.

✦

Esrarın bağımlılık yaptığı söylenir. Benim için de öyle oldu. Bir kez içtim ve bir daha bırakamadım. Bana verdiği sakinliğe ihtiyacım vardı. Geceleri vampir gibi, gündüzleri de kafam dumanlı yaşamaya böyle başladım. Kirli çarşafların üzerinde hiç anımsamadığım adamlarla yattım. Ama gittiğim her yerde Rafe'i sordum. Kaliforniya'daki bütün kasabalarda otostop yaparak tüm çiftlikleri gezip yarım yamalak İspanyolcamla onu aradım ve temkinli gözlerle bana bakan işçilere elimdeki tek fotoğrafı gösterdim.

Aylarca bu şekilde gezindikten sonra Los Angeles'a gittim. Otostopla tek başıma Rancho Flamingo'ya gittim ve büyüdüğüm evi gördüm. Sonra da Rafe'in eski evinin yolunu tuttum. Daha önce oraya hiç gitmediğim için bulmam biraz zaman aldı. Onu orada bulmayı beklemiyordum ve yanılmamıştım. Yine de biri kapıyı açtı.

Amcası. Görür görmez amcasını tanımıştım. Kahverengi gözleri Rafe'in gözlerine, yani senin gözlerine benziyordu Tully. Saçlarının dalgası bile aynıydı. Kızgın güneşin altında ağır işler yapmanın sonucunda kırışmış ve solgun haliyle gözüme çok yaşlı göründü.

Ben Dorothy Hart, dedim terli alnımı silerek.

Adam eski hasır şapkasını kaldırdı. *Kim olduğunu biliyorum. Onu hapse tıktırdın.* Aynen böyle dedi.

Ne diyebilirdim ki? *Nerede olduğunu söyler misin?*

O kadar uzun bir süre gözlerini üzerimde tuttu ki midem bulandı. Ardından yamuk yumuk eliyle beni izle der gibi işaret etti.

İçimi saran minicik ümitle ileriye atılıp verandanın düzensiz basamaklarından çıktım. Limonun yanı sıra puro ve kızarmış et gibi bir şey kokan gölgeler içindeki temiz eve girdim.

Adam küçük, is lekeli sobanın yanında durdu. Omuzları düşerken bana döndü. *O seni sevmişti.*

Rafe'i, amcasının simsiyah hüzünlü gözlerinde gördüm ve aşk tıpkı bir kıskaç gibi kalbimi kavradı. Utancımı, yıllarca bir hayvan gibi zincire vurulduğumu, serbest kalmak için kolumu kesmeyi bile göze aldığımı bu adama nasıl anlatabilirdim ki? *Ben de onu seviyorum. Kaçtığımı sanıyor, biliyorum ama...*

Sonra anladım.

Sevmişti. *Sevmişti.*

Başımı iki yana salladım. Söyleyeceklerini duymak istemiyordum artık.

Seni aradı. Uzun bir süre.

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Vietnam'a gitti, dedi sonunda.

Şömine rafının üzerinde duran, üçgen şeklinde katlanıp tahta çerçeveye konmuş bayrağı o anda gördüm.

Onu sevdiği topraklara gömmemiz mümkün olmadı. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Vietnam. Onun, uzun saçlı, güleç yüzlü ve şefkatli Rafe'imin oraya gittiğini hayal bile edemiyordum.

Onu bulmaya geleceğini bildiği için bunu sana vermemi söyledi.

Yaşlı adam bayrağın arkasından küçük bir not kâğıdı çıkardı. Küçük bir kare şeklinde katlanmıştı. Zaman ve toz onu tütün rengine çevirmişti.

Kâğıdı açtığımda ellerim titriyordu.

Querida,[21] yazmıştı ve o anda kalbimin duracağını sandım. Sesini duyup portakalların kokusunu aldığıma yemin edebilirdim. *Seni seviyorum ve daima seveceğim. Döndüğümde seni ve Tallulah'yı bulup her şeye yeniden başlayacağız. Bekle beni querida, benim seni beklediğim gibi.*

Yaşlı adama baktığımda acımın gözlerine yansıdığını gördüm. Notu sımsıkı tuttum. Elimde kül gibi, inanılmaz derecede narin bir şey varmış gibi hissetmiştim. Adamın evinden çıkıp hava kararıncaya kadar yürüdüm. Hatta karardıktan sonra bile yürümeye devam ettim.

Ertesi gün beni Los Angeles'a getiren protesto yürüyüşüne gittiğimde bile ağlıyordum. Toz toprakla karışan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Savaş karşıtı marşlar söyleyen binlerce gencin oluşturduğu koca kalabalığın ortasında dururken dank etmişti. İnsanlar orada *ölüyordu.* Ve sürekli içimde taşıdığım öfke nihayet yolunu bulmuştu.

İlk kez tutuklandığım gündü o gün.

✦

21 İspanyolcada sevgilim anlamına gelen söz. (ç. n.)

Tekrar zaman kaybetmeye böyle başlamıştım. Günlerce, haftalarca, hatta bir defasında bir ay kalmıştım. Bunun çok fazla uyuşturucu kullanmaktan kaynaklandığını şimdi anlıyorum. Esrar, uyuşturucu ilaçlar ve LSD. O zamanlar bunların hepsi çok da güvenli görünüyordu ve her şeyi unutup kendimi onların etkisine bırakmaya çok hevesliydim.

Ancak sen yakamı bir türlü bırakmıyordun Tully. Sen ve baban... O zamanlar yaşadığım Mojave komününde, o sıcak havada yerin altından yükseldiğinizi görmeye başlamıştım. Bulaşıkları yıkadığımda ya da sarnıçtan su çektiğimde ağladığını duyuyordum. Bazen mi ik elinin benim elime dokunduğunu hissediyor, korkudan çığlık atıp sıçrıyordum. Arkadaşlarım halüsinasyon gördüğümü düşündükleri için LSD'nin işe yarayabileceğini söylediler.

Nihayet ayılıp geriye baktığımda, *tabii öyle olacaktı*, diye düşündüm. Altmışlı yıllardı ve henüz bir yetişkin olduğum söylenemezdi. Tacize uğramıştım ve bunun benim hatam olduğuna inanıyordum. Kendimi neden uyuşturucuya teslim ettiğim açıkça ortadaydı. Buz gibi bir nehrin sularında yüzen bir ip parçasıydım ve suyla birlikte sallanıyordum. Kafam hep dumanlıydı.

Sonra bir gece sıcaktan uyku tulumumun içinde bir türlü rahat uyuyamazken babamı rüyamda gördüm. Gördüğüm kâbusta hayattaydı ve sana geliyordu. O kâbusu bir kez görmeye başladıktan sonra bir türlü kurtulamadım. Ne uyuşturucu ne seks ne ilaçlar... Sonunda daha fazla dayanamadım. Pooh Bear adını taktığımız adama, beni Seattle'a götürürse yol boyunca ne isterse yapacağımı söyledim. Ona adresi verdim. Sonrasında beşimiz birden eski bir minibüsle, kafamız dumanlı halde The Doors'tan şarkılar söyleyerek kuzeye doğru yola çıktık. Yolda kamp kurup ateş üzerinde tavada bir şeyler pişirip LSD aldık.

Kâbuslarım gittikçe çirkinleşiyor ve şiddetleniyordu. Rafe'le olduğum günleri de görmeye başlamıştım ve hayaletinin beni izlediğini düşünüyordum. Bana bir sürtük ve berbat bir anne olduğumu söylüyordu. Her gece uykumda ağlıyordum.

Sonra bir gün kafam hâlâ dumanlıyken uyandım ve annemin evinin önüne park ettiğimizi gördüm. Minibüsün yarısı yolda, yarısı kaldırımdaydı. İçimizden birinin bile park ettiğimizi anımsadığını sanmıyordum. Halı döşeli zeminde yürüyüp minibüsten yola atladım. Çok kötü göründüğümü ve pis koktuğumu biliyordum ama ne yapabilirdim ki?

Tökezleyerek yürüyüp eve gittim.

Sen tam karşımdaki mutfak masasında bir kaşıkla oynuyordun ve tel kapıyı açıp içeri girdim. Üst kattan bir zil sesi geldi.

Büyükbabam geldi, dedin ve içimde büyük bir öfke patlaması yaşadım. Nasıl hayatta olabilirdi? Ve sana ne yapmıştı?

Merdivenleri çıkarken duvarlara vuruyordum ve anneme sesleniyordum. Yatak odasındaki ikiz yatakta kadavradan farksız görünen babamın yanındaydı. Babamın yüzü gevşemiş, solmuştu. Salyaları çenesine akıyordu.

Yaşıyor mu, diye haykırdım.

Annem ayağa kalkıp, *felç oldu,* dedi.

Anneme seni alacağımı söylemek istedim; gözlerindeki acıyı görmek istiyordum. Ama aklım başımdan gittiği için düzgün düşünemiyordum. Alt kata koşup seni kucakladım.

Annem peşimden koştu. *O felç oldu Dorothy Jean. Polise de kriz geçirdiğini söyledim. Yemin ederim ki güvendesin. Kimse onu senin ittiğini bilmiyor. Burada kalabilirsin.*

Sana bakıp, *büyükbaban hareket edebiliyor mu?* diye sordum.

Başını iki yana sallayıp başparmağını ağzına tıktın.

Yine de sana sımsıkı sarılmıştım ve bırakmıyordum. Kendimi her şeyden kurtarıp birlikte yeni bir başlangıç yapmayı düşündüm. Bembeyaz çitleri, üç tekerlekli bisikletleri ve izci kız toplantılarını düşündüm.

Ve seni aldım.

Marihuanayla dolu kekleri yemene izin verdiğim için seni neredeyse öldürüyordum.

Çılgına döndüğün zaman seni hastaneye götürmek benim aklıma gelmemişti. Bu Pooh Bear'in fikriydi.

Bilemiyorum Dot. Bence bir çocuk için fazla esrar vardı içinde. Yüzü... yemyeşil.

Seni acile götürüp komşunun zulasına girdiğini söyledim. Tabii kimse bana inanmadı.

Çok geçmeden sen uyurken annemin numarasını bluzuna iliştirip tekrar kaçtım. Tek düşünebildiğim buydu. Sonunda anlamıştım. Ben seni hak etmiyordum.

Gitmeden önce seni öptüm.

Bunların hiçbirini anımsamadığına bahse girerim. Umarım anımsamıyorsundur.

✦

Daha sonra kendimi iyice bıraktım. Zaman benim için lastik gibi esnekti. Esrar ve LSD beynimi uyuşturuyor, herhangi bir şeyi önemseme kabiliyetimi köreltiyordu. Sonraki altı yılımı komünlerde, renkli okul servislerinde ve yol kenarlarında otostop çekerek geçirdim. Çoğu zaman nerede olduğumu bile bilemeyecek kadar kafam dumanlıydı. San Francisco'ya gittim. Merkez üssü. Seks. Uyuşturucu. *Rock'n'roll.* Daha fazlasını anımsamıyordum... Ta ki 1970'te bir gün

savaş protestosuna giderken minibüsün kirli camından Space Needle'ı görünceye kadar.

Kaliforniya dışına çıktığımızın bile farkında değildim. *Dur! Benim çocuğum yakınlarda yaşıyor,* diye haykırdım.

Annemin evinin önünde park ettiğimizde arabadan inmemem gerektiğini biliyordum. Bensiz çok daha iyi bir hayatın vardı ama bunu umursayamayacak kadar kafam dumanlıydı.

Ayağımı sürüyerek minibüsten inerken esrar kokusu da peşimden geliyor, beni sarıp sarmalayarak koruyordu. Ön kapıya gidip sertçe çaldım. Sonra dengede durmaya çalıştım. Bunu becermekte öyle güçlük çekiyordum ki gülmeye başladım. Kafam çok iyiydi, ben...

✦

3 Eylül 2010
18.15

Biiiip...

Bu ses Dorothy'nin anılarını bölüp onu günümüze geri getirdi. Geçmişin içine öyle bir girmişti ki zihnini toparlaması biraz zaman aldı.

Hemen ayağa fırladı.

"Yardım edin!" diye seslendi. "Biri buraya gelsin! Lütfen. Sarımın kalbi duruyor. Lütfen! Hemen! Kızımı kurtarın!"

✦

Etrafımı saran parlaklık muhteşem. Bir yıldızın içinde uzanmak gibi. Yanımda Katie'nin nefes alıp verdiğini duyuyorum. Lavanta kokusu

gece karanlığına karışıyor. "Orada... gelmiş," diyorum, annemin gelip beni görmesi fikrine şaşırarak.

Onu dinlemeye, sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. Bir resim görüyorum ve benim için bir anlam ifade etmeyen *querida* gibi kelimeler duyuyorum. Aslında hiçbiri bir anlam ifade etmiyor. Sesler ile duraksamalar birbirine karışmış halde. Hem unutulmuş hem de içime işlemiş bir ses.

Sonra bir şey daha duyuyorum. Bu güzel yere ait olmayan bir ses bu. Bip sesi. Hayır, bir vızıltı. Tepeden geçen bir helikopter ya da kulağımda vızıldayan bir sivrisinek.

Ayak seslerini duyuyorum. Kalın tabanlı ayakkabılar giymiş insanlar içeri doluşuyor. Kapı sımsıkı kapanıyor.

Ama kapı yok ki orada. Var mı yoksa?

Belki de.

Alarm ötüyor.

"Katie?"

İki yanıma bakıp yalnız olduğumu görüyorum. Ani bir soğuk hava dalgasıyla ürperiyorum. Ne oldu? Bir şeyler değişiyor...

Odaklanıyorum, gerçekte nerede olduğumu görmeye zorluyorum kendimi. Hastane odasında makinelere bağlı olduğumu biliyorum. Garip bir sistem var. Akustik fayanslar. Beyaz tavanda gri delikler görüyorum. Pürüzlü. Sünger taşı ya da çürük beton gibi.

Aniden bedenime dönüyorum. Yılanbalığı gibi dalgalanan ve hareket ettikçe parlayan parmaklıklarıyla dar bir yataktayım. Yanımda annem var. Benimle ilgili bir şeyler haykırıyor ve oradan uzaklaşıyor. Hemşireler ile doktorlar onu kenara itiyor.

Makineler aynı anda duruyor ve insana benzer biçimlerde doğrulup beklentiyle bana bakıyorlar. Kendi aralarında fısıldaşıyorlar ama ne dediklerini anlamıyorum. Siyah ve kare şeklinde bir yüzün

üzerinde yeşil bir çizgi ilerliyor, bazen gülümseyip kaş çatıyor, bazen de bipliyor. Yanımda bir şey gümbürdeyip uğulduyor.

Göğsümde öyle bir acı hissediyorum ki Kate'e seslenemiyorum bile.

Sonra o yeşil çizgi dümdüz oluyor.

23

✦

3 Eylül 2010
18.26

"Öldü işte. Neden hâlâ bekliyoruz ki?"

Marah, Paxton'a döndü. Genç adam uzun bacaklarını uzatıp üst üste atmış, bekleme odasında yere oturmuştu. Arkasında parlak ambalaj kâğıtlarına sarılı kurabiyeler, kekler, patates cipsleri, şekerlemelerden oluşan bir yığın vardı. Asansörün yanındaki otomatta indirimde olan ne varsa almıştı. Marah'yı sürekli babasından para istemeye yolluyordu. Sonunda Marah kaşlarını çattı.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Televizyonda, makinada birinin yaşam çizgisi düzleşince işi bitmiş oluyor. Baban on dakika önce kalbinin durduğuna dair bir mesaj attı sana. Doktor da toplantı yapmak istedi. Ne için olduğu besbelli. Nalları dikmiş işte."

Marah aniden onu gördü. Karanlıkta muhteşem görünen bir filmi izlerken evin ışıklarının aniden yanması gibi bir şeydi bu. Genç adamın solgun yüzünü, delik deşik kaşlarını, kapkara tırnaklarını ve boynunda birikmiş kirleri gördü.

Endişeden neredeyse düşecekmiş gibi hissederken ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Tully'nin yoğun bakım odasına girmişti ki Dr. Bevan, "Kalbini yeniden çalıştırdık. Beyin aktiviteleri yerinde ancak uyanıncaya kadar emin olamayız," diyordu. Sonra duraksadı. "Tabii eğer uyanırsa."

Marah duvara yaslandı. Babasıyla büyükannesi doktorun yanında duruyordu. Dorothy biraz ötede tek başına durmuş, kollarını sımsıkı sarıp dudaklarını kilitlemişti.

"Vücut ısısını yükseltmeye başladık. Onu komadan çıkarıyoruz ama biraz ağır ilerleyen bir süreç olacak. Yarın yeniden görüşüp ilerlemeyi değerlendiririz. Suni solunum cihazını çıkarıp ne olacağını göreceğiz."

"O makineyi çıkardığınızda ölecek mi?" diye sordu Marah. Bu kadar yüksek sesle konuştuğuna kendisi bile şaşırmıştı. Odadaki herkes ona döndü.

"Gel buraya," dedi babası. Babasının kardeşlerini neden buraya getirmek istemediğini anlıyordu şimdi.

Temkinli bir şekilde ona yaklaştı. O kadar uzun zamandır araları bozuktu ki teselliyi babasında aramak Marah'ya garip geldi ama babası kollarını kaldırdığında Marah ona yanaştı ve bir an için o kötü günler silinip gitti.

"Açıkçası bunu bilmiyoruz," dedi Dr. Bevan. "Beyin hasarlarını önceden tahmin etmek çok zor. Kendi kendine uyanıp nefes almaya başlayabilir ya da kendi kendine nefes alıp verdiği halde hiç uyanmayabilir. Belki de kendi kendine nefes almayı bile başaramaz. İlaçların etkisinden kurtulup vücut sıcaklığı normale döndüğünde beyin aktivitesini daha iyi değerlendireceğiz." Doktor her birinin yüzüne baktı. "Çok dengesiz bir durumda olduğunu görüyorsunuz. Birkaç defa kalbi durdu. Bu onun hayatta kalma ihtimalinin göstergesi

olmayabilir ama yine de endişe verici bir durum." Doktor çizelgeyi kapattı. "Yarın tekrar görüşüp değerlendirme yapalım."

Marah babasına baktı. "iPod'unu getirmek istiyorum. Annem ona vermişti. Belki müziği duyarsa..." Marah sözünü tamamlayamadı. Ümit çok tehlikeli, geçici ve biçimsiz bir şeydi. Yüksek sesle ifade edilen kelimelerin betondan dünyasına hiç uymuyordu.

Babası, Marah'nın kolunu sıkarak, "İşte benim kızım," dedi.

Marah aniden onun kızı olmanın ne demek olduğunu, kendini ne kadar güvende hissettiğini anımsadı. "*Dancing Queen*'de nasıl dans ettiklerini anımsıyor musun?" Marah gülümsemeye çalıştı. "Çok eğlenmişler."

Babası gergin bir sesle, "Anımsıyorum," dedi. Babasının da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Kötü zamanlarda bile annesiyle Tully'nin birlikte balkonda oturduklarını, kâğıt kadar ince ve solgun görünen annesinin seksenlerin müziklerini dinleyip eşlik ettiğini... Babası bir an bakışlarını kaçırdı ve sonra ona gülümsedi. "Kapıcı seni eve alır mı?"

"Anahtarım var. Pax'i onun evine götürüp iPod'i alırım. Sonra..." Başını kaldırdı. "Eve geliriz. Tabii sakıncası yoksa."

"Sakıncası yoksa mı? Biz Bainbridge'e senin için döndük Marah. Sen gittiğinden beri bir gece olsun ışıkları kapatmadım."

✦

Bir saat sonra Marah ve Pax takside kıyıya doğru ilerliyordu.

"Neyiz biz, *hizmetçi* mi?" Paxton, Marah'nın yanına oturmuştu. Siyah tişörtünde sökük bir iplik parçası görünce onu çekmişti ve iplik sökülüp tişörtün boyun kısmını açıkta bırakmıştı.

Birkaç dakikadır bu soruyu Marah'ya onuncu defadır soruyordu.

Marah yanıt vermedi. Bir dakika kadar sonra Paxton, "Ben acıktım. Senin babalık kaç para verdi? Bir hamburger yemek için yolumuzun üzerindeki Kidd Valley'de duralım mı?" diye sordu.

Marah ona bakmadı bile. Babasının ona hamburgere yetecek kadar para verdiğini ve Paxton'ın parayı son kuruşuna kadar harcayacağını ikisi de biliyordu.

Taksi Tully'nin binasının önünde durdu. Marah uzanıp sürücüye ücretini verdi ve Paxton'ın peşinden o serin Seattle akşamına çıktı. Gökyüzünün mavisi gittikçe kararıyordu.

"Bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Bir bok duymuyor ki."

Marah kapı görevlisine el sallayınca görevli hemen her yetişkinin yaptığı gibi kaşlarını çatarak ona ve Paxton'a baktı. Pax'in önünden krem rengi şık mermer girişe, oradan da aynalı asansöre bindi. En üst kata geldiklerinde asansörden inip Tully'nin dairesine yöneldiler.

Marah kapıyı açtı. İçerinin sessizliği garipti. Tully'nin evinde her zaman müzik çalardı. Koridordan geçerken ışığı açtı.

Oturma odasında Paxton camdan bir bibloyu alıp elinde çevirdi. Marah tam, *dikkat et, o Chihuly'dir,* diyecekti ki vazgeçti. Pax'i uyarmanın bir anlamı yoktu. Fazlasıyla alıngan biriydi ve ne zaman parlayacağı hiç belli olmazdı.

Pax sıkılmış bir ifadeyle, "Açın ben," dedi. "Şu yolun sonundaki Red Robin hâlâ duruyor mudur sence? *Cheeseburger* iyi giderdi."

Marah ondan kurtulmak için eline yeterince para tutuşturdu.

"Sen bir şey ister misin?"

"Hayır, istemem."

Paxton, Marah'nın babasının verdiği yirmi doları aldı. O gidip de ortam yeniden sessizliğe gömüldüğünde Marah postaların yığıldığı

sehpanın yanından geçti. Yerde *Star* dergisinin son sayısı duruyordu ve iç sayfalardan biri açıktı.

Marah'nın bacakları neredeyse onu taşıyamayacak kadar titremeye başladı. Tully dün gece o dergiyi okuyordu... Arabasına binmeden önce. İşte kanıtı.

Marah ihanetinin kanıtından gözlerini ayırıp yürümeye devam etti. Oturma odasındaki iPod şarj ünitesi boştu. O yüzden Marah da Tully'nin yatak odasına gidip etrafına bakındı. Yatağın yanında bir şey yoktu. Tully'nin kocaman soyunma odasına geçer geçmez aniden durdu.

Al, bunu dene Marah. Bununla prenseslere benziyorsun. Ben giyinmeyi severim, sen sevmez misin?

İçini kapkara, duman kütlesi gibi bir suçluluk duygusu kapladı ve nefesini kesti. Kokusunu alıyor, açıktaki tenine yükselerek tüylerini diken diken ettiğini hissediyordu. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve bir an kalkamayacağını sandı.

Bu adam seni mahvedecek. Marah o aralık ayının gecesinde Paxton'ı onu seven herkese tercih ettiğinde Tully'nin ona söylediği son söz bu olmuştu.

Gözlerini kapatıp anımsadı. Babasıyla Tully'nin yurdun yatakhanesine gelmesinin üzerinden yalnızca dokuz ay mı geçmişti gerçekten? Yıllar yıllar önceydi sanki. Paxton elini tutup onu o karlı geceye çıkarmış, kahkahalar atarak kendilerini Romeo ve Jülyet olarak adlandırmışlardı.

"Hepsine karşı biz" fikri başta çok romantik gelmişti. Marah üniversiteyi bırakıp Paxton'ın altı başka gençle paylaştığı köhne daireye taşınmıştı. Burası Pioneer Meydanı'nda farelerin istila ettiği asansörsüz binanın beşinci katıydı ama sürekli elektrik ve sıcak su kesintisi yaşamaları ya da sifonun çalışmaması gerçekten de dert

değildi. Önemli olan Paxton'ın onu sevmesi, geceleri birlikte kalabilmeleri ve istedikleri saatte eve girip çıkabilmeleriydi. Paxton'ın işsiz ve parasız olması dert değildi. Günün birinde şiirleri sayesinde zengin olacaklardı nasılsa. Üstelik Marah'nın parası vardı. Lise mezuniyeti için ona verilen paraları hesabında saklıyordu. Üniversite boyunca babası ona, kendi birikimine dokunmasını gerektirmeyecek miktarda para veriyordu zaten.

Marah'nın hesabındaki para suyunu çekene kadar her şey yolundaydı. Paxton marihuananın yavan, metamfetamin ve eroinin "heyecan verici" olduğuna karar vermişti. Para bittiği için Paxton'ı suçlayamasa da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı.

Daha en başından çalışmaya başlamıştı. Geceleri kulüplerde şiirlerini tanıtıp gündüzleri de yazması gerektiğin için Paxton'ın çalışması mümkün değildi. Marah onun esin perisi olmaktan memnundu ama bu da uzun sürmedi. Bir zaman sonra hiçbirinde uzun süre kalamadığı bir işten diğerine koşturmaya başlamıştı.

Birkaç ay önce, haziran ayında Paxton bir gece kulüpten geç bir saatte döndüğünde ona Seattle'ın artık "bittiğini" söyledi. Ertesi gün toparlanıp Paxton'ın yeni arkadaşlarından birinin peşinden Portland'a gittiler. Orada da başka üç gençle birlikte harabe, pislik içinde bir daireye taşındılar. Marah bir hafta içinde Mark Magick'te iş buldu. Kitapçıdaki işler diğerlerinden farklıydı ama aynı zamanda da diğerlerine benziyordu. Saatlerce ayakta duruyor, kaba insanlara yardımcı oluyor, eve parayla dönüyordu. Bu şekilde aylar geçmişti.

Marah ilişkilerinin istikrarsızlığını henüz on gün önce anlayabilmişti.

O gece eve geldiğinde dairelerinin kapısına tahliye ilanı asılıydı. Kırık kapıyı açtı. Kapının kilidi taşındıkları günden beri kırıktı ve yöneticinin de onarmaya niyeti yoktu. İçeri girdiğinde ev arkadaşları oturma odasında yere uzanmış, elden ele esrar geçiriyorlardı.

Marah, "Bizi buradan çıkaracaklar," dedi.

Hepsi ona güldü. Paxton yana dönüp donuk ve cansız gözlerle ona baktı. "Senin işin var..."

Marah günlerce bir sis perdesinin içinde gezindi. İçini saran korku derin ve sert bir buzdağı gibiydi. Evsiz kalmak istemiyordu. Portland'daki evsiz, dilenen, sundurmaların altında kirli battaniyelere sarınıp uyuyan, çöplerden bulduklarıyla beslenip paralarını uyuşturucuya harcayan gençleri görmüştü.

Ayrıca korkularından bahsedeceği kimse de yoktu. Ne annesi ne de yakın bir arkadaşı vardı. Bu farkındalık kendini daha da yalnız hissetmesine sebep oldu.

Ama sonra anımsadı. *Benim görevim seni sevmek.*

Bu düşünce aklına girdikten sonra ondan kurtulması mümkün olmadı. Tully ona kaç defa yardım teklifinde bulunmuştu? *Ben insanları yargılamam. İnsan olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.*

Marah aslında nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Ertesi gün Paxton'a söylemeden işten kaytarıp son kalan birkaç dolarla Seattle'a bir otobüs bileti aldı.

Tully'nin dairesine akşam saat yedide vardı. Uzunca bir süre, en az on beş dakika dış kapıda bekleyip kapıyı çalacak cesareti bulmaya çalıştı. Nihayet çaldığında çok zor nefes alıyordu.

Yanıt yoktu.

Marah cebinden yedek anahtarlarını çıkardı. Kilidi açıp içeri girdi. İçerisi sessiz ve aydınlıktı. Tully'nin oturma odasına bıraktığı iPod'undan yumuşak bir müzik sesi geliyordu. Marah çalan şarkıdan *(Diamonds and Rust)* bunun, annesinin hastayken Tully için doldurduğu iPod olduğunu anladı. *Onların şarkısıydı* bu. Tully ve Kate'in. Tully başka bir şarkı çalmış mıydı hiç?

"Tully?"

Yatak odasından çıkan Tully dağınık saçları, garip kıyafeti ve yorgun gözleriyle evsizlere benziyordu. "Marah," dedi aniden durarak. Biraz... tuhaf görünüyordu. Sallanıyordu ve rengi solgundu. Odaklanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Kafası dumanlı. Marah son iki yıldır bunu anlayacak kadar deneyim edinmişti.

Tully'nin de ona yardım edemeyeceğini hemen anlamıştı. Ayakta bile duramayan şu haliyle ona yardım edemezdi.

Yine de Marah denedi. Ona yalvarıp para istedi.

Tully bir sürü güzel söz söyledikten sonra gözleri yaşlarla doldu ama sonunda verdiği yanıt hayır olmuştu.

Marah öyle büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki ağlamak istiyordu. "Annem sana güvenebileceğimi söylemişti. Ölürken bana, ne olursa olsun senin bana yardım edeceğini ve beni seveceğini söylemişti."

"Deniyorum Marah. Sana yardım etmek istiyorum..."

"Senin istediğin şeyi yaptığım sürece tabii... Paxton haklı." Marah o son sözleri içi acıyarak söylemişti. Tully'nin yanıtını beklemeden daireden çıktı. Ancak Seattle merkezdeki otobüs terminalinin soğuk koltuğuna oturduğunda bu sorunu nasıl çözeceğini buldu. Hemen yanında şu magazin dergilerinden biri duruyordu. Şartlı tahliye olduğunda Maserati kullanırken yakalanan Lindsay Lohan'la ilgili bir sayfa açıktı. GENÇ YILDIZ REHABİLİTASYONDAN ÇIKAR ÇIKMAZ KONTROLDEN ÇIKTI diye bir başlık atılmıştı.

Marah dergiyi alıp iletişim numarasını aradı ve *Ben Marah Ryan, Tully Hart'ın vaftiz kızıyım. Uyuşturucu problemine dair bir makale için ne kadar ücret ödersiniz?* diye sordu. O soruyu sorarken bile midesi bulanmıştı. Bazı şeylerin, bazı seçeneklerin yanlış olduğunu baştan görebiliyordu.

"Marah? Şuna bir bak."

Biri adını uzaklardan söylemişti sanki. Yavaş yavaş nerede olduğunu anımsadı. Tully'nin soyunma odasında diz çökmüştü.

Vaftiz annesi hastanede komadaydı. Müzik karanlığın içinden ona ulaşıp uyanmasına yardımcı olur diye düşünüp Tully'nin iPod'unu bulmaya gelmişti.

Marah yavaşça döndüğünde bir elinde yarısı yenmiş bir hamburger tutan Paxton'ın diğer eliyle Tully'nin mücevher kutusunu karıştırdığını gördü. Yavaşça ayağa kalktı.

"Pax..."

"Vay. Şuna bak." Bir kurşunkalemin tepesinde duran silgi büyüklüğündeki pırlanta taşlı küpeyi tutuyordu. Karanlık soyunma odasında bile ışıl ışıl parlıyordu.

"Bırak onu Paxton," dedi yorgun bir sesle.

Paxton ona etkileyici tebessümüyle baktı. "Ah, yapma. Vaftiz annen bunun kaybolduğunu anlamaz bile. Düşünsene Marah. Hep hayalini kurduğumuz gibi San Francisco'ya gidebiliriz. Şiirlerim konusunda nasıl tıkandığımı biliyorsun. Çünkü beş parasızız. Sen bütün gün işteyken ben nasıl yaratıcı olabilirim ki?" Paxton ona yaklaştı. Onu kendine çekip bacaklarını onunkilere yasladı ve imalı biçimde kıpırdandı. Eli Marah'nın poposuna inip kalçasında durdu ve sonra onu sımsıkı kavradı. "Bu bizim geleceğimiz olabilir Mar." Paxton'ın siyaha boyalı gözlerindeki tuhaflık Marah'yı korkutmaya başlamıştı.

Kolunu çekip geri adım attı. İlk kez gözlerindeki bencilliği, dudaklarının ifadesinden içindeki isyanı, tembellikten yumuşamış solgun ellerini açıkça görüyordu.

Paxton kulağındaki gümüş ve siyah kafatası biçimli küpeyi çıkarıp onun yerine Tully'nin pırlanta küpesini taktı. "Haydi gidelim."

Marah'nın isteklerini, kendi isteklerine uyduracağından fazlasıyla emindi. Başından beri böyle olmuştu. Marah, Dr. Bloom'un ofisinde acılarıyla nasıl baş edeceğini ona gösteren yakışıklı, sorunlu, bileği kesik bir şairle tanışmıştı. Bu genç adam kollarında ağlamasına izin vermiş, ona hayatını değiştirebileceğine dair şarkı sözleriyle şiirler okumuştu. Kendini kesmenin anormal bir şey olmadığını, hatta iyi ve güzel bir şey olduğunu söylemişti. Marah jiletle şekil verdiği saçlarını boyamış, yüzünü kederin beyaz rengine boyamıştı. Sonra onun peşinden dünyanın o bildik karanlık tarafına yol almış, karanlığın kendisini tahrik edip üzerini örtmesine izin vermişti.

"Beni neden seviyorsun Pax?"

Genç adam ona baktı.

Marah'nın kalbi incecik, gümüş bir kancadan sarkıyordu sanki.

"Sen benim esin perimsin. Biliyorsun." Paxton ona havlaz bir tebessüm atıp mücevher kutusunu karıştırmaya devam etti.

"Ama artık pek yazmıyorsun."

Paxton ona döndü. Marah genç adamın gözlerindeki öfke kıvılcımını gördü. "Nereden biliyorsun?"

Ve o anda Marah'nın kalbi yerinden çıkıp düşüşe geçti. İçinde büyüttüğü aşk dolu ortamı düşünmeden edemiyordu. Annesiyle babasının birbirini ve çocuklarını nasıl sevdiklerini anımsadı. Aynı anda hem özgür kalıp hem büyüyormuş gibi garip bir hisle öne doğru bir adım attı. Bainbridge Adası'ndaki evlerinin oturma odasının manzarasını düşünüp bir zamanlar yaşadığı hayatın, eski benliğinin özlemini hissetti. Hepsi onu bekliyordu. Eski hayatı hemen karşı kıyıdaydı.

Marah derin bir nefes alıp Paxton'ın ismini mırıldandı.

Genç adam yüzüne yansıyan sabırsız ifadeyle ve kararan gözleriyle ona baktı. Marah, Paxton'ın sanatı sorgulandığında ne

kadar sinirlendiğini bilirdi. Aslında her konuda sorgulanmaktan nefret ediyordu. Marah'yı en çok sessiz, çökmüş ve kendini kestiği zamanlar seviyordu. Nasıl bir sevgiydi ki bu? "Efendim?"

Onu kollarına alması için genç adama iyice sokularak, "Öp beni Pax," dedi.

Paxton onu öperken Marah ona sımsıkı sarılmış, öpücüğün onu her zamanki gibi büyülemesi beklentisiyle kendini bırakmıştı.

Ama büyülemedi.

Marah o zaman bazı ilişkilerin patlama, gözyaşı veya pişmanlıklar olmadan da bitebildiğini öğrendi. Sessiz sedasız bitip gidiyorlardı. Hiç beklemediği bu his onu korkutmuş, ona yalnızlığının derinliğini göstermişti. Yıllardır neden bundan kaçtığı belliydi.

Paxton'ın kız kardeşinin ölümünden ve ailesinin onu terk etmesinden ne kadar etkilendiğini biliyordu. Bazen uykusunda ağladığını ve bazı şarkıların ruh halini kapkara mürekkebe çevirebildiğini biliyordu. Kız kardeşinin ismini duymak bile ellerinin titremesine yetiyordu. Bunun şiir, gotik yaşam tarzı, hatta hırsızlık yapmaktan çok daha farklı yönleri de vardı. En azından böyle bir potansiyele sahipti. Ama şu anda Marah'ya yetmediği kesindi.

"Seni sevdim ben," dedi Marah.

Pax onu elinden tutup daireden çıkardı. "Ben de seni seviyorum."

Marah aşkın ya da aşkın bitmesinin her zaman böyle acı verip vermeyeceğini düşündü.

Ön kapıda, "Bir şey unuttum," dedi ve Paxton'ın elinden kurtulup durdu. "Asansörlerin orada bekle beni."

"Olur." Paxton asansöre doğru yürüyüp düğmeye bastı.

Marah daireye dönüp kapıyı arkasından kapattı. Kısacık bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı kilitledi.

Paxton peşinden koştu ve bağırıp çağırarak kapıyı yumruklamaya başladı. Gözyaşları gözlerini acıtırken, "Canın cehenneme o zaman, seni lanet olası fahişe," diye bağırıp hızlı adımlarla oradan ayrıldı. Paxton gittikten sonra bile Marah yerde, sırtını kapıya yaslayarak oturmaya devam etti. Genç adamın ayak sesleri kaybolduğunda kolunu açıp iç kısımdaki küçük, beyaz yara izlerini sayarken şimdi ne yapacağını düşünüyordu.

✦

Marah iPod'u bulup şarj ünitesiyle birlikte bir alışveriş poşetine koydu. Sonra dairenin içinde ağır ağır gezinip Tully'yle geçirdiği binlerce küçük anıyı anımsadı. Annesinin günlüğünü de buldu ve onu da poşetin içine attı. Belki günün birinde okumak isterdi.

Tully'nin şen kahkahalarıyla sonu gelmeyen konuşmalarının duyulmadığı evin bunaltıcı havasına daha fazla dayanamayacağını fark ettiğinde evden ayrılıp feribot terminaline gitti. Feribota binip kabinlerden birinde oturdu ve iPod'u çıkardı. Küçük kulaklıkları takıp düğmesine bastı. Elton John şarkı söylüyordu. *Goodbye... yellow brick road...*

Başını çevirdi ve kapkara Sound Koyu'na bakıp Bainbridge Adası'nın ince, altın rengi ışıklarını izledi. Feribot iskeleye vardığında iPod'u tekrar kutusuna koyup iskeleye çıktı ve oradan bir otobüse binip evinin yolunda indi.

Evini bir yılı aşkın bir süre sonra ilk defa görmüştü ve görür görmez de olduğu yerde kaldı. Karamel renginde, sedir ağacından yapılmış kiremitler bu serin gecede kapkara görünüyordu. Kar beyazı padavrası da içeriden yansıyan altın rengi ışıkta parlıyordu.

Marah annesinin sesini duyma beklentisiyle verandada durakladı. *Selam bebeğim, günün nasıl geçti?*

Marah kapıyı açıp içeri girdi. Ev onu anaokulundan geldiği ilk günden beri nasıl karşıladıysa öyle karşıladı. Işık, sesler ve konforlu, içi dolgulu mobilyalar. Ne söyleyeceğini bile düşünmeden üst kattaki bir kapının *küt* diye açıldığını duydu.

"Marah geldi! Acele et Skywalker yoksa gider!"

Kardeşleri üst kattaki odalarından sendeleyerek çıkıp fırtına gibi eserek birlikte alt kata koştular. İkisinin de üzerinde futbol eşofmanları vardı ve ikisinin de saçı patenci çocuk modelinde kesilmiş, dişlerine de tel takılmıştı. Wills'in yüzü kıpkırmızı ve temizdi, hafiften bıyıkları çıkmaya başlamıştı. Lucas'ın yüzü de kıpkırmızı ve sivilceliydi.

Yol boyunca birbirlerini itip Marah'ya aynı anda sarıldılar. Ablalarının serbest kalma çabasının sonuçsuz kalmasına güldüler. Onları son gördüğünde ikisi de çocuktu. Şimdi neredeyse on iki yaşına gelmişlerdi ama ona ablalarını özlemiş küçük çocukların şiddetiyle sarılmışlardı. Marah da onları özlemişti. Şu ana kadar da özleminin bu kadar yoğun olduğunu hissetmemişti doğrusu.

Wills nihayet ablasını bıraktığında, "Paxton nerede?" diye sordu.

"Gitti," dedi Marah sessizce. "Yalnız geldim."

Wills kısık sesle, "Harika," dedi ve karmakarışık saçlarını salladı. "O aşağılık herifin teki."

Marah bu söz üzerine gülmeden edemedi.

"Seni özledik Mar," dedi Lucas içtenlikle. "Kaçmakla çok büyük hata ettin."

Marah onlara sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki çocuklar tiz sesler çıkartıp kıpırdanmaya başladılar.

Lucas nihayet serbest kaldığında, "Tully nasıl?" dedi. "Onu gördün mü? Babam dedi ki yarın onu görmeye gidebilirmişiz. O zamana kadar uyanır, değil mi?"

Marah'nın ağzı kurudu. Ne diyeceğini bilemediği için hafifçe gülümseyip omuz silkti. "Tabii ki. Evet."

"Harika," dedi Wills.

Birkaç dakika sonra yine bir şey için yarışarak üst kata koştular.

Marah alışveriş poşetini alıp eski odasına çıktı ve kapıyı yavaşça açtı.

İçeride her şey yerli yerindeydi. Kamp fotoğrafları hâlâ dolaba iliştirilmiş, yıldızları Harry Potter kitaplarının yanına yığılmıştı. Poşeti yatağına bırakıp masasına gitti.

Defalarca okunmaktan kenarları kıvrılmış eski *Hobbit* kitabını alırken elinin titremesi onu hiç şaşırtmadı. Yıllar önce annesi vermişti bu kitabı ona.

Hobbit'*i okumaya henüz hazır olduğunu düşünmüyorum ama günün birinde, belki birkaç yıl içinde kalbini kıracak şeyler olabilir. Belki benimle veya babanla paylaşmak istemeyeceğin üzüntüler yaşayıp kendini yalnız hissedeceksin ve eğer öyle bir şey olursa komodininin üzerindeki bu kitabı anımsa. O zaman bunu okuyabilir, seni alıp götürmesine izin verebilirsin. Sana çok aptalca gelebilir ama on üç yaşındayken bana çok faydası olmuştu.*

Marah, "Seni seviyorum anneciğim," demişti ve annesi de gülüp, "Umarım ergenlik yaşlarında da bunu unutmazsın," diye yanıtlamıştı.

Ama Marah unutmuştu. Nasıl unutmuştu?

Parmaklarını altın kabartma yazıların üzerinde gezdirdi. *Belki üzüntüler yaşayıp kendini yalnız hissedeceksin.*

Marah o anda kayıp duygusunu öyle derin hissetti ki gözleri yaşararak, *beni tanıyordu,* diye düşündü.

24

✦

Hayal ürünü dünyamdayım yine, yanımda en yakın arkadaşımla. Tam olarak nerede olduğumu çözemiyorum ama çimlere uzanmış, yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. Bir şarkının melodilerini duyuyorum. Sanırım Pat Benatar, aşkın bir savaş meydanı olduğunu bana anımsatıyor. Bütün bunların, bu gidiş gelişlerin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama teoloji konusunda yetenekli olduğum pek söylenemez zaten. Dine dair bildiğim hemen her şey *Jesus Christ Superstar*'dan[22] ibaret.

Acım dinmiş, ama anısı kalmış. Uzaktan, çok az gelen ama her zaman bilinçaltınızda bekleyen unutulmaz bir melodi.

"Katie, nasıl yağmur yağabiliyor?"

Kelebek kanadı gibi yanağıma sürtünen yağmur damlalarını hissediyorum ve anlamsız bir şekilde üzüldüğümü hissediyorum. Etrafımı saran dünya her ne kadar garip olsa da bir zamanlar anlamlıydı. Şimdi bir şeyler değişiyor ve bu değişim hoşuma gitmiyor. Kendimi artık güvende hissetmiyorum. Çok önemli bir şey yanlış gidiyor.

Yağmur yağmıyor.

22 Sözleri Tim Rice'a, bestesi Andrew Lloyd Webber'a ait *rock* opera. (ç. n.)

Sesinin tonu daha önce duymadığım kadar nazik. İşte, bir değişim daha.

Annen o. Ağlıyor. Bak.

Gözlerim kapalı mıydı?

Onları yavaşça açıyorum. Karanlık belli belirsiz biçimde kayboluyor; içi ışık dolu bir şeyler akıyor. Küçük karanlık zerreler metal rendeler gibi bir araya gelip belli bir şekle bürünüyor. Aniden her yer aydınlanıyor ve nerede olduğumu görüyorum.

Hastane odası. Tabii ya. Hep buradayım; kendimi başka yerlerde görmem ise bir yanılsama. Gerçek olan bu. Yatakta uzanan perişan haldeki vücudumu görüyorum. Göğsüm her nefes alıp verişimle birlikte vızıldayan yatağımın yanındaki makineyle uyumlu bir şekilde inip kalkıyor. Dağı andıran yeşil çizgileri gösteren grafik benim kalp atışlarım. Yukarı aşağı, yukarı aşağı.

Annem yatağımın yanında. Anımsadığımdan daha ufak tefek, daha zayıf ve omuzları ömür boyu ağır bir yük taşımışçasına sarkık. Kıyafeti yine başka bir çağdan kalma. Beyaz çoraplarıyla Birkenstock terliklerini giyinmiş. Ama bunların hiçbir önemi yok.

Ağlıyor. Benim için üstelik.

Ona nasıl inanacağımı bilmiyorum ama nasıl umursamayacağımı da bilmiyorum. O benim annem. Defalarca bana tutunup defalarca beni terk etmesine karşın ruhumun özünün bir parçası olarak onunla aramda bir bağ bulunuyor ve bunun bir anlamı var. Burada olmasının bir anlamı var.

Ona doğru gerinip sesini duymaya çalıştığımı hissediyorum. Odanın sessizliği bile gürültülü geliyor. Gecenin bir yarısı olduğunu söyleyebilirim. Pencerenin ötesinde, dışarısı kapkaranlık.

Bedenime bakıp, "Ben seni acı çekerken hiç görmedim," diyor. Sesi fısıltıdan daha güçlü değil. "Merdivenlerden yuvarlandığını,

dizini yaraladığını ya da bisikletten düştüğünü hiç görmedim." Gözlerinden yaşlar akıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım. Nasıl Cloud olduğumu, senin için iyi olmaya ne kadar çabaladığımı ve başarısız olduğumu. O kötü yılları nasıl geride bıraktığımı... Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım ama uyanmazsan bunu yapamam." Yatağa yaslanıp bana bakıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor annem. "Sana bunu hiç söylemedim, değil mi?"

Gözyaşlarını silmiyor, benim yüzüme damlıyorlar. Biraz daha eğildiğinde neredeyse yanağımı öpecek kadar bana yakın. Bugüne dek yaptığını hiç anımsamadığım bir şey. "Seni seviyorum Tully." Bunu söylerken sesi boğuluyor. "Belki umursamıyorsun, belki çok geç kaldım ama seni seviyorum."

Annemden bu sözleri duyabilmek için bir ömür beklemiştim.

Tul?

Kate'e döndüm ve ışıltılı yüzüyle güzel, yeşil gözlerini gördüm. O gözlerde bütün hayatımı görebiliyordum. Bugüne dek olduğum ve olmayı istediğim her şeyi. En yakın arkadaşlar birbirinin aynası gibidir.

Zaman geldi, dedi ve sonunda anladım. Kate'le birlikte geziniyordum, yanımda Kate'le birlikte hayatımın nehrinde ağır ağır geziniyordum ama ileride bir akıntı var.

Bir seçim yapmam gerekiyor ama önce anımsamalıyım. Canımın yanacağını içgüdüsel olarak biliyorum.

"Yanımda kalacak mısın?"

Elimde olsa sonsuza kadar kalırdım.

Artık bedenimin neden burada olduğu, bu bembeyaz odada neden kırıklar içinde ve makinelere bağlı olduğunu öğrenme vakti.

"Tamam o zaman," diyorum cesaretimi toplayarak. "Marah'yla başladı her şey. Ne kadar zaman önce ziyaretime gelmişti? Bir hafta önce mi yoksa on gün önce miydi? Bilmiyorum. 2010 yılının Ağustos ayı sonlarıydı. Annemin sözde ziyaretinden sonra. Doğrusu zaman kavramımın iyi olduğu söylenemez...

Anılarımı yazmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Baş ağrısı daimi refakatçim olmuştu.

Evimden en son ne zaman çıkmıştım? Daha fazla devam edemeyeceğimi itiraf etmekten utanıyordum. Kapıyı açamıyordum. Kapı kulpuna dokunduğumda içimi bir panik kaplıyordu ve titreyip nefes almakta zorlanıyordum. Bu güçsüz halimden nefret ediyor, utanıyordum ama üstesinden de gelemiyordum. Hayatımda ilk kez irade gücümü kaybetmiştim. Onsuz hiçbir şeyim kalmamıştı.

Her sabah kendi kendime yemin ediyordum. Xanax'ı bırakıp evden çıkacak, dış dünyaya açılacaktım. Marah'yı arayacaktım. Yeni bir iş, belki de bir hayat. Türlü senaryolar yazıyordum. Kimisinde Bainbridge Adası'na gidip Johnny'ye beni affetmesi için yalvarıyordum ve çabalarımın karşılığını alıyordum.

O gün de farklı değildi. Geç bir saatte uyandığımda çok sayıda uyku hapı almış olabileceğimi tahmin ettim. Kendimi berbat hissediyordum. Ağzımın içi katran gibiydi ve gece dişlerimi fırçalamayı unutmuşum gibi bir tat vardı. Yatakta yuvarlanıp komodinimin üzerinden saate baktım. Dudaklarımı büzüştürüp gözlerimi ovuşturdum. Kumlu ve kanlanmışlardı. Uykumda ağladığıma şüphe yoktu. Ve yine bütün günü uyuyarak geçirdim.

Uyandığımda odaklanmaya çalıştım. Banyo zemininde dağ gibi çamaşır birikmişti.

Dün dışarı çıkmayı denemiş ve beni engelleyenin kıyafet sorunu olduğuna karar vermiştim. Makyaj malzemelerim konsolun üzerine saçılmıştı.

Bu iş artık gerçekten de çığırından çıkıyordu.

Bugün hayatımı değiştirecektim.

Duş almakla işe başladın. Sıcak su üzerime dökülüyordu ama uyuşukluğumu gidermektense kendimi daha kötü hissetmeme sebep olmuştu. Buharlı ortamda her şeyi yeniden zihnimde canlandırdım. Johnny'nin öfkesi, Kate'in ölümü, Marah'nın kaçıp gitmesi.

Farkına vardığım bir sonraki şey suyun soğuduğuydu. Hafifçe gözlerimi kırpıştırırken bana neler olduğunu düşündüm. Üşüyüp tir tir titrerken duştan çıkıp kurulandım.

Yemek ye.

Evet.

Bu işe yarar.

Yatak odamın zemininde bulduğum eşofmanlarımı giydim. Titriyordum ve başım ağrıyordu. Yemek yemek iyi gelecekti. Bir tane de Xanax.

Yalnızca bir tane.

Karanlık dairemin içinde gezinirken geçtiğim yerlerdeki ışıkları yakıyor, sehpanın üzerinde biriken postaları görmezden geliyordum. Kendime bir kahve koyarken cep telefonum çaldı. Hemen yanıt verdim. "Evet?"

"Tully? Ben George. George Clooney'nin oynadığı *Amerikalı* filminin gala gösterimi için sana bir bilet buldum. Detayları e-postayla atarım. Seattle merkezdeki bir salonda gerçekleştirilecek yardım organizasyonu. Yayıncılar da orada olacak. Onları etkilemek için bir şans elde edebilirsin. 2 Eylül'de. Saat 20.00'de. Geç kalma ve iyi görünmeye bak.

"Teşekkürler George," dedim günlerdir ilk defa gülümseyerek.

İçimi bir ümit sarmıştı. Buna ihtiyacım vardı. Talaş gibi kupkuru bir çığlık attım. Daha fazla bu şekilde yaşamayı sürdüremezdim.

Sonra birden fark ettim: Dairemden ayrılıp insan içine çıkacaktım. Bir anda ortaya çıkan paniğimi bastırmaya çalışıyordum.

Hayır.

Bunu yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Organizasyonda giyeceğim kıyafeti seçmek için soyunma odama geçerken bir Xanax daha içtim. Evet, yarın bırakacaktım.

Şeye ihtiyacım olacak...

Neye? Neden soyunma odamda duruyorum?

Ah. Kuaför randevusu.

"Tully?"

Marah'nın sesini duyduğumu mu sandım? O kadar hızlı döndüm ki ayağım tökezledi ve dolabın kapısına çarptım. Gerçek olduğundan bile emin olmadığım bir sese doğru evin içinde dengesiz adımlarla ilerliyordum.

Ama oradaydı, oturma odamdaki camdan duvarların önünde duruyordu. Kısa, dimdik, pembe saçlarıyla baştan ayağa siyahlara bürünmüştü. Kaşından gümüş bir *piercing* sarkıyordu. İnanılmaz derecede zayıflamıştı. Elmacık kemikleri solgun, çukur yanaklarının üzerinde bıçak gibi keskin görünüyordu.

Bana bir şans daha verecekti. "Marah," dedim yumuşak bir sesle. Onu bu kadar sevmek canımı yakıyordu. "Geri döndüğüne sevindim."

Gergin bir ifadeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Korkmuş değil de rahatsız bir hali vardı.

Zihnimin daha berrak olmasını, şu lanet baş ağrısının da kıskacını gevşetmesini çok isterdim. Çok huzursuzdum ve konuşması için sabırsızlanıyordum.

"Benim şeye ihtiyacım var..." diye başladı.

Biraz dengesizce ona doğru yürüdüm. Ayakta duramadığım için utanmıştım. Fark etmiş miydi?

"Neye ihtiyacın var bakalım küçük kız?" O cümlenin tamamını kurabilmiş miydim yoksa yalnızca düşünmüş müydüm? Keşke o ikinci Xanax'ı içmeseydim. Paxton'dan mı kaçıyordu? "İyi misin?"

"İyiyim. Pax ve benim paraya ihtiyacımız var."

Durdum. "Benden para istemeye mi geldin?"

"Bana ancak bu şekilde yardım edebilirsin."

Baş ağrımı dindirmek için iki parmağımı şakaklarıma bastırdım. Küçük peri masalım bir anda yerle bir olmuştu. *Beni* istemiyordu, benden yardım istemeye gelmemişti. Para istiyordu ve sonra tekrar gidecekti. Daha doğrusu Paxton için para istiyordu. Onu buraya Paxton yollamış olmalıydı. Bundan emindim. Ona para verip tekrar gitmesine izin verdiğimi öğrendiğinde Johnny ne tepki verirdi?

Elimden geldiğince nazik bir şekilde bileğini tutup kollarını açtım. Kolunun üst kısmı solgun ve gümüşi, bazıları eskiden kalma bazıları da yeni, zikzak biçimli yara izleriyle doluydu.

Marah elini çekti.

Bu haline içim parçalandı. Canının yandığını görebiliyordum. Son zamanlardaki ortak yanımız buydu ama şimdi birbirimizin yardımına koşup birbirimize destek olmalıydık. Bir daha asla onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Kate'in olmamı istediği vaftiz anne olacaktım. Onu ya da Johnny'yi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım. "İyiysen neden kendine zarar vermeye devam ediyorsun?" Bunu elimden geldiğince nazik bir şekilde sormak

istemiştim ama gerçekten titriyordum. Başım ağrıyordu ve kusmak üzereydim. Nabzımı kulaklarımda duyuyordum. Panik atak yaşayacakmışım gibi hissediyordum ama neden? "Sana yardım etmek istiyorum, bunu istediğimi biliyorsun..."

"Bana para verecek misin vermeyecek misin?"

"Ne için?"

"Seni ilgilendirmez."

Bilinçli olarak seçtiği kelimeler beni derinden yaralamıştı. "Yani para için buraya geldin." Artık güçlükle tanıdığım bu kıza baktım. "Bana bak," dedim. Ne kadar tehlikeli bir seçim yaptığını anlamasını istiyordum. "Ben hayatımı mahvettim Marah. Ailem yok. Kocam ve çocuklarım yok. Sahip olduğum tek şeyimi, kariyerimi de kaybettim. Sonun benimki gibi olmasın. Yapayalnız. Seni seven bir ailen var. Evine dön. Johnny sana yardım eder."

"Pax var."

"Bazı adamlarla birlikte olmak yalnız olmaktan çok daha kötüdür Marah."

"Sen sanki çok anlarsın da. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

İstikrarsız haline karşın benden istediği şeyi yapamayacağımı biliyordum. Aslında istiyordum, hem de çok, ama tekrar kaçıp gitmesini kolaylaştıramazdım. Yıllar boyunca bu kıza karşı çok sayıda hatalarım olmuştu. Hiçbiri Paxton'la ilişkisini romantikleştirip ilişkilerini Johnny'den gizlememden daha kötü değildi ama artık dersimi almıştım. "Sana evimi açarım ve Dr. Bloom'la randevu ayarlarım ama aynı hataya bir daha düşmeyeceğim. Babanın arkasından iş çevirip kendini kesmeni bir az olsun umursamayan bir serseriyle kümeste yaşayasın diye sana para vermeyeceğim. "

Ondan sonra birbirimize şu an anımsamak bile istemediğim korkunç şeyler söyledik. Kendi hayatım kadar sevdiğim bu kız bana bir ağacı ikiye bölebilecek kadar sert bir bakış attı. Sonra kapıyı arkasından çarparak çekip gitti.

✦

Gala gecesi sinsice yaklaşıyordu. Nasıl olacağını gerçekten bilmiyordum. Tek bildiğim 2 Eylül akşamı telefonumun alarmı çaldığında uyuşuk bir halde odadan odaya gidip hiçbir şey yapmadığım halde anılarım üzerinde çalışıyormuşum gibi yaptığımdı.

Nota baktım. *Gala. Saat sekiz. Medyanın önde gelenleri.* Sonra saate baktım.

19.03'tü.

Gidecektim. *Gitmeliydim.* Bu son şansımdı. Korkumun, paniğin ya da çaresizliğimin bana engel olmasına izin vermeyecektim. Giyinecek, güzel görünecek, spot ışıklarının altındaki yerimi geri alacaktım. Ne de olsa burası Amerika'ydı. İkinci fırsatlar ülkesi, özellikle de ünlüler için. Ah, belki *talk show*'dan kovulmaktan utanç duyan Hugh Grant gibi gülümseyerek af diler, kaygılarımdan ve sıkıntılarımdan bahsedebilirdim. Üstelik insanlar da beni anlardı. Bugünlerde, bu ekonomik şartlardan ötürü kaygı duymayan biri var mıydı? Sevdiği işini kaybetmeyen kim vardı ki?

Tekrar yatak odama yöneldiğimde biraz paniklemiştim ama Xanax işe yarayacağı için iki tane aldım. Bu gece bir anksiyete atağı yaşama riskini göze alamazdım. Mükemmel olmalıydım ki olabilirdim de. Ben sıcak örtülerle kilitli kapıların arkasına gizlenecek türden bir kadın değildim.

Soyunma odamda giymek şöyle dursun, satın aldığımı bile anımsamadığım kıyafetlerin üzerinden geçip elbiselerimin karşısında durdum. Defile yapamayacak kadar kilolu olduğum için eski elbiselerimden birini askıdan aldım: asimetrik yakalı siyah Valentino elbisemle desenli siyah çoraplarım. Eskiden üzerimde güzel dururdu. Simdi ise bir sosise benziyordum. Ama elbise siyahtı ve en iyi seçeneğim buydu.

Ellerim titriyordu. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplamaktan başka bir şey yapamadım. Kocaman altın sarısı ve siyah inci küpelerim dikkatleri solgun suratımdan çekiyor gibiydi. Hayatımda yapmadığım kadar çok makyaj yapmama karşın yine de yorgun görünüyordum. Yaşlanmıştım. Bunu düşünmemeye çalışarak pahalı parlak pembe rugan ayakkabılarımı giyip gece çantamı aldım.

Tam kapıya uzanmıştım ki panik duygusu içimi sardı ama dişimi sıkıp kendimi zorladım. Kapıyı açıp koridora çıktım.

Lobiye vardığımda çok heyecanlanmıştım ama daireme sığınmamak için kendimle mücadele ediyordum.

Kapı görevlisi bir araba çağırdı ve arka koltuğa yığıldım.

Yapabilirsin. Yapabilirsin.

Gözlerimi kapattım ve içimdeki korkuyu bir kerede atmaya çalıştım ama araba sinema salonunun önünde durduğunda her an bayılabilecek kadar sersemlemiştim.

"İniyor musunuz bayan?"

Taksiden indim. Kırmızı halıdan geçerken sanki çamurda yürüyordum. Projektör ışıkları gözlerimi yakıp kirpiklerimi kırpıştırmama sebep oluyordu.

Yağmur yağdığını fark ettim. Ne zaman başlamıştı?

Ürkütücü ışıklar markizden yayılarak sokaktaki su birikintilerini ışıldatıyordu. Şeritle ayrılmış alanın ötesindeki izleyiciler ünlülerin gelmesini bekliyordu.

Ellerim titriyordu; ağzım da o kadar kurumuştu ki güçlükle yutkunuyordum. Çenemi kaldırıp kendimi kırmızı halının üzerinde yürümeye zorladım. Birkaç flaş patladıktan sonra beni tanıyan fotoğrafçılar başka tarafa döndü.

Salonda, oradaki en yaşlı kadın olduğum hissine kapıldım. Ansızın içimi sıcak bastı ve kıpkırmızı kesilip terlemekten korktum. Kanal yöneticilerini aramalıydım ama yapamıyordum. Onun yerine salona yönelip kadife koltuklardan birine çöktüm.

Ortalık karardı ve film başladı. Etrafımda insanlar nefes alıp veriyor, sessizce kımıldanıyor, sandalyeleri gıcırdıyordu.

Sükûnetimi koruyup dikkatimi vermeye çalıştım ama yapamadım. Anksiyete içimde yaşayan, nefes alıp veren bir varlık olmuştum. Bir anlığına da olsa buradan çıkmalıydım.

Tuvalet işaretini görünce o tarafa yöneldim. İçerisi o kadar aydınlıktı ki gözlerim kamaştı. Aynaya bakmadan tuvalete girip kapağı kapalı oturağa oturdum ve kapıyı da örttüm. Sakinleşmek amacıyla gevşeyip gözlerimi kapattım. *Rahatla Tully, rahatla.*

Anımsadığım bir sonraki şey uyanmaya başladığımdı. Ne zamandır burada, bir sinema salonunun tuvaletinde kendimden geçmiş halde oturuyordum?

Bölmeden çıkarken kapıyı o kadar sert ittim ki kapı diğer bölmeye çarptı ve sendeleyerek kadınlardan oluşan sıraya doğru ilerledim. Ağızları açık halde bana bakıyorlardı. Film bitmiş olmalıydı.

Alt katta insanların bana bakış tarzını gördüm. Kendimi sanki dinamitle donatmışım ya da bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi yolumdan çekiliyorlardı. Bana baktıklarında sarhoş araba kullanmaktan tutuklandığımda çekilen vesikalık fotoğrafımı görüyorlardı. Ve

o anda anladım: Yapamayacaktım. Kanal yöneticileriyle konuşamayacak, durumumu onlara açıklayıp işimi geri alamayacaktım. Artık çok geçti. Şansımı kaybetmiştim. Bu farkındalık beni içine çeken bir bataklıktan başka bir şey değildi. Tekrar nefes alabileceğim bir yer buluncaya kadar isteksizce özür dileyip dirseğimle kalabalığı yararak ilerledim. Sonunda sağanak yağmurun altındaki sessiz bir yola çıkmıştım.

✦

Bir süre sonra bir adam barda bana yanaşmaya çalıştı. Neredeyse ona boyun eğiyordum. Bana bakıp gülümsemiş, içimi özlem dolu bir acıyla dolduran bir şeyler söylemişti. Duyduğum şey ona karşı bir özlem değildi elbette. Kaybettiğim hayatımı özlüyordum ama adam da tam karşımdaydı ve hayat devam ediyordu. Beni öpmesi için içimden yalvarıyordum ve nihayet beni öptüğünde ağlamıştım çünkü bu kendimi çok iyi hissettirmişti.

Bar kapandıktan sonra eve yürüdüm (taksiye binmiş de olabilirim, biri beni bırakmış da olabilir, bilmiyorum. Ama evime ulaşmıştım). İçerisi karanlıktı. Işıklar yanmıyordu. İlerledikçe hepsini yakıp önüme çıkan duvarlarla masalara çarpıyordum.

O kadar utanmıştım ki ağlayabilirdim. Ama ne anlamı vardı ki? Koltuğuma uzanıp gözlerimi kapattım.

Onları açtığımda sehpanın üzerindeki posta yığınını gördüm. Bulanık gözlerle eski hayatımın kalıntılarına baktım. Tam gözlerimi çeviriyordum ki gözüme bir resim ilişti. *Benim* resmim.

Eğilip zarflarla katalogları bir kenara ittim; orada, faturalarla önemsiz postaların altındaki *Star* dergisinin sol üst köşesinde vesikalık fotoğrafım duruyordu. Altında da tek ve korkunç bir kelime. *Bağımlı.*

Dergiyi alıp makaleyi açtım. Baş makale değildi, yalnızca küçük bir yer ayrılmıştı.

Kelimeler bulanık şekilde gözlerimin önünde dans edip zıplıyordu ama hepsini teker teker okumayı başardım.

SÖYLENTİLERİN ARDINDAKİ GERÇEK HİKÂYE

Herkesin gözü önünde yaşlanmak hiçbir kadın için kolay değildir ama bir zamanların ünlü *talk show'u* Kız Kıza Sohbet'in eski yıldızı Tully Hart için bunun çok daha zor olduğu kesin. Bayan Hart'ın vaftiz kızı Marah Ryan özel olarak *Star*'a konuştu. 20 yaşındaki Bayan Ryan elli yaşındaki Hart'ın büyük sıkıntılarla boğuştuğunu doğruladı. Bayan Ryan'ın dediğine göre Hart son birkaç ayda "tehlikeli boyutta kilo almış" ve uyuşturucu, alkol bağımlısı olmuş.

Tully Hart bir zamanlar her şeye sahipti ama zor bir çocukluk dönemi geçirdiğini açıkça belirten, hiç evlenmeyip çocuk sahibi olmayan ve gittikçe yaşlanan *talk show* yıldızı son zamanlarda yaşadığı başarısızlıkların altında eziliyor.

Yıldızı tedavi etmeyen Beverly Hillsli psikiyatr Dr. Lorri Mull, "Bayan Hart klasik bir bağımlı davranışı sergiliyor. Kontrolden çıktığı çok belli," diyor.

Birçok uyuşturucu bağımlısı...

Dergiyi yere bıraktım. Aylardır, yıllardır kıyıda tuttuğum acı gürleyerek ortaya çıkmıştı ve beni bugüne dek olduğum en umutsuz ve yalnız yere doğru çekiyordu. Bundan kurtulmayı başaramayacaktım.

Yalpalayarak oturma odasından çıkıp arabamın anahtarlarını aldım ve dairemi terk ettim. Nereye gittiğimin farkında bile değildim. Çıkmıştım yalnızca. Dışarıdaydım.

Bu şekilde yaşamam mümkün değildi. Tek başıma devam etmeyi denemiştim. Ama dünya çok büyüktü ve ben kendimi inanılmaz derecede küçülmüş hissediyordum. Artık kendimde değildim. Bir zamanlar olduğum kadının karakalem resmine benziyordum artık, yalnızca siyah çizgiler, beyaz bir boşluktan oluşan bir siluet. Kalbim bu kaybın üstesinden gelemiyordu. Artık... önüme bakamıyordum. Tek gördüğüm etrafımı, içimi saran boşluktu.

Güçlü bir fırtına beni savurabilirdi. Güçsüzdüm ve bu benim için bir sorun da değildi. Artık güçlü olmak istemiyordum. Tek istediğim... gitmekti.

Asansörde aşağı düğmesine bastım. Yeraltındaki otoparka indiğimde gece çantamın içinden Xanax kutusunu çıkarıp iki tanesini ağzıma attım ve kötü tadı yüzünden öğürdüm.

Arabama atlayıp motoru çalıştırdım ve uzaklaştım. Soluma bakmadan First Caddesi'ne döndüm. Gözyaşları ve yağmur görüşümü bulandırıp çok iyi bildiğim şehri daha önce hiç görmediğim biçimsiz gümüş renkli gökdelenlerle çarpık neon ışıklı tabelalara dönüştürmüş, sokak lambaları belirsiz, suyla karışık şekillere girmişti. Çaresizliğim taşmıştı ve diğer her şeyi yok ediyordu. Sağa döndüğümde bir şey gözümden kaçtı. Ya bir yaya ya da bisikletli biriydi. Belki de benim hayal ürünümdü ve sonunda gördüm. Eski ve tehlikeli viyadüğü destekleyen devasa, betondan bir direkti.

Kocaman siyah direği görünce şöyle düşündüm. *Bitir şu işi.*

Bitir şu işi.

İşin basitliği nefesimi kesmişti. O düşünce uzun zamandır orada mıydı? Bilinçdışımın karanlığına gizleyip uzaktan mı izliyordum? Bilmiyorum. Tek bildiğim karanlıkta öpüşmek kadar baştan çıkartıcı olduğuydu.

Daha fazla acı çekmeme gerek yoktu. Her şey direksiyonu çevirmeye bakıyordu.

25

✦

"Aman Tanrım." Kate'e dönüyorum. "O direğe çarpmamak için son anda dönmeye çalıştım."

Biliyorum.

"Bir an, *kimin umurunda olurum ki?* diye düşünüp gaza bastım ama sonra döndüm. Ama... çok geç kalmıştım."

Bak.

O kelimeyi söylediği anda yine hastane odasında olduğumuzu görüyorum. Parlak, beyaz ve yatağımın etrafında insanlar var.

Ben hepsinin üzerinden onlara bakıyorum.

Kollarını sımsıkı kavuşturmuş, ileri geri yürüyen Johnny'yi görüyorum. Yüzünü asmış, Margie ağzını mendille kapatıp ağlıyor ve annem yıkılmış halde. İkizler de birbirine yapışmış, öylece duruyor. Lucas'ın gözlerindeki yaşları ve Wills'in öfkeli, meydan okuyan minik çenesini görüyorum. Dayanma gücünü kaybeden oğlanlar her nasılsa gerçek dışı görünüyorlar.

Daha şimdiden hastanelerde çok vakit geçirdiler. Onları tekrar buraya getirdiğimi düşününce yüreğim burkuluyor.

Kate, *oğullarım,* diyor ve sesinin yumuşaklığı beni bir anda oradan uzaklaştırıyor. *Beni anımsayacaklar mı?* Bunu öylesine kısık bir sesle söylüyor ki bir an bana öyle geldi sanıyorum. Belki de en yakın arkadaşların yaptığı gibi onun düşüncesini okudum.

"Bunu konuşmak ister misin?"

Oğullarımın bensiz büyüyeceğini mi? Hayır. Kate başını iki yana sallıyor; beyazla karışık sarı saçı başının hareketiyle ürperiyor. *Söylenecek ne var ki?*

Aramıza giren sessizlikte komodinin üzerindeki iPod'dan gelen melodiyi duyuyorum. Sesi öyle kısık ki zar zor duyuyorum. *Hello darkness my old friend*[23]...

Ardından başka sesler duyuyorum.

"...zamanı...ümit yok..."

"...ısısı normal... solunum cihazını çıkarıyoruz."

"...şantı çıkarıyoruz ancak..."

"...bitkin..."

"...kendi başına, göreceğiz..."

Ürkütücü görünümlü, beyazlı adam, "...hazır mısınız?" diye sorduğunda ürperiyorum.

Benim bedenimle, *benimle,* beni yaşam destek makinesinden ayırmakla ilgili konuşuyorlar. Arkadaşlarım ve ailem ölümüme tanıklık etmek üzere toplanmışlar.

Ya da hayata dönmek için, diyor Kate. *Vakit geldi. Geri dönmek istiyor musun?*

Anlıyorum. Her şey bu an için bir hazırlıktı. Daha önce var olması gerektiğini şimdi açıkça görüyorum.

Marah hastane odasına giriyor. Johnny'nin yanına giderken çok zayıf ve narin görünüyor. Johnny hemen kolunu kızının omzuna atıyor.

Sana ihtiyacı var, diyor Kate. *Oğullarımın da öyle.* Sesi boğuluyor. Çok iyi bildiğim bir duyguyu derinden hissediyorum. Çocuklarıyla

23 Merhaba eski dostum karanlık. Simon & Garfunkel'in *The Sound of Silence* şarkısından. (ç. n.)

ilgileneceğime dair ona daha önce verdiğim sözü tutamamıştım. Çekilen acılar bunun kanıtıydı. Eski düşmanım, özlemim, yüreğimin derinliklerinden çıkıp yayılıyor.

Beni seviyorlar. İki dünya arasındaki bu sis perdesinin ardında durduğum yerden bile bunu görüyorum. Onların arasındayken nasıl görememiştim ki? Belki de olmasını beklediğimiz şeyleri görüyorduk. Yaptığım şeyi, o korkunç ve bencilce olayı geri almak, kendimi değiştirebilme şansını elde etmek istiyorum. Çok daha iyi bir seçim.

Ben de onları *seviyorum*. Çok derinden hissettiğim halde yıllarca sevmeyi beceremediğimi nasıl düşünmüşüm ki? Bunu söylemek için Kate'e döndüğümde en iyi arkadaşım uzun, karmakarışık saçları, kalın kirpikleri ve girdiği her ortamı aydınlatan tebessümüyle bana gülümsüyor.

Benim diğer yarım. Yıllar önce elimden tutup bırakmak zorunda kalıncaya kadar da tutmaya devam eden kız.

Gözlerinde hayatlarımızı görüyorum. Müziğimizle dans edişimizi, karanlıkta bisiklete bindiğimizi, evinin önündeki kumsalda sandalyelerimize oturup, sohbet edip kahkahalar atışımızı. O benim kalbim. Yükselip yere ayak basmama izin veren kalbim. Onsuz çılgına döndüğüme şaşmamak gerek. O hepimizi bir arada tutan tutkal gibiydi.

Benimle vedalaş, diyor kısık sesle.

Şu anda çok, çok uzak görünen hastane odasında birinin, doktorun, "Bir şey söylemek isteyen var mı?" dediğini duyuyorum.

Ama ben Kate'i dinliyorum. *Ben hep yanında olacağım Tully. Her zaman. Ne olursa olsun biz arkadaşız. Bu defa inanmaktan vazgeçme.*

Bense inanmaktan vazgeçmiştim. Ona, kendime, bize. Her şeye.

Işığın arasından ona, kendiminki kadar yakından tanıdığım yüzüne bakıyorum.

Biri seni üzdüğünde, hayattan zevk alamadığında ya da bizim müziğimiz çaldığında. Dinle ve beni hisset. Ben anılarında var olacağım.

Haklı olduğunu biliyorum. Belki de başından beri biliyordum. O gitmişti. Onu uzun zaman önce kaybetmiştim ama gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. Diğer yarınızı nasıl bırakabilirdiniz ki? Ama bırakmalıydım... ikimizin iyiliği için. Artık bunu görüyorum. Yine de o kelimeyi söyleyemiyorum.

Gözyaşlarım gözlerime batarken, "Ah, Katie..." diyorum.

Gördün mü? diyor. *Vedalaşıyorsun.*

Bana yaklaşıyor ve sıcak bir ışıltı gibi parladığını fark ediyorum. Sonra küçük bir kıvılcım gibi tenime değen tenini hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Ensemdeki tüyler ürperiyor. *Slip out the back Jack* diyor. *Make a new Plan, Stan*[24].

Müzik. Her zaman müzik.

"Seni seviyorum," diyorum kısık sesle ve bu kadarı yetiyor. Sevgi devam ediyor. Bunu şimdi anlıyorum. "Hoşça kal."

İçten söylenmiş o tek sözle tekrar karanlığa batıyorum.

✦

Uzaktan kendimi görebiliyorum sanırım. Acı çekiyorum. Başım gözümü kör edecek derecede ağrıyor.

Kımıldan. Eskiden iyi bildiğim eski bir sözdü bu ve şimdi aklıma gelmişti. Önümde siyah, kadife bir perde var. Kulisteyim belki de. Bir yerlerden ışık geliyor...

Ayağa kalkıp yürümeliyim ama çok yorgunum. Hem de çok.

24 Arkadan sıvış Jack. Yeni bir plan yap Stan.

Yine de deniyorum. Ayağa kalkıyorum. Her adımımla omurgamda müthiş bir sancı duyuyorum ama beni durdurmasına izin vermiyorum. Sahnede bir ışık var. Deniz feneri gibi parlak. Bana yol gösteriyor ve sonra tekrar kayboluyor. *Lütfen,* diye düşünerek yürümeye devam ediyor, ilerliyorum ama zihnim o kadar karışmış ki kime yalvardığımı bile bilmiyorum. Sonra aniden bir tepe çıkıyor karşıma. Sürekli büyüyor, önümdeki karanlığı aşıyor.

Yapamıyorum.

Uzaklardan sesler geliyor: "Uyan Tully, lütfen..."

Sonra bir şarkının bölümlerini, tatlı rüyalarla ilgili bildiğimi düşündüğüm sözleri duyuyorum.

Bir adım daha atmak istiyorum ama harcadığım çaba ciğerlerimi acıtıyor ve canım çok yanıyor. Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kemiklerimi çatırdatıp azmimi çürütecek kadar sertçe.

"Yapamıyorum Katie."

Ona *neden* diye sormak, bu soruyu öfkeyle haykırmak istiyorum ama sebebini biliyorum.

İnanç.

Bugüne dek sahip olmadığım bir şeydi bu.

"Geri dön Tully."

Vaftiz kızımın sesini takip ediyorum. Bu karanlık dünyada sözleri ulaşamayacağım bir örümcek ağı gibi ışıldıyor. Ona uzanıp peşinden gidiyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum, acı veren bir nefes. Ve doğrulmaya çalışıyorum.

✦

4 Eylül 2010
11.21

Dr. Bevan, "Hazır mısınız?" diye sordu. "Bir şey söylemek isteyen var mı?"

Marah başını sallayamadı bile. Bunu istemiyordu. Vaftiz annesini o makinelere bağlı tutmak, makinelerden ayırmaktan çok daha iyiydi. Ya ölürse?

Tully'nin annesi yatağa yanaştı. Çatlamış, renksiz dudakları sessizce kımıldıyor, Marah'nın duyamadığı sözler söylüyordu. Hepsi burada, hastane yatağının etrafında toplanmıştı: Babası, büyükannesiyle büyükbabası, ikizler ve Tully'nin annesi. Babası bu sabah feribotta Marah ve ikizlerle konuşmuş, onlara bütün bunların ne anlama geldiğini açıklamıştı. Tully'nin vücut sıcaklığını yükseltmişler, ağır ilaç tedavisini kesmişlerdi. Şimdi de onu solunum cihazından ayıracaklardı. Uyanıp kendi kendine nefes almasını dileyeceklerdi.

Dr. Bevan, Tully'nin çizelgesini yatağın dibindeki bölmeye koydu. Bir hemşire gelip solunum cihazını Tully'nin ağzından çıkardı. Zaman duracaktı sanki.

Tully hırıltılı, balgamlı bir nefes alıp dışarı verdi. Beyaz pamuklu örtünün altında göğsü yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyordu.

"Tallulah," dedi Dr. Bevan, Tully'ye eğilerek. Zorla gözkapaklarını açıp gözlerine güçlü bir ışık verdi. Göz bebekleri tepki verdi. "Beni duyuyor musun?"

Dorothy çatlayan sesiyle, "Ona o isimle hitap etme," dedi. Sonra konuşamayacağını sanarak daha yumuşak bir sesle, "O isimden nefret eder," dedi.

Büyükanne uzanıp Dorothy'nin elini tuttu.

Marah babasını bırakıp yatağa birkaç santim daha yaklaştı. Tully kendi kendine nefes alıp verebiliyordu ama hâlâ ölü gibi görünüyordu. Her tarafında yaralar, morluklar, bandajlar vardı ve keldi. "Haydi Tully," dedi. "Yanımıza dön."

Hiçbir tepki yoktu.

Marah ne kadar süre yatağın raylarına tutunarak orada durmuş, vaftiz annesinin uyanmasını beklemişti? Dr. Bevan'ın konuştuğunu duyduğunda saatler geçmişti sanki.

"Evet. Sanırım ne olacağını zaman gösterecek. Beyin travmaları aldatıcıdır. Birkaç saat boyunca onu yakın takibe alacağız. Uyanmasını ümit ediyoruz."

"Ümit ediyoruz mu?" diye sordu büyükanne. Bu sözü bir doktordan duyduklarında temkinli olmaları gerektiğini hepsi öğrenmişti.

"Şu anda tek yapabileceğimiz bu," dedi Dr. Bevan. "Ümit etmek. Ama beyin aktivitesi normal ve gözbebekleri tepki veriyor. Üstelik kendi kendine nefes de alıp verebiliyor. Bunlar iyiye işaret."

"O halde bekleyeceğiz," dedi Johnny.

Dr. Bevan başını salladı. "Bekleyeceğiz."

Marah tekrar saate baktığında o küçük siyah çubukların hareket etmeyi sürdürdüğünü, dakikaları yutup yola devam ettiklerini gördü.

Arkasında yetişkinlerin fısıldaştığını, kendi aralarında konuştuklarını duydu. Onlarla yüzleşmek üzere döndü. "Ne? *Ne oldu?*"

Babası öne adım attı. Uzanıp Marah'nın elini tuttuğunda Marah kötü bir şey olduğunu anladı.

"Sence ölecek mi?" diye sordu Marah.

Johnny iç geçirdi ve öyle hüzünlü bir sesti ki bu, Marah neredeyse ağlayacaktı. "Bilmiyorum."

Babasının eli cankurtaran gibi imdadına yetişmişti sanki. Babasının onu sakinleştirdiğini nasıl da unutmuştu? Marah'nın annesiyle sürekli tartıştığı eski günlerde bile babası bunu becerebiliyordu.

Marah, "Uyanacak," dedi, söylediğine inanmaya çalışarak. Annesi ona, *vazgeçmen gerekinceye kadar inanmaya devam et ve vazgeçmek istediğinde de durma,* derdi. Tabii o ölmüştü. "Yalnızca beklememiz mi gerekiyor?"

Babası başını salladı. "Oğlanlar ve büyükbabanı öğle yemeğine götürüyorum. Wills saat başı bir şeyler yemezse açlıktan bayılır, bilirsin. Sen aç mısın?"

Marah başını iki yana salladı.

"Dorothy ve ben de kahve içmeye gidiyoruz," dedi büyükannesi ona yaklaşarak. "Zor bir bekleyiş oldu. Bizimle gelmek ister misin? Sana da sıcak çikolata alırım."

"Ben onun yanında kalacağım," dedi Marah.

Herkes gittikten sonra Marah vaftiz annesinin yatağının başında durup raylara tutundu. Anılar da dört bir yandan etrafını kuşatmıştı. Çocukluğuna dair hemen hemen bütün güzel anılarında Tully vardı. Marah'nın lise gösterisine annesiyle Tully'nin geldiğini anımsadı. Annesi hastaydı, saçı kazınmış, tekerlekli sandalyede kamburu çıkmış halde oturuyordu. Marah sahneden birbirinin en iyi arkadaşı olan o iki kadına baktığında ikisinin de ağladığını görmüştü. Tully uzanıp annesinin gözündeki yaşları silmişti.

"Tully?" dedi Marah. "*Lütfen* duy beni. Buradayım. Ben Marah ve yaptıklarım için özür dilerim. Uyan ve bana bağır. Lütfen."

✦

12 Eylül 2010
10.17

Dr. Bevan kısık sesle, "Üzgünüm," dedi.

Dorothy, bu adam geçtiğimiz hafta boyunca bu sözü kaç defa söylediğini anımsıyor mudur, diye düşündü. Hepsinin emin olduğu bir şey varsa eğer o da şuydu: Dr. Bevan, Tully'nin komadan uyanamamasına üzülmüştü. Acil durumlar için cepte saklanan küçük ve sert şekerler gibi ümit dağıtmaya devam ediyordu ama gözlerindeki ümit ışığı artık sönmeye başlamıştı. Ciğerlere hava gitmesi için ikinci gün nefes borusu ameliyatı yapılacağını söylemişti. Nazogastrik beslenme için Tully'nin burun deliklerine hortum takılmıştı.

Tully uyuyormuş gibi görünüyordu. Saatlerce burada otururken Dorothy'nin canını en çok sıkan da bu olmuştu. Her geçen saniye olasılıkları da beraberinde getiriyordu.

Son sekiz günün her birinde *bugün* diye düşünmüştü.

Bugün Tully uyanacak.

Ama her akşam odaya karanlık çöktüğünde kızının olağandışı uyuma hali devam etmişti.

Şimdi Dr. Bevan onları bir toplantı yapmak için çağırmıştı. Bunun iyiye işaret olduğu söylenemezdi.

Dorothy bir köşede sırtını duvara yaslamış bekliyordu. Buruşuk kıyafetleri ve turuncu terlikleriyle odadaki en önemsiz kişi gibi görünüyordu.

Johnny kollarını göğsünde birleştirmiş dimdik dururken oğulları da yanındaydı. Kederi küçük şeylerle bile kendini belli ediyordu. Sabah tıraş olurken birkaç noktayı unutması, yanlış iliklediği gömlek düğmesi... Margie küçülmüş ve çökmüş görünüyordu. Geçen hafta onu iyice tüketmiş, zaten acıyla dolu kalbine biraz daha acı

eklenmişti. Bud güneş gözlüklerini şimdiden takmaya başlamıştı. Dorothy o koyu camın arkasındaki gözlerin sürekli yaşardığını tahmin ediyordu. Ama içlerinde en kötü görünen Marah'ydı. Yürüyen ölüye dönmüştü. Zayıf ve dengesizdi. Her adımını dikkatle atmalıymış gibi yürüyordu. Geçenlerde siyaha boyadığı saçlarına, bol kot pantolonuna, eşofman üstüne ve solgun tenine bakanlar kederli bir genç kız görürlerdi ama pişmanlığın anlamını çok iyi bilen Dorothy, Marah'nın gözlerindeki suçluluk duygusunu çok iyi görüyor, herkes gibi o da Tully'nin yarım kalmış hayatının güzel bir sonla devam etmesini ümit ediyordu. Dorothy tersi bir durumu içlerinden birinin bile kaldırabileceğinden şüpheliydi.

"Geleceği konuşmanın vakti geldi," dedi Dr. Bevan, dikkatlerini çekmek için hafifçe öksürerek. "Tully sekiz gündür herhangi bir tepki vermedi. Akut yaraları yeterince iyileşti ve mevcut bir beyin hasarı da görünmüyor. Ancak bilişsel farkındalığı, devam eden yoğun bakım kriterlerini karşılamıyor. Daha basit bir dille söylemek gerekirse gözlerini açtığına, öksürdüğüne dair bazı belirtiler olsa da onu artık özel gözetimevine almak daha doğru olur. Hastane onun için doğru yer değil şu anda."

Johnny, "Ama bunu karşılayabilir..." diye söze başladı ama doktor başını iki yana salladı.

"Sorun para değil John. Biz kritik durumdaki hastaları tedavi ediyoruz. Buradaki işimiz bu."

Margie bu söz karşısında irkilip Bud'a yaslanınca adam da kolunu karısının omzuna attı.

"Bu bölgede birkaç iyi bakım evi var. Listesini..."

"Hayır," dedi Dorothy şiddetle. Yavaşça başını kaldırdı. Herkes ona bakıyordu.

Güçlükle yutkundu. "Ona... evde bakabilir miyim?"

Doktorun sert bakışları karşısında irkilmemek mümkün değildi. Kendisine baktığında doktorun ne gördüğünü biliyordu. Hijyen konusunda yetersiz, yaşlı bir hippi.

Ama Dorothy'nin bu noktaya gelmek için hangi yollardan geçtiğini bilmiyordu. Dorothy çenesini kaldırıp cerrahın kısık gözlerine karşılık verdi. "Mümkün mü bu? Ona evde bakabilir miyim?"

Doktor kısık sesle, "Mümkündür Bayan Hart," dedi. "Ama pek şey görünmüyorsunuz..."

Margie, Bud'dan uzaklaşıp Dorothy'nin yanına gitti. "Ne görünmüyor?"

Doktor somurttu. "Komadaki bir hastanın bakımı biraz karmaşık ve zor bir iştir. Bütün yükün tek kişinin üzerinde olması da yorucudur. Bunu demek istedim."

Johnny kayınvalidesinin yanına gitti. "Her hafta sonu yardıma gelebilirim."

Marah, Dorothy'nin diğer yanına giderek, "Ben de," dedi.

Gözlerine düşen saçlarının altında içten ve yetişkin gibi bakan ikizler de birlikte ileri doğru bir adım attı. "Biz de."

Dorothy etrafını kuşatan sevgi seli karşısında şaşkına döndü. Daha önce kızının yanında durmamış, kimse de ona destek çıkmamıştı. Tully'ye dönüp, *ne kadar sevildiğini görüyor musun*, demek istedi. Onun yerine elini yumruk gibi sıkıp gözlerini buğulandıran gözyaşlarının acısını görmezden gelerek başını salladı.

"Komadaki hastaların evde bakımı konusunda uzmanlaşmış şirketler var. Birçok hasta ve ailesi için böyle bir bakım biraz pahalı olabilir ama sizin için sıkıntı yaratmayacaksa onlardan yardım alabilirsiniz. Tully'nin sondasını değiştirip birkaç test yapmak üzere bir hemşire her gün veya gün aşırı gelebilir ama buna rağmen size çok iş kalıyor Bayan Hart. Fazlasıyla özen göstermelisiniz ve bunu

yapabileceğinizden emin değilseniz onu sizin bakımınıza emanet edemem."

Dorothy kızının elini bıraktığı ya da onu kalabalıkların arasına yolladığı zamanları, kaçırdığı doğum günlerini ve yanıt vermediği soruları anımsadı. Bu odadaki herkes Dorothy'nin bir anne olarak üzücü ve acınası bir geçmişi olduğunu biliyordu. O güne dek Tully'ye beslenme çantası hazırlamamış, onunla hayata dair konuşmalar yapmamış, "Seni seviyorum," dememişti.

Şimdi değişip onun yanında olmazsa sonsuza dek her şey böyle devam edecekti.

"Ben ona bakacağım," dedi Dorothy kısık bir sesle.

"Sigorta durumunu öğrenip bütün finansal ve tedaviyle ilgili ayarlamalarla ilgileneceğim," dedi Johnny. "Tully olabilecek en iyi şekilde bakılacak."

"Koma ve dolayısıyla masraflar uzun bir süre devam edebilir. Anladığım kadarıyla yaşam iradesini kaybetmiş. Vasisinin Kathleen Ryan olduğunu ve tedavisiyle ilgili onun adına kararlar alabileceğini ancak Bayan Ryan'ın öldüğünü biliyorum."

Johnny onayladı. "Biz ailecek onunla ilgileneceğiz." Dorothy'ye baktığında yaşlı kadın da başını salladı. "Gerekirse yeniden bir değerlendirme yapabiliriz. Bu hafta muhasebecisiyle konuşacağım. Dairesi bu ekonomik şartlarda bile birkaç milyon eder. Gerekirse onu satarız ama tahminimce maksimum düzeyde bir sigortası var."

Margie uzanıp Dorothy'nin elini tuttu. İki kadın ciddiyetle bakıştı. "Snohomish'teki ev de henüz satılmadı. Bud ve ben sana yardım etmek için oraya dönebiliriz."

"Harikasınız," dedi Dorothy kısık sesle. "Ama o ada olursanız ona annelik etmene izin vermem çok kolay olur. Sorumluluğun bende olması gerek. Umarım anlıyorsundur."

Margie'nin bakışlarından her şey anlaşılıyordu. "Araman yeter. Hemen gelirim."

Dorothy derin bir iç geçirdi.

İşte olmuştu. Hayatında ilk kez Tully'nin annesi olacaktı.

✦

12 Eylül 2010
18.17

Johnny günün büyük bir bölümünü Tully'nin muhasebecisi Frank'le finansal durumunu değerlendirerek geçirmişti. Şimdi yan koltuktaki bir yığın kayıtla birlikte arabasıyla feribottaydı.

Kate'in ölümünden sonraki yıllarda Tully'nin hayatının ne hale geldiğinin farkında bile değildi. Televizyondan ayrılmasının kendi seçimi, "kitap anlaşmasının" kârlı bir iş ve kariyerinde önemli bir gelişme olduğunu sanmıştı. Biraz dikkatli baksa gerçekleri kolayca görebilecekti oysa.

Ama bakmamıştı.

Ah Katie, diye düşündü bitkince. *Bu yüzden kıçıma tekmeyi basardın eminim...*

Deri koltuğuna yaslandı ve Wing Point göründüğünde feribotun geniş pruvasından etrafı izledi. İskeleye vardıklarında engebeli metal rampadan yumuşak asfalt yola çıktı.

Araç yolunun sonundaki ev, akşamüzeri güneşiyle ışıldıyordu. Tüm renklerin canlı ve parlak olduğu günbatımından önceki o güzel ve berrak, altın rengi saatti bu. Eylül, Kuzeybatı için güzel bir aydı, yaklaşan gri ve yağmurlu günlerin telafisiydi.

Johnny kısacık bir an burayı eski haliyle gördü. Kate'in ölümünden sonra diğer her şey gibi ev ve bahçe de değişmişti. Önceleri bahçe vahşi ve bakımsız bir görünüme bürünmüştü. Karısı hep bahçeyi düzenlemek "üzere" olurdu. O zamanlar bütün bitkiler, çiçekler ve çalılıklar büyür, geniş bir alana yayılırdı. Çiçekler, mahalleleri ele geçirmek için kavga eden okul çeteleri gibi birbirinin üzerine çıkardı.

Bugünlerdeyse bahçe düzenliydi. Bir bahçıvan haftada bir gelip tırmıklıyor, kırpıyor, biçiyordu. Bitkiler daha sağlıklı, çiçekler daha büyük ve parlaktı.

Johnny karanlık garaja park edip düşüncelerini toparlamak için bir dakika koltuğundan inmedi. Gücünü topladığında da eve gitti.

İçeriye adımını atar atmaz oğlanlar itişip kakışarak ve çarpışarak merdivenlerden koşar adım indi. Johnny sanki *Rollerball* filmini izliyordu. Bu yüzden onlara kızmayı ya da birinden biri düşecek diye endişelenmeyi çoktan bırakmıştı. Onlar böyleydi. İkisi de mavi-altın sarısı Bainbridge Adası eşofmanlarına bürünmüş, ayaklarına iki numara büyük geldiğinden Johnny'nin emin olduğu kaykay ayakkabılarını giymişlerdi.

Son üç yılda o ve ikizler tam bir üçlü olmuştu. Los Angeles'ta geçirdikleri süre onları birbirlerine kenetlemiş, buraya döndüklerine mutlu olmuşlardı. Yine de ilişkilerinde çatlaklar oluştuğunu görebiliyordu. Her ikisi de, özellikle Wills, ondan bir şeyler gizliyordu. Wills sıradan sorulara kaçamak yanıtlar vermeye başlamıştı. "Arayan kimdi?" güzel bir örnekti bunun için. "Hiç kimse." "Ah, demek telefonda hiç kimseyle konuşuyorsun." Bunun gibi...

Wills, son üç basamağı atlayarak, "Selam baba," dedi. Lucas da aynısını yaptı ve zemini titretecek kadar sert bir iniş yaptılar.

Tanrım, oğullarını öyle çok seviyordu ki... Yine de Kate'in rehberliği olmayınca onları milyonlarca küçük şekillerde hayal kırıklığına uğratmaktan da geri kalmamıştı. Oğullarına ya da Marah'ya hak

ettikleri ebeveynliği tek başına sağlayamıyordu. Yanındaki sehpaya tutunmak için uzandı. Kate'siz yıllarında sayısız hata yapmıştı. Şimdi başarısızlıklarını tüm açıklığıyla görebiliyordu.

Günün birinde onu affedecekler miydi?

"İyi misin baba?" diye sordu Lucas. Tabii ki Lucas... *Lucas'a iyi bak... o anlayamayacak. Beni herkesten fazla özleyebilir...*

Johnny başını salladı. "Yarın Dorothy'nin evini temizleyip boyamaya gidiyoruz. Tully için hazırlayacağız orayı. Yardım etmeyi ne kadar çok istediğinizi biliyorum."

"O ve annem maviyi severdi," dedi Wills. "Odasını maviye boyamak iyi fikir olabilir."

Lucas bir adım atıp Johnny'ye baktı. "Senin hatan değildi baba," dedi usulca. "Tully'nin durumu yani."

Johnny uzanıp Lucas'ın yanağına dokundu ve, "Annene ne kadar benziyorsun," dedi.

"Wills de sana benziyor," dedi Lucas. Sürekli tekrarlanıp ağızdan ağıza geçen ailevi efsane. Ve gerçekti de.

Johnny gülümsedi. Belki de gelecekte bu yolu izleyebilirlerdi. Yaşamlarını sürdürürken Kate'in anısını binlerce farklı şekilde canlı tutarlardı. Johnny sonunda bunu yapmaya hazır hissediyordu. İronik bir şekilde Tully'nin kaza geçirmesi ona asıl neyin önemli olduğunu göstermişti. "Ablanız nerede?"

"Ah, bil bakalım nerede baba," dedi Wills.

"Odasında mı?"

"Sürekli orada kalıp ne yapıyor?"

"Şu sıralar zor bir dönemden geçiyor. Haydi onu biraz rahatlatalım gençler, ne dersiniz?"

İkisi birden, "Tamam," dedi.

Johnny yanlarından geçip merdivenlere yöneldi. Marah'nın kapısının önünde duraksasa da ne kapıyı çaldı ne bir şey söyledi. Aralarında biraz mesafe tutmaya çabalıyordu. Bugün hastanede kızının acısının derinliğini görmüş, son birkaç yıldan iyi bir ders çıkarmıştı: Dinlemek de konuşmak kadar önemliydi. Kızı konuşmaya hazır olduğunda Johnny elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Kızını bir daha hüsrana uğratmayacaktı.

Kendi odasına gidip elindeki evrakları yatağına fırlattı ve uzun, sıcak bir duş aldı. Havlusuyla saçını kurularken biri yatak odasının kapısını çaldı.

Çabucak tişörtüyle kotunu giyip, "Gel," diye seslendi.

Kapı açıldı. Marah ellerini sımsıkı kenetlemiş, duruyordu. Johnny ona ne zaman baksa hâlâ içini bir sızı kaplıyordu. O kadar zayıf ve solgundu ki eski halini artık hatırlayamıyordu. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Marah bakışlarını kaçırdı. "Burada olmaz." Marah dönüp Johnny'nin odasından çıktı ve merdivenlere yürüdü. Çamaşır makinesinin yanındaki askıdan eşofmanlarından birini alıp giyinirken kapıyı açtı.

Verandada annesinin en sevdiği Adirondack tarzı sandalyeye oturdu. Tepelerindeki akçaağacın geniş dalları sonbaharla birlikte etkileyici bir biçimde uzanıyordu. Kırmızı, turuncu ve limon sarısı yapraklar verandaya saçılmış, tırabzanların dibine yığılmıştı. Çocuklar uyuduktan sonra o ve Katie gece karanlığı çöküp tepelerinde mum ışıkları parıldarken kim bilir kaç gece burada oturmuş, birbirlerini ve dalgaların sesini dinlemişlerdi?

Johnny o anıyı bir kenara itip kızının yanındaki sandalyeye oturdu. Otururken eski ve yıpranmış tahta gıcırdadı.

"Ben *Star* dergisine bir hikâye sattım," dedi usulca. "Onlara Tully'nin uyuşturucu müptelası ve alkolik olduğunu söyledim. Bana

sekiz yüz elli dolar ödediler. Geçen hafta oldu. Dergiyi... Tully'nin evinde gördüm. Arabaya binmeden hemen önce dergiyi okumuş."

Johnny derin bir nefes alıp dışarı verdi. Sonra, *bana yardım et Katie,* diye düşündü. Sesinin düzgün çıkacağından emin olunca, "Senin yüzünden olduğunu söylerken kastettiğin bu muydu?" diye sordu.

Marah babasına döndü. Gözlerindeki ıstırap dayanılmazdı. "*Benim* yüzümden."

Johnny kızına baktığında çektiği acıyı gördü. "Annen olmayınca birbirimizden koptuk," dedi. "Bu benim suçum. Tully'yi görmek öyle acı vericiydi ki ondan uzaklaştım. Lanet olsun, resmen kaçtım ondan. Onun kalbini tek kıran sen değildin."

Marah berbat bir ifadeyle, "Bu pek faydalı olmadı," dedi.

Johnny kısık bir sesle, "Yurttaki o günü binlerce defa düşündüm. Onu bu kadar suçlamaya hakkım yoktu. Her şeyi başa sarıp nasıl bir seçim yaparsan yap seni seveceğimi ve sevgime her zaman güvenebileceğini söylemeliydim."

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Marah gözyaşlarını silerek.

"Tully'ye de üzgün olduğumu söylemeliydim. Onu suçlamakla hata etmiştim."

Marah başını sallasa da bir şey söylemedi.

Johnny kızına karşı yaptığı bütün hataları, kalması gerektiği halde çekip gittiği zamanları, konuşması gerektiği halde sustuğu zamanları düşündü. Başı sıkışan bekâr bir babanın yapabileceği tüm hataları yapmıştı. "Beni affedebilecek misin?"

Marah gözlerini babasına dikti. "Seni seviyorum baba," dedi.

"Ben de seni seviyorum ufaklık."

Marah'nın tebessümü biraz zayıf ve hüzünlüydü. "Peki Tully ne olacak? Muhtemelen düşündüğü şey..."

"Şimdi burada olsa ona ne derdin?"

"Onu ne kadar çok sevdiğimi söylerdim ama öyle bir şansım yok."

"Şansın olacak. Uyandığında söyleyebilirsin."

"Son zamanlarda mucizelere inanmakta biraz zorlanıyorum."

Johnny, *hepimiz aynı durumda değil miyiz,* demek istediyse de ağzından başka kelimeler döküldü. "Annen bunu duysa kızardı. Her şeyin bir şekilde çözüleceğini ve son noktaya kadar ümit etmekten vazgeçmemen gerektiğini ve..."

"Sakın durma..." dedi Marah kısık sesle, babasının sesini yankılayarak.

Çok güzel bir an Johnny, Katie'yi yanında hissetti. Tepesindeki yapraklar hışırdadı.

"Dr. Bloom'la tekrar görüşmek istiyorum, mümkünse."

Johnny bir an başını kaldırdığında bir Mason kavanozunun kımıldadığını gördü. *Teşekkürler Katie.* "Bir randevu ayarlarım."

26

✦

14 Eylül 2010
09.13

Tully eve getirilmeden bir gün önce Ryanlar ve Mularkeyler profesyonel temizlik ekibi gibi Ateşböceği Yolu'ndaki evin yolunu tutmuştu. Dorothy daha önce hiç bu kadar çalışkan ve iyi geçinen bir ekip görmemişti.

On dört yaşındayken Tully'nin olan ve ellisinde yine onun sahip olacağı arka yatak odası boşaltılıp süpürülmüş, çok güzel bir gök mavisine boyanmıştı. Bir hastane yatağı sipariş edilmiş, odanın penceresinin yanına yerleştirilmişti. Tully yattığı yerden açık pencereye baktığında sebze bahçesinin üzerinden en iyi arkadaşının eski evini görebilecekti. Marah'nın seçtiği yeni yatak kabarık çiçek desenli çok güzel, beyaz bir yataktı. Oğlanlar da dolaba yapıştırılacak resimleri seçmişti. Kate ve Tully'nin birlikte çekildikleri fotoğraflar, kucağında pembe suratlı bir bebekle Tully'nin fotoğrafı, Tully ve Johnny'nin birlikte ödül aldıkları fotoğraf... Dorothy, bu koleksiyona ekleyebileceği Tully'yle kendisine ait bir fotoğrafın olmasını çok isterdi ama ne yazık ki kızıyla bir tane bile fotoğrafı yoktu. Bu işlerin arasında koma bakım şirketinden gelen bir hemşire, Tully'nin günlük bakımına dair Dorothy'yle en az iki saat konuşmuştu.

Herkes gittiğinde Dorothy odadan odaya geçerken bir yandan da kendi kendine bunu yapabileceğini söylüyordu. Hemşirenin bıraktığı broşürleri ve materyalleri ikişer defa okuyup notlar almıştı.

İki defa neredeyse içki içmeye gidiyordu ama sonunda kendini kontrol etmişti ve şimdi hastaneye dönmüş, kızının odasına giden aydınlık koridorda yürüyordu. Kat hemşirelerinden birine gülümseyip kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kızının yatağının yanında bir adam oturmuş bir şeyler okuyordu. Dorothy içeri girince adam başını kaldırdı. Dorothy adamla ilgili birkaç şeyi aynı anda görmüştü. Gençti, kırk beş yaşından fazla olamazdı ve egzotik, melez bir tipi vardı. Saçlarını geriye tarayıp atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve o beyaz doktor önlüğünün yerinde eski, rengi atmış bir kot pantolonla bir *rock* grubunun tişörtü olabileceğinden kesinlikle emin olduğu bir şey giymişti. Ayağında da Dorothy'nin en sevdiği plastik terliklerden vardı.

"Affedersin," dedi adam ayağa kalkıp kitabı bir kenara bırakırken. Dorothy kitabın adının *Shantaram* olduğunu gördü. Kalın bir kitaptı ve yarısına gelinmişti.

"Ona kitap mı okuyorsun?"

Adam başını sallayıp Dorothy'ye yaklaşarak elini uzattı. "Ben Desmond Grant, acil servis doktoru."

"Dorothy. Annesiyim."

"Evet. Artık işimin başına dönsem iyi olacak."

"Sık sık ziyaretine geliyor musun?"

"Çalışma saatlerim başlamadan ve bittikten sonra uğramaya çalışıyorum. Gece yarısı saatlerinde onu görmeye çok geldim." Adam gülümsedi. "Bugün eve gideceğini duydum."

"Evet. Bir saat sonra."

"Seninle tanıştığıma sevindim." Adam kapıya yöneldi.

"Desmond?"

Adam döndü. "Evet?"

"Ateşböceği Yolu On Yedi numara. Snohomish'te. Orada bulabilirsin bizi. O kitabı Tully'ye sonuna kadar okumak istersen."

"Teşekkürler Dorothy. Çok isterim."

Dorothy adamın gidişini izleyip yatağa yanaştı. Kazanın üzerinden geçen on bir günde Tully'nin yüzündeki morluklar renk değiştirmiş, koyu mordan çürük muz kahvesine dönmüştü. Sayısız küçük yara da kabuk bağlamıştı. Çok az iltihaplı yer kalmıştı. Dolgun dudakları çatlayıp kurumuştu.

Dorothy bol iş kıyafetinin cebinden küçük bir krem çıkardı. İşaretparmağını kullanarak karışımı Tully'nin uyuşuk dudaklarına sürdü. "Bunları sürünce daha iyi hissedersin sanırım. Dün gece nasıl uyudun?"

Karşılıklı sohbet ediyorlarmış gibi, "Ben mi? Pek uyuyamadım," diye devam etti. "Eve geleceğin için heyecanlandım. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Uğratacağımı sanmıyor musun? Ah, buna sevindim."

Elini kızının kurumuş, saçsız kafasına götürdü. "Hazır olduğunda uyanacaksın. İyileşmek zaman alır. Bilmez miyim sanıyorsun?"

Tam cümlesini bitirmişti ki kapı açıldı ve Dr. Bevan ve Johnny içeri girdi.

"Buradaymışsın Doroth," dedi doktor ve birkaç hemşireyle sağlık görevlisinin odaya girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Dorothy gülümsemeye çalıştı. Tully'yi sırf eve götürmek için bu kadar kişi toplandıysa Dorothy ona nasıl tek başına bakabilecekti ki?"

Johnny yanına gelip, "Rahat ol Dorothy," dedi.

Dorothy ona minnettar bir bakış attı.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Tully yataktan sedyeye aktarılıp enjeksiyon ve makinelerden ayrılarak götürüldü. Dorothy danışma bölümünde bir yığın evrak imzalayıp taburcu evraklarını, bakım prosedürlerine dair broşürleri ve Dr. Bevan'ın bir dizi notlarını topladı. Johnny'nin arabasında ambulansın arkasından giderken midesi bulanmaya başlamıştı.

Columbia'ya tepeden aşağıya doğru inerken Tully'nin çarptığı pürüzlü gri direği gördüler. Onun altında kaldırım kenarına geçici bir anıt dikilmişti. Balonlar, solmuş çiçekler ve mumlar küçük bir tapınağı andırıyordu. Tabelada UYAN TULLY yazıyordu. Bir diğeriyse SENİN İÇİN DUA EDİYORUZ diyordu.

"Sence herkesin onun için dua ettiğini biliyor mudur?" diye sordu Dorothy.

"Umarım."

Dorothy bu sözün ardından sustu. Konforlu deri koltuğa yaslanıp manzaranın şehirden kasabaya, yüksek tepelerden alçak çitlere, ağır ilerleyen trafikten görünürde yalnızca birkaç arabanın olduğu iki yanı ağaçlarla kaplı yollara dönüşmesini izledi. Eve vardıklarında ambulansın arkasında durup park ettiler.

Dorothy önden gidip kapıyı açtı ve ışıkları yakıp sağlık görevlilerini Tully'nin yatak odasına yönlendirdi. Çocuklar EVE HOŞ GELDİN TULLY yazılı koca bir posteri buraya koymuştu.

Dorothy sağlık görevlilerini gölge gibi izleyip onlara sorular sordu ve yanıtlarını özenle not etti.

Her şey hızlı bir şekilde yapılmıştı. Tully odasında uyuyordu ve ambulans gitmişti.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu Johnny.

Dorothy kendi düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki Johnny'nin sesi onu şaşırttı. "Ah, hayır. Yine de teşekkürler."

"Marah perşembe günü gelecek. Yemek de getirecek. Hafta sonu oğlanlarla birlikte ben de geleceğim. Margie ve Bud karşıdaki evin anahtarlarını bize verdi."

Bugün pazartesiydi.

"Ve Margie yalnızca birkaç saatlik mesafede olduğunu sana anımsatmamı istedi. Fikrini değiştirir de yardıma ihtiyacın olduğunu düşünürsen ilk uçağa atlayıp gelecek."

Dorothy gülümsemeye çalıştı ve, "Ben yapabilirim," dedi. Johnny'ye olduğu kadar kendine de söylemişti bu lafı.

Kapıya yürüdüler. Orada Johnny durup Dorothy'ye baktı.

"Bunun onun için ne kadar anlamlı olduğunu biliyorsundur umarım."

"Kendim için ne kadar anlamlı olduğunu biliyorum. İkinci şanslar ne sıklıkta kapımızı çalıyor ki?"

"Çok bunaldığında..."

"Endişelenme, içmem."

"Endişem o değildi. Hepimizin onun yanında olacağımızı bil. Tabii senin de. Bunu söyleyecektim."

Dorothy bu yakışıklı adama bakıp, "Ne kadar şanslı olduğunu biliyor mudur acaba?" dedi.

"Biz bilemedik," dedi Johnny usulca ve Dorothy adamın yüzüne işleyen pişmanlığı gördü.

Dorothy hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Bazen yanlış seçim yapar, sonuçlarına katlanırsınız ancak geleceği değiştirebilirsiniz. Dışarıya kadar adama eşlik edip araç yoluna gidişini izledi. Sonra kapıyı kapatıp kızının yatağının yanına gitti.

Bir saat sonra hemşire geldi ve Dorothy'ye bir bakım listesi uzatıp, "Benimle gel," dedi.

Sonraki üç saat boyunca Dorothy kadının her hareketini takip etti. Kızının bakımı için ne gerekiyorsa hepsini adım adım öğrendi. Ziyaretin sonunda notlarla dolu bir defteri olmuştu.

Hemşire sonunda, "Hazırsın," dedi.

Dorothy güçlükle yutkundu. "Bilemiyorum."

Kadın nazikçe gülümsedi. "Tıpkı bebekliğindeki gibi olacak," dedi. "Bezini değiştirmek, biraz kucağına almak, yatarken hikâye okumak gibi nasıl sürekli bir şeylere ihtiyacı olduğunu ve susana kadar da ne istediğini anlamadığını anımsa. Listeye göre hareket et. O zaman her şey yolunda gidecektir."

"Ben ona pek annelik ettiğimi söyleyemem," dedi Dorothy.

Hemşire Dorothy'nin omzuna dokundu. "Hepimiz öyle söyleriz tatlım. İnan bana alışacaksın. Ve sakın unutma. Muhtemelen seni duyuyordur. Bu yüzden onunla konuş, şarkı söyle, espriler yap. Aklına ne gelirse işte."

O gece kızıyla ilk kez yalnız kaldığında Dorothy usulca yatak odasına girip gardenya kokulu mumu yaktı ve gece lambasını açtı.

Yatağın kontrol düğmelerine basıp otuz beş derecelik bir açıya getirdi. Orada tutup biraz sonra indirdi. Sonra tekrar kaldırdı. "Umarım bu başını döndürmüyordur. İki saatte bir on beş dakika boyunca başını kaldırıp indirmem gerekiyor." Bu işi bitirdiğinde Dorothy nazikçe örtüleri açıp Tully'nin ellerine ve kollarına masaj yaptı. Kızının kollarıyla bacaklarına masaj yapıp nazikçe ona bazı egzersizler yaptırırken bir yandan da konuşuyordu.

Sonunda ne söylediğini bile bilemez olmuştu. Tek bildiği kızının ayaklarına dokunup kuru ve çatlamış tenine nemlendirici sürdüğünde ağladığıydı.

✦

Tully hastaneden çıktıktan iki hafta sonra Marah, Dr. Bloom'la ilk randevusuna geldi. Boş bekleme odasında yürürken hüzünlü ve içli gözleri, sürekli yüzüne düşen siyah saçlarıyla Paxton'ın orada olduğunu hayal etmeden duramadı.

Dr. Bloom onu bir tebessümle karşılayarak, "Marah," dedi. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Teşekkürler."

Marah cilalı ahşap masaya bakan sandalyeye oturdu. Oda anımsadığından daha küçük ve sıcak görünüyordu. Bu kapkara ve yağmurlu güne karşın dışarıdaki manzara çok güzeldi.

Dr. Bloom oturdu. "Bugün hangi konuda konuşmak istersin?"

Çok fazla seçeneği vardı. Çözmesi gereken çok fazla hatası, anlaması gereken çok fazla şey, suçluluk duygusu ve keder vardı. Huzursuzlanıp bakışlarını kaçırmak ya da yanındaki bitkinin yapraklarını saymak istedi. Ama onun yerine, "Annemi özlüyorum, Tully komada ve kendimi öylesine köşeye sıkışmış hissediyorum ki bir deliğe girip gizlenmek istiyorum."

"Bunu zaten denedin," dedi Dr. Bloom. Hep bu kadar nazik bir sesle mi konuşmuştu? "Paxton'la denedin ve işte yine buradasın."

Marah bu sözleri anlamanın şaşkınlığını yaşadı içinde. Yeni bir anlayışa kavuşmuştu. Dr. Bloom haklıydı. Onların hepsi birer gizlenme biçimiydi; pembe saç, *piercing*, uyuşturucu, seks. Ama Paxton'ı sevmişti. En azından bu gerçekti. Belki bozuk, sağlıksız ve tehlikeliydi ama gerçekti.

"Neden gizleniyordun?"

"O zaman mı? Annemi özlüyordum."

"Önüne geçemeyeceğin bir acı yoktur Marah. Belki bunu şimdi öğrenmişsindir. Bazı acıların gözlerinin içine bakmak gerekir. Annenle ilgili en çok özlemini çektiğin şey ne?"

"Sesi," diye yanıtladı Marah. Sonra, "Bana sarılması. Beni sevmesi," diye devam etti.

"Onu hep özleyeceksin. Ben de yaşadıklarımdan biliyorum bunu. Yıllar geçtikten sonra bile bazen onu o kadar özleyeceksin ki nefesinin kesildiğini sanacaksın. Ama güzel günler de olacak. Aylar, hatta yıllarca. Hayatın boyunca bir şekilde onu hep arayacaksın. Onu bulduğun zamanlar da olacak. Büyüdükçe onu gittikçe daha iyi anlayacaksın. İnan bana."

Marah yumuşak bir sesle, "Tully'ye nasıl davrandığımı bilse benden nefret ederdi," dedi.

"Sanırım bir annenin çocuğunu ne kadar kolay affettiğini bilsen şaşardın. Vaftiz annelerinin de. Sorun şu ki asıl sen kendini affedebiliyor musun?"

Marah sertçe baktığında gözyaşları gözlerini acıttı. "Affetmeliyim."

"O halde buradan başlayalım."

Marah geriye dönüp bakmanın, annesiyle Tully'den, suçluluk duygusundan ve affetmekten konuşmanın işe yaradığını gördü. Bazen geceleri yatağına uzanıp anılarını yakından inceliyor, karanlıkta annesinin kendisiyle konuştuğunu hayal etmeye çalışıyordu.

Çünkü en çok özlediği buydu: Annesinin sesi. Ve hepsinden öte günün birinde ne yapması gerektiğini biliyordu. Bakacak gücü kendinde bulduğunda annesinin sesini bulabileceği bir yer olduğunu biliyordu.

Ama bunu yaparken Tully yanında olmalıydı. Marah annesine bu sözü vermişti.

✦

Sonraki haftalarda Dorothy geceleri yatağa bitkin halde girip yorgun uyanıyordu. Yapılacaklar listesi her zaman elinin altındaydı; onu yanından ayırmayıp bir şey unutur korkusuyla tekrar tekrar okuyordu. Görevleri kafasının içinde bir dua gibi dönüp duruyordu. İki saatte bir on beş dakika boyunca kaldır indir, sıvı ve yemek hortumunu kontrol et, nazogastrik tüpü kontrol et, elleriyle ayaklarına masaj yap, losyon sür, dişlerini fırçala, nazik hareketlerle bacaklarına egzersiz yaptır, yatağı kuru ve çarşafları temiz tut, birkaç saatte bir onu bir yönden diğerine çevir; solunum tüpünü kontrol et...

Korkularından kurtulması bir aydan uzun sürdü ve ancak altı haftayı aşkın bir süre sonra kontrole gelen hemşire listeye notlar eklemeyi bırakmıştı.

Kasım sonunda yapraklar dökülmeye başlayıp Dorothy'nin kapkara, çamurlu ve uzamış otlarla dolu bahçesini kendi renklerine boyadığında yaşlı kadın nihayet bu işi gerçekten yapabildiğine ikna olmuş, kızıyla geçirdiği ilk Noel'de yapılacaklar listesini bir kenara bırakmıştı. Günlük işleri tam bir rutine oturmuştu. Altı aylıkla yirmi dört yaş arasında değişen on iki torun sahibi Nora hemşire haftada dört defa geliyordu. Daha geçen hafta, "İnan bana ben bile daha iyisini yapamazdım Dot. Çok ciddiyim!" demişti.

2010 Noel'i Snohomish kasabasına tüm aydınlığı ve berraklığıyla düştüğünde Dorothy nihayet rahatlamıştı. En azından kızı komada olan bir kadın ne kadar rahatlarsa o kadar rahatlamıştı. Her zamankinden erken uyanıp evde Noel için hazırlık yapmaya koyuldu. Tabii ki depoda herhangi bir süsleme yoktu ama bunu sorun etmedi. Olanla yetinmek onun becerilerinden biriydi ama o karanlık odaya girdiğinde Tully'nin anılarıyla dolu iki mukavva kutuya rastladı.

Durup doğruldu ve onlara göz attı. Üzerlerini gri bir toz tabakası örtmüştü.

Johnny, Tully'nin kıyafetleri, süs eşyaları ve fotoğraflarıyla birlikte bu kutuları getirdiğinde Dorothy onlara yalnızca Tully'nin bakabileceğini, onun özel eşyaları olduklarını düşünmüştü. Ama şimdi içindeki şeylerin Tully'ye faydası olabileceği aklına geldi. Eğilip *Queen Anne* yazılı kutuyu açtı. Hafifti tabii ki. On yedi yaşındaki Tully'nin saklayacak ne kadar eşyası vardı ki?

Dorothy kutunun üzerindeki toz tabakasını üfleyip onu Tully'nin yatak odasına taşıdı.

Tully gözleri kapalı, düzenli nefes alıp verirken dümdüz uzanıyordu. Solgun, gümüş renkli ışık pencereden içeri süzülüp yerde kıvrılarak belli bir noktada toplanırken şekilleri de dışarıdaki ağaçların hareketine göre değişiyordu. Işık şeritleri karanlık zeminin üzerinde birbirini takip ediyor, pencereye asılı düş kapanındaki cam boncuklarla gücünü artırıyordu.

"Sana eşyalarını getirdim," dedi Tully'ye. "Belki Noel'de bu kutudaki eşyalarla ilgili konuşabiliriz." Kutuyu yatağın yanına bıraktı.

Tully kımıldamıyordu. Beyaza çalan kızıl kahve saçları uzamaya başlamış, ona küçük bir kız havası vermişti. Yaralarla morluklar iyileşmiş, yalnızca küçük ve gümüşi yara izleri kalmıştı. Dorothy kızının kurumuş dudaklarına biraz krem sürdü.

Sonra sandalyesini çekip yatağın yanına oturdu ve eğilip kutuyu açtı. Eline ilk geçen şey küçük bir Magilla Gorilla tişörtüydü. Ona dokunur dokunmaz anılar zihnine doluştu.

Anneciğim, brownie yiyebilir miyim?

Tabii ki. Azıcık esrarın kimseye zararı olmaz. Clem, bana brownie'yi uzat.

Dot, senin kız kendinden geçti...

Dorothy tişörte baktı. Ne kadar da küçüktü...

Ne zamandır suskunluğa gömüldüğünü fark etti. "Ah, affedersin. Gittiğimi sandın belki ama buradayım hâlâ. Günün birinde geri gelip durmamın bir anlamı olduğunu anlayacaksın. Nereye ait

olduğumu her zaman bildim. Ben yalnızca... yapamadım." Tişörtü özenle katlayıp elinden bıraktı.

Sonra eline geçen şey büyük bir fotoğraf albümüydü. Plastik kap da mavi renkli unutmabeni çiçekleriyle doluydu. Biri en tepesine *Tully'nin Albümü* yazmıştı.

Mumları üfleyen cılız bir kızın kenarları tırtıklı fotoğrafının bulunduğu albümün ilk sayfasını açarken Dorothy'nin elleri titriyordu. Diğer sayfada bir mektup vardı. Yüksek sesle okudu.

Sevgili Anneciğim, bugün benim on birinci doğum günüm.

Nasılsın? Ben iyiyim. Eminim şimdi beni görmeye geliyorsundur çünkü benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini biliyorum.

Sevgiler, kızın Tully

Sevgili Anneciğim,

Beni özledin mi? Ben seni özledim.

Sevgiler, kızın Tully

Dorothy sayfayı çevirip okumaya devam etti. Başka mektuplar da vardı.

Sevgili Anneciğim,

Bugün okulda midilliye bindik. Sen midilli sever misin? Ben severim. Büyükannem alerjin olabileceğini söyledi ama umarım yoktur. Beni almaya geldiğinde belki midilli alırız.

Sevgiler, kızın Tully

"Hepsinin altına *kızın Tully* diye yazmışsın. Senin kim olduğunu bilip bilmediğimden bile şüphen mi vardı?"

Tully yatakta bir ses çıkardı ve gözlerini kırpıştırıp açtı. Dorothy hemen onun yanına koştu. "Tully? Beni duyuyor musun?"

Tully yorgun bir iç geçirişe benzer bir ses daha çıkardı ve tekrar gözlerini kapattı.

Dorothy uzunca bir süre orada bekleyip kızının uyanmasını bekledi. Tully'nin gözlerini açması çok da sıra dışı bir durum değildi ama her defasında Dorothy için büyük bir anlam taşıyordu. Dorothy tekrar oturup sayfayı çevirerek, "Okumaya devam edeceğim," dedi.

Önceleri bir çocuğun titrek elinden çıkan, yıllar geçtikçe kendinden emin bir genç kadının el yazısına dönüşen yüzlerce mektup vardı. Dorothy hepsini okudu.

Bugün China Grove şarkısıyla amigoluk yapmayı denedim.

O şarkıyı bilir misin?

Bütün başkanların isimlerini biliyorum. Başkan olmamı istiyor musun hâlâ?

Neden hiç geri gelmedin?

Her mektubun her kelimesiyle kalbine bir bıçak saplandığını hissederek okumayı bırakmayı istediyse de yapamadı. Çocuğunun hayatı o mektuplarda gizliydi. Gözyaşlarının arasında her mektubu, kartpostalı, okul gazetesinden alınmış makaleleri okudu.

1972 yılının mektupları bitiyordu. Hiçbirinde öfkeli, suçlayıcı ya da sitem dolu bir ifade yoktu.

Dorothy son sayfayı açtı. Son sayfada *Dorothy Jean* adına küçük, mühürlü, mavi bir zarf vardı.

Dorothy nefesini tuttu. Ona yalnızca bir kişi Dorothy Jean diye hitap ederdi.

Yavaşça zarfı açarken gergin bir sesle, "Annemden de bir mektup var. Senin bundan haberin var mıydı Tully? Yoksa sen benden umudunu kestikten sonra mı bu mektubu buraya koydu?"

Tek sayfadan ibaret, parşömen kadar ince ve sanki bir kez buruşturulup sonra tekrar düzeltilmiş gibi kırışık mektubu aldı.

Sevgili Dorothy Jean,

Hep eve dönmeni bekledim. Yıllarca bunun için dua ettim. Tanrı'ya seni bana geri göndermesi için yalvardım. Bana bir şans daha verirse bu kez hiçbir şeye göz yummayacağımı söyledim.

Ama ne Tanrı ne de sen yaşlı bir kadının dualarına kulak vermediniz. İkinizi de suçladığımı söyleyemem. Bazı hatalar asla affedilmiyor, değil mi? Vaizler bu konuda yanılıyor. Benim gibi milyonlarcası vardır. Sana söyleyeceğim bir tek kelimeyle kendimi daha iyi hissedebilirim.

Özür dilerim. Bunun yeterli olmadığını biliyorum. Yalnızca iki kelime ama bunu söyleyecek kadar cesur olamadım hiç. Babana engel olmaya bile çalışmadım. Yapamadım. Çok korkuyordum. Sigarasını yakmayı ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz, değil mi?

Artık ölüyorum, seni bekleyebilmeyi istesem de artık yok oluyorum. Tully'ye karşı daha iyiydim. Bunu bilmeni istedim. Anneden daha iyi bir büyükanne oldum. Bu günahı yanımda götüreceğim.

Beni affetmeni istemiyorum Dorothy Jean. Yalnızca özür diliyorum. Bunu bilmeni istiyorum.

Keşke bir şansımız daha olsaydı.

Keşke.

Dorothy o kelimelere bakıyordu. Gözlerinin önünde dans edip bulanıyorlardı. O evdeki tek kurbanın kendisi olduğunu düşünürdü hep. Ama belli ki öyle değildi.

Dolaylı yoldan da olsa büyükbabasının kötülüğü yüzünden hayatı mahvolan Tully'yi de sayarsa üç kişilerdi. Tully de olanlardan aynı şekilde etkilenmişti çünkü. Bir adam üç nesil kadının hayatını paramparça etmişti.

Dorothy derin bir nefes alıp, *tamam*, diye düşündü.

Tek ve basit bir kelime. *Tamam.* Bu onun geçmişiydi.

Onun geçmişi.

Yeni çıkan saçlarıyla gençleşmiş, uyuyan bir prensesi andıran kızına baktı. "Artık sır saklamak yok," dedi. Fısıldamıştı bunu. Annesinin mektubundaki pişmanlık da dahil olmak üzer Tully'ye her şeyi anlatacaktı. Bu onun kızına Noel armağanı olacaktı. Dorothy hastanede bıraktığı yerden her şeyi anlatmaya devam edecekti. Sonra bütün hikâyeyi yazacaktı, tıpkı bir anı kitabı gibi. Gizli utançlara yer yoktu, kendi hatası olsun olmasın hiçbir şeyden kaçmayacaktı artık. Belki o zaman, bir gün iyileşebilirlerdi.

"Anlatmamı ister misin Tully?" diye sordu kısık sesle, bir yanıt alabilmek için dua ederek.

Yanındaki Tully düzenli bir şekilde nefes alıp verdi.

27

✦

O yıl kış sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Karanlık günler yol üzerine dizilmiş kirli çarşaflar gibi birbirini takip ediyordu. Yüklü bulutlar gökyüzünü karartıyor, tarlalar koyu ve esmer bir renk alırken sedir ağaçlarının dalları sarkıncaya kadar aralıklarla geçtikleri yerlere yağmur bırakıyorlardı. Baharın ilk güneşli günleri geldiğinde Snohomish Vadisi'ndeki arazi yeşile bürünmüş, yeni veren filizler ile uçları limon yeşiline dönen ağaçlar ışığa doğru boyunlarını kaldırmıştı. Kuşlar bir gecede geri dönmüş, ötüşüp ıslak topraktan yüzeye çıkan tombul pembe solucan avına çıkmışlardı.

Haziran ayında yerli halk kasvetli kış aylarını ve moral bozucu havayı çoktan unutmuştu. Haziranda çiftçiler yine pazar kurmaya başladığında 2011 yazının ürününden şimdiden şikâyet edilmeye başlanmıştı.

Bahçedeki çiçekler gibi Marah da o uzun ve kasvetli ayları güç toplamakla ya da içinde var olanı ortaya çıkarmakla geçirmişti.

Ve artık ağustos ayının sonuna gelinmişti. Artık geçmişe değil geleceğe bakma vaktiydi.

Babası bir gün yanına gelerek, "Bunu tek başına yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Marah gözlerini kapatıp babasına

yaslandı. Babası da kollarını onun gövdesine sarıp dik durmasına yardım etti.

Marah, "Evet," dedi ve bunca şey içinde emin olduğu tek şey buydu. Mucize beklerken Tully'ye söyleyeceği, içinde tuttuğu şeyler vardı ama belli ki bir mucize olacağı yoktu. Kazanın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve Marah artık üniversiteye dönmeye hazırlanıyordu. Dün gece sokak çocukları belgeseli için babasına yardım ederken çökmüş yanakları, boş bakan gözleri ve sahte kabadayılık gösterileriyle o zavallı kayıp çocuklara dair görüntüleri izlemek tüylerini diken diken etmişti. Burada, evde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Güvendeydi. Babası onu filme aldığında da böyle demişti. *İyi ki dönmüşüm.* Yine de yapması gereken bir şey kalmıştı.

"Anneme söz verdim ve o sözü tutmalıyım," dedi.

Johnny kızının kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Son zamanlarda söylemiş miydim bunu?"

Marah gülümsedi. "O pembe saçlardan ve kaşımdaki *piercing*'den kurtulduğum günden beri söylüyorsun."

"Sebebi o değil."

"Biliyorum."

Johnny kızının elini tuttu ve onu evden çıkarıp araç yoluna park etmiş arabasına götürdü. "Dikkatli kullan."

Son zamanlarda onun için büyük bir anlamı olan bir cümleydi bu. Başını sallayıp sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Yazın en güzel günlerinden biriydi. Adadaki kalabalık turist gruplarının bir kısmı feribota binerken bir kısmı iniyor, Winslow merkezdeki kaldırımları dolduruyorlardı. Denizin diğer tarafındaki trafik her zamanki gibi sıkışıktı ve Marah kuzeye giden kalabalık yoldan ilerledi.

Snohomish'te otobandan dönüp Ateşböceği Yolu'na girdi.

Bir süre araç yolunda kalıp yanındaki gri Nordstrom poşetine baktı. Sonunda onu alıp ön kapıya yürüdü.

Hava açıktı ve güneşin altında olgunlaşan taze elma ve şeftali kokuyordu. Buradan Dorothy'nin küçük sebze bahçesinin ne kadar verimli olduğunu görebiliyordu. Parlak kırmızı domatesler, yeşil fasulyeler, sıra sıra dizilmiş yapraklı brokoliler.

Kapı, çalmasına fırsat kalmadan açıldı. Çiçekli bir tunik ve bol kargo pantolonuyla Dorothy karşısında duruyordu. "Marah! Seni bekliyor," dedi Marah'ya sımsıkı sarılarak. Neredeyse on iki aydır Dorothy, Marah'ya her perşembe aynı şeyi söylüyordu. "Bu hafta iki defa gözlerini açtı. Bu iyiye işaret sanırım. Sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki," dedi Marah gergin bir sesle. Birkaç ay önce, Tully gözlerini ilk açmaya başladığı zamanlar o da böyle düşünüyordu. Hatta ilk defasında nefesi kesilmişti. Dorothy'yi çağırıp beklemiş, öne eğilip, *haydi Tully, geri dön,* deyip durmuştu.

Gri poşeti kaldırdı. "Ona okumak için bir şeyler getirdim."

"Harika! Harika! Ben de bahçeyle ilgilenirim. Otlar ay boyunca beni çok yordu. Limonata ister misin? Ev yapımı."

"Olur." Dorothy'nin peşinden gidip özenle düzenlenmiş sarmaşık güllerinin arasından geçti. Tepesindeki kirişlerden sarkan kuru lavanta kokusu her yanı sarmıştı. Kırık sürahi ve kaplardaki güzel kokulu güller tezgâhla masanın üstünü kaplamıştı.

Dorothy mutfağa gitti ve buzlu bir limonata bardağıyla döndü.

"Teşekkürler."

Bir süre bakıştılar ve ardından Marah başını sallayıp uzun koridordan Tully'nin odasına geçti. Pencereden süzülen güneş ışığı, mavi duvarları deniz suyu gibi ışıldatıyordu.

Hastane yatağında belli bir açıyla uzanan Tully'nin gözleri kapalı, aralardan beyaz teller görünen kahverengi saçları asi dalgalarla solgun ve zayıf yüzünü çevrelemişti. Krem rengi örtü, köprücük kemiğinin hemen altına sıkıştırılmıştı. Göğsü düzenli ritimlerle yükselip alçalıyordu. Çok huzurlu bir ifadesi vardı. Marah her zamanki gibi bir anlığına Tully'nin gözlerini açacağını ve otuz iki dişini göstererek sırıtıp, *selam*, diyeceğini sandı.

Marah onun yanına gitmeye zorladı kendini. Oda, Dorothy'nin sevdiği gardenya el losyonundan kokuyordu. Komodinin üzerinde Desmond'ın aylardır Tully'ye okuduğu yıpranmış bir *Anna Karenina* kopyası duruyordu.

Marah vaftiz annesine, "Selam," dedi. "Ben üniversiteye gidiyorum. Bildiğini biliyorum. Aylardır bundan bahsedip duruyorum. Loyola Marymount'a. Los Angeles'ta. Biraz ironik, değil mi? Daha küçük bir okulun benim için daha iyi olacağını düşünüyorum." Ellerini sımsıkı kenetledi. Buraya gelme sebebi başkaydı. Evet, bugün başka bir sebebi vardı.

Aylar boyunca mucizelere inanmıştı. Ama artık veda etme vakti gelmişti.

Bir şey daha yapacaktı.

Göğsündeki acı büyüktü ve gittikçe büyüyordu. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup yaklaştı. "Kaza yapmanın sebebi bendim, değil mi? O hikâyeyi dergiye satmakla tam bir pislik gibi davrandım. Tüm dünyaya senin bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu söyledim."

Bunu söyledikten sonra ortaya çıkan sessizlik onu alt etmişti. Dr. Bloom, hatta diğer herkes Tully'nin durumunun kendi hatası olmadığına onu ikna etmeye çalışmıştı ama bu da Marah'ın bir türlü inanmayı beceremediği şeylerden biriydi. Her ziyaretinde af dilemeden duramıyordu.

"Keşke her şeye yeni baştan başlayabilsek. Sen ve ben... Seni çok özlüyorum." Marah'nın sesi yumuşak ve belli belirsiz çıkıyordu.

Sessizlikte iç geçirip yerde, yanı başında duran gri poşete uzandı. En değerli malvarlığını ortaya çıkardı. Annesinin günlüğüydü bu.

Elleri titreyerek günlüğü açtığında Tully'nin aceleyle karaladığı *Katie'nin Hikâyesi* yazısını gördü.

Marah bu iki kelimeye dikkatle baktı. O sayfalarda yazılanları okumaktan neden hâlâ korkuyordu? Annesinin son hislerini okumayı *istemeliydi* ama bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. "Hazır olduğumda bunu seninle birlikte okuyacağıma söz verdim ona. Aslında gerçekten hazır olduğumu söyleyemem. Sen de pek kendinde değilsin ama artık gidiyorum ve Dr. Bloom vaktin geldiğini söyledi. Ve haklı. Vakti geldi."

Marah kısık sesle, "Başlıyorum," dedi ve yüksek sesle okumaya başladı.

Panik hep aynı şekilde geliyor. Önce mide boşluğumda bulantıya dönüşen bir düğümlenme hissediyorum, ardından ne kadar derin nefes alıp verirsem vereyim bir türlü geçmeyen o çarpıntı hissi. Ama korkumun sebebi her gün değişiyor. Bu korkuyu neyin tetiklediğini asla bilmiyorum. Kocamın bir öpücüğü ya da geri çekilirken gözlerinde gördüğüm hüzün. Bazen şimdiden yasını tuttuğunu, hâlâ burada olmama karşın beni özlediğini biliyorum. Marah'nın söylediğim her şeyi sessizce kabullenmesi bundan da kötü. Eskisi gibi gürültülü patırtılı tartışmalar yaşamak için neler vermezdim. Sana söylemek istediğim ilk şeylerden biri de bu Marah: O kavgalar hayatın gerçekleriydi. Benim kanatlarımın altından kurtulma mücadelesi veriyordun ama ben seni özgür bırakmaktan korkarken sen de nasıl kendin olabileceğini bilemiyordun. Sevgi döngüsü böyle bir şey. Keşke bunu o zamanlar görebilseydim. Büyükannen bana, yıllar önce yaptıklarından ötürü üzgün olduğunu bilmem gerektiğini söyledi ki haklıydı. Bana söylediğin bazı sözler-

den ötürü pişmanlık duyduğunu biliyorum, tıpkı kendi sözlerimden benim de pişmanlık duymam gibi. Yine de bunların hiçbirinin önemi yok. Bunu bilmeni istiyorum. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum.

Ama bunlar da laf kalabalığından başka bir şey değil, haksız mıyım? Daha derinlere inmek istiyorum o yüzden. Eğer sabrın varsa (yıllardır hiçbir şey yazmamıştım) sana anlatmak istediğim bir hikâye var. Bu benim hikâyem. Ve tabii senin de. 1960'ta, kuzeyde, küçük bir çiftlik kasabasındaki bir çayırın tepesinde yer alan ahşap bir evde başlıyor. Her şey 1974'te, dünyanın en havalı kızı yolun karşısındaki eve taşındığında güzelleşiyor...

Marah, okul servisinde alay konusu olup en sevdiği hayali kahramanlarıyla yaşayan on dört yaşındaki yapayalnız bir kızın hikâyesinde kayboldu. *Bana* Kootie *diyorlardı ve kıyafetlerimle dalga geçip saçma sapan sorular soruyorlardı. Bense hiç yanıt vermez, kahverengi kâğıt kaplı kitaplarımı kendime çeker, omuzlarımı düşürürdüm. O yıl en iyi arkadaşım Frodo'ydu. Bir de Gandalf, Sam ve Aragorn. Kendimi aynı efsanevi arayışın içinde hayal ediyordum.* Marah bunu kolayca gözünde canlandırabiliyordu. Bir gece dışarıda yıldızların altında tek başına oturan dışlanmış bir kız, tesadüfen başka bir yalnız kızla tanışıyordu. O gece sarf edilen birkaç güzel söz, ikisinin de hayatını değiştirecek bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştu.

İyi göründüğümüzü düşünüyorduk. Sen de bunu yaşadın mı Marah? Modanın peşinden hiçbir anlamı olmayan tuhaf bir yere gidip yine de aynanın karşısına geçtiğinde kendinin havalı ve büyüleyici bir halini gördün mü? Ben bunu seksenlerde yaşadım. Tabii ki gardırobumun kontrolü bütünüyle Tully'nin elindeydi...

Marah pembe ve jöleli halini anımsayarak kısa siyah saçlarına dokundu...

Babanla tanıştığımda büyülenmiştim. Ondan ilk önce ben etkilenmiştim. Bazen eğer şanslıysan bir çift göze bakıp bütün geleceğini görebiliyorsun. Siz çocuklarım için de böylesini diliyorum, daha azıyla yetinmeyin.

Bebeklerimi kucağıma alıp bulanık gözlerine baktığımda hayatımın yolunda gittiğini düşündüm. Tutkularıma, amacıma ulaşmıştım. Böylesi pek moda olmasa da ben anne olmak için doğmuştum ve anneliğin her anını seviyordum. Sen ve kardeşlerin sevgi adına bilinmesi gereken her şeyi öğrettiniz bana ve şimdi sizi bırakıp gitmek kalbimi kırıyor.

Günlük, annelik yıllarına dair çeşitli anılarla ilerliyordu. Marah sona geldiğinde güneş batmış, hava kararmıştı ve bunu fark etmemişti bile. Dışarının turuncu ışıkları pencere pervazlarından içeri süzülüyordu. Marah odanın lambasını açıp yüksek sesle okumaya devam etti.

Şunu bilmen gerekiyor Marah. Sen mücadeleci ve tuttuğunu koparan bir kızsın. Beni kaybetmek seni derinden yaralayacak biliyorum. Tartışmalarımızı ve kavgalarımızı düşüneceksin.

Hepsini unut bebeğim. Senin sen, benimse ben olduğumuz günlerdi. Diğer şeyleri, kucaklaşmalarımızı, öpücüklerimizi, birlikte yaptığımız kumdan kaleleri, kek süslemelerimizi, birbirimize anlattığımız hikâyeleri düşün. Seni, her parçanı nasıl sevdiğimi anımsa. Ateşli ve tutkulu halini sevdiğimi unutma. Sen benim en değerli varlığımsın ve umarım günün birinde bunu fark edersin. Her şeyi akışına bırak. Birbirimizi nasıl sevdiğimizi anımsa yalnızca.

Sevgi. Aile. Kahkahalar. Her şey söylenip bittiğinde benim anımsadığım şey bu. Hayatımın büyük kısmında yeterince şey yapamadığımı düşündüm. Sanırım bu aptallığım affedilebilir. Gençtim. Çocuklarımla ve yaptıklarımla ne kadar gururlandığımı bilmelerini istedim. Ailemiz ihtiyacımız olan her şeydi; sen, baban, ben ve kardeşlerin. İstediğim her şeye sahiptim.

Sevgiler.

Bunu hep anımsa.

Marah gözlerini yakıp yazıyı bulanık görmesine sebep olan gözyaşı perdesinin arkasından o son kelimeye baktı. Gözyaşlarının arasında annesini en ince ayrıntısına kadar gözünde canlandırdı; asla yerinde durmayan sarı saçlarını, doğrudan içine işleyen ve ne düşündüğünü hemen anlayan yeşil gözlerini, sertçe kapatılan bir kapının ne zaman bir çağrı olduğunu ve ne zaman olmadığını bilmesini, gülmesini, şaşkınlığını, yatmadan önce Marah'nın gözüne düşen saçları çekip "Sen benim bebeğimsin," diye fısıldadığını.

"Aman Tanrım, Tully... Onu anımsıyorum..."

✦

Kalp atışlarımı hissediyorum. Onunla birlikte dalgaların yükselip alçalmasını, ıslık çalan yaz esintisini, davul sesini duyuyorum.

Seslere dair anılar.

Ama şimdi karanlığımda bir şey daha var, beni dürtüp kalp atışlarımın düzenini bozuyor.

Kapalı olduklarının bile farkında olmadan gözlerimi açıyorum ama fark etmiyor; etrafımı kuşatan sonsuz siyahlık dışında hiçbir şey yok.

"Tully."

Benim o. Ya da bendim. Adımı tekrar duyuyorum ve kelimeler bir araya gelip seslerle yankılandığında küçük ışık parçacıkları görüyorum. Ateşböcekleri olabilir, belki de bir cep feneri. Etrafımda dans edip balık gibi atılıyorlar.

Kelimeler. Bir yıldız gibi üzerime kayan kelimeler.

"...dünyanın en havalı kızı..."

"...yaptığımız kumdan kaleler..."

"...en değerlin..."

Ne olduğunu anlayarak derin bir iç geçiriyorum. Bu, bir çift zar gibi göğsümde takırdıyor.

Marah.

Duyduğum onun sesi, ama kelimeler Kate'in. Günlüğü... Yıllar içinde onu öyle çok okudum ki ezberlemişim. Doğrulup uzanmaya çalışıyorum. Karanlık beni engelliyor, yıldız ışığı yanımdan akıp gidiyor.

Biri elimi tutuyor. Marah. *Hissediyorum*, dokunuşunun güçlü sıcaklığı, benim parmaklarımı saran parmaklarının kıvrımı... Dünyada bir anlam ifade etmeyen tek gerçek şey.

Onu duyuyorsun, diyor Kate.

Dönüyorum ve orada olduğunu görüyorum, büyüleyici bir ışık sarmış her yanını. Yeşil gözlerini, sarı saçlarını, güleç yüzünü o ışıltının arasında görüyorum.

Karanlığın içinde şunu duyuyorum. "Aman Tanrım, Tully. Onu anımsıyorum."

Ve işte o anda *kendimi* anımsıyorum. Yaşadığım hayatı, aldığım dersleri, sevdiğim insanları nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve onları ne kadar çok sevdiğimi... Yatağımın etrafında toplandıklarını izleyip benim için dua ettiklerini dinlediğimi anımsıyorum. Onları geri istiyorum. Kendimi geri istiyorum.

Katie'ye baktığımda her şeyi gözlerinde görüyorum. Dahası da var: özlem. Hepimize beslediği sevgiyi görüyorum. Bana, kocasına, çocuklarına, ebeveynlerine... Ve o sevginin ümit ve kayıp duygusuyla nasıl ışıldadığını görüyorum.

Ne istiyorsun Tully?

Marah'nın sözleri suyun içinde ışıldayıp öpücüğe benzer şekilde tenime düşerek aramıza giriyor. "Bir şans daha istiyorum," diyorum ve bunu söylerken yaptığım seçimin gücü vücudumda dolaşıp yorgun ve uyuşuk bacaklarıma kuvvet veriyor.

Seninle vedalaşmaya geldim. Artık gitmeliyim Tul. Sen de öyle. Benimle vedalaşmanı ve gülümsemeni istiyorum. Tek ihtiyacım bu. İyi olacağını anlamamı sağlayacak bir tebessüm.

"Korkuyorum."

Uçup git...

"Ama..."

Gitsem de hep seninle birlikte olacağım. Git...

"İkimizi asla unutmayacağım."

Biliyorum. Git haydi. Bu bir armağan... ve... oğullarıma de ki...

"Biliyorum," diyorum kısık sesle. Bana birkaç mesaj vermişti. O kelimeleri kalbimde saklayıp ruhuma yerleştiriyorum. Lucas'a annesinin geceleri gelip kulağına fısıldadığını, onu uyurken izlediğini, kendisi mutlu olduğu için oğlunun da mutlu olmasını istediğini söyleyeceğim... Wills'e üzülmenin kötü bir şey olmadığını ve bir zamanlar annesinin doldurduğu o boşluğu doldurmaya çalışmaktan vazgeçmesini söyleyeceğim. *Ben gitmedim,* mesaj buydu. *Yalnızca uzaklaştım.* Onun öğretmesi gereken her şeyi ben onlara öğreteceğim ve annelerinin onları ne kadar sevdiğini bilmelerini sağlayacağım.

Ona sırtımı dönmek bugüne dek yaptığım en zor şey. Aniden üşüyorum ve vücudum ağırlaşıyor. Önümde kocaman ve kapkara bir tepe var, o kadar dik ki ben tırmandıkça beni geri itiyor sanki.

Tepede bir ışık var. Uzanıp eğilerek bir adım daha atıyorum.

Işık benden kaçıyor.

Dünyanın bulunduğu o tepeye çıkmalıyım ama o kadar yorgunum ki. Yine de deniyorum. Ağır ağır tırmanıyorum. Her adımım benimle mücadele ediyor. Karanlık beni geri itiyor. Işık, kara dönüşüyor ve her bir kar tanesi tenimi yakıyor. Ama orada bir ışık var ve gittikçe güçleniyor. Deniz feneri gibi bana yol göstermek için zaman zaman yanıyor.

Ağır ağır solurken, *lütfen,* diye düşünüyorum ve dua ettiğimi fark ediyorum. Hayatımda ettiğim ilk gerçek dua.

Yapamayacağım.

Hayır.

Yapacağım. Katie'nin yanımda olduğunu hayal ediyorum. Tıpkı tek rehberimiz olan ay ışığının altında Summer Hill'de bisikletlerimizi sürdüğümüz eski günlerdeki gibi. İlerliyorum ve aniden tepeye çıkıyorum. Gardenya ve kuru lavanta kokusunu alıyorum.

Her yer aydınlık ve gözlerimi kör edecekmiş gibi acıtıyor. Yanımdaki konik biçimli şeyden geliyor ışık.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Başardım Katie," diye fısıldıyorum, duyulamayacak kadar kısık bir sesle. Belki bunu yüksek sesle bile dile getirmiyorum. *Biliyorum* demesini bekliyorum ama yalnızca kendi nefesimin sesini duyuyorum.

Odaklanmaya çalışıp tekrar gözlerimi açıyorum. Yanımda biri var; ışık ve gölgelerin arasından görüyorum onu. Bana bakan bir yüz.

Marah. Eskisi gibi güzel ve sağlıklı görünüyor. "Tully?" diyor, sanki bir hayaletmişim gibi temkinli bir sesle.

Rüya görüyorsam bile hoşuma gidiyor. Geri döndüm. "Marah" diyebilmek için bütün gücümü harcamam gerekiyor.

✦

Orada kalıp dayanmak için çok çabalıyorum ama yapamıyorum. Zaman kavramımı kaybediyorum. Gözlerimi açınca Marah ve Margie'yi görüyorum ve gülümsemeye çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Şu da annemin yüzü mü? Bir şeyler söylemek istiyorum ama hırıltıdan başka ses çıkaramıyorum. Belki de hayal görüyorum.

Sonra yine uyuyorum.

28

✦

Dorothy hastanenin bekleme salonundaydı. Ellerini kucağında kenetlemiş, dizlerini de her hareketinde yumru şeklindeki kemikleri birbirine çarpacak kadar bitiştirmiş oturuyordu. Herkes buradaydı. Johhny ve ikiz oğulları, yerinde duramayacak kadar gergin Marah, Margie ve Bud. Tully'nin gözlerini açıp konuşmaya çalışmasının üzerinden üç gün geçmişti. Onu hemen hastaneye getirmişlerdi ve bekleme oyunu da böylece başlamıştı.

Başta büyüleyici bir şeydi bu ama şimdi Dorothy çok da emin olamıyordu. Ne de olsa mucizelere inanmıyordu artık, değil mi?

Dr. Bevan, Tully'nin gerçekten de uyanma aşamasında olduğunu söylemişti. Uzun bir uyuma sürecinin ardından bilincin bütünüyle yerine gelmesi zaman alıyordu. Bazı kalıcı yan etkilerin olabileceği konusunda onları uyarmıştı ki bu gayet anlamlıydı. Bir yıl süren uykunuzdan uyanıp kahve ve çörek istemeniz pek de normal olmazdı.

Dorothy aylardır bunun için dua ediyordu. Her akşam kızının yatağının yanında diz çöküyordu. Öylece beklemek acı veriyordu ama o acının da ödenecek bedelin bir parçası olduğuna inanıyordu. Böylece sonbahardan karanlık kışa, sonra da aydınlık ilkbahar ışığına kadar her gece diz çöküp dua etmişti. Sebzeleri filizlenip büyüdüğünde, ağaçlarında elma tomurcuk verip olgunlaştığında dua etti. Duası her zaman aynıydı. *Lütfen Tanrım, uyansın.*

Çaresiz sözlerinin yolculuğu süresince asla bu anı düşünmeye izin vermedi kendine. Kızına duyduğu ihtiyaç uğursuzluk getirebilirmişçesine dualarının yanıt bulduğunu hayal etmekten korkuyordu.

En azından kendi kendine böyle diyordu. Şimdi yıllar boyunca kendi kendine söylediği uzun yalanlar dizisine eklenen yeni bir yalan olduğunu düşündü bunun da. Korktuğu için bu anı hayal etmeye cesareti yoktu.

Ya Tully uyandığında onunla bir şey yapmak istemezse?

Bu kesinlikle olası bir senaryoydu. Dorothy korkunç bir ebeveyndi ve şimdi daha iyi olmayı öğrenmişken, nihayet annelik yapmaya soyunmuşken hiçbirinin gerçek olmadığını görebilirdi. Bunca zamandır uyuyan Tully için zaten gerçek değildi.

Margie nazikçe, "Yine mırıldanıyorsun," dedi.

Dorothy dudaklarını sımsıkı bitiştirdi. "Gerilince hep böyle yaparım."

Margie uzanıp Dorothy'nin elini tuttu. Margie'yle arasında kolayca kurulan bu yakınlık onu her zaman şaşırtmıştı. Anlayışlı birinin dokunuşunun ne kadar anlamlı olabileceği de şaşırtmıştı onu. "Korkuyorum," dedi.

"Tabii ki korkarsın. Sen annesin. Korku bu işin tanımı."

Dorothy dönüp Margie'ye baktı. "Ben annelikten ne anlarım ki?"

"Çabuk öğreniyorsun."

"Ya uyandığında benimle hiçbir şey yapmak istemezse? Onsuz geçirdiğim hayatıma nasıl dönerim bilmiyorum. Öylece yanına gidip merhaba diyemem."

Margie'nin yüzündeki tebessüm, gözlerindeki bakış kadar yorgundu. "O hep seninle bir şeyler yapmak istedi Dorothy. Nerede hata yaptığını, onu neden sevmediğini bana ilk sorduğu zamanı anımsıyorum. Yüreğimin nasıl parçalandığını Tanrı biliyor. Ona, bazen hayatın beklentilerimiz doğrultusunda ilerlemediğini, yine

de ümit etmekten vazgeçmemesini söyledim. O zamanlar on yedi yaşındaydı. Annen yeni ölmüştü ve hayat onu korkutuyordu. Ona evimizi açıp bir yatak verdik. Katie'nin odasındaki ilk gecesinde yanına oturup ona iyi geceler diledim. Başını kaldırıp bana, 'Bir gün beni özleyecek,' dedi ve ben de ona, 'Nasıl özlemesin ki?' dedim. Tully de güç bela duyabildiğim kadar kısık bir sesle, 'Bekleyeceğim,' dedi. Ve gerçekten de bekledi Dorothy. Yıllarca bekledi."

Dorothy o an böyle şeylere inanan kadınlardan olmayı çok istedi.

✦

Tully için zaman artık belli belirsiz görüntüler ve anlamsız hikâyelerle geçiyordu. Beyaz bir araba, şimdi daha iyi hissettiğine dair bir şeyler söyleyen pembeli bir kadın, hareket eden bir yatak, beyaz bir odanın köşesine konmuş bir televizyon, uzaktan gelen boğuk sesler. Şimdi bir tek ses vardı. Sesler ayrışıp kelimeler oluşturarak geliyordu ona.

"Selam Tully."

Tully yavaş yavaş kirpiklerini kırpıştırıp gözlerini açtı. Yanında bir adam duruyordu. Beyaz önlüklü bir adam. Ona tam anlamıyla odaklanamıyordu. Buradaki ışık loştu. Işığı özlüyordu. Ne demek oluyordu bu? Üşüyordu da.

"Ben Dr. Bevan. Sacred Heart Hastanesi'ndesin. Beş gün önce buraya getirildin. Anımsıyor musun?"

Tully kaşlarını çatıp düşünmeye çalıştı. Saatler, yıllar, hatta bir ömür boyu karanlıkta kalmıştı sanki. Hiçbir şey anımsamıyordu. Işıkla ilgili bir şeyler, akan suyun sesi, yemyeşil çimen kokusunu hatırlıyordu yalnızca.

Acı verecek düzeyde kuruyan dudaklarını ıslatmaya çalıştı. Boğazı da alev almış gibi yanıyordu. "Ne..."

"Araba kazası geçirdin ve ciddi bir beyin travması yaşadın. Sol kolun üç yerden kırılmıştı, sol ayak bileğin de ama bileğinde tek bir kırık vardı. Artık bütün kemiklerin iyileşti."

Araba kazası mı?

"Hayır Tully, kımıldama."

Kımıldamış mıydı ki? "Ne... zamandır?" Ne sorduğunu bile bilmiyordu ve adam bir şeyler söylemeye başladığında da dediklerini anlamadı. Gözlerini kapatıyordu. Biraz daha uyuyabilirdi.

✦

Bir şey duydu. Bir şeyler hissetti. Yalnız değildi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve gözlerini açtı.

"Selam."

Johnny. Buradaydı, yanı başındaydı. Arkasında Margie ve Marah vardı. Ve Cloud mu? Annesinin burada ne işi vardı?

Johnny kısık ve çatlak bir sesle, "Geri döndün," dedi. "Seni kaybettiğimizi sandık."

Sesini çıkarmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın kelimeler bozuk çıkıyordu. Zihni bulanıktı.

Johnny ona dokundu. "Buradayız. Hepimiz yanındayız."

Ona bir şey söyleme çabasıyla odaklanmaya çalıştı. "Johnny... ben..."

Onu gördüm.

Bunun ne anlamı vardı? Kimi görmüştü ki?

"Endişelenme Tully," dedi Johnny. "Konuşacak çok vaktimiz var."

Gözlerini kapatıp tekrar uykuya daldı. Bir süre sonra Johnny'yle başka bir adamın daha sesini duyduğunu sandı. *Gözle görülür bir iyi-*

leşme, beyin aktivitesi normal, ona zaman verin, gibi kelimeler kulağına ilişti ama hiçbiri bir anlam ifade etmediği için boş verdi.

✦

Tekrar uyandığında Johnny hâlâ oradaydı. Margie de.

Gözlerini açtığında yatağının yanında durmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Bu uyanış biraz garip hissettirmişti. Anında fark etmişti bunu.

Margie gözlerini açtığını görünce ağlamaya başladı. "İşte uyandın."

Tully çatallı bir sesle, "Selam," dedi. O basit kelimeyi bulması, *kendini* kelimelerde bulması için güçlü bir şekilde odaklanması gerekti. Bir şeyler söyledi. Ne söylediğini bilmiyordu ve bunların anlamsız sözler olduklarından da emindi. Ağır, biraz da peltek konuştuğunun farkındaydı ama ona gülümsemeleri hepsini bir kenara itip anlamsız kılıyordu.

Johnny ona biraz daha yanaştı. "Seni özledik."

Margie de yaklaştı. "İşte benim kızım."

"Ne zaman... buradayım?" Sorusunda eksiklik olduğunu biliyordu ama tüm düşüncelerini dile getiremiyordu.

Margie, Johnny'ye baktı.

"Altı gündür buradasın," dedi Johnny düz bir sesle. Derin bir nefes aldı. "3 Eylül 2010'da kaza geçirdin."

Margie de, "Bugün 27 Ağustos 2011," diye ekledi.

"Durun bir dakika."

Johnny, "Neredeyse bir yıldır komadaydın," dedi.

Bir yıl.

Tully paniğe kapılarak gözlerini kapattı. Hiçbirini anımsamıyordu. Ne araba kazasını ne komayı ne de...

Selam Tul.

O güzel anı ansızın karanlığın içinde belirdi. Bisikletli iki yetişkin kadın kollarını açmış yan yana bisiklet sürüyor... Yıldızların ışığı... Yanında ilerleyen Katie, *kim demiş öleceksin diye,* diyordu.

Bu gerçek olamazdı. Hayal görmüş olmalıydı. Başka bir yanıtı olamazdı.

"Bana uzun süre ilaç verdiler sanırım, değil mi?" dedi Tully yavaşça gözlerini açarak.

"Evet," dedi Margie. "Seni kurtarmak için."

Buydu işte. İlacın etkisinde yarı ölü durumda en iyi arkadaşını hayal etmişti. Çok da şaşırtıcı olmasa gerek. Fizik tedavi göreceksin. Dr. Bevan seni çalıştırması için harika bir terapist önerdi. Çok geçmeden eve dönebileceğini düşünüyor."

"Evet," dedi kısık bir sesle. Evinin neresi olduğunu merak ediyordu.

✦

Rüyasında kumsaldaki Adirondack sandalyede oturmuştu ve Katie de yanındaydı. Ama önlerinde uzanan Bainbridge Adası'nın gri, çakıl taşlı kıyısı ya da koyun dalgalı mavi suları değildi.

Neredeyiz, diye sordu rüyasında ve yanıt beklerken turkuaz rengi su aydınlanıp Tully'nin görüşünü engelleyecek parlaklığa bürünerek her şeyi ortaya çıkardı.

Biri seni üzdüğünde, hayattan zevk alamadığında ya da bizim müziğimiz çaldığında. Dinle ve beni hisset. Ben anılarında var olacağım.

Tully irkilerek uyandı. Öyle çabuk doğruldu ki nefesi kesildi ve başının ağrısı şiddetlendi.

Katie.

Işığın içinde olduğu düşüncesi zihnine dolup onu kuşattı. Bir yerlerde, orada, Katie'yle birlikteydi ve elini tutup, *ben hep yanında olacağım. Müziğimizi her duyduğunda ya da gözünden yaş gelinceye kadar güldüğünde yanında olacağım. Gece gözlerini kapatıp anımsadığında orada olacağım. Her zaman,* dediğini duydu.

Gerçekti. Mümkün olmayacak bir gerçeklikti bu.

İlaçların, beyin hasarının ya da özlem dolu düşüncelerinin etkisi değildi. Gerçekti.

29

✦

Ertesi gün bitmek bilmez tıbbi testlerle geçti. Tully eğilip büküldü ve X-ray cihazlarından geçirildi. Bu kadar çabuk gelişme göstermesi onu ve diğer herkesi şaşırtmıştı.

Johnny nihayet taburcu edildiğinde, "Hazır mısın?" dedi.

"Herkes nerede?"

"Eve dönüşün için hazırlık yapıyorlar. Çok güzel olacak. Hazır mısın?"

Tully odadaki tek pencerenin yanında duran tekerlekli sandalyeye oturup düşme ihtimaline karşı bir kask taktı. Refleksleri biraz bozuktu ve kimse başını bir yere çarpmasını istemiyordu.

"Hım." Bazen kelimeleri bulmakta zorlandığı için basit yanıtlar vermekle yetiniyordu.

"Kaç kişi var?"

Tully kaşlarını çattı. "Ne kaç kişisi?"

"Hayranların."

Tully iç geçirdi. "Hayranım yok benim."

Johnny odayı boylu boyunca geçip Tully'nin yanına geldi ve tekerlekli sandalyeyi pencereye çevirdi. "Bence biraz daha yakından bak."

Tully, Johnny'nin bakışlarını takip etti. Aşağıdaki otoparkta kalabalık bir grup rengârenk şemsiyelerin altında toplanmış bekliyordu. En az üç düzine vardı. "Ben bir şey gör..." diye başladı ve ardından yazıları gördü.

❤ SENİ SEVİYORUZ TULLY ❤
GEÇMİŞ OLSUN TULLY
ARKADAŞLARIN ASLA ÜMİDİNİ YİTİRMEDİ!

"Benim için mi gelmişler?"

"İyileşmen büyük haber oldu. Haber duyulur duyulmaz hayranlarınla muhabirler toplanmaya başladı."

Kalabalık Tully'nin gözlerinin önünde belirsiz bir şekle büründü. Önce yağmurun hızlandığını düşündü. Sonra son birkaç yıldır verdiği mücadeleyi anımsayıp unutulmadığını görünce ağlamaya başladığını fark etti.

"Seni seviyorlar Tul. Barbara Walters seninle röportaj yapmak istiyormuş."

Tully buna nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi. Zaten bir önemi de yoktu. Johnny tekerlekli sandalyeyi sürmeye başlamıştı. Sandalyenin plastik kaplı kulplarını kavrayıp onu hastane odasından dışarıya yönlendirmişti. Tully oradan ayrılırken düşünceli bir ifadeyle son bir bakış daha attı.

Johnny lobide durdu ve tekerlekli sandalyeyi de durdurdu. "Hemen dönerim. Hayranlarını ve muhabirleri uzaklaştıracağım yalnızca."

Tully'yi lobiyi arkasına alacak şekilde duvara yaklaştırıp otomatik kapılara gitti.

Ağustos sonundaki bu öğle vaktinde güneş olmasına karşın hafif hafif yağmur da çiseliyordu. Yerli halk bu durumu güneş kırılması olarak adlandırıyordu.

Johnny yaklaşırken kameralar ona doğrultulmuş, flaşlar patlamaya başlamıştı. Afişler yavaş yavaş inmeye başladı.

"Tully Hart'ın mucizevi bir şekilde iyileştiğini duyurmak istediğinizi biliyorum. Gerçekten de mucizevi bir durum. Sacred Heart'ın doktorları, özellikle de Dr. Reginald Bevan, Tully'ye olağanüstü bir ilgi gösterdi. Onun adına doktoruna teşekkür etmemi isteyeceğini, iyileşmesi için dua eden birçok hayranına da onun adına teşekkür etmemi isteyeceğini biliyorum."

Biri, "O nerede?" diye seslendi.

"Onu görmek istiyoruz!"

Johnny susmaları için elini kaldırdı. "Tully'nin şu anda iyileşmek için büyük bir çaba sarf ettiğini hepiniz anlıyor olmalısınız. O..."

Kalabalık aynı anda nefesini tutmuş gibiydi. Johnny'nin önündeki kalabalık aynı anda hastane kapısına döndü. Fotoğrafçılar itişip kakışarak birbiri ardına flaş patlattı.

Tully uğultuyla açılıp kapanan hastane kapısının önünde duruyordu. Nefes nefese kalmıştı ve sandalye eğrilmişti. Kendini ileriye doğru süremeyecek kadar zayıf olduğu için böyle duruyordu. Yağmur damlaları nazikçe şapkasının önüne düşüp bluzunu ıslatıyordu. Johnny yanına geldi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle. Haydi."

Johnny tekerlekli sandalyeyi sürerken kalabalık sustu.

Tully onlara tedirgin bir tebessüm yollayıp, "Daha iyi göründüğüm de olmuştur mutlaka," dedi.

Kalabalığın kopardığı gürültü neredeyse Johnny'yi yere deviriyordu. Afişler yine havaya kalktı.

Tully, kalabalık nihayet sustuğunda, "Teşekkürler," dedi.

Muhabirlerden biri, "Ne zaman televizyona dönüyorsunuz?" diye seslendi.

Tully önce kalabalığa sonra da onu çok iyi tanıyan, kariyerinin başından beri yanında olan Johnny'ye baktı. Johnny'nin ona nasıl baktığını gördü. Aylarca ona özgeçmişini yollayıp bedava çalıştığı yirmi yaşındaki çılgın hallerini anımsıyor muydu? Johnny onun nasıl da çaresizce önemli biri olmaya çabaladığını biliyordu. Lanet olsun, sırf yabancılar tarafından sevilsin diye her şeyden vazgeçmişti.

Tully derin bir nefes alıp, "Artık program yok," dedi. Açıklama yapmak, şöhretle işinin bittiğini, artık buna ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu ama bütün bu kelimeleri bir araya getirip sıraya dizmesi çok zordu. Şimdi neyin önemli olduğunu biliyordu.

Kalabalığın arasında sesler yükseldi; Tully'ye sorular yöneltiliyordu.

Tully, Johnny'ye döndü.

Johnny, herkesin duyamayacağı yumuşak bir sesle, "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım," dedi.

"Vazgeçtiğim için mi?"

Johnny, Tully'nin nefesini kesecek kadar nazik bir şekilde yüzüne dokundu. "Hiç vazgeçmediğin için."

Kalabalık hâlâ sorular yağdırırken Johnny tekerlekli sandalyenin kontrolünü alıp onu tekrar hastanenin lobisine götürdü.

Çok geçmeden arabaya bindiler. I-5'ten kuzeye doğru ilerliyorlardı.

Nereye gidiyorlardı? Eve gitmesi gerekmiyor muydu? "Yanlış yoldayız."

Johnny, "Sürücü koltuğunda olan kim?" diye sordu. Johnny ona bakmasa da Tully onun gülümsediğini anlamıştı. "Sen değilsin. Yolcu koltuğundasın. Kısa süre önce beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyorum ama arabayı sürücünün sürdüğünü, yolcu koltuğundakinin de manzaranın keyfini çıkardığını anlıyor olmalısın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Snohomish'e."

Tully ilk defa bir yıllık koma sürecini düşündü. O süre boyunca nerede kaldığını neden kimse ona söylememişti? Bunu ondan gizliyorlar mıydı? Ve neden daha önce bunu sormak aklına gelmemişti? "Bana Bud ve Margie mi baktı?"

"Hayır."

"Sen mi?"

"Hayır."

Tully kaşlarını çattı. "Bakımevinde miydim?"

Johnny sinyal verip Snohomish yönüne döndü. "Snohomish'te, kendi evindeydin. Annenle birlikte."

"*Annemle* mi?"

Johnny'nin bakışları yumuşadı. "Birden fazla mucize aynı anda gerçekleşti."

Tully ne söyleyeceğini bilemiyordu. O kapkaranlık aylar boyunca ona Johnny Depp'in baktığını öğrenmek kadar şaşırtıcı bir haberdi bu.

O sırada bir anı aklına gelir gibi oldu ve sonra tekrar kayboldu. Işık altındaki kelimeler... Lavanta ve Love's Baby Soft kokusu... *Billy, don't be a hero...*[25]

Dinle bak annen, diyor Katie.

---

25 Bo Donaldson and the Heywoods'un 1974 yılında çıkan savaş karşıtı şarkısı. (ç. n.)

Johnny Ateşböceği Yolu'ndaki evin önüne geldiğinde durup Tully'ye döndü. Uzun bir duraksamanın ardından, "Senden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Bu adama karşı duyduğu şefkatin şiddeti acı verecek ölçüdeydi. O karanlıkta ve ışıkta öğrendiklerini ona nasıl anlatabilirdi ki? Kısık bir sesle, "Onu gördüm," dedi.

Johnny kaşlarını çattı. "Onu mu?"

Anladığını Tully anladı.

"Katie."

"Ah."

"İster deli, ister hasta, ister ilaçların etkisinde olduğumu düşün. Nasıl istersen. Onu gördüm, elimi tuttu ve sana, 'İyi bir iş çıkardığını, çocuklarla ilgili affedilmesi gereken bir şey yapmadığını' söylememi istedi."

Johnny kaşlarını çattı.

"Karşısında güçlü olamadığın için kendine kızdığını düşünüyordu. Söylediği cümle aynen şu: 'Ona de ki ihtiyacım olan her şeyi yaptı ve duymak istediğim her şeyi söyledi.'"

Tully uzanıp Johnny'nin elini tuttu ve işte yine aynı şey olmuş, birlikte geçirdikleri onca yıl, kahkahaları, gözyaşları, ümitleri ve hayalleri ortaya çıkmıştı. "Sen beni affedersen ben de kalbimi kırdığın için seni affederim. Her konuda."

Johnny hafifçe başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Seni özledim Tul."

"Evet genç adam. Ben de seni özledim."

✦

Marah kendini Tully'nin eve dönüş kutlamasının hazırlıklarına vermişti ama büyükannesi ve büyükbabasıyla konuşup kardeşleriyle şakalaşmasına karşın diken üstünde yürüyormuş gibi hissediyordu. Endişeden midesi gerilmişti. Tully'nin onu affetmesini istiyordu ama bunu hak etmiyordu. Yaklaşan etkinlikle ilgili onun dışında huzursuz görünen tek kişi Dorothy'ydi. Tully'nin annesi son birkaç günde kilo verip küçülmüş görünüyordu. Marah yaşlı kadının birkaç eşyasını bir valize dizdiğini de görmüştü. Herkes süslemelerle meşgulken Dorothy Tully'nin bakım malzemelerinin eksildiğini söylemişti. Saatler önce gitmiş, geri dönmemişti.

Tully geldiğinde herkes neşeyle ellerini çırparak onu karşılamıştı. Büyükanneyle büyükbaba Tully'ye sımsıkı sarılmış, oğlanlar onu görünce çılgına dönmüştü.

Lucas Tully'ye, "İyileşeceğini biliyordum," dedi. Her gece dua ettim."

"Ben de her gece dua ettim," dedi Wills eksik kalmamak için.

Başını garip bir biçimde eğen Tully oturduğu yerde çok bitkin görünüyordu. Kafasındaki gümüş rengi koruyucu şapka çocuk gibi görünmesine sebep olmuştu. "Doğum günleri yaklaşan iki çocuk var. Bir yıl kaçırdığıma göre şimdi *iki* hediye almalıyım." Tully bunları söylemek için büyük efor sarf etmişti ve sözü bittiğinde yanakları kızarmış, nefes nefese kalmıştı.

"Birbirinin aynısı Porsche alırsın artık," dedi babaları.

Büyükanne gülüp pastayı almak için oğlanları mutfağa yönlendirdi.

Marah yüzünde sahte bir tebessümle ara sıra bir şeyler geveliyordu. Neyse ki Tully hemen yorulup akşam saat sekiz gibi iyi geceler diledi.

Tully, Marah'nın elini tutup sıkarak, "Yatmama yardım eder misin?" dedi.

"Elbette." Marah tekerlekli sandalyenin kulplarını kavrayıp vaftiz annesini uzun ve dar koridordan arka yatak odasına götürdü. Orada Tully'yi açık bir kapıdan geçirip hastane yatağının bulunduğu odaya yönlendirdi. Her taraf çiçeklerle süslenmiş, sehpaların üzerini fotoğraflar kaplamıştı. Yatağın yanında bir enjeksiyon standı duruyordu.

"Demek buradaydım," dedi Tully. "Bir yıl..."

"Evet."

"Gardenya'lar," dedi Tully. "Anımsıyorum..."

Marah banyoya gitmesine yardım etti ve Tully orada dişlerini fırçalayıp kapının arkasına asılı beyaz geceliği giydi. Sonra tekrar tekerlekli sandalyeye oturdu ve Marah onu yatağa yönlendirdi. Sonra da Tully'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

Tully ona baktı. Tek bakışta Marah her şeyi gördü: *Benim görevim seni sevmek... Sen benim en iyi arkadaşımsın...* Ve yalanlar.

"Seni özledim," dedi Tully.

Marah gözyaşlarına boğuldu. Ansızın her şey için ağlamaya başlamıştı. Annesini kaybettiği için, günlükte okuduğu şeyler için, Tully'ye ihanet ettiği ve onu seven insanlara acı çektirdiği için... "Çok özür dilerim Tully."

Tully elini yavaşça kaldırıp kuru ve bir kâğıda benzeyen avucuyla Marah'nın yanağına dokundu. "Senin sesin beni geri getirdi."

"*Star*'daki yazı..."

"O haber eskidi. Haydi yatağa girmeme yardım et. Çok yoruldum."

Marah gözyaşlarını silip örtüyü açtı ve Tully'nin yatağa yatmasına yardım etti. Sonra eski günlerdeki gibi yanına uzandı.

Tully uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir ışığa doğru yürümek ya da bütün hayatının bir film şeridi gibi gözünün önünden geçmesi hikâyesi doğru. Ben komadayken... ruhum bedenimden ayrıldı. Hastane odasında babanın yanımda olduğunu gördüm.

Sanki bir köşeden bana benzeyen ama ben olmadığımı bildiğim bir kadına neler olduğunu izliyordum. Sonra daha fazla dayanamayıp döndüm ve o zaman da... ışığı gördüm. Onu takip ettiğimde Summer Hill'de karanlıkta bisikletimi sürüyordum. Annen de yanımdaydı."

Marah derin bir nefes çekip eliyle ağzını örttü.

"O yanımızda Marah. Seni hep izliyor."

"Buna inanmak istiyorum."

"İnanmak bir tercih." Tully gülümsedi. "Bu arada o pembe saçtan kurtulduğuna seviniyor. Bunu sana söylemem gerekiyordu. Ah, bir şey daha..." Tully anımsamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ah, tamam. Dedi ki, 'Her şeyin bir sonu var, hatta bu hikâyenin bile.' Bir şey ifade etti mi sana?"

Marah, "*Hobbit*'ten bir alıntı," dedi. *Belki benimle veya babanla paylaşmak istemeyeceğin üzüntüler yaşayıp kendini yalnız hissedeceksin ve eğer öyle bir şey olursa komodininin üzerindeki bu kitabı anımsa.*

"Çocuk kitabı mı? Çok tuhaf."

Marah gülümsedi. Ona göre hiç de tuhaf değildi.

✦

"Ben Dorothy ve bir bağımlıyım."

"Selam Dorothy!"

Bu akşamki Adsız Narkotikler toplantısına gelen bir grup ayak takımının ortasındaydı. Her zamanki gibi toplantı Snohomish'te, Front Caddesi üzerindeki kilisede yapılıyordu.

Bayat kahve ve kurumuş çörek kokan serin ve loş odada nasıl iyileştiğini, bunun ne kadar sürdüğünü ve hangi karanlık yollardan geçtiğini anlatıyordu. Buna en çok da bu gece ihtiyacı vardı.

Toplantının ardından küçük ahşap kiliseden çıkıp bisikletine atladı. Uzun zamandır ilk kez toplantıdan sonra durup kimseyle konuşmamıştı. Kibar olamayacak kadar gergindi.

Sallanan ağaçlar ve minik yıldızlarla dolu mavi-siyah renkli bir akşamdı. Ana yol boyunca bisikletini sürüp dönüş işareti vererek kasabaya yöneldi.

Evine vardığında araç yoluna girip durdu. Bisikletini evin bir köşesine yaslayarak ön kapıya gitti ve kapıyı çaldı. İçerisi sessizdi. Yemek kokusu etrafı sarmıştı. Spagetti ve taze fesleğen kokusuna benziyordu. Birkaç ışık yanıyordu ama onun dışında ev sessizdi.

Omzundaki çantasının askısını düzeltip kapıyı arkasından örttü. Keskin ve sert lavanta kokusu burun deliklerini doldurdu. Evin içinde sessizce geziniyordu. Nereye baksa kaçırdığı partinin kalıntılarını görüyordu. EVİNE HOŞ GELDİN afişi, tezgâhın üzerindeki parlak renkli peçeteler, lavabonun yanında duran kurumuş şarap kadehleri.

Ne kadar da korkaktı.

Mutfakta kendine bir bardak su doldurup tezgâha yaslandı ve susuzluktan ölüyormuş gibi suyu içti. Gölgelerin içindeki koridor önünde uzanıyordu. Bir yanda kendi yatak odasının kapısı, diğerinde Tully'ninki.

Korkak, diye düşündü tekrar. Koridordan geçip yapılması gerekeni yapmak yerine evin içinde gezinip arka kapıdan verandaya çıktı.

Sigara dumanının kokusunu aldı.

Kısık sesle, "Beni mi bekliyordun?" diye sordu.

Margie ayağa kalktı. "Elbette. Senin için ne kadar zor olacağını biliyordum. Ama bence yeterince gizlendin."

Dorothy dizlerinin tutmadığını hissetti. Hayatında hiç iyi bir arkadaşı olmamıştı. İhtiyacı olduğunda yanında bitecek o kadınlardan

biriyle karşılaşmamıştı. Şimdiye kadar. Margie'nin yanındaki ahşap sandalyeye uzanıp ona tutundu.

Dışarıda üç sandalye vardı. Dorothy indirimden aldığı bu ahşap, sallanan koltukları yenilemek için aylarca uğraşmıştı. Cilalayıp boyama işi bittiğinde arkalarına isimlerini yazmıştı. *Dorothy. Tully. Kate.*

O zamanlar bu ona fazlaca duygusal ve iyimser bir davranış gibi gelmişti. Fırçayı tutup parlak renkleri pürüzlü ahşaba sürmeye başladığında Tully uyanıp onları görünce ne diyecek diye hayal etmişti. Şimdiyse haddini aştığını düşünüyordu yalnızca. Tully'nin sabahları annesiyle birlikte oturup çay içmek isteyeceğini ya da bir daha asla dönmeyecek bir kadını bekleyen boş bir koltuğun yanında oturmanın onu üzmeyeceğini nasıl düşünmüştü?

Margie sigarasının dumanını karanlığa üfleyerek, "Anneliğe dair sana söylediklerimi anımsıyor musun?" dedi.

Dorothy boş bir sepetin etrafından dolanıp kendi adının yazılı olduğu sandalyeye oturdu. Margie'nin, Tully'nin sandalyesine oturduğunu fark etti.

Dorothy iç geçirip sırtını yaslayarak, "Sen bana çok şey söyledin," dedi.

"Anne olduğunda korkunun ne demek olduğunu öğrenirsin. Hep korkarsın. Hep. Dolap kapaklarından tut da çocuk kaçıranlara ya da havaya kadar her şeyden. Çocuklarımıza zarar vermeyecek hiçbir şey yok, inan." Sonra döndü. "İşin komik yanı güçlü olmak için de bize ihtiyaç duymaları."

Dorothy güçlükle yutkundu.

"Ben Katie için güçlüydüm," dedi Margie.

Dorothy, bunu söylerken arkadaşının sesinin nasıl çatladığını fark etmiş ve hiç düşünmeden kalkıp aralarındaki kısa mesafeyi aşarak Margie'yi kucaklamıştı. Kadının nasıl da zayıf olduğunu, do-

kunuşuyla nasıl titrediğini hissederken Dorothy anladı. Bazen birini rahatlatmaya çalışmak yalnız bırakılmaktan daha çok acı veriyordu.

"Johnny yazın küllerini saçmak istiyor. Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum ama zamanının geldiğini biliyorum."

Dorothy ne diyeceğini bilemeden ona sarılmaya devam etti.

Margie geri çekildiğinde gözleri yaşlıydı. "Bunu aşmama yardım ettiğini biliyorsun, değil mi? Sana hiç söylemesem de... Sen tohumlarını ekip otları yolarken burada oturup sigaramı içmeme izin verdiğin zamanlar."

"Ben hiçbir şey söylemedim ki."

"Ama yanımdaydın Dorothy. Tully'nin yanında olduğun gibi." Gözlerini silip gülümsemeye çalıştı ve ardından, "Git de kızını gör," dedi.

✦

Tully derin bir uykudan uyanmış, kafası karışmıştı. Çabucak oturdu. Başı döndüğü için bu yabancı odanın da bir an etrafında döndüğünü sandı.

"Tully iyi misin?"

Tully gözlerini kırpıştırıp nerede olduğunu anımsadı. Ateşböceği Yolu'ndaki evde, eski yatak odasındaydı. Gece lambasını açtı.

Annesi duvarın dibindeki sandalyede oturmuştu. Beceriksizce kalkıp ellerini kenetledi. Bol bir elbise, beyaz çoraplar ve Birkenstock sandaletler giymişti. Bir de kampta Tully'nin ona yaptığı kolyeden arta kalanı takmıştı. Annesi bunca yıldır o kolyeyi saklamıştı.

"Ben... endişelendim," dedi annesi. "Buradaki ilk gecen. Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur."

Tully usulca, "Selam Cloud," dedi.

"Ben artık Dorothy'yim," dedi annesi. Belli belirsiz, af dileyen bir tebessümle yatağa yanaştı. "'Cloud' ismini yetmişlerin başında katıldığım grupta almıştım. Kafamız hep dumanlıydı ve çıplaktık. Kötü olan birçok şey o zamanlar iyiymiş gibi gelirdi." Tully'ye baktı.

"Bana sen bakmışsın."

"Önemli bir şey değildi."

"Komadaki bir kadına bir yıl bakmak mı? Bu önemli değil mi?"

Annesi cebinden küçük bir madalyon çıkardı. Altın renkli, yuvarlak ve bir çeyreklikten büyüktü. Üzerinde üçgen bir şekil vardı. Üçgenin sol yanında, siyah renkle *ayıklık* kelimesi, sağ yanındaysa *yıldönümü* yazıyordu. Üçgenin ortasında Roma rakamıyla X yazıyordu. "2005'te hastane odasında ziyaretime geldiğin günü anımsıyor musun?"

Tully annesini gördüğü her anı anımsıyordu. "Evet."

"Dibe çöktüğüm zamandı o. Sürekli dayak yemekten bıkmış bir kadındım. Çok geçmeden rehabilitasyon merkezine gittim. Onun ücretini de ödediğin için sana teşekkür ederim."

"Sonra hep ayık mı kaldın?"

"Evet."

Tully, annesinin itirafıyla içini saran beklenmedik ümide bel bağlamaktan korkmuştu. Ama inanmamaktan da korkuyordu. "Daireme gelip bana yardım etmeyi de o yüzden istedin."

"Tedavi sürerken böyle bir girişim saçma olmuştu tabii. Yaşlı bir kadınla öfkeli kızı." Hafiften ağzını bükerek gülümsedi. "Ayıkken hayatı daha net görüyorsun. Sana bakamadığım tüm zamanlar için seninle ilgilenmek istedim."

Annesi boynundaki kolyeye dokunup eğildi. Bakışlarında Tully'yi şaşırtan bir yumuşaklık vardı. "Yalnızca bir yıl olduğunu biliyorum. Senden herhangi bir şey beklemiyorum."

"Sesini duydum," dedi Tully. Annesinin sözlerini bölük pörçük de olsa anımsıyordu. Karanlıktaki ve ışıktaki sözleri... *Seninle gurur duyuyorum. Bunu daha önce hiç söylemedim, değil mi?* Bu anı pahalı bir çikolatanın yumuşak ve kremsi orta kısmı gibiydi. "Başımda durup bana bir hikâye anlattın, değil mi?"

Annesi önce biraz şaşırdı, sonra hüzünlendi. "Yıllar önce anlatmalıydım."

"Benimle gurur duyduğunu söyledin."

Dorothy sonunda uzanıp Tully'nin yanağına anne şefkatiyle bir öpücük kondurdu. "Nasıl gurur duymam ki?"

Annesinin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni hep sevdim Tully. Ben kendi hayatımdan kaçıyordum yalnızca." Yavaşça komodinin çekmecesine uzanıp bir fotoğraf çıkardı. "Belki bu bizim başlangıcımız olur." Fotoğrafı Tully'ye uzattı.

Tully, annesinin zayıf ve titrek parmaklarının arasında sallanan fotoğrafa uzandı.

Kare şeklinde ve bir oyun kâğıdı büyüklüğünde küçük, beyaz, kenarları yırtık, tırtıklı bir fotoğraftı. Yıllar içinde siyah beyaz baskının üzerinde ona sırlı bir görünüm veren bir tabaka birikmişti.

Kirli bir verandada, oturduğu yerde uzun bacaklarını göstermek istercesine çizmeli ayağını ileri atmış genç bir adamın fotoğrafıydı bu. Saçları uzun, siyah ve pisti. Üzerindeki beyaz tişörtü lekelerle kararmıştı. Kovboy çizmeleri yıpranmıştı ve elleri kirden simsiyahtı.

Ama güleç yüzlüydü ve gülünce beyaz dişleri görünüyordu. Köşeli yüzüne göre aşırı gülmüş gibi görünebilirdi ama öyle değildi ve ağzı biraz olsun bir yana kaymamıştı. Gözleri gece kadar siyahtı ve binlerce sır saklıyor gibiydi. Yanındaki basamaklara kahverengi saçlı bir bebek kocaman, kararmış beziyle uyuyordu. Adamın büyük eli bebeğin küçük ve çıplak sırtını sahiplenircesine kavramıştı.

Annesi yumuşak bir sesle, "Sen ve baban," dedi.

"Babam mı? Ama sen babamın kim olduğunu bilmediğini..."

"Yalan söyledim. Ona lisedeyken âşık oldum."

Tully tekrar fotoğrafa baktı. Parmağını üzerinde gezdirip her çizgiyi, her gölgeyi incelerken güçlükle nefes alıyordu. Akrabalarının yüzünde kendi yüz hatlarına dair en ufak bir iz görememişti bugüne dek. Ama burada tıpkı babası gibiydi. Ona benziyordu. "Onun gülüşünü almışım."

Tully içinin derinliklerinde bir şeyin yerli yerine oturduğunu hissetti.

"Seni çok severdi," dedi annesi. "Beni de."

Tully annesinin sesinin çatallandığını duydu. Ona baktığında sesindeki ağlamaklı ton kendisininkiyle uyuşuyordu.

"Rafael Benecio Montoya."

Tully bu ismi saygıyla tekrarladı. "Rafael."

"Rafe."

Tully içini saran duygusallıktan kurtulamıyordu. Bu his *her şeyi*, onu değiştirmişti. Bir babası vardı. Babası. Ve onu seviyordu. "Onu..."

"Rafe Vietnam'da öldü."

Tully zihninde bir hayal kurduğunun bile farkında değildi ama o tek kelimeyle bütün hayali paramparça olmuştu. "Öyle mi?"

"Ama onu sana anlatabilirim," dedi annesi. "Sana İspanyolca şarkılar söylediğini, kahkahalarını duymak için seni havaya fırlattığını... Sana Choctaw kabilesine ait bir isim koyup gerçek bir Amerikalı olacağını söylemişti. Sana sürekli Tallulah diye seslenmemin sebebi bu. Onu anımsamak için."

Tully annesinin sulu gözlerine baktığında aşkı, kaybı ve kalp acısını gördü. Bir de ümidi. Bütün hayatlarını. "Çok uzun zaman bekledim."

Dorothy nazikçe Tully'nin yanağına dokundu ve usulca, "Biliyorum," dedi.

Tully'nin ömrü boyunca beklediği dokunuş buydu.

✦

Tully rüyasında, benim verandamdaki Adirondack sandalyelerden birinde oturuyor. Tabii ben de yanındayım. Eskisi gibiyiz: genç ve neşeli. Sürekli konuşuyoruz. Şu anda sonbaharın kırmızı ve altın rengini almış o eski akçaağacın dallarından uzun iplere asılı Mason kavanozları sarkıyor. Tepemizde yanan içlerindeki adak mumlarından yere titrek bir ışık yansıyor.

Tully o sandalyeye oturduğunda beni düşündüğünü biliyorum. Dünyanın inanılmaz derecede büyük ve aydınlık olduğuna inanarak bisikletlerimizi sürdüğümüz, kollarımızı iki yana açıp Summer Hill'den uçarak indiğimiz zamanları anımsıyor.

Şimdi arkadaşlığımız onun rüyalarında sonsuza dek sürecek. Birlikte yaşlanacak, mor kıyafetler giyip hem anlamsız hem de çok anlamlı saçma sapan şarkılar söyleyeceğiz. Burada ne kanser ne kaybedilmiş fırsatlar ne de tartışmalar olacak.

Ben hep yanındayım diyorum ona rüyasında ve bunun doğru olduğunu biliyor.

Şöyle bir baktığımda başka bir yerde ve zamandayım. Bainbridge Adası'ndaki evimdeyim. Ailem bir araya toplanmış, duyamadığım bir espriye kahkahalarla gülüyor. Marah yarıyıl tatili için üniversiteden dönmüş; birlikteliklerini bir ömür sürdürebilecekleri bir arkadaş edinmiş, babamın sağlığı da yerinde. Johnny yine gülümsüyor, yakında yeniden âşık bile olabilir. Olmamak için mücadele edecek... Ama sonunda pes edecek. Oğullarım, benim güzel oğullarım, gözlerimin önünde adam oluyor. Wills hayatı beşinci viteste yaşamaya devam ediyor. Gürültücü, çevik, muhalif. Onun

yanından ayrılmayan Lucas kalabalıklarda fark edilmiyor, ta ki o güzel gülüşünü görene kadar. Geceleri duyduğum ses Lucas'ın sesi, uykusunda benimle konuşan, beni unutmaktan korkan Lucas. Bazen hepsini o kadar özlüyorum ki dayanamayacağımı sanıyorum. Ama iyi olacaklar. Bunu biliyorum ve gerçekten de iyi oluyorlar.

Annem bunu henüz bilmese de yakında yanıma gelecek.

Bir an gözümü ayırdığımda tekrar Ateşböceği Yolu'ndayım. Sabah olmuş. Tully aksayarak mutfağa gidip annesiyle kendisine çay koyuyor ve birlikte bahçede çalışıyorlar. Kendini ne kadar çabuk toparladığını görüyorum. Artık tekerlekli sandalyesi yok. Baston bile kullanmıyor.

Zaman geçiyor. Hem de çok hızlı.

Onun dünyasında belki günler. Haftalar...

Sonra meyve bahçesinde ansızın bir adam beliriyor ve Dorothy'yle konuşuyor.

Tully kahve fincanını bırakıp ona doğru ilerliyor. İşlenmiş, engebeli bahçede adımları ağır ve ürkek. Bugünlerde dengesi hâlâ biraz bozuk. Annesinin yanından geçip adamın yanına gidiyor. Adamın elinde bir şey var...

Terlik mi?

Tully, "Des," diyor. Ona uzanıp adamın elini tutuyor. Birbirlerine dokunduklarında geleceklerini görüyorum. Gri, çakıl taşlı kumsalda dalgalara yakın kurulmuş bir çift ahşap sandalye var. Bir masa kurulmuş ve ailelerimiz etrafına dizilmiş. Daha yüksek bir sandalye de yakında duruyor. Denize bakan, üstü kapalı ve verandalı eski bir ev. En iyi arkadaşımın kalp atışlarında bütün bunları görüyorum.

O anda iyi olacağını anlıyorum. Gerektiği gibi kendi yolunda ilerleyecek. Kalpler kırılacak, hayaller kurulacak, riskler alınacak ama bizi hep anımsayacak. Yıllar önce birbirine bir şans verip birbirinin en iyi arkadaşı olan o iki kızı unutmayacak.

Ona yaklaşıyorum. Beni hissettiğini biliyorum. Sonunda kulağına fısıldıyorum. Beni duyuyor. Belki de bunu şimdi ona söyleyeceğimi biliyor. Hiç önemli değil.

Artık gitme vaktim geldi.

Tully ve Kate'i bırakmıyorum. Biz hep birbirimizin parçası olacağız. En iyi arkadaşlar.

Ama tıpkı onun gibi benim de kendi yoluma gitmem lazım.

Uzaktan, çok uzaktan son kez dönüp baktığımda o da benim gibi gülümsüyor.

Ateşböceğinin unutulmaz hikâyesi devam ediyor...

Uzun zaman önce, hayatımın en kötü gecesinde Ateşböceği Yolu denen kapkaranlık bir sokakta yapayalnız yürürken ruhuma dokunan biriyle karşılaştım.

O gün bizim başlangıcımızdı. Aradan otuz yıl geçti... Tully ve Kate. Sen ve ben dünyaya karşı. Seninle sonsuza dek dost kalacağız.

Ama her hikâyenin bir sonu vardır, değil mi? Bir şekilde yola devam etmen gerekir.

Geçmişi yaralarla dolu Tully...
Fedakârlığıyla etrafına ışık saçan Kate...
Onların dostluğunu ölüm bile bozamaz.

"Ailesi için büyük bir savaş verenlerin hikâyesi...
Ateşböceğinin Şarkısı sizi çok şaşırtacak."
Publishers Weekly

"Derin ve etkileyici karakterlerin olduğu duygu dolu bir roman..."
Wisconsin Book Watch

"Fedakârlığı, sevgiyi ve affetmeyi Kristin Hannah kadar güzel anlatabilen başka bir yazar yok."
Kristine Huntley

Kapak tasarımı: Michael Storrings

Kapak fotoğrafları:
fenerler © www.etsy.com/shop/treasureagain;
bisikletler © amana productions inc/Getty Images;
çimen tepe © altrendo images/Getty Images;
yıldızlar © Digital Vision/Getty Images;
ağaç dalları © Lynn Koenig/Getty Images;
gökyüzü © Chad Baker/Getty Images

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-155-8